ORAȘUL PUSTIU

AL DOILEA VOLUM DIN SERIA

MISS PEREGRINE

RANSOM RIGGS

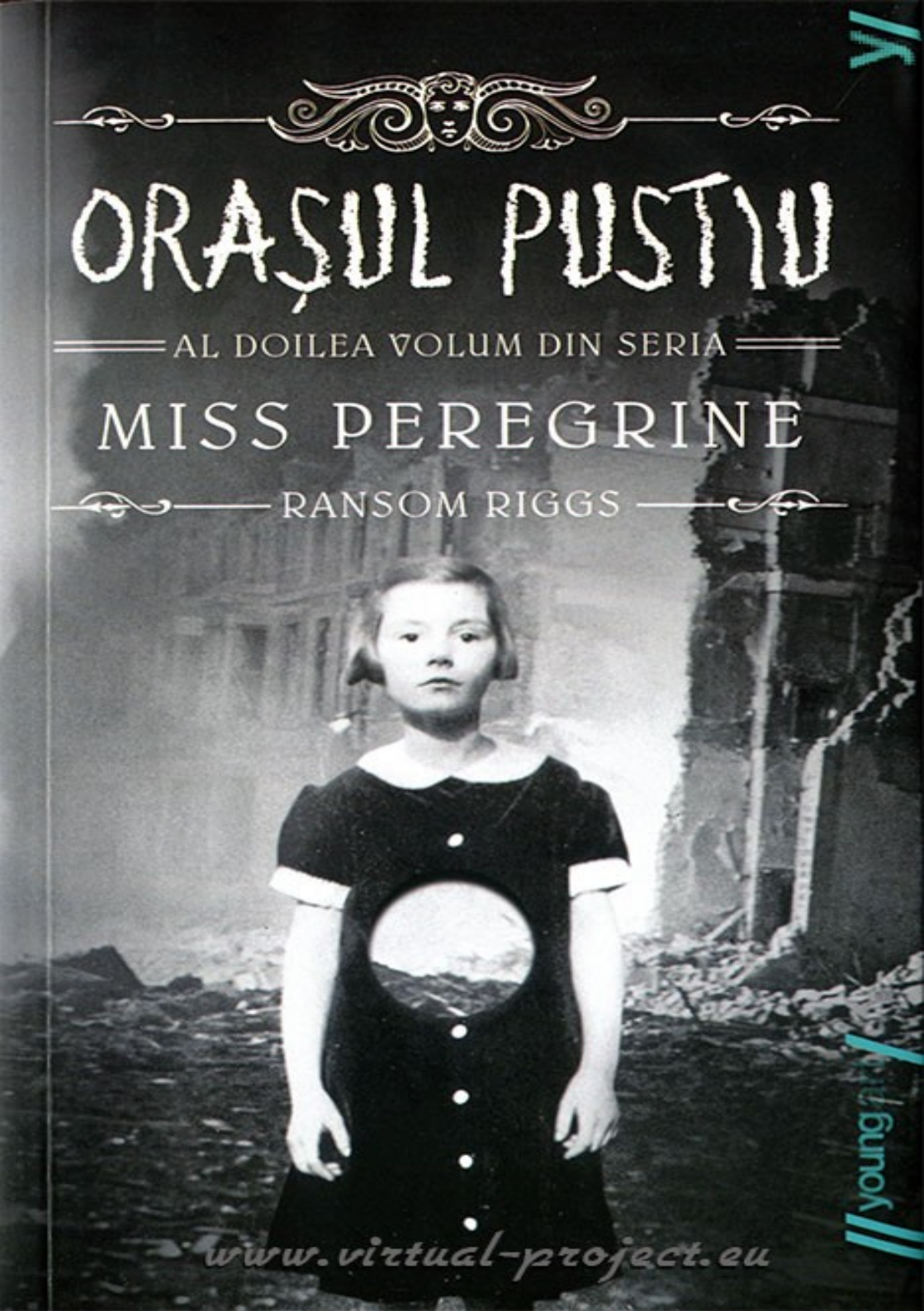

www.virtual-project.eu

Young

RANSOM RIGGS

Al doilea volum din seria
◆●● MISS PEREGRINE ●●◆

ORAŞUL PUSTIU

Original: *Hollow City* (2014)

Traducere din limba engleză şi note:
GABRIELLA EFTIMIE

virtual-project.eu

2015

Pentru Tahereh

Şi-atunci spre noi în luntrea lui cea iute
Văzui venind cărunt un corăbier,
strigând: „Vai vouă, suflete pierdute;

şi-n veci de-acum lipsiţilor de cer!
eu vin ca să vă trec de ceea parte
în noaptea cea de veci şi-n foc şi-n ger!

Dar tu, cel viu, ce vrei? Tu te desparte
de-aceşti ce-s morţi!" Şi-apoi de-a doua oară
mi-a zis, văzând că stau şi mai departe (…)

Dante, *Infernul, Cântul III*[1]

[1] Din *Divina Comedie,* de Dante Aligheri, trad. George Coşbuc, Editura Polirom, 2000, p. 82.

PERSONAJE DEOSEBITE

JACOB PORTMAN

Eroul nostru, capabil să vadă
și să simtă prezența
sufletelor-pustii

EMMA BLOOM

O fată care aprinde
focul în mâini, fosta iubită
a bunicului lui Jacob

ABRAHAM PORTMAN
(DECEDAT)

Bunicul lui Jacob,
ucis de un suflet-pustiu

BRONWYN BRUNTLEY

O fată neobișnuit
de puternică

PERSONAJE DEOSEBITE

MILLARD NULLINGS

Un băiat invizibil,
specialist în tot ce e bizar

OLIVE ABROHOLOS ELEPHANTA

O fată mai ușoară decât aerul

HORACE SOMNUSSON

Un băiat care are viziuni
și vise premonitorii

ENOCH O'CONNOR

Un băiat care poate
reînvia morții pentru
perioade scurte de timp

PERSONAJE DEOSEBITE

Hugh Apiston

Un băiat care stăpânește și protejează sutele de albine care trăiesc la el în stomac

Claire Densmore

O fată care are o gură suplimentară la ceafă; cea mai mică dintre copiii lui Miss Peregrine

Fiona Frauenfeld

O fată tăcută, cu un talent neobișnuit: poate să facă plantele să crească

Alma Lefey Peregrine

Ymbryną, cu abilități de metamorfozare; manipulare a timpului; administratora buclei Cairnholm; captivă în trupul unei păsări

PERSONAJE DEOSEBITE

Esmeralda Avocet

O ymbrynă a cărei buclă
a fost invadată de cei corupţi;
răpită de strigoi

PERSONAJE OBIŞNUITE

Franklin Portman

Tatăl lui Jacob; iubitor de
păsări, scriitor aspirant

Maryann Portman

Mama lui Jacob;
moştenitoarea unui lanţ de
farmacii, al doilea ca mărime
din Florida

Ricky Pickering

Singurul prieten obişnuit
al lui Jacob

Doctor Golan

(decedat)

Un strigoi care s-a deghizat în
psihiatru ca să-i păcălească pe
Jacob şi pe părinţii lui; omorât
mai târziu de Jacob

Ralph Waldo Emerson

(decedat)

Eseist, lector, poet

❶ ⊂ PARTEA ÎNTÂI ⊃❶

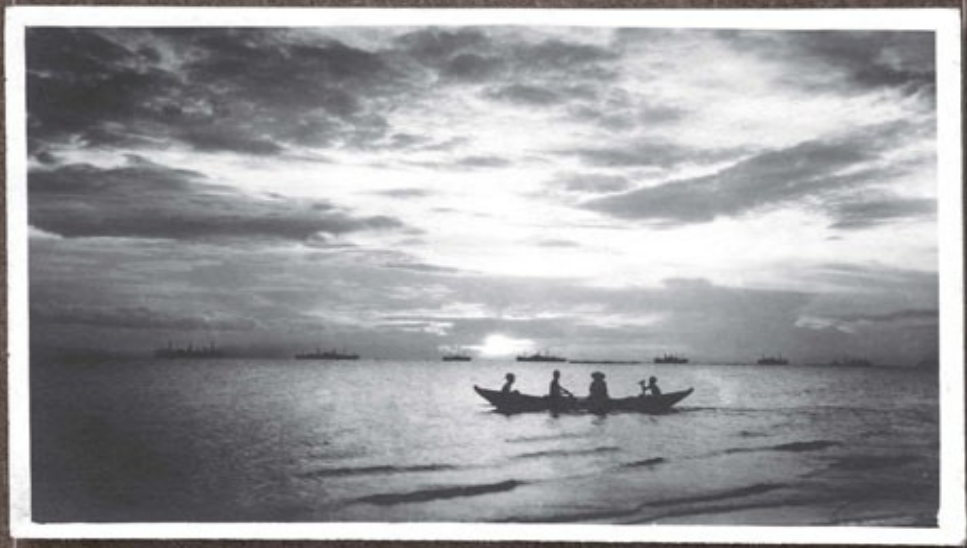

◆◆◆ CAPITOLUL UNU ◆◆◆

Am traversat portul vâslind şi am trecut pe lângă bărci care se legănau pe valurile mării, vărsând lacrimi ruginite din toate încheieturile, pe lângă grupuri tăcute de păsări de apă, cuibărite pe rămăşiţele acoperite de scoici ale docurilor scufundate, pescari care îşi coborau plasele, privindu-ne înmărmuriţi cum alunecam pe lângă ei, neştiind sigur dacă ne văd cu adevărat sau doar îşi închipuie; un alai de fantome purtate de ape, sau fantome în devenire. Eram zece copii şi o pasăre, în trei bărci mici şi instabile, vâslind spre larg într-o încordare tăcută, părăsind în viteză singurul adăpost din apropiere, cu stânci abrupte şi magice în lumina auriu-albăstruie a răsăritului. Destinaţia noastră, coasta brăzdată de făgaşe a Ţării Galilor se întindea undeva în faţă, abia vizibilă, ca o pată de cerneală întunecată, cocoţată pe linia îndepărtată a orizontului.

Am trecut pe lângă farul cel vechi şi senin, care cu doar o noapte în urmă fusese decorul atâtor traume. Era locul în care mai-mai să ne înecăm, înconjuraţi de bombe care explodau în jurul nostru şi gloanţe gata să muşte din noi, locul în care am pus mâna pe o armă şi am ucis un om – lucru pe care încă nu l-am asimilat –, locul în care am pierdut-o pe Miss Peregrine şi am regăsit-o apoi – am smuls-o din fălcile de oţel ale unui submarin –, deşi Miss Peregrine care s-a întors la noi era rănită şi avea nevoie de ajutor, lucru pe care noi nu i-l puteam oferi. Acum stătea cocoţată pe pupă şi privea cum sanctuarul creat de ea dispărea treptat, cu fiecare lovitură de vâslă.

În sfârşit, am trecut de digul portuar şi am ajuns în larg, iar suprafaţa netedă din port lăsa loc valurilor mici care se unduiau în jurul bărcilor noastre. Am auzit un avion despicând norii undeva departe, deasupra noastră, şi am lăsat vâslele din mâini, şi capul mult pe spate, eu însumi captivat de viziunea micuţei noastre flote de la o asemenea înălţime: lumea asta pe care am ales-o, şi tot ce aveam în

ea, toate vieţile noastre preţioase, deosebite, cuprinse în trei aşchii de lemn, plutind pe ochiul întins şi nemişcat al mării.

Dumnezeule, ai milă de noi!

•••

Bărcile noastre alunecau domol în linie, printre valuri, purtate spre coastă de un curent prielnic. Vâsleam pe rând, în ture, ca să ne putem odihni. Mă simţeam atât de puternic încât preţ de vreo oră am refuzat să mă opresc din vâslit. Mă abandonasem complet ritmicităţii vâslitului, braţele mele trasând cercuri largi în aer de parcă aş fi vrut să trag spre mine ceva ce se încăpăţâna să rămână pe loc. Hugh era la vâslele din faţa mea şi în spatele lui, la proră, stătea Emma, cu ochii ascunşi sub borul unei pălării de soare şi capul plecat deasupra unei hărţi desfăşurate pe genunchi. Din când în când, ridica ochii şi cerceta linia orizontului. Simplul fapt că-i vedeam chipul mă umplea cu o forţă nebănuită.

Simţeam că aş putea vâsli aşa la nesfârşit – până când Horace strigă la noi dintr-o altă barcă, curios să afle cât mai aveam până la ţărm. Emma miji ochii spre insula rămasă în urmă, apoi se uită la harta din poala ei, măsurând distanţa cu palma întinsă, după care spuse, oarecum ezitând:

— Şapte kilometri?

Dar Millard, care călătorea cu noi în barcă, îi mormăi ceva la ureche, Emma se încruntă, răsuci harta într-o parte, se încruntă din nou şi spuse:

— Adică opt şi jumătate.

După ce dădu drumul cuvintelor, am simţit cum pălesc puţin – şi i-am văzut pe ceilalţi reacţionând la fel.

Opt kilometri şi jumătate: o călătorie care ne-ar fi luat o oră la bordul feribotului întorcător-de-stomac care mă purtase până la Cairnholm cu câteva săptămâni în urmă. O distanţă uşor de străbătut cu o ambarcaţiune cu motor, indiferent de mărime. Cu un kilometru şi jumătate mai puţin decât ruta parcursă de unchii mei în săptămâni impare, în scopuri caritabile, şi cu doar câţiva kilometri mai mult decât recordul cu care se lăuda maică-mea, stabilit la aparatul de vâslit din sala luxoasă de fitness la care avea abonament. Dar feribotul dintre insulă şi continent nu avea să fie pus în circulaţie decât peste

treizeci de ani, şi aparatele de vâslit nu erau încărcate cu pasageri şi bagaje, şi nici nu aveau nevoie de ajustări la tot pasul ca să menţină cursul corect. Şi mai rău de-atât era că porţiunea îngustă de apă pe care o străbăteam era înşelătoare, fiind cunoscută pentru faptul că înghiţea vapoare tot timpul: aveam de parcurs, aşadar, opt kilometri şi jumătate de mare capricioasă, imprevizibilă, cu fundul plin de epave înverzite şi oase de marinari, iar undeva, stând la pândă în întunericul de nepătruns, se ascundeau şi inamicii noştri.

Aceia dintre noi care erau mai sperioşi din fire au zis că strigoii erau pe aproape, undeva pe sub noi, în submarinul nemţesc, aşteptându-ne. În caz că încă nu aflaseră că am părăsit insula, aveau să afle cât de curând. N-au răpit-o pe Miss Peregrine ca să se dea bătuţi după doar o încercare eşuată. Din cauza navelor de război care înaintau treptat ca nişte miriapozi şi a avioanelor britanice care supravegheau zona de sus, submarinul se temea să se ridice la suprafaţă la lumina zilei, dar odată cu lăsarea întunericului aveam să fim o pradă uşoară pentru ei. Aveau să vină după noi, s-o răpească pe Miss Peregrine şi să ne scufunde bărcile. Aşa că am continuat să vâslim, singura noastră speranţă fiind că vom ajunge la ţărm înainte de lăsarea nopţii.

•••

Am vâslit până când au început să ne doară braţele şi umerii. Am vâslit până când briza dimineţii s-a domolit şi razele soarelui au început să ne ardă, ca trecute printr-o lupă, iar sudoarea ni se scurgea în gulere şi ne-am dat seama că nu s-a gândit nimeni să ia nişte apă potabilă şi că în 1940 protecţia solară însemna să stai la umbră. Am vâslit până când ni s-a jupuit pielea de pe palme şi eram convinşi că n-o să mai putem ridica vâslele nici măcar o dată, dar am făcut-o totuşi, de mai multe ori chiar.

— Eşti ud leoarcă, spuse Emma. Mai lasă-mă şi pe mine la vâsle înainte să te topeşti de căldură.

Vocea ei mă trezi din visare. Am încuviinţat plin de

recunoştinţă şi am lăsat-o să treacă la vâsle, dar după douăzeci de minute am rugat-o să mă lase din nou pe mine. Nu-mi plăceau deloc ideile care mi se furişau în minte cât timp îmi odihneam trupul: imaginea tatălui meu care se trezeşte şi nu mă găseşte în camera mea din Cairnholm, scrisoarea stupefiantă scrisă de Emma, panica pe care avea s-o provoace. Crâmpeie de amintiri despre lucrurile teribile la care asistasem de curând: un monstru care mă înşfăcase cu colţii, fostul meu psihiatru zdrobit în urma unei căzături mortale, un bărbat îngropat într-un sicriu de gheaţă, smuls pentru moment din universul următor şi care îmi murmura ceva la ureche cu jumătate de voce. Aşa că am continuat să vâslesc, în ciuda oboselii şi a spatelui care părea că n-o să se mai îndrepte niciodată, în ciuda mâinilor devenite răni deschise din cauza bătăturilor, şi am încercat să nu mă gândesc la nimic. Vâslele alea de plumb erau o pedeapsă şi, în acelaşi timp, o salvare.

Bronwyn, aparent neobosită, vâslea de una singură într-o altă barcă. Olive stătea faţă în faţă cu ea, dar nu-i era de niciun ajutor; micuţa nu putea să tragă de vâsle fără să nu se ridice în aer, unde o rafală de vânt o putea trimite în sus, spre cer, ca pe un zmeu de hârtie. Aşa că Olive se rezumă la încurajări, în timp ce Bronwyn muncea cât pentru doi oameni – sau trei, sau patru, dacă se iau în considerare toate geamantanele şi cutiile care-i îngreunau barca, pline de haine, mâncare, hărţi şi cărţi şi, bineînţeles, câteva lucruri mai puţin practice, precum borcanele cu inimi de reptile puse la murat, care se tot loveau în sacul de marinar al lui Enoch, sau clanţa smulsă de o explozie de pe uşa principală a casei lui Miss Peregrine, un suvenir pe care Hugh îl găsise în iarbă, în drum spre bărci şi fără de care aparent nu putea trăi, sau perna grea pe care Horace o salvase din scoarţa cuprinsă de flăcări a casei – spusese că era perna lui norocoasă şi singurul lucru care-l apăra de coşmarurile paralizante.

Câteva obiecte erau atât de preţioase încât copiii se agăţau de ele chiar şi în timp ce vâsleau. Fiona ţinea între genunchi un vas plin cu pământ viermănos luat din

grădină. Millard îşi desenase pe faţă dungi cu praful de cărămidă pulverizată, un gest ciudat care părea că face parte dintr-un soi de ritual de plângere a morţilor. Chiar dacă lucrurile de care se agăţau păreau ciudate, o parte din mine îi înţelegea: era tot ce le mai rămăsese din căminul lor. Dar doar pentru că ştiau că pierise nu însemna că şi acceptau.

După trei ore de vâslit ca la galere, distanţa tot mai mare a redus insula la o pată de-o palmă. Nu mai semăna deloc cu fortăreaţa prevestitoare de rău, înconjurată de stânci, pe care o zărisem doar cu câteva săptămâni în urmă. Acum părea fragilă, o aşchie de piatră ameninţată de valuri.

— Priviţi! strigă Enoch ridicat în picioare în barca de lângă noi. Dispare!

O ceaţă fantomatică învălui insula, ascunzând-o, şi ne-am oprit din vâslit ca s-o urmărim cum dispare.

— Luaţi-vă rămas-bun de la insula noastră, spuse Emma în timp ce se ridica şi îşi scoase pălăria cu boruri largi. S-ar putea să n-o mai vedem niciodată.

— Rămâi cu bine, insulă dragă! spuse Hugh. Ai fost bună cu noi.

Horace lăsă vâslele jos şi dădu din mână.

— La revedere, casă! O să-mi fie dor de toate camerele şi grădinile tale, dar cel mai mult, de patul meu.

— Rămas-bun, buclă, se smiorcăi Olive. Mulţumesc că ne-ai ocrotit în toţi aceşti ani.

— Nişte ani grozavi, spuse Bronwyn. Cei mai buni din viaţa mea.

Am rostit şi eu un adio mut în gând. Îmi luam rămas-bun de la un loc care mă schimbase pentru totdeauna – de la locul care, mai mult decât orice mormânt, avea să adăpostească pe veci memoria şi misterul bunicului meu. El şi insula aveau o legătură greu de distrus şi acum, când niciunul dintre ei nu mai exista, mă întrebam dacă aveam să înţeleg vreodată ce se întâmplase cu viaţa mea: cine era omul în care mă transformam – în care mă transformasem deja. Venisem aici ca să dezleg misterul bunicului şi,

făcând asta, mi-am descoperit propria taină. Privind Cairnholmul care dispărea încet-încet, aveam impresia că privesc scufundându-se unica cheie care ar fi putut dezlega misterul.

Şi în clipa următoare, insula dispăru, înghiţită de un munte de ceaţă.

De parcă nici n-ar fi existat vreodată.

•••

În scurt timp, ceaţa ne ajunse din urmă. În câteva clipe n-am mai văzut nimic, ţărmul devenind o pată ştearsă şi soarele o floare palidă şi albă, încât începurăm să ne învârtim în cerc, pierzând direcţia în mareea turbulentă. Până la urmă ne-am oprit, am lăsat vâslele şi am aşteptat în liniştea lugubră, sperând c-o să dispară; n-avea niciun sens să avansăm.

— Nu-mi place deloc treaba asta, spuse Bronwyn. Dacă aşteptăm prea mult, o să se lase noaptea şi atunci o să avem de înfruntat lucruri mai grave decât vremea proastă.

Apoi, ca şi cum ar fi auzit-o şi ar fi hotărât să ne dea o lecţie, vremea s-a înrăutăţit *cu adevărat.* Vântul s-a înteţit şi, în câteva secunde, lumea noastră s-a schimbat radical. Marea din jurul nostru se spărgea în mii de valuri cu coifuri albe care se izbeau de marginile bărcilor, scufundându-ne picioarele în apa rece. Apoi a venit ploaia care ne atingea pielea cu picături tari ca nişte gloanţe mărunte. În curând, marea a început să ne azvârle de colo-colo ca pe nişte jucării de plastic într-o cadă.

— Urmaţi direcţia valurilor! strigă Bronwyn, despicând apa cu vâslele. Dacă ne lovesc dintr-o parte, o să ne răsturnăm sigur!

Dar majoritatea eram prea istoviţi şi n-am mai fi putut vâsli nici dacă marea ar fi fost liniştită, darămite în apele acelea învolburate, iar restul erau prea speriaţi ca să apuce vâslele, aşa că ne-am apucat de marginea bărcii şi ne-am rugat să fim cruţaţi.

Un perete de apă plonjă direct spre noi. Am urcat pe valul imens, bărcile înclinându-se aproape vertical sub noi.

Emma s-a agăţat de mine, iar eu m-am ţinut de suportul de ramă; în spatele nostru, Hugh se ţinea cu amândouă mâinile de marginea bărcii. Am alunecat pe val ca pe un montagne-russe; am avut impresia că stomacul mi se prăvăleşte la picioare în timp ce năvăleam în jos pe capătul celălalt. Tot ce nu era prins în cuie – harta Emmei, sacul lui Hugh, geanta roşie de voiaj pe roţi pe care o târâsem după mine de când am plecat din Florida – a zburat peste capetele noastre şi a aterizat în apă.

Dar n-aveam timp să ne facem griji pentru lucrurile pierdute pentru că la început nici nu distingeam celelalte bărci. Când am reuşit să ne redresăm şi să vâslim cât de cât regulat, am mijit ochii către apa învolburată şi i-am strigat pe prietenii noştri. A urmat un moment de tăcere teribil până când le-am auzit vocile şi barca lui Enoch apăru din ceaţă, cu toţi cei patru pasageri la bord, făcându-ne cu mâna.

— Sunteţi teferi? am strigat.

— Suntem aici! strigară ei. Priveşte!

Mi-am dat seama că nu-mi făceau cu mâna, ci îmi arătau ceva în apă, cam la douăzeci de metri de mine – o barcă răsturnată.

— E barca lui Bronwyn şi a lui Olive! spuse Emma.

Era întoarsă invers, cu fundul ruginit spre cer. Şi nici urmă de fete.

— Trebuie să ne apropiem mai mult! strigă Hugh şi am uitat cu toţii de oboseală, am înşfăcat vâslele şi ne-am îndreptat spre barcă, strigându-le pe fete.

Am vâslit printre o grămadă de haine, propulsate din geamantanele deschise, fiecare rochie mototolită părând o fată înecată. Îmi zvâcnea inima în piept şi, deşi eram leoarcă şi tremuram, nu simţeam frigul. Ajunşi lângă carcasa răsturnată ne-am întâlnit cu barca lui Enoch şi împreună am cercetat apa.

— Unde sunt? gemu Horace. Of, dacă le-am pierdut…

— Dedesubt! spuse Emma arătând spre barca întoarsă invers. Poate sunt prinse sub ea!

Am scos o vâslă din suport şi am lovit carcasa.

— Dacă eşti acolo, înoată afară! am strigat. Te salvăm noi!

Preţ de o secundă înspăimântătoare, nu s-a auzit nimic şi am simţit evaporându-se şi ultimul strop de speranţă că le vom regăsi. Dar apoi, de sub barca răsturnată, s-a auzit o ciocănitură – după care un pumn a sfârtecat barca, spulberând aşchii de lemn în jur, şi toţi am tresărit de mirare.

— E Bronwyn! ţipă Emma. Sunt în viaţă!

După câteva lovituri, Bronwyn a reuşit să facă o gaură largă cât să încapă un om prin ea. Am întins vâsla spre ea şi Bronwyn a apucat-o, iar cu ajutorul lui Hugh şi al Emmei am reuşit să o scoatem din apa înspumată şi s-o tragem în barca noastră chiar în clipa în care barca ei s-a scufundat şi a dispărut sub apă. Era panicată, isterică şi striga din toţi rărunchii, în loc să-şi tragă sufletul. Striga după Olive care nu se ascunsese cu ea sub barcă. Şi de care nu se vedea nici urmă.

— Olive – trebuie s-o găsim pe Olive, bolborosi Bronwyn de îndată ce se întinse în barcă.

Tremura şi scuipa apă. S-a ridicat apoi în barca înclinată şi a arătat spre norii de furtună.

— Acolo! strigă. Vezi?

Mi-am ferit ochii de ploaia usturătoare şi m-am uitat, dar nu vedeam decât valuri şi ceaţă.

— Nu văd nimic!

— E acolo! insistă Bronwyn. Sfoara!

Apoi am zărit în sfârşit ce încerca să-mi arate: nu era o fată care dădea din mâini şi din picioare în apă, ci o sfoară groasă de cânepă toarsă, întinsă în sus, abia vizibilă în nebunia din jur. O bucată de sfoară maro, întinsă, care se ridica deasupra apei şi dispărea în ceaţă. Olive era legată de capătul celălalt, invizibilă pentru noi.

Am vâslit până la sfoară şi Bronwyn a tras-o în jos. După un minut, Olive se ivi din ceaţa de deasupra noastră, legată de mijloc cu sfoară. Pantofii îi zburaseră din picioare când barca s-a răsturnat, dar Bronwyn apucase s-o lege cu sfoara de la ancoră, capătul celălalt odihnindu-se

pe fundul mării. Dacă n-ar fi fost legată, am fi pierdut-o deja printre nori.

Olive se aruncă la gâtul lui Bronwyn şi scoase un strigăt de bucurie:

— M-ai salvat, m-ai salvat!

Cele două se îmbrăţişară, iar imaginea lor mă făcu să înghit în sec.

— Încă n-am scăpat de pericol, spuse Bronwyn. Tot ar trebui să ajungem la mal înainte să se înnopteze. Dacă nu, va fi abia începutul necazurilor noastre.

•••

Furtuna se mai domoli şi valurile violente ale mării se neteziră, dar gândul de-a mai vâsli chiar şi câţiva metri ni se părea de neimaginat. Nu parcurseserăm nici jumătate din cât mai era până la continent şi eu mă simţeam complet epuizat. Mâinile îmi zvâcneau. Braţele îmi erau grele ca nişte trunchiuri de copaci. Şi nu doar atât: eternul legănat al bărcii începuse să aibă un efect clar asupra stomacului meu – şi judecând după culoarea verzuie de pe chipurile tuturor, părea că nu eram singurul.

— Să ne odihnim puţin, spuse Emma încercând să pară încurajatoare. Ne odihnim şi scoatem apa din bărci până când se risipeşte ceaţa…

— O ceaţă ca asta are o minte proprie, spuse Enoch. Pot să treacă zile întregi până se risipeşte. În câteva ore o să se întunece şi atunci va trebui să sperăm c-o să scăpăm cu viaţă, că n-o să ne găsească strigoii. Vom fi complet lipsiţi de apărare.

— Şi n-o să mai avem nici apă, spuse Hugh.

— Şi nici mâncare, adăugă Millard.

Olive ridică mâinile în aer şi spuse:

— Ştiu *eu* unde e!

— Unde e ce? întrebă Emma.

— Ţărmul. L-am văzut când pluteam sus, în nori.

Olive se ridicase deasupra păturii de ceaţă şi zărise ţărmul, ne-a explicat ea.

— Şi asta tare ne mai ajută, mârâi Enoch. De când te

legănai tu acolo sus, am mai făcut vreo zece cercuri.

— Atunci lăsaţi-mă să mă ridic iar.

— Eşti sigură? o întrebă Emma. E periculos. Dacă te ia vântul sau se rupe frânghia?

Privirea lui Olive deveni rece ca oţelul.

— Ridicaţi-mă, repetă ea.

— Când e ca acum, n-ai cu cine să te înţelegi, spuse Emma. Adu sfoara, Bronwyn.

— Eşti cea mai curajoasă fetiţă pe care o cunosc, spuse Bronwyn.

Scoase ancora din apă şi o trase în barcă, iar cu sfoara rămasă am legat cele două bărci ca să nu ne mai pierdem unii de alţii, apoi am ridicat-o pe Olive spre norii de ceaţă.

A urmat un moment ciudat de tăcere; ne holbam la o sfoară care atârna din nori, cu capetele date pe spate – aşteptând un semn din cer.

Enoch a spart tăcerea:

— Ei bine? întrebă el pierzându-şi răbdarea.

— L-am văzut! sosi răspunsul, vocea lui Olive părând doar un chiţăit deasupra zgomotului alb al valurilor. Drept înainte!

— Mie-mi e de ajuns! spuse Bronwyn şi, în timp ce noi ceilalţi ne încordam abdomenele legănându-ne de colo-colo, fără să-i fim de niciun folos, ea s-a căţărat în barca de oţel, a apucat ramele şi a început să vâslească, ghidată doar de vocea firavă a lui Olive, un înger nevăzut din ceruri.

— La stânga… mai la stânga… nu aşa de mult!

Şi aşa ne-am apropiat încet-încet de ţărm, cu ceaţa mereu pe urmele noastre. Tentaculele ei lungi, cenuşii, ca degetele unei fantome, păreau că vor să ne tragă înapoi.

De parcă nici insula n-ar fi vrut să ne dea drumul.

◆◆◆ CAPITOLUL DOI ◆◆◆

Bărcile îngemănate se opriră în vadul pietros. Le-am tras la mal când soarele se stingea în spatele întinderii de nori cenuşii. Mai era cam o oră până la căderea întunericului. Plaja era un banc de nisip amestecat cu pietre, înfundat de rămăşiţele descoperite de reflux ale diverselor nave care au trecut pe acolo, dar mie mi se părea frumoasă, mai frumoasă decât plajele cu nisip de culoarea şampaniei din orice staţiune turistică de acasă. Însemna că scăpasem cu viaţă. Ce însemna pentru ceilalţi nu prea ştiu; majoritatea nu părăsiseră niciodată Cairnholmul şi acum se uitau miraţi în jur, uluiţi că erau în viaţă şi neştiind ce să facă mai departe.

Ne-am îndepărtat de bărci sprijinindu-ne pe picioarele ca de cauciuc. Fiona luă în gură un pumn de pietricele alunecoase şi le învârti cu limba, de parcă ar fi avut nevoie de toate cele cinci simţuri ca să se convingă că nu visa – aşa cum mă simţeam şi eu la început în bucla controlată de Miss Peregrine. Niciodată nu m-am îndoit aşa de mult de ochii mei. Bronwyn s-a prăbuşit la pământ gemând, moartă de oboseală. Toţi erau adunaţi în jurul ei şi o dădăceau şi-i mulţumeau pentru efortul depus, dar situaţia era ciudată; îi eram mult prea îndatoraţi şi un simplu *mulţumesc* părea ridicol în comparaţie cu ce făcuse pentru noi. Bronwyn a încercat să ne facă semn că nu era nevoie, dar era atât de obosită încât abia a reuşit să ridice mâna. Între timp, Emma şi băieţii au coborât-o pe Olive din nori.

— Eşti complet *vânătă!* exclamă Emma când Olive apăru din ceaţă şi sări în sus ca s-o îmbrăţişeze pe fetiţă. Olive era udă leoarcă şi-i clănţăneau dinţii de frig. N-aveam nicio pătură, nici măcar un petec de cârpă uscată să-i dăm, aşa că Emma îşi trecu mâinile fierbinţi peste corpul lui Olive până când se opri din tremurat, apoi i-a trimis pe Fiona şi pe Horace după lemne pentru foc. În timp ce-i aşteptam să se întoarcă, ne-am adunat în jurul bărcilor să evaluăm pierderile. Bilanţul era sumbru. Aproape toate proviziile

noastre se pierduseră în apele mării.

Nu mai aveam decât hainele de pe noi, câteva cutii de conserve ruginite şi cufărul mare cât un tanc al lui Bronwyn, indestructibil şi aparent imposibil de scufundat – şi atât de ridicol de greu încât doar Bronwyn reuşea să-l clintească. I-am desfăcut încuietoarele metalice, sperând să găsim ceva util sau, mai bine zis, ceva comestibil, dar n-am găsit decât o colecţie de povestiri în trei volume, numită „Poveştile deosebiţilor", cu paginile umflate de apa sărată, şi un covoraş de baie extravagant, brodat cu iniţialele lui Miss Peregrine, „ALP."

— O, slavă Domnului! Cuiva i-a trecut prin cap să ia şi covorul de baie, spuse Enoch cu un chip inexpresiv. Suntem salvaţi.

Restul pierise, inclusiv cele două hărţi – atât cea mică pe care o folosea Emma ca să navigăm prin canal, precum şi atlasul imens, legat în piele, cu harta buclelor, trofeul drag al lui Millard, numit „Harta Zilelor." Când Millard şi-a dat seama că l-a pierdut, mai-mai să leşine.

— Era unul dintre cele cinci exemplare care mai există! gemu el. Are o valoare inestimabilă! Ca să nu mai spun de însemnările pe care le-am adunat de-a lungul anilor!

— Măcar avem *Poveştile deosebiţilor,* spuse Claire, storcându-şi zulufii blonzi de apa sărată. Nu pot să adorm dacă nu aud o poveste.

— Ce folos mai au poveştile când noi nici măcar nu ştim încotro s-o luăm? întrebă Millard.

„Încotro s-o luăm, spre ce?" m-am întrebat. Mi-am dat seama că în graba noastră de-a părăsi insula, nu am vorbit niciodată despre ce-o să facem după ce ajungem pe continent. Copiii voiau doar să ajungă acolo – de parcă ideea c-am putea supravieţui călătoriei în bărcile alea micuţe era atât de deplasată, atât de comică în optimismul ei, încât orice planificare ar fi fost o pierdere de timp. M-am uitat la Emma – ca de atâtea ori – ca să mă liniştesc. Se uita spre plajă cu o privire întunecată. Nisipul pietros forma dune joase pe care se unduia iarba tăioasă. Mai departe se vedea o pădure: o barieră verde aparent

impenetrabilă, care se întindea în amândouă direcţiile cât vedeam cu ochii. Emma voia să ne ghideze spre un oraş portuar, dar după pierderea hărţii, atingerea ţărmului ni se părea suficient. Nu ştiam cât ne abătuserăm de la curs. Nu vedeam niciun drum, niciun indicator şi nici măcar o potecă. Doar sălbăticie.

Bineînţeles că, de fapt, nu aveam nevoie de hărţi, de indicatoare sau de altceva. Aveam nevoie de Miss Peregrine – una vindecată, întreagă –, Miss Peregrine care ar fi ştiut exact pe unde s-o luăm şi cum să ajungem nevătămaţi la destinaţie. Cea cuibărită în faţa noastră, şi care îşi usca aripile pe o piatră rotundă, era la fel de frântă ca aripa ei mutilată care atârna îngrijorător sub forma unui „V" alarmant. Îmi dădeam seama că toţi copiii erau trişti când o vedeau aşa. Ea ar fi trebuit să fie mama lor, cea care îi apăra. Fusese regina micuţei lor insulei dar acum nu putea să vorbească sau să facă timpul să se repete, nu putea nici măcar să zboare. Copiii o priveau, se înfiorau şi se uitau în altă parte.

Miss Peregrine rămase cu privirea aţintită asupra mării cenuşii, ca de ardezie. Avea ochii negri şi privirea încrâncenată în care se citea o tristeţe incomensurabilă.

De parcă spunea: „V-am dezamăgit."

•••

Horace şi Fiona se îndreptau spre noi prin nisipul pietros. Vântul ciufulea părul sălbatic al Fionei semănând cu un nor de furtună, în timp ce Horace ţopăia ţinându-şi jobenul cu amândouă mâinile ca să nu i-l ia vântul. Reuşise cumva să-l ţină pe cap cât durase furtuna, dar acum era îndoit într-o parte, ca o tobă de eşapament stricată. Cu toate astea, refuza să-i dea drumul; era singurul lucru care se asorta cu costumul croit la comandă, plin de noroi şi ud leoarcă.

Se întorceau cu mâinile goale.

— N-am găsit lemne pe nicăieri! spuse Horace când au ajuns lângă noi.

— Aţi căutat şi în *pădure?* întrebă Emma, arătând spre

şirul de copaci din spatele dunelor.

— E prea înfricoşător, răspunse Horace. Am auzit o bufniţă.

— De când vă temeţi de păsări?

Horace ridică din umeri şi coborî privirea. Fiona îl înghionti şi Horace păru că-şi aduse aminte de ceva.

— Dar am găsit altceva.

— Un adăpost? îl întrebă Emma.

— Un drum? întrebă Millard.

— O gâscă pe care s-o gătim la cină? întrebă Claire.

— Nu, spuse Horace. Nişte baloane.

Urmă o tăcere scurtă, nedumerită.

— Ce fel de baloane? întrebă Emma.

— Unele mari, care zburau, cu oameni în ele.

Emma se întunecă la faţă.

— Arătaţi-ne.

I-am urmat pe acelaşi drum pe care veniseră, ocolind plaja şi urcând pe un dig mic de pământ. Mă întrebam cum ne-ar fi putut scăpa ceva atât de evident, cum sunt baloanele umplute cu aer cald, până când am urcat o colină şi i-am văzut – nu erau baloane ca cele colorate, mari, sub formă de lacrimă, pe care le vezi pe posterele motivaţionale („Cerul e limita!”), ci două zepeline în miniatură: doi saci negri ca nişte ouă, plini cu gaz, cu nişte cuşti atârnând sub ei, semănând cu nişte schelete, fiecare ocupată de un singur pilot. Dirijabilele erau mici şi zburau jos, înclinându-se din când în când şi trasând zigzaguri leneşe, dar valurile care se spărgeau pe plajă acopereau zumzăitul subtil al elicelor. Emma ne conduse spre costreiul înalt în care ne-am pitit şi ne-am ascuns.

— Sunt vânători de submarine, răspunse Enoch la întrebarea pe care nici n-am apucat s-o formulăm.

E adevărat că Millard era expertul în hărţi şi cărţi, dar Enoch se pricepea cel mai bine la domeniul militar.

— Submarinele inamice se detectează cel mai repede de sus, ne explică el.

— Şi atunci de ce zboară aşa de aproape de sol? am întrebat.

— Asta nu ştiu.

— Crezi că ne caută pe… noi? se aventură Horace.

— Vrei să zici că sunt strigoi, spuse Hugh. Nu fi prostănac. Strigoii sunt de partea nemţilor. Sunt la bordul submarinului ăluia nemţesc.

— Strigoii se aliază cu cine vor, cum le e lor mai bine, spuse Millard. Nu-i exclus să se fi infiltrat în ambele tabere.

Nu reuşeam să-mi iau ochii de la invenţiile ciudate de pe cer. Păreau artificiale, ca nişte insecte mecanice pline de celule cancerigene.

— Nu-mi place felul în care zboară, spuse Enoch, analizându-le cu privirea lui inteligentă. Cercetează coasta, nu marea.

— Şi ce caută? întrebă Bronwyn, dar răspunsul era evident şi înfricoşător şi nimeni nu voia să-l rostească.

Pe noi ne căutau.

Eram ghemuiţi cu toţii în iarbă şi am simţit trupul Emmei încordându-se lângă al meu.

— Fugiţi când vă zic, şuieră printre dinţi. O să ascundem mai întâi bărcile şi apoi ne ascundem şi noi.

Am aşteptat ca baloanele să se îndepărteze în zigzaguri, am ieşit din iarbă rugându-ne să fi ieşit din câmpul lor vizual. În timp ce alergam, m-am trezit că-mi doream ca ceaţa care în larg ne chinuise atâta să se fi întors să ne ascundă. Mi-am dat seama că, de fapt, probabil că deja ne salvase o dată; dacă n-ar fi fost ceaţa, piloţii din baloane ne-ar fi detectat de mult în bărci, şi n-am fi avut unde să fugim. Fusese un ultim gest prin care insula şi-a salvat copiii ei deosebiţi.

•••

Ne-am tras bărcile spre o peşteră de pe plajă a cărei intrare apărea ca o fisură neagră într-o aglomerare de pietre. Bronwyn nu mai avea pic de putere, abia reuşind să se ţină pe picioare, nici vorbă să care bărcile, aşa că noi, restul, ne-am străduit să terminăm treaba, icnind şi împingându-ne în carcasele bărcilor care încercau să-şi ascundă nasul în nisipul umed. După ce am traversat jumătate de plajă, Miss Peregrine a scos un ţipăt de avertizare şi cele două dirijabile s-au ivit de dincolo de dune, apărând în câmpul nostru vizual. Am rupt-o la fugă, mânaţi de adrenalină, trăgând bărcile după noi spre peşteră de parcă ar fi fost pe rotile, în timp ce Miss Peregrine ţopăia încet pe lângă noi, târându-şi aripa frântă după ea prin nisip.

După ce ne-am îndepărtat suficient, am dat drumul bărcilor şi ne-am prăbuşit pe chilele lor întoarse, răsuflarea noastră sacadată răsunând cu ecou în întunericul umed.

— Te rog, Doamne, să nu ne vadă… se rugă Emma cu voce tare.

— Sfântă Pasăre! Urmele noastre! scânci Millard, apoi îşi aruncă paltonul şi ieşi să acopere brazdele făcute de bărcile noastre; văzute de sus, arătau ca nişte săgeţi care ne indicau exact ascunzătoarea. Nu ne rămânea decât să-l urmărim îndepărtându-se. Dacă oricine altcineva s-ar fi aventurat afară, cu excepţia lui Millard, am fi fost cu siguranţă descoperiţi.

S-a întors după un minut, tremurând, plin de nisip, o pată roşie evidenţiindu-i pieptul.

— Se apropie din ce în ce mai mult, gâfâi. Am făcut tot ce-am putut.

— Iar sângerezi! spuse Bronwyn tulburată.

Cu o noapte în urmă, în timpul încăierării din far, Millard fusese zgâriat de un glonţ şi, deşi se recupera extraordinar de repede, încă nu era vindecat pe deplin.

— Ce-ai făcut cu bandajul?

— L-am aruncat. Era înfăşurat într-un fel atât de

întortocheat încât n-am putut să-l scot repede. Un băiat invizibil trebuie să se poată dezbrăca numaidecât, altfel puterea lui e complet inutilă!

— Şi e şi mai inutil dacă e mort, catâr încăpăţânat ce eşti! spuse Emma.

Şi-a strâns două degete cu cealaltă palmă, s-a concentrat câteva secunde şi când le-a ridicat, erau încinse şi roşii.

Millard se împotrivi:

— Emma, să ştii c-aş prefera să nu…

Emma şi-a lipit degetele de umărul lui rănit. Millard a icnit de durere. S-a auzit un sfârâit de carne arsă şi un rotocol de fum s-a ridicat de pe pielea lui. Într-o clipă, hemoragia s-a oprit.

— Mi-ai făcut o cicatrice! se smiorcăi Millard.

— Da? Şi cine-o s-o vadă?

Millard tăcu bosumflat.

Uruitul motoarelor zepelinelor se auzea mai aproape, devenind din ce în ce mai asurzitor, amplificat de pereţii peşterii. Mi le-am imaginat plutind deasupra peşterii, studiindu-ne urmele, pregătindu-se de atac. Emma îşi sprijini umărul de umărul meu. Copiii mai mici alergară la Bronwyn şi-şi ascunseră feţele la ea în poală. Bronwyn îi îmbrăţişă. Cu toate puterile noastre supranaturale, ne simţeam complet neajutoraţi: nu aveam încotro decât să stăm gârboviţi, uitându-ne unii la alţii, clipind în lumina palidă; ne curgea nasul din cauza frigului şi aşteptam, sperând că inamicii noştri or să dispară.

Până la urmă, vuietul motoarelor a slăbit treptat şi când ne-am putut auzi din nou vocile, Claire a bâiguit din poalele lui Bronwyn:

— Spune-ne o poveste, Wyn. Mi-e frică şi asta nu-mi place deloc şi cred că mi-ar plăcea să ascult o poveste.

— Da, nu vrei să ne spui o poveste? o rugă şi Olive. Din *Poveşti,* te rog. Sunt preferatele mele.

Fiind cea mai mămoasă dintre copiii deosebiţi, Bronwyn era chiar mai protectoare cu cei mici decât Miss Peregrine. Ea îi învelea la culcare, ea le citea poveşti şi-i

săruta pe frunte. Braţele puternice ale lui Bronwyn păreau făcute pentru a-i aduna pe toţi într-o singură îmbrăţişare caldă, umerii ei laţi ca să-i poarte pe ei. Dar nu era timpul potrivit pentru poveşti, le spuse Bronwyn şi nimic mai mult.

— Ba da, cum să nu! spuse Enoch pe un ton cântat, sarcastic. Dar sari peste *Poveşti* şi spune-ne ce s-a întâmplat cu protejaţii lui Miss Peregrine care au găsit un adăpost fără să aibă vreo hartă sau mâncare şi n-au fost mâncaţi de strigoi pe drum! Tare aş vrea să ştiu cum se termină povestea *asta!*

— De ne-ar putea spune Miss Peregrine! se smiorcăi Claire.

Se eliberă din strânsoarea lui Bronwyn şi se duse la pasărea care ne privea de pe chila bărcii răsturnate.

— Ce să facem, domnişoară directoare? întrebă Claire. Te rog, transformă-te la loc în om! Trezeşte-te, te rog!

Miss Peregrine ugui şi mângâie părul lui Claire cu aripa. Apoi i se alătură şi Olive, cu faţa brăzdată de lacrimi:

— Avem nevoie de tine, Miss Peregrine! Ne-am rătăcit şi suntem în pericol şi din ce în ce mai înfometaţi şi nu mai avem casă şi nici prieteni, ne mai avem doar unii pe alţii şi *avem nevoie* de tine!

Ochii negri ai lui Miss Peregrine licăriră. Se întoarse cu spatele, de parcă n-ar fi vrut să fie abordată.

Bronwyn îngenunche lângă fete.

— Nu se poate întoarce acum, dragele mele. Dar o s-o vindecăm, vă promit.

— Dar *cum?* insistă Olive.

Întrebarea ei răsună între pereţii peşterii, fiecare ecou repetând întrebarea, iar şi iar.

Emma se ridică.

— Vă zic *eu* cum, spuse, şi toţi ochii se îndreptară către ea. O să *mergem.*

O spuse cu atâta convingere încât m-am înfiorat.

— O să mergem până când o să găsim un oraş.

— Şi dacă nu găsim niciun oraş preţ de vreo… cincizeci de kilometri? întrebă Enoch.

— Atunci o să mergem cincizeci şi unu de kilometri. Dar sunt sigură că nu ne-am abătut *chiar aşa* de mult de la curs.

— Şi dacă ne văd strigoii de sus? întrebă Hugh.

— N-or să ne vadă. O să fim atenti.

— Şi dacă ne aşteaptă în oraş? întrebă Horace.

— O să ne prefacem că suntem nişte copii obişnuiţi. O să-i păcălim.

— Eu nu m-am priceput niciodată prea bine la asta, spuse Millard râzând.

— Pe tine n-or să te vadă deloc, Mill. O să fii iscoada noastră, hoţul nostru secret care o să ne facă rost de cele trebuincioase.

— *Chiar* sunt talentat ca hoţ, spuse el cu o urmă de mândrie în voce. Un adevărat maestru al artei celor cinci degete.

— Şi apoi? mormăi Enoch îmbufnat. Poate c-o să avem burţile pline şi un adăpost în care să dormim, dar tot vom fi expuşi, vulnerabili, fără o buclă a noastră… şi Miss Peregrine e… e tot…

— O să găsim noi o buclă, spuse Emma. Există marcaje şi indicatoare pentru cei care ştiu să le identifice. Şi dacă nu şi nu, atunci o să găsim un alt loc deosebit care să ne arate unde e cea mai apropiată buclă. Şi acolo o să găsim o ymbrynă care o s-o ajute pe Miss Peregrine.

N-am mai întâlnit pe nimeni atât de încrezător ca Emma. Toată fiinţa ei radia încredere: postura, umerii traşi pe spate, dinţii încleştaţi când lua o decizie, felul ei de-a termina fiecare propoziţie ca şi cum ar fi făcut o declaraţie – cu punct la final, niciodată cu semn de întrebare. Era molipsitoare şi-mi plăcea la nebunie, drept pentru care mă străduiam din răsputeri să nu mă reped la ea şi s-o sărut chiar acolo, în faţa tuturor.

Hugh tuşi iar un roi de albine i se năpusti pe gură, formând un semn de întrebare care tremură în aer:

— Cum poţi fi atât de al naibii de *sigură?* întrebă el.

— Uite-aşa, spuse Emma frecându-şi mâinile, de parcă ar fi rezolvat problema.

— Te pricepi la discursuri încurajatoare şi nu vreau deloc să-l critic, spuse Millard, dar, din câte ştim, Miss Peregrine e singura ymbrynă care n-a fost încă prinsă. Adu-ţi aminte ce spunea Miss Avocet: strigoii au mai luat cu asalt şi alte bucle şi au răpit alte ymbryne. Fac asta de câteva *săptămâni.* Cu alte cuvinte, chiar dacă am găsi o buclă, n-avem de unde şti dacă mai are o ymbrynă sau nu – dacă n-a fost cumva ocupată de duşmanii noştri. Nu putem să batem pur şi simplu la uşa fiecărei bucle şi să sperăm că nu-i plină de strigoi.

— Sau înconjurată de suflete-pustii lihnite de foame, spuse Enoch.

— Nu va trebui să *sperăm,* spuse Emma zâmbind. O să ne anunţe Jacob.

Am înlemnit.

— *Eu?*

— Simţi prezenţa sufletelor-pustii de departe, nu-i aşa? mă întrebă Emma. Şi-i şi vezi.

— Când sunt aproape, îmi vine să vomit, am recunoscut.

— Cât de aproape trebuie să fie ca să-i simţi? întrebă Millard. Dacă trebuie să fie la doar câţiva metri, ne pui pe toţi în pericol. Ar trebui să-i simţi de mai departe.

— Nu am făcut teste, am zis. Încă e ceva nou pentru mine.

Nu fusesem expus decât la prezenţa sufletului-pustiu al doctorului Golan, Malthus – fiinţa care-mi omorâse bunicul şi aproape că mă înecase în mlaştina de pe Cairnholm. Cât de departe fusese de mine când i-am simţit pentru prima dată prezenţa, ascuns în spatele casei din Englewood? Greu de zis.

— Ei, nu contează, talentul tău se poate dezvolta, spuse Millard. Talentele deosebiţilor sunt ca muşchii – cu cât îi antrenezi mai mult, cu atât devin mai puternici.

— Ce nebunie! spuse Enoch. Chiar eşti atât de disperată, încât să te încrezi cu totul în *el?* Nu vezi că-i doar un băiat – un băiat obişnuit, firav, care nu ştie mai nimic despre lumea noastră!

— Nu e *obişnuit,* spuse Emma strâmbându-se ca la o

insultă. E de-al nostru!

— Palavre! ţipă Enoch. Doar pentru că are un strop de sânge deosebit în vene asta nu înseamnă că e fratele meu. Şi în niciun caz protectorul meu! Nu ştim de ce e în stare – probabil că n-ar putea să deosebească un suflet-pustiu, aflat la cincizeci de metri de el, de nişte colici!

— Dar a *ucis* unul sau nu? întrebă Bronwyn. L-a înjunghiat între ochi cu nişte foarfece de tuns oi! Cât timp a trecut de când n-am mai auzit de un deosebit atât de tânăr care să fie capabil de una ca asta?

— De pe vremea lui Abe, spuse Hugh şi la auzul numelui se lăsă o tăcere solemnă.

— Am auzit că odată a omorât unul cu mâinile goale, spuse Bronwyn.

— *Eu* am auzit că a omorât unul cu o andrea şi cu aţa de croşetat, spuse Horace. De fapt, am şi visat asta, aşa că sunt sigur că-i adevărat.

— Jumătate dintre poveştile astea sunt scorneli şi de fiecare dată când le spunem, le mai înflorim puţin, spuse Enoch. Acel Abraham Portman pe care-l cunoşteam eu n-a mişcat un deget pentru noi.

— A fost un deosebit important! spuse Bronwyn. A luptat curajos şi a omorât pentru noi zeci de suflete-pustii!

— După care şi-a luat tălpăşiţa şi ne-a lăsat să ne ascundem în casa aia ca nişte refugiaţi, în timp ce el dădea din coadă prin America, făcând pe eroul!

— Habar n-ai ce spui, spuse Emma, roşie de supărare. N-a fost aşa de simplu cum crezi.

Enoch ridică din umeri.

— Mă rog, nu contează, oricum, spuse el. Indiferent ce părere ai avut despre Abe, băiatul ăsta nu-i el.

Îl uram pe Enoch în acea clipă, totuşi, mi-era greu să-l învinuiesc că se îndoia de mine. Cum puteau ceilalţi – care erau atât de siguri şi de experimentaţi în privinţa talentelor – să aibă atâta încredere în mine, în ceva ce eu însumi abia începusem să înţeleg şi de care, cu doar câteva zile în urmă, habar n-aveam că sunt capabil? Nu conta al cui nepot eram. Pur şi simplu, nu ştiam ce fac.

— Ai dreptate, nu sunt bunicul, am spus eu. Sunt doar un puşti din Florida. Probabil că am avut noroc când am ucis sufletul ăla pustiu.

— Prostii, spuse Emma. Într-o bună zi o să fii un ucigaş de suflete-pustii la fel de talentat ca Abe.

— Într-o bună zi, să sperăm, spuse Hugh.

— E destinul tău, spuse Horace, şi felul în care a spus-o m-a făcut să cred că ştia ceva ce eu nu ştiam.

— Şi chiar dacă nu e, spuse Hugh bătându-mă pe spate, eşti singurul nostru sprijin, amice.

— Dacă-i pe-aşa, Pasărea să ne apere şi să ne păzească! spuse Enoch.

Mi se învârtea capul. Povara aşteptărilor ameninţa să mă zdrobească.

— Am nevoie de puţin aer, am spus, dându-l la o parte pe Enoch.

— Aşteaptă, Jacob! strigă Emma. Baloanele!

Dar baloanele dispăruseră de mult.

— Lasă-l să plece, mârâi Enoch. Dacă avem noroc, poate va înota înapoi în America.

•••

Mă plimbam pe malul apei şi încercam să-mi imaginez cum mă vedeau noii mei prieteni sau, mai bine zis, cum voiau să mă vadă: nu ca pe Jacob, puştiul care şi-a rupt cândva glezna, alergând după maşina vânzătorului de îngheţată sau care, la dorinţa tatălui său şi împotriva voinţei lui, a dat probe şi a eşuat de trei ori, încercând să intre în echipa de atletism a şcolii, ci ca pe Jacob, cercetătorul umbrelor, interpretul miraculos al unor dureri de stomac dubioase, cel care era capabil să vadă şi să ucidă monştri adevăraţi în carne şi oase – şi tot ce-ar fi putut pune în pericol de moarte grupul nostru vesel de deosebiţi.

Cum aş fi putut onora moştenirea bunicului meu?

M-am urcat pe un morman de pietre aflat pe malul apei şi am stat acolo, sperând că briza îmi va usca hainele umede şi am privit marea în lumina care se stingea, o pânză în diferite nuanţe de cenuşiu, care se amestecau şi se întunecau. În depărtare, se vedea o luminiţă care clipea din când în când. Era farul insulei Cairnholm, semnalând câte un „salut” şi un ultim „rămas-bun”.

Gândurile au început să-mi zboare către alte zări. Eram ca în transă, ca într-un vis, fără să dorm.

Văd un bărbat. E un bărbat între două vârste, acoperit de excremente, târându-se ca un crab pe marginea tăioasă a unei stânci, cu părul rar nepieptănat, atârnându-i umed peste faţă. Vântul îi biciuie geaca subţire ca pe o velă. Bărbatul se opreşte, se sprijină pe coate. Se strecoară în şanţurile pe care le-a făcut cu câteva săptămâni în urmă, când cerceta golfuleţele astea, căutând rândunici de mare care se împerecheau şi cuiburi de furtunari. Duce la ochi un binoclu, dar se uită în jos, printre cuiburi, la o bucată îngustă de plajă în formă de semilună, unde fluxul adună şi îngrămădeşte tot felul de lucruri: lemne plutitoare, alge, bucăţi de bărci zdrobite – şi uneori, spun localnicii, şi cadavre.

Bărbatul acela e tatăl meu. Caută ceva ce nu vrea sub nicio formă să găsească.

Caută cadavrul fiului său.

Am simţit ceva pe pantoful meu şi am deschis ochii, trezindu-mă brusc din visatul cu ochii deschişi. Aproape că se întunecase şi stăteam pe stânci, cu genunchii strânşi la piept şi, dintr-odată, m-am trezit lângă Emma, cu păru-i fluturând în vânt, aşezată lângă mine.

— Cum te simţi? mă întrebă ea.

Era o întrebare care avea nevoie de nişte calcule la nivel universitar şi cam o oră de discuţii drept răspuns. Simţeam o mie de lucruri contradictorii, majoritatea anulate de frig, oboseală şi lipsa de chef în a sta de vorbă. Aşa că am spus: „Bine. Încerc să mă usuc”, fluturând demonstrativ puloverul ud.

— Te ajut eu.

Emma se urcă pe mormanul de pietre şi se aşează lângă mine.

— Dă-mi mâna.

I-am întins o mână şi Emma şi-a aşezat-o pe genunchi. Cu palmele căuş la gură, se aplecă peste încheietura mea. Apoi, trăgând aer în piept, răsuflă încet printre palme şi o căldură incredibil de plăcută se răspândi de-a lungul antebraţului meu, la limita durerii.

— E prea fierbinte? mă întrebă Emma.

M-am încordat, străbătut de un fior, şi am scuturat din cap.

— Bine.

A urcat puţin mai sus şi a expirat din nou. Încă o rafală de aer cald, dulce. Între două răsuflări, îmi spuse:

— Sper că nu-l iei în serios pe Enoch. Noi, ceilalţi, avem încredere în tine. Uneori, Enoch poate fi un piţigoi răutăcios, mai ales când e gelos.

— Cred că are dreptate, am spus.

— Nu vorbeşti serios, nu?

Nu m-am mai putut abţine.

— Habar n-am ce fac, am spus. Cum puteţi să vă bazaţi pe mine? Chiar dacă sunt deosebit, e doar puţin, cred. Doar un sfert din mine e deosebit, în timp ce voi sunteţi pur-sânge.

— Nu funcţionează chiar aşa, râse Emma.

— Dar bunicul meu a fost mai deosebit ca mine. Sunt sigur. La cât era de puternic…

— Nu, Jacob, spuse ea, mijind ochii. E uluitor. Îi semeni în atâtea privinţe! Nu în toate, bineînţeles – eşti mai blând şi mai delicat – dar tot ce spui… vorbeşti întocmai ca Abe, ca atunci când a ajuns la noi.

— Serios?

— Da. Şi el era nedumerit. Nu mai cunoscuse niciun deosebit. Nu înţelegea în ce constă puterea lui, nici cum funcţionează şi nici de ce era în stare. Şi nici noi, ca să fiu sinceră. Talentul tău e foarte rar, să ştii. Dar bunicul tău a învăţat până la urmă.

— Cum? am întrebat. Unde?

— În război. Făcea parte dintr-o celulă alcătuită numai din deosebiţi, aparţinând armatei britanice. S-a luptat şi cu sufletele pustii, şi cu nemţii, în acelaşi timp. Pentru ce făceau ei nu se dau medalii, dar în ochii noştri erau eroi, mai ales bunicul tău. Sacrificiile pe care le-au făcut i-au trimis pe cei corupţi cu câţiva zeci de ani înapoi şi vieţile a mii de deosebiţi au fost salvate.

„Şi totuşi”, m-am gândit, „n-a putut să-şi salveze propriii părinţi. Ce straniu şi tragic.”

— Şi un lucru e clar, continuă Emma. Eşti la fel de deosebit ca el – şi la fel de curajos.

— Ha! Încerci să mă faci să mă simt mai bine.

— Nu, spuse ea privindu-mă în ochi. Deloc. O să înveţi, Jacob. Într-o bună zi o să fii un ucigaş de suflete-pustii chiar mai bun decât el.

— Asta-mi ziceţi toţi. Dar cum poţi fi aşa de sigură?

— Simt asta foarte clar, spuse ea. *Trebuie* s-o faci, cred. La fel cum a trebuit să vii la Cairnholm.

— Nu cred în chestii din astea. Destin. Stele. E scris.

— N-am spus că „e scris.”

— *Trebuie* e acelaşi lucru, am spus. Destinul e pentru personaje din cărţi cu săbii magice. E o prostie. Sunt aici pentru că bunicul a bâiguit ceva despre insula ta cu zece secunde înainte să moară. Asta-i tot. A fost un accident.

Sunt bucuros că mi-a spus, dar delira. Putea la fel de bine să îmi recite o listă de cumpărături.

— Dar n-a făcut asta, spuse Emma.

Am oftat, exasperat.

— Şi dacă pornim în căutarea buclelor şi voi vă bazaţi pe mine să vă apăr de monştri, dar eu nu reuşesc şi voi muriţi – e tot un „făcut”?

Emma se încruntă şi îmi puse braţul înapoi în poale.

— N-am zis nimic de niciun „făcut”, repetă ea. Cred că atunci când e vorba de lucruri importante în viaţă, nu există accidente. Totul se întâmplă cu un motiv. Eşti aici cu un motiv – dar nu ca să eşuezi sau să mori.

Nu mai aveam suflu să mă cert cu ea.

— OK, am spus. Nu cred că ai dreptate, dar *sper.*

Mă simţeam prost că mă răstisem la ea, dar eram îngheţat, cuprins de frică şi simţeam nevoia să mă apăr. Aveam momentele mele, bune sau rele, gânduri terifiante, dar şi optimiste – deşi raportul dintre ele era cam trist în prezent – 3 la 1, ceva de genul ăsta –, şi în momente terifiante mă simţeam de parcă cineva m-ar fi aruncat într-o prăpastie; de parcă m-aş fi anunţat voluntar în linia întâi, fără să fiu conştient de consecinţe. „Destinul” ăsta părea o obligaţie; în caz că cineva voia să se bazeze pe mine într-o luptă cu o legiune de monştri, trebuia să mă lase să aleg eu.

Deşi, într-un fel, alegerea fusese deja făcută atunci când am fost de acord să călătoresc spre un destin necunoscut alături de copii. Şi dacă era să fiu sincer şi acest lucru era ceva ce hotărâsem eu. De mic am visat la astfel de aventuri. Pe atunci credeam în destin, cu fiecare celulă din inima mea de copil. Era ca o mâncărime în piept, de fiecare dată când ascultam poveştile extraordinare ale bunicului meu. *Într-o bună zi, personajul acela voi fi eu.* Ceea ce acum mi se părea o obligaţie, pe vremea aia aş fi considerat o promisiune – că la un moment dat, aveam să scap de orăşelul meu şi să duc o viaţă ieşită din comun, că aveam să fac ceva important într-o bună zi, asemenea bunicului Portman. „O să devii un om de ispravă, Yakob.

Un om cu totul deosebit”, obişnuia să spună. „Ca tine?” îl întrebam. „Şi mai deosebit”, răspundea el.

Pe vremea aia îl credeam şi voiam şi acum să-l cred. Dar cu cât aflam mai multe despre el, umbra lui creştea mai mult şi cu atât mai greu mi se părea să fac ceva care se putea compara cu faptele lui. Că ar fi o nebunie să încerc măcar. Şi când m-am închipuit încercând, îmi aminteam de taică-meu – tatăl meu amărât, care avea să fie şi mai distrus în curând – şi înainte să reuşesc să uit de el, mă întrebam cum de un om excepţional îi putea face una ca asta cuiva care îl iubea aşa cum mă iubea tata.

Am început să tremur.

— Ţi-e frig, spuse Emma. Lasă-mă să termin ce am început.

Îmi ridică şi celălalt braţ şi îl sărută de la un capăt la altul. Era mai mult decât puteam să îndur. Când a ajuns la umărul meu, în loc să-mi pună braţul în poală şi l-a petrecut pe după gât. Am ridicat şi cealaltă mână ca s-o îmbrăţişez şi Emma m-a îmbrăţişat şi ea. Frunţile noastre s-au atins.

Emma spuse aproape şoptit:

— Sper că nu regreţi alegerea pe care ai făcut-o. Eu mă bucur mult că eşti cu noi. Nu ştiu ce-aş face dacă ai pleca. Mă tem că n-aş fi deloc bine.

M-am gândit cum ar fi să mă întorc. Am încercat pentru o clipă să-mi imaginez cum ar fi fost dacă aş fi putut lua una dintre bărci şi să mă întorc pe insulă şi-apoi acasă.

Dar n-am putut. Nu-mi puteam imagina una ca asta.

Am şoptit:

— Cum aş putea să plec?

— Dacă Miss Peregrine îşi revine, o să te poată trimite înapoi. Dacă vrei.

Întrebarea mea nu se referea la mijloacele de transport. Voiam să spun, „Ce-aş face fără tine”, atâta tot. Dar nu puteam să dau drumul cuvintelor. Aşa că le-am ţinut pentru mine şi am sărutat-o.

De data asta, Emma a fost cea care a rămas fără suflare. Ridică mâinile, dar le opri chiar lângă obrajii mei, de

teamă să nu mă atingă. Căldura emana din ele ca o undă.

— Atinge-mă, i-am spus.

— Nu vreau să te ard, spuse ea, dar din pieptul meu o ploaie neaşteptată de scântei spunea „nu-mi pasă”, aşa că i-am cuprins degetele şi mi le-am trecut peste obrajii mei şi am icnit amândoi. Erau fierbinţi, dar nu m-am ferit. N-am îndrăznit, de teamă să nu se oprească. Şi atunci, buzele noastre s-au apropiat din nou şi ne-am sărutat, căldura ei incredibilă trecând prin mine ca o undă de şoc.

Am închis ochii. Lumea a dispărut.

Dacă mi-era frig în ceaţa nopţii, n-am simţit-o. Dacă marea îmi urla în urechi, n-o auzeam. Dacă piatra pe care stăteam era ascuţită şi incomodă, abia dacă am observat. Tot ce ne înconjura era o simplă distracţie.

Şi apoi, o bubuitură mare răsună în întuneric, dar nu i-am dat importanţă – nu mă puteam desprinde de Emma – până când sunetul a devenit şi mai puternic, acompaniat de scârţâitul strident al metalului şi o lumină orbitoare se roti deasupra noastră, până când, în cele din urmă, n-am putut să-l mai ignor.

„Farul”, m-am gândit. „Farul se prăbuşeşte în mare.”

Dar farul era un punctuleţ mic, în depărtare, nu o rază de lumină orbitoare ca soarele, şi lumina lui aluneca într-o singură direcţie, nu înainte şi înapoi, căutând.

Nu era nicidecum farul. Era lumina unui reflector – şi venea de sub apă, din apropierea malului.

Era reflectorul unui submarin.

•••

A urmat un scurt moment de teroare în care picioarele şi creierul îmi păreau deconectate. Ochii şi urechile înregistrau submarinul din apropierea malului: o bestie de metal, care se ridica din mare, cu apa scurgându-se de pe el, cu bărbaţi care se năpusteau pe punţi din diverse bocaporturi, ţipând, aţintind asupra noastră tunuri de lumină. Şi apoi, stimulul a ajuns până la picioarele mele şi am alunecat amândoi, am căzut, ne-am aruncat de pe bolovani şi am rupt-o la fugă.

Farul ne proiecta pe plajă umbrele mişcătoare, monstruoase, lungi de trei metri. O ploaie de gloanţe străpunse nisipul şuierând în aer.

O voce tună dintr-un difuzor:

— OPRIŢI-VĂ! NU FUGIŢI!

Ne-am năpustit spre intrarea în peşteră – *Sunt aici, vin, ridicaţi-vă, ridicaţi-vă* – dar copiii auziseră larma de afară şi erau deja cu toţii în picioare, în afară de Bronwyn care obosise atât de tare pe mare, încât adormise sprijinită de un perete şi nu putea fi trezită. Am zgâlţâit-o şi am strigat-o, dar Bronwyn doar gemu şi ne dădu la o parte cu braţul. Până la urmă, am ridicat-o, prinzând-o de mijloc – ca şi cum am fi vrut să ridicăm un turn din cărămizi, dar de îndată ce picioarele i-au atins pământul, pleoapele roşii i s-au deschis reuşind să-şi poarte singură propria greutate.

Ne-am adunat lucrurile repede, recunoscători că erau atât de mici şi de puţine. Emma o luă în braţe pe Miss Peregrine. Am zbughit-o afară. În timp ce alergam spre dune, am văzut un grup de bărbaţi plesnind apa, la doar câţiva paşi de mal, cu armele ridicate deasupra capului ca să nu le ude.

Am alergat spre un desiş cu nişte copaci bătuţi de vânt şi apoi în pădurea fără poteci. Întunericul ne învălui. Luna, ascunsă în spatele norilor, se vedea deasupra vârfurilor copacilor, lumina ei palidă pătrunzând cu greu printre crengi. N-aveam timp să ne lăsăm ochii să se acomodeze cu întunericul şi nici să bâjbâim încotro să mergem. Nu puteam decât să alergăm ca o turmă ostenită, împiedicată, cu braţele întinse, încercând să ne ferim de trunchiurile care ne apăreau brusc în faţă, la doar câţiva centimetri de noi.

După câteva minute, ne-am oprit şi am ascultat cu răsuflarea întretăiată. Vocile erau tot în spatele nostru, doar că acum le mai însoţea un sunet: un lătrat de câine.

Am luat-o din nou la fugă.

◆◆◆ CAPITOLUL TREI ◆◆◆

Am rătăcit prin pădurea neagră multă vreme, fără ca măcar luna sau stelele să ne spună cât timp a trecut. Strigătele bărbaţilor şi lătratul câinilor se auzeau peste tot în jurul nostru în timp ce fugeam, amenințându-ne parcă din toate direcţiile şi de nicăieri. Ca să păcălim câinii şi să ne ascundem urmele am intrat într-un pârâu rece ca gheaţa şi i-am urmat cursul până când ne-au amorţit picioarele. Când am ieşit din apă, mă simţeam de parcă păşeam cu nişte cioturi împunse de mii de ace.

După un timp, ne-a cuprins oboseala. Cineva scoase un geamăt în întuneric. Olive şi Claire rămâneau mereu în urmă, aşa că Bronwyn le-a luat în braţe, doar că asta o încetinea şi pe ea. Până la urmă, când Horace s-a împiedicat de o rădăcină şi ne-a rugat să ne odihnim, incapabil să se ridice, ne-am oprit cu toţii.

— Ridică-te, puturosule! şuieră Enoch, dar abia mai respira şi el, aşa că a trebuit să se sprijine de un copac ca să-şi tragă sufletul şi părea că nu mai are putere să se certe.

Ajunsesem la limită. Trebuia să ne oprim.

— Oricum, n-are rost să alergăm în cerc pe întuneric, spuse Emma. Poate ne întoarcem de unde am plecat.

— O să ne dumirim mai bine după ce se luminează, spuse Millard.

— Asta dacă o să supravieţuim până atunci, spuse Enoch.

O ploaie măruntă începu să cadă ca un şopot. Fiona ne construi un adăpost, rugând câţiva copaci aşezaţi în cerc să-şi îndoiască crengile, şoptindu-le trunchiurilor până când copacii şi-au unit frunzele, construind o boltă suficient de înaltă cât să putem sta sub ea. Ne-am târât înăuntru şi ne-am întins pe jos, ascultând ploaia şi lătratul îndepărtat. Undeva în pădure, nişte bărbaţi înarmaţi încă ne vânau. Singuri cu gândurile noastre, probabil bântuiţi de aceeaşi întrebare: ce-o să se întâmple cu noi dacă ne

prind?

Claire începu să plângă, la început încetişor, apoi din ce în ce mai tare, ţipând cu amândouă gurile, abia putând să-şi tragă suflarea între hohote.

— Adună-te! spuse Enoch. O să te audă şi atunci o să avem cu toţii de ce să plângem!

— O să ne dea la câini! spuse ea. O să ne ciuruiască şi o să ne-o ia pe Miss Peregrine!

Bronwyn se apropie şi o îmbrăţişă pe micuţă cu braţele ei de urs.

— Te rog, Claire! Trebuie să te gândeşti la altceva!

— Î-hâ-n-ce-herc! hohoti Claire.

— Încearcă *mai mult!*

Claire închise ochii strâns, trase aer în piept şi îl reţinu până când începu să arate ca un balon gata să explodeze – apoi izbucni într-un plâns cu sughiţuri care se auzea şi mai tare decât cel dinainte.

Enoch îi acoperi gura cu mâna.

— Şşşşşşşt!

— Î-hâ-mi pa-ha-hare rău! Po-poa-te da-da-că aş a-huzi o po-poho-veste… una din „Po-ho-veştile…”, se smiorcăi Claire.

— Iar asta?! spuse Millard. Încep să-mi doresc să fi pierdut cărţile alea blestemate laolaltă cu restul bagajelor!

Miss Peregrine interveni – cât putu –, sărind pe cufărul lui Bronwyn şi bătând în el cu ciocul. Înăuntru se aflau *Poveştile,* împreună cu celelalte câteva bunuri ale noastre.

— Sunt de acord cu Miss P, spuse Enoch. Merită încercat – orice, numai să nu mai bâzâie!

— În regulă, micuţo, spuse Bronwyn. Dar doar o poveste. Şi îmi promiţi că nu mai plângi!

— Pro-ho-mit, se smiorcăi Claire.

Bronwyn deschise cufărul şi scoase din el o carte îmbibată cu apă. *Poveştile deosebiţilor.* Emma se trase mai aproape şi aprinse o flacără minusculă pe vârful unui deget, la care să poată citi. Miss Peregrine, care părea dornică s-o liniştească pe Claire, luă o margine a copertei în cioc şi deschise cartea, aparent la nimereală, la un

capitol oarecare.

— A fost odată ca niciodată, într-o vreme cu totul şi cu totul deosebită, o pădure adâncă şi străveche în care mişunau o mulţime de animale. Iepuri şi căprioare şi vulpi, ca în orice altă pădure, dar şi animale mai neobişnuite, ca ursul-ucigaş pe catalige, râsul cu două capete şi emu-rafa vorbitoare. Aceste animale deosebite erau ţintele preferate ale vânătorilor, cărora le plăcea să le împuşte şi să le monteze pe pereţi pentru a se lăuda cu ele prietenilor vânători; dar şi mai mult le plăcea să le vândă proprietarilor de grădini zoologice care le închideau în cuşti şi tăiau bilete ca să le arate publicului. Probabil că vă gândiţi că e mult mai bine să fii închis într-o cuşcă decât să fii mort şi montat pe un perete, dar creaturile deosebite nu sunt fericite decât dacă aleargă libere pentru că după un timp, sufletele celor închise în cuşti se ofilesc şi încep să-i invidieze pe prietenii lor montaţi pe pereţi.

— Asta-i o poveste tristă, bombăni Claire. Spune-mi alta.

— Mie îmi place, spuse Enoch. Mai spune-ne despre împuşcat şi montat pe pereţi.

Bronwyn îi ignoră pe amândoi.

— Pe vremea aia, uriaşii încă umblau liberi pe faţa pământului, continuă ea, ca în epoca *Aldinn,* chiar dacă nu mai rămăseseră decât câţiva şi aceştia pe cale de dispariţie. Unul dintre uriaşi trăia lângă pădure şi era foarte cumsecade, îl chema Cuthbert şi se hrănea doar cu plante. Într-o zi, Cuthbert s-a dus în pădure ca să culeagă fructe şi a zărit un vânător care încerca să împuşte o emu-rafă. Pentru că era un uriaş cumsecade, Cuthbert a prins-o pe micuţa ’rafă de gâtul lung şi, întinzându-se cât putu – lucru pe care-l făcea rar pentru că-i pocneau oasele –, se ridică pe vârfuri şi o aşeză pe vârful unui munte, departe de pericol. Şi apoi, doar ca să fie sigur, l-a făcut terci pe vânător, storcindu-l cu degetele de la picioare. Vestea despre bunătatea lui Cuthbert a ajuns până la celelalte animale deosebite. Au început să vină la el în fiecare zi, rugându-l să-i pună şi pe ei pe un vârf de munte când îi păştea un pericol. Şi Cuthbert le-a zis: „Eu vă apăr,

frăţiorilor şi surioarelor. Tot ce vă cer în schimb e să-mi ţineţi de urât şi din când în când să staţi de vorbă cu mine. Nu mai sunt mulţi uriaşi pe pământ şi uneori mă simt tare singur." Şi animalele au spus: „Sigur că da, Cuthbert. O să-ţi ţinem de urât." Şi în fiecare zi, Cuthbert salva mai multe animale deosebite de vânători, ridicându-i de ceafă şi punându-i pe vârfuri de munte până când, acolo sus, s-a format o adevărată menajerie. Şi animalele erau fericite pentru că, în sfârşit, trăiau în pace şi Cuthbert era şi el fericit pentru că dacă se ridica pe vârfuri şi-şi sprijinea bărbia pe vârful muntelui, putea să stea de vorbă cu prietenii lui cei noi cât voia. Într-o dimineaţă, pe Cuthbert l-a vizitat o vrăjitoare. Cuthbert se scălda într-un lac mic de la poalele muntelui când vrăjitoarea i-a spus: „Îmi pare teribil de rău, dar va trebui să te prefac în stană de piatră."

„De ce ai face una ca asta?" întrebă uriaşul. „Eu sunt foarte cumsecade. Un uriaş săritor."

Şi vrăjitoarea a spus: „Am fost trimisă de familia vânătorului pe care l-ai zdrobit."

„Ah", răspunse uriaşul. „Am uitat de el."

„Îmi pare tare rău", spuse din nou vrăjitoarea şi apoi a legănat spre Cuthbert o ramură pe care se afla o pasăre şi l-a prefăcut pe uriaş în stană de piatră.

Dintr-odată, Cuthbert s-a simţit mai greu – atât de greu, încât a început să se scufunde în lac. S-a scufundat, s-a scufundat şi nu s-a oprit până când apa i-a ajuns până la gât. Prietenii lui, animalele, au văzut ce se întâmplă şi, deşi le-a părut rău pentru el, au hotărât că nu pot să-l ajute.

„Ştiu că nu mă puteţi ajuta!", a strigat Cuthbert spre prietenii lui, „dar măcar veniţi şi staţi de vorbă cu mine! Sunt prins aici şi mă simt aşa de singur!"

„Dar dacă coborâm, vânătorii or să ne omoare!" au strigat ei.

Cuthbert ştia că au dreptate, dar tot s-a milogit. „Vorbiţi cu mine!" strigă. „Vă rog, veniţi să vorbiţi cu mine!"

Animalele au încercat să cânte şi să strige spre Cuthbert

din adăpostul lor de pe vârful muntelui, dar erau prea departe şi vocile lor, prea slabe, nu prea ajungeau până la urechile lui gigantice, aşa că pentru uriaş erau ca un foşnet de frunze în bătaia vântului.

„Vorbiţi cu mine!” le imploră el. „Veniţi şi vorbiţi cu mine!”

Dar animalele nu s-au dus niciodată la el. Şi Cuthbert încă mai plângea când gâtul i s-a prefăcut în piatră, la fel ca restul trupului. Sfârşit.

Bronwyn închise cartea.

Claire părea şocată.

— Asta-i tot?

Enoch începu să râdă.

— Asta-i tot, spuse Bronwyn.

— E o poveste *oribilă,* spuse Claire. Spune-mi alta!

— O poveste e o poveste, spuse Emma. Şi acum, e vremea de culcare!

Claire stătea îmbufnată, dar se oprise din plâns, aşa că povestea îşi făcuse treaba.

— Mâine n-o să fie mai bine decât azi, spuse Millard. Trebuie să ne odihnim acum cât putem.

Am adunat bucăţi de muşchi moale pe post de pernă şi Emma le-a uscat cu mâinile înainte să le punem sub cap. Pentru că nu aveam pături, ne-am cuibărit unul lângă altul ca să ne încălzim. Bronwyn îi cuprinse în braţe pe cei mici, Fiona se lipise de Hugh ale cărui albine îi intrau şi-i ieşeau din gură când sforăia, Horace şi Enoch tremurau, spate în spate, prea mândri ca să se strângă în braţe. Eu stăteam culcat lângă Emma. Întins pe spate şi ea cu capul pe pieptul meu, pe braţul îndoit, cu faţa atât de aproape de a mea încât puteam să-i sărut fruntea ori de câte ori voiam – şi cu siguranţă nu m-aş fi oprit, dar eram mort de oboseală şi ea era caldă ca o pătură electrică, aşa că în scurt timp am adormit, visând tot felul de fleacuri plăcute, uşor de uitat.

Nu ţin minte niciodată visele liniştite, doar coşmarurile îmi rămân în minte.

Era o minune că reuşisem să dorm cât de cât, având în

vedere situaţia. Chiar şi aşa – fugind ca să ne salvăm vieţile, dormind expuşi pericolelor, înfruntând moartea – chiar şi aşa am reuşit să găsesc un pic de linişte în braţele ei.

Veghind asupra noastră, cu ochii-i negri strălucind în întuneric, stătea Miss Peregrine. Chiar dacă era rănită şi slăbită, rămăsese protectoarea noastră.

Noaptea aduse o răcoare aspră şi Claire începu să tremure şi să tuşească. Bronwyn o trezi pe Emma:

— Domnişoară Bloom, micuţa are nevoie de tine; mă tem că s-a îmbolnăvit.

Emma se strecură din îmbrăţişarea mea şoptindu-mi s-o iert şi se duse să aibă grijă de Claire. Am simţit un ghimpe de gelozie şi apoi vinovăţie pentru că eram gelos pe o prietenă bolnavă. Aşa că am zăcut acolo, simţindu-mă – complet iraţional – abandonat şi am rămas holbându-mă în întuneric, mai epuizat ca oricând şi, totuşi, incapabil să adorm, ascultându-i pe ceilalţi cum se foiesc şi gem, prinşi în tentaculele coşmarurilor care probabil că nici nu puteau fi comparate cu cel care avea să ne întâmpine când ne trezeam. Şi treptat, întunericul se decoji, strat cu strat, aproape imperceptibil, lăsând loc cerului de un albastru delicat.

•••

În zori, ne-am târât afară din adăpost. Mi-am cules firele de muşchi prinse în păr şi m-am străduit să-mi şterg noroiul de pe pantaloni, dar n-am reuşit decât să-l întind şi mai mult, arătând la final ca un monstru dintr-o mlaştină, scuipat la suprafaţă din adâncul pământului. Nu mai simţisem niciodată o foame atât de feroce, stomacul rozându-se pe sine, şi de la atâta vâslit, alergat şi dormit pe jos mă durea fiecare muşchi. Oricum, ne-au întâmpinat şi câteva lucruri bune: peste noapte ploaia se oprise şi ziua se încălzea treptat şi, în plus, părea că scăpasem şi de strigoi şi de câinii lor, cel puţin pentru moment. Ori nu mai lătrau, ori erau prea departe ca să-i auzim.

Şi pentru că ne îndepărtasem, ne rătăcisem îngrijorător

de mult. Pădurea nu era cu nimic mai uşor de străbătut ziua faţă de cum era noaptea. Brazii cu crengile verzi se întindeau în şiruri nesfârşite, dezordonate, fiecare rând părând că-l oglindeşte pe celălalt. Pământul era acoperit de un covor de frunze care ascundeau perfect orice urmă făcută în noaptea precedentă. Ne trezisem în mijlocul unui labirint verde, fără hartă sau compas, şi fiindcă avea aripa frântă, Miss Peregrine nu putea nici ea să zboare peste linia copacilor ca să ne ghideze. Enoch a propus s-o ridicăm pe Olive deasupra copacilor, dar neavând niciun pic de sfoară, ne era frică să n-o ia vântul şi să se piardă în cer pentru totdeauna.

Claire era bolnavă şi starea ei se agrava tot mai mult. Stătea ghemuită la Bronwyn în poală, cu fruntea acoperită de broboane de sudoare, în ciuda răcorii de afară. Era atât de slabă încât i se vedeau coastele prin rochie.

— O să se facă bine? întrebai.

— Are febră, spuse Bronwyn atingând cu palma obrazul fetiţei. Are nevoie de medicamente.

— Mai întâi trebuie să ieşim din pădurea asta blestemată, spuse Millard.

— Mai întâi trebuie să mâncăm, spuse Enoch. Haideţi să mâncăm şi să vedem ce putem face mai departe.

— Ce să facem? întrebă Emma. Alege o direcţie şi o s-o luăm încolo. Poţi alege orice direcţie, oricare e la fel de bună.

Am mâncat într-o tăcere sumbră. N-am gustat niciodată mâncarea pentru câini, dar nu cred că să fie mai oribilă decât ce mâneam noi – pătrăţele maronii de grăsime congelată, adunată din cutii de conserve ruginite, pe care, neavând tacâmuri, le-am golit cu degetele.

— Am împachetat cinci pui săraţi şi trei cutii de *foie gras* cu castraveţi cornişon, spuse Horace cu amărăciune, şi uitaţi-vă *ce* ne-a rămas din naufragiu.

Se prinse cu degetele de nas şi-şi vârî pe gât o bucată de grăsime gelatinoasă, pe care o înghiţi fără să o mestece.

— Cred că suntem pedepsiţi.

— Pentru ce? îl întrebă Emma. Am fost ca nişte îngeri.

Mă rog, cei mai mulţi dintre noi.

— Pentru păcate din vieţi anterioare, poate. Cine ştie.

— Deosebiţii n-au vieţi anterioare, spuse Millard. Le trăim pe toate odată.

Am terminat repede, am îngropat cutiile goale de conserve şi ne-am pregătit de plecare. Nici nu ne ridicaserăm bine în picioare că ne-am trezit cu Hugh năpustindu-se spre tabăra improvizată din tufişuri, cu albinele rotindu-i-se deasupra capului într-un nor agitat. Abia mai răsufla de agitat ce era.

— Dar *tu* unde ai fost? îl luă la rost Enoch.

— Aveam nevoie de puţină intimitate ca să-mi satisfac nevoile matinale care-nu-vă-privesc, spuse Hugh, şi am găsit…

— Cine ţi-a dat permisiunea să ieşi din raza noastră vizuală? spuse Enoch. Mai-mai să plecăm fără tine!

— Cine a zis că am nevoie de permisiunea voastră? Oricum, am văzut…

— N-ai voie să pleci aşa, de capul tău! Dacă te rătăceai?

— Păi, ne-am rătăcit *deja.*

— Ignorantule ce eşti! Dacă nu mai găseai drumul înapoi?

— Am lăsat o dâră de albine, ca de fiecare dată când…

— Nu vrei să-l laşi *să termine?!* ţipă Emma.

— Mulţumesc, spuse Hugh şi se întoarse spre direcţia din care venise. Am văzut apă. Destul de multă chiar, printre copacii ăia de-acolo.

Faţa Emmei se întunecă.

— Noi încercam să ne *îndepărtăm* de mare. Nu să ne întoarcem la ea. Probabil că azi-noapte ne-am întors de unde am plecat.

L-am urmărit pe Hugh care făcea cale-ntoarsă. Bronwyn o ducea pe Miss Peregrine pe umăr şi pe sărmana de Claire în braţe. După câţiva metri, am zărit nişte valuri cenuşii, licărind printre copaci: o întindere mare de apă.

— E *îngrozitor,* spuse Horace. Ne-au alergat înapoi în braţele lor!

— N-aud *niciun* soldat, spuse Emma. De fapt, n-aud

nimic. Nici măcar oceanul.

— Da, fiindcă ăsta nu-i oceanul, neghiobilor, spuse Enoch şi o rupse la fugă spre întinderea de apă.

Când l-am ajuns din urmă, stătea cu picioarele îngropate în nisipul umed şi ne privea cu un rânjet satisfăcut, ceva de genul „v-am spus eu.” Avea dreptate: nu era marea. Era un lac întins, cenuşiu şi acoperit de ceaţă, înconjurat de brazi, cu suprafaţa netedă ca o foaie de hârtie. Dar ceea ce-l deosebea de alte lacuri era ceva ce n-am observat decât după ce Claire ne arătă o stâncă imensă care se ridica din vad. Privirea mea a alunecat peste ea, dar se întoarse ca să se asigure. Era misterioasă şi… familiară, în acelaşi timp.

— E uriaşul din poveste! strigă Claire arătând spre stâncă, cum stătea ghemuită în braţele lui Bronwyn. E Cuthbert!

Bronwyn o mângâie pe cap.

— Şşşt, scumpo! Ai febră.

— Nu fi ridicolă, spuse Enoch. E doar un pietroi.

Dar nu era doar un pietroi. Chiar dacă vântul şi ploaia îi tociseră trăsăturile, semăna leit cu uriaşul care se scufundase în lac până la gât. I se distingeau clar capul şi gâtul, şi nasul, şi până şi mărul lui Adam, iar în vârful capului îi creştea un mănunchi de arbuşti pitici, ca o coroană de păr ciufulit. Dar ce era cu adevărat nefiresc era poziţia capului – dat pe spate, cu gura deschisă, de parcă s-ar fi prefăcut în stană de piatră în timp ce striga la prietenii lui din vârful muntelui, la fel ca uriaşul din povestea pe care o auzisem în noaptea precedentă.

— Şi uitaţi-vă acolo! spuse Olive arătând cu degetul spre un mal abrupt şi stâncos, care se ridica în depărtare. Sigur e muntele lui Cuthbert!

— Uriaşii sunt adevăraţi, murmură Claire cu o voce slabă, dar plină de mirare. Şi *Poveştile,* la fel!

— Hai să nu ne pripim cu concluzii absurde, spuse Enoch. Ce vi se pare mai probabil? Că autorul poveştii de azi-noapte a fost inspirat de o piatră care întâmplător semăna cu un cap de uriaş, sau că stânca asta în formă de cap chiar aparţine unui uriaş?

— Întotdeauna ne strici cheful, spuse Olive. *Eu* una cred în uriaşi, chiar dacă tu nu crezi!

— *Poveştile* sunt doar nişte poveşti, nimic mai mult, mârâi Enoch.

— Ciudat, am spus, exact asta credeam şi eu despre *voi,* înainte să vă cunosc.

Olive râse.

— Jacob, tu râzi de noi! Chiar ai crezut că suntem nişte personaje inventate?

— Bineînţeles. Şi chiar şi după ce v-am cunoscut am crezut asta… un timp. Mă gândeam că mi-am pierdut minţile.

— Adevărat sau nu, e o coincidenţă incredibilă, spuse Millard. Să fi citit povestea asta chiar ieri şi să fi dat peste o formă de relief care s-o fi inspirat în ziua următoare? Care sunt şansele?

— Nu cred că-i o coincidenţă, spuse Emma. Chiar Miss Peregrine a deschis cartea, nu-ţi aminteşti? Sigur a ales povestea aia dinadins.

Bronwyn se întoarse spre pasărea de pe umărul ei şi-i spuse:

— E adevărat, Miss P? De ce?

— Pentru că înseamnă ceva, spuse Emma.

— Exact, spuse Enoch. Înseamnă că ar trebui să ne urcăm pe malul ăla abrupt. Poate aşa o să vedem şi drumul care ne scoate din pădure!

— Voiam să zic că povestea aia înseamnă ceva, spuse Emma. Ce voia uriaşul ăla din poveste? Ce-i tot ruga pe

ceilalţi?

— Să vorbească cu el! răspunse Olive ca o elevă plină de exces de zel.

— Exact! spuse Emma. Aşa că dacă vrea să vorbească, haideţi să vedem ce are de spus.

Şi zicând asta, intră în apă.

— Unde se duce? întrebă Millard.

Părea că mă întreabă pe mine. Am scuturat din cap.

— Strigoii-s pe urmele noastre! strigă Enoch după ea. Ne-am rătăcit ca vai de noi! Sfântă Pasăre! Ce ţi-a venit?

— Gândesc ca un deosebit! strigă Emma.

Se bălăci prin apa mică de la baza stâncii, după care se urcă pe falca uriaşului şi-şi vârî capul în gura lui.

— Ei bine? am întrebat-o. Ce vezi?

— Nu ştiu! răspunse Emma. Dar pare că se continuă în jos. Mai bine arunc o privire mai îndeaproape!

Emma se ridică până când reuşi să se caţere în gura de piatră a uriaşului.

— Mai bine ai coborî de acolo înainte să păţeşti ceva! strigă Horace. Ne ţii pe toţi pe ghimpi!

— Pe *tine* totul te ţine pe ghimpi! spuse Hugh.

Emma aruncă o piatră pe gâtul uriaşului şi trase cu urechea la sunetul scos de prăvălirea ei. Tocmai începu să spună: „Cred că e o…” când alunecă pe pietriş şi ultimul ei cuvânt fu înghiţit de hău. Părea că se străduieşte să se agaţe de margine şi reuşi să evite alunecarea.

— Ai grijă! am ţipat cu inima zvâcnind. Stai, vin şi eu!

M-am aruncat în lac după ea.

— Crezi că e ce? strigă Enoch.

— Nu putem afla decât aşa! spuse Emma exaltată şi se căţără mai departe în gura uriaşului.

— O, Doamne, spuse Horace. Uită-te la ea cum se duce…

— Aşteaptă! am strigat iar, dar Emma dispăruse deja pe gâtlejul uriaşului.

•••

De aproape, uriaşul părea şi mai mare decât se vedea de pe mal şi când m-am uitat în gâtul lui întunecat, puteam să

jur că îl vedeam pe bătrânul Cuthbert respirând. Mi-am făcut mâinile căuş şi am strigat-o pe Emma. Mi-a răspuns doar ecoul. Ceilalţi intraseră deja în lac, dar nu puteam să-i aştept – dacă dăduse de necaz acolo, jos? – aşa că am strâns din dinţi, mi-am lăsat picioarele în faţă şi mi-am dat drumul în bezna din faţa mea.

Căderea părea nesfârşită. O secundă întreagă. Apoi *fleoşc!* – am aterizat într-o apă atât de rece, încât am icnit, toţi muşchii contractându-mi-se simultan. A trebuit să-mi reamintesc că trebuie să calc apa, altfel o să mă scufund. Mă aflam într-o încăpere îngustă, întunecată, plină cu apă, fără nicio şansă de a urca înapoi în gâtlejul lung şi neted al uriaşului; n-aveam nici frânghie, nici scară, nici vreun reazem. Am strigat-o pe Emma, dar nu mi-a răspuns nimeni.

O, Doamne, m-am gândit. *S-a înecat!*

Dar în clipa următoare, ceva îmi gâdilă braţele, apoi mii de bule de aer se ridicară la suprafaţă şi o secundă mai târziu apăru şi Emma, gâfâind.

Părea în regulă în lumina palidă.

— Ce aştepţi? întrebă bătând apa cu palmele de parcă ar fi vrut să mă convingă să mă scufund cu ea. Haide!

— Ai luat-o razna? am întrebat. Suntem blocaţi aici!

Vocea lui Bronwyn se auzi de sus:

— Alooooo, vă aud, acolo jos! Ce-aţi găsit?

— Cred că e intrarea într-o buclă, strigă Emma. Spune-le tuturor să sară şi să nu le fie frică – eu şi Jacob o să vă întâmpinăm pe partea cealaltă!

Apoi m-a luat de mână şi, deşi nu prea înţelegeam ce se întâmplă, am tras aer în piept şi am lăsat-o să mă tragă sub apă. Ne-am întors pe cealaltă parte şi am forfecat apa cu picioarele până când am ajuns la o stâncă cu o despicătură de mărimea unui om, prin care străbătea o rază de lumină. Emma mă împinse prin gaură şi apoi m-a urmat. Am înotat printr-un puţ lung de vreo trei metri şi apoi am ajuns în lac. Deasupra noastră vedeam crestele valurilor şi deasupra lacului, cerul albastru, reflectându-se în apă. Ne-am ridicat la suprafaţa incredibil de caldă cu

răsuflarea întretăiată şi am simţit instantaneu cum s-a schimbat vremea: era o căldură înăbuşitoare şi lumina părea schimbată, aurie, ca după-amiaza. Lacul părea şi el mai adânc: acum ajungea până la bărbia uriaşului.

— Vezi? spuse Emma rânjind. Am ajuns în altă parte!

Şi avea dreptate, intrasem într-o buclă – am abandonat o dimineaţă blândă din 1940 pentru o după-amiază fierbinte dintr-o perioadă mai îndepărtată, deşi era greu de spus cât de mult călătorisem în trecut, mai ales aici, în pădure, unde toate semnele civilizaţiei umane păreau departe de noi.

În curând apărură şi ceilalţi copii, unul după altul, şi văzând cât de schimbat era locul, avură propriile revelaţii.

— Îţi dai seama ce înseamnă *asta?* scânci Millard.

Se rotea în apă, bălăcindu-se şi gâfâind de entuziasm.

— Înseamnă că *Poveştile* conţin un sens ascuns!

— Parcă acum nu ţi se mai par aşa de inutile, spuse Olive.

— O, abia aştept să le cercetez mai îndeaproape şi să-mi iau notiţe, spuse Millard frecându-şi mâinile.

— Să nu îndrăzneşti să scrii în cartea mea, Millard Nullings! spuse Bronwyn.

— Dar oare *unde* e bucla asta? întrebă Hugh. Cine credeţi că stă aici?

— Prietenii lui Cuthbert, animalele, bineînţeles! spuse Olive.

Enoch dădu ochii peste cap, dar se abţinu să spună ce gândea – *E doar o poveste!* – poate pentru că şi el începea să aibă îndoieli.

— Fiecare buclă are ymbryna ei, zise Emma. Până şi buclele misterioase din cărţile cu poveşti. Aşa că, haideţi s-o căutăm.

— În regulă, spuse Millard. Încotro vrei s-o iei?

— Singurul loc menţionat în poveste, în afară de lacul ăsta, e muntele, spuse Emma arătând cu degetul spre malul abrupt de după copaci. Cine se simte în stare să se caţere puţin?

Eram lihniţi şi obosiţi, dar descoperirea buclei ne

dăduse un nou imbold de energie. Am părăsit uriaşul de piatră şi am pornit prin pădure spre munte, hainele uscându-ni-se repede pe noi. Când ne-am apropiat de stânca abruptă, pământul a început să alunece într-o pantă, pentru ca apoi să-şi facă apariţia o potecă bătătorită. Am urmat-o până sus, printre brazii deşi ca peria şi coridoare stâncoase întortocheate, până când poteca începu să urce atât de mult încât pe alocuri nu puteam înainta decât în patru labe, cu degetele afundate în pământ ca să ne putem ridica.

— Sper c-o să găsim ceva minunat la capătul potecii ăsteia, spuse Horace, ştergându-şi fruntea asudată. Un gentleman nu transpiră!

Poteca se îngustează ca o panglică, pământul ridicându-se brusc în dreapta şi se prăvăleşte în hăul din stânga noastră, dincolo de el întinzându-se un covor de vârfuri verzi.

— Sprijiniţi-vă de perete! ne avertiză Emma. E mult până jos.

Am ameţit numai uitându-mă în jos, în hău. Dintr-odată, stomacul mi s-a strâns, ca şi cum mi-ar fi fost frică de înălţime, şi trebuia să mă concentrez extrem de tare ca să pun un picior în faţa celuilalt.

Emma îmi atinse braţul.

— Eşti bine? mă întrebă în şoaptă. Arăţi cam palid.

Am minţit spunându-i că sunt bine şi am reuşit să mă prefac preţ de încă trei cotituri, doar că între timp inima îmi bătea nebuneşte şi picioarele îmi tremurau atât de tare, încât a trebuit să mă aşez chiar acolo, în mijlocul potecuţei, împiedicându-i pe ceilalţi să avanseze.

— Of, măiculiţă, mormăi Hugh. Jacob are o cădere nervoasă.

— Nu ştiu ce-i cu mine, am bâiguit. Niciodată nu mi-a fost frică de înălţime, dar acum simt că stomacul îmi face tumbe, cum iau ochii de la drum.

Apoi am avut o revelaţie teribilă: dacă nu era teamă de înălţime – ci modul în care simţeam strigoii?

Dar nu, era imposibil: ne aflam într-o buclă, iar strigoii

nu puteau pătrunde în bucle. Şi totuşi, cu cât studiam mai mult volbura din stomacul meu, cu atât eram mai convins că nu panta abruptă mă deranja, ci ceva dincolo de ea.

Trebuia să mă conving.

Toată lumea îmi sporovăia în urechi, întrebându-mă ce am, dacă sunt bine. Am încercat să-i ignor şi m-am târât până la marginea potecii. Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât mă durea mai tare stomacul, de parcă ceva mă sfârteca pe dinăuntru. M-am lipit cu pieptul de stâncă şi am întins braţul, încercând să mă prind de marginea ei, după care mi-am luat avânt şi m-am căţărat până când am reuşit să arunc o privire în jos.

Mi-a luat câteva secunde până să disting strigoiul. La început am văzut doar o strălucire reflectată de peretele stâncos; un punct licărind în aer, ca valurile de căldură din jurul unei maşini încinse. O eroare abia detectabilă.

Asta vedeau oamenii obişnuiţi, sau ceilalţi deosebiţi – oricine care nu avea abilităţile mele.

Apoi, dintr-odată, am simţit clar cum se trezeşte la viaţă abilitatea mea specială. Brusc, volbura din stomacul meu s-a contractat şi s-a concentrat într-un singur punct dureros. Apoi, într-un mod pe care nu-l pot explica, am devenit *direcţional,* alungindu-mă şi transformându-mă dintr-un punct unidimensional într-o linie bidimensională. Asemenea acului unui compas, linia arătă spre pata tremurândă de pe peretele stâncos, aflată la vreo nouăzeci de metri în jos, în stânga. Undele din jurul petei începură să se adune şi să fuzioneze într-o masă solidă, neagră, un umanoid alcătuit din tentacule şi umbre, agăţat de stânci.

În secunda următoare, şi-a dat seama că l-am văzut şi trupul i s-a încordat. Ghemuit lângă stânci, şi-a deschis gura plină de dinţi ca de ferăstrău şi a dat drumul unui ţipăt asurzitor.

N-a fost necesar să le descriu prietenilor mei ce văd. Sunetul a fost suficient.

— Un suflet-pustiu! ţipă careva.

— Fugiţi! ţipă un altul, sugerând singura soluţie de moment.

M-am târât imediat înapoi de pe marginea prăpastiei şi cineva m-a tras în sus, apoi ne-am bulucit cu toţii spre vârful muntelui, avansând şi mai mult pe terenul necunoscut, în loc să ne întoarcem spre spaţiul deschis din spatele nostru şi intrarea în buclă. Dar era prea târziu să facem stânga-mprejur. Simţeam sufletul-pustiu sărind de pe un colţ de stâncă pe celălalt, în sus – dar departe de noi, undeva jos, pe potecă, probabil ca să ne taie calea în caz că am fi vrut să-l ocolim. Încerca să ne întindă o cursă.

Era o senzaţie nouă. Altădată nu reuşisem să depistez un strigoi cu altceva decât cu ochii, dar de data asta simţeam micul compas dinăuntrul meu indicând în spatele nostru şi aproape că vedeam arătarea, năpustindu-se spre pământul neted, ca şi cum, în clipa în care l-am văzut, aş fi plantat un dispozitiv de ghidare în el.

Am cotit – teama mea de înălţime dispăruse, se pare – şi ne-am trezit în faţa unui perete neted, înalt de cel puţin cincisprezece metri. Poteca se termina aici; în jurul nostru, pământul o lua în toate direcţiile, una mai nebunească decât cealaltă. Peretele n-avea prize pentru mâini şi nici scări. Am căutat înnebuniţi o altă cale – un pasaj secret care să ducă spre inima muntelui, o uşă, un tunel –, dar n-am găsit nimic şi era clar că nu puteam înainta, iar de urcat, am fi putut urca probabil doar cu un balon cu aer cald sau cu ajutorul unui uriaş mitic.

Grupul s-a panicat. Miss Peregrine a început să cârâie şi Claire să plângă, în timp ce Horace hohotea „Până aici ne-a fost, o să murim cu toţii.” Noi, ceilalţi, am făcut un ultim efort pentru a găsi căi de evadare. Fiona a pipăit peretele, căutând crăpături pline cu pământ din care să crească nişte rădăcini sau ceva pe care să ne căţărăm. Hugh a alergat la marginea potecii şi a aruncat o privire.

— Am putea sări, dacă am avea o paraşută!

— Pot fi eu paraşuta! spuse Olive. Agăţaţi-vă de picioarele mele!

Dar drumul până jos era lung şi pe fundul prăpastiei se vedea o pădure întunecată şi plină de pericole. Era mai bine, veni Bronwyn cu ideea, să o trimitem pe Olive în sus,

spre vârful muntelui, şi nu în prăpastie. Cu Claire cuprinsă de febră şi slăbită în braţe, Bronwyn o luă de mână pe Olive şi o conduse până la perete.

— Dă-mi pantofii! îi spuse lui Olive. Ia-o pe Claire şi pe Miss P. şi urcă cu ele pe vârf cât poţi de repede!

Olive părea îngrozită.

— Nu ştiu dacă sunt destul de puternică! ţipă ea.

— Trebuie să încerci, coţofană mică! Eşti singura care le poate duce într-un loc sigur!

Şi Bronwyn îngenunche şi o puse pe Claire în picioare. Fetiţa bolnavă se împletici spre braţele lui Olive. Olive o strânse tare, alunecând uşor din pantofii ei de plumb şi chiar în clipa în care a început să urce, Bronwyn a trecut-o pe Miss Peregrine de pe umărul ei pe creştetul lui Olive. Împovărată, Olive se ridica foarte încet – abia după ce Miss Peregrine începu să dea din aripa sănătoasă şi s-o tragă de păr pe fetiţă, cele trei reuşiră să-şi ia zborul cu adevărat, cu Olive care ţipa şi dădea din picioare.

Sufletul-pustiu aproape că ajunsese la suprafaţă. Eram sigur de asta, de parcă l-aş fi văzut. Între timp, am cercetat solul căutând ceva ce putea fi folosit drept armă – dar n-am găsit decât pietricele.

— Pot fi eu o armă, spuse Emma bătând din palme şi trezind la viaţă o minge de foc impresionantă, pe care începu să o rostogolească în mâini.

— Şi nu uitaţi de albinele mele! spuse Hugh deschizând gura ca să le elibereze. Pot fi nemiloase dacă le provoci!

Enoch, care mereu izbucnea în râs în cele mai nepotrivite momente, hăhăi zgomotos:

— Ce-o să faci, întrebă, o să-l polenizezi până când moare?

Hugh nu-l băgă în seamă şi se întoarse spre mine.

— Jacob, tu o să fii ochii noştri. Spune-ne doar unde e şi-i venim noi de hac!

Acul compasului meu dureros indica în jos, spre potecă, şi felul în care se intensifica, umplându-mă parcă cu venin, îmi spunea că monstrul se apropia cu viteză.

— Fiţi pe fază, am spus, arătând spre cotitura dinspre

care venisem. Pregătiţi-vă!

Dacă adrenalina nu mi-ar fi inundat corpul, n-aş fi putut rezista durerii.

Ne-am aşezat în poziţia de „luptă sau fugi”, unii ghemuindu-se ca să sară, cu pumnii ridicaţi ca nişte luptători de box, alţii, ca nişte atleţi pregătiţi la linia de start, deşi niciunul nu ştia încotro să fugă.

— Ce sfârşit deprimant şi ghinionist pentru aventurile noastre, spuse Horace. Devoraţi de un suflet-pustiu într-o fundătură din Tara Galilor!

— Credeam că sufletele-pustii nu pot pătrunde în bucle, spuse Enoch. Cum naiba o fi intrat aici?

— Se pare c-au evoluat, spuse Millard.

— Ce ne pasă nouă cum a intrat? se răsti la ei Emma. E aici şi îi e foame!

Apoi, de deasupra noastră, se auzi o voce:

— Aveţi grijă acolo, jos!

Am întins gâtul şi am zărit chipul lui Olive care se făcu nevăzut după vârful muntelui. O clipă mai târziu, ceva ca o frânghie lungă se lăsă uşor în jos de pe margine. Frânghia se derulă şi se încordă, iar plasa din capătul ei se desfăşură şi ateriză pe pământ cu o bufnitură.

— Grăbiţi-vă! se auzi din nou vocea lui Olive. Aici, sus, e un levier – apucaţi cu toţii plasa aia şi eu vă trag sus!

Am alergat până la plasă, dar era minusculă, abia dacă încăpeau doi oameni în ea. Ataşată de frânghie, cam la nivelul ochilor, am descoperit o fotografie cu un bărbat într-o plasă – plasa aceasta – cu picioarele strânse în faţa lui, atârnând deasupra solului în faţa unei stânci – stânca aceasta. Pe spate se putea citi mesajul următor:

SINGURA CALE DE ACCES SPRE MENAJERIE: URCAŢI!
SARCINĂ ADMISĂ: UN CĂLĂTOR
A SE RESPECTA CU STRICTEŢE

Drăcia asta era un soi de lift primitiv – menit pentru un singur călător, nu opt. Dar n-aveam timp să respectăm recomandările, aşa că ne-am urcat unul peste altul,

scoţând câte un picior sau o mână prin ochiuri, în timp ce fiecare se ţinea cum putea de frânghia de deasupra.

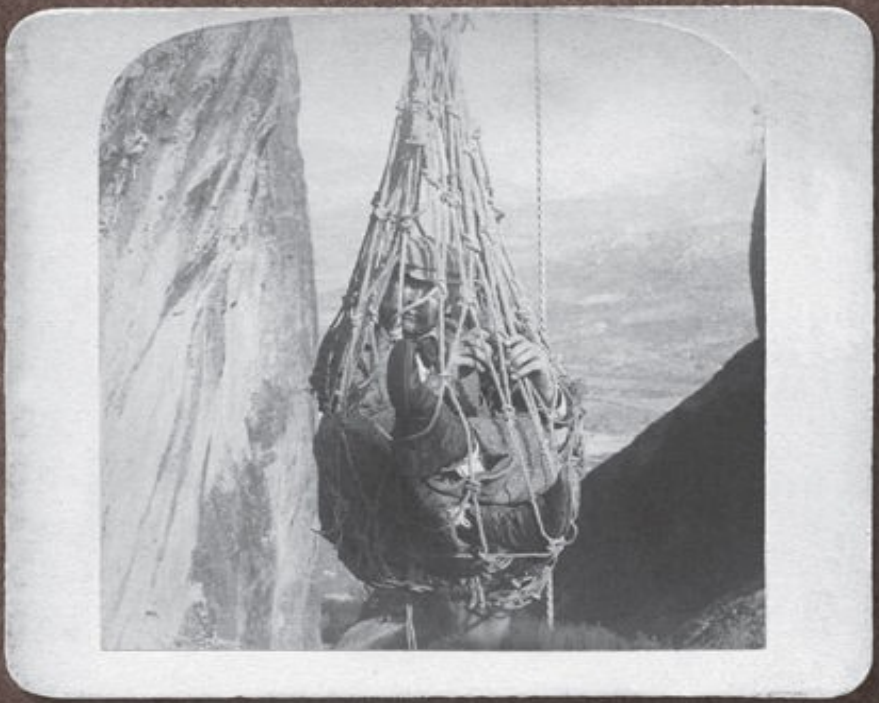

— Ridică-ne! am strigat.

Sufletul-pustiu ajunsese foarte aproape, iar durerea devenise insuportabilă.

Timp de câteva secunde care păreau fără sfârşit, nu s-a întâmplat nimic. Sufletul-pustiu a ţâşnit de după colţ, folosindu-şi limbile muşchiuloase pe post de picioare, membrele lui umane atrofiate atârnând fără sens. Apoi s-a auzit un scârţâit metalic, frânghia s-a întins, brusc am fost ridicaţi în aer.

Strigoiul aproape că ajungea în dreptul nostru. Galopa cu fălcile larg desfăcute, de parcă ar fi vrut să ne prindă între dinţi, ca o balenă care se hrăneşte cu plancton. Nu ajunsesem încă la jumătatea drumului când s-a oprit sub noi, s-a uitat în sus şi s-a strâns ca un arc, gata să se destindă.

— O să sară! am ţipat. Băgaţi-vă picioarele în plasă!

Sufletul-pustiu şi-a înfipt limbile în pământ şi a sărit. Noi ne-am ridicat repede şi părea că strigoiul avea să ne rateze, dar când a ajuns în cel mai înalt punct al săriturii, şi-a lansat una dintre limbi şi a prins-o pe Emma de o gleznă.

Emma a început să ţipe, lovindu-l cu celălalt picior, în timp ce plasa s-a oprit zdruncinându-se, levierul fiind prea slab ca să ne ridice şi pe noi, şi pe strigoi.

— Luaţi-l de pe mine! ţipă Emma. Luaţi-l de pe mine, luaţi-l de pe mine!

Am încercat să-i trag şi eu un şut, dar limba strigoiului era tare ca oţelul călit şi vârful ei era acoperit de sute de ventuze zvârcolinde, astfel că oricine ar fi vrut s-o îndepărteze s-ar fi trezit el însuşi prizonier. Apoi strigoiul a început să se împingă în sus, fălcile lui apropiindu-se atât de mult încât îi simţeam respiraţia împuţită.

Emma striga s-o ţină cineva, aşa că am prins-o cu o mână de rochie. Bronwyn ieşi cu totul din plasă şi, agăţându-se doar cu picioarele, cuprinse mijlocul Emmei cu braţele. Emma se eliberă – eu şi Bronwyn o ţineam să nu cadă – şi cu mâinile libere, se întinse spre strigoi şi îi cuprinse vârful limbii.

Strigoiul scoase un ţipăt ascuţit. Ventuzele de pe limba lui se uscară şi începură să emită un fum negru, şuierat. Emma îl strânse şi mai tare şi scoase un strigăt – nu de durere, mi-am spus, ci de luptă, până când strigoiul i-a dat drumul, tentaculul lui rănit slăbindu-se în jurul gleznei ei. A urmat un moment absurd în care nu strigoiul o ţinea pe Emma, ci Emma pe strigoi. Arătarea se zbătea şi ţipa sub noi, fumul înţepător degajat de carnea lui prăjită umplându-ne nările, până când a trebuit să strigăm la ea să-i dea drumul. Emma a deschis ochii, de parcă brusc şi-ar fi amintit unde e, şi şi-a desprins palmele.

Strigoiul s-a prăbuşit pe lângă noi, încercând să se prindă de ceva. Iar noi am urcat ca o rachetă, tensiunea care ne ţinea pe loc a dispărut şi ne-am avântat spre vârful muntelui, aterizând cu toţii grămadă. Olive, Claire şi Miss Peregrine ne aşteptau sus, şi după ce ne-am eliberat de plasă şi ne-am îndepărtat de marginea stâncii, Olive ne-a întâmpinat cu urale, Miss Peregrine a cârâit dând din aripa sănătoasă şi Claire a ridicat capul de unde stătea culcată zâmbindu-ne uşor.

Eram buimaci, şi pentru a doua oară după atâtea zile, eram uimiţi că mai trăiam.

— E a doua oară când ne salvezi vieţile, coţofană mică, îi spuse Bronwyn lui Olive. Şi dumneata, domnişoară Emma, ştiam că eşti curajoasă, dar asta a fost mai presus de orice!

Emma încercă să bagatelizeze aportul ei.

— Trebuia să aleg: eu sau el, spuse ea.

— Nu-mi vine să cred că l-ai *atins,* spuse Horace.

Emma îşi şterse mâinile pe rochie, le mirosi şi se strâmbă.

— Sper că mirosul ăsta o să dispară cât mai repede, zise. Nenorocitul ăla mirosea ca o groapă de gunoi.

— Şi glezna? Te doare?

Emma îngenunche şi îşi trase ciorapul ca să-mi arate un semn mare şi roşu în jurul gleznei.

— Nu foarte tare, spuse ea, atingându-şi glezna cu grijă. Dar când s-a ridicat şi s-a sprijinit pe piciorul rănit, i-am observat tresărirea.

— Ne-ai fost de *mare* ajutor, mârâi Enoch spre mine. „Fugiţi!” spuse nepotul ucigaşului de strigoi!

— Dacă bunicul ar fi fugit de strigoiul care l-a omorât, poate c-ar mai trăi şi acum, am spus. E un sfat bun.

Am auzit un bubuit dincolo de stânca pe care aterizasem de curând şi Senzaţia a reapărut. M-am dus la marginea stâncii şi am aruncat o privire. Strigoiul era în viaţă şi lovea peretele cu limbile.

— Veşti proaste, am spus. N-a murit când a căzut.

Într-o secundă, Emma se înfăţişă lângă mine.

— Ce face?

L-am urmărit în timp ce-şi vâra o limbă într-una dintre găurile pe care le făcuse şi se ridicase. Săpa locuri de pus piciorul – sau, mai bine zis, locuri de pus limba.

— Încearcă să se caţere pe perete, am spus. Dumnezeule, zici că-i Terminatorul.

— Cine? întrebă Emma.

Eram pe punctul să-i explic, dar m-am răzgândit şi am clătinat din cap. Oricum, era o comparaţie ridicolă – strigoii erau mai înspăimântători şi probabil mai nimicitori decât orice robot dintr-un film.

— Trebuie să-l oprim! spuse Olive.

— Sau, şi mai bine, să fugim! spuse Horace.

— Gata cu fugitul! spuse Enoch. Nu putem să-l omorâm pe nenorocit, vă rog?

— Ba da, cum să nu, spuse Emma. Dar cum?

— Aveţi un cazan cu ulei încins? întrebă Enoch.

— Asta vă ajunge? am auzit-o pe Bronwyn şi când m-am întors, am văzut-o ridicând un bolovan deasupra capului.

— S-ar putea, am spus. Cât de bine ţinteşti? Poţi s-o arunci acolo unde îţi spun?

— O să încerc, spuse Bronwyn, clătinându-se spre marginea stâncii, balansând blocul de piatră din mâini.

Ne-am oprit şi ne-am uitat peste margine.

— Mai încoace, am spus, îndemnând-o să facă doi-trei paşi spre stânga.

Dar tocmai când mă pregăteam să-i fac semn să arunce bolovanul, strigoiul a sărit la reazemul următor, iar

Bronwyn ajunsese să stea într-o poziţie greşită.

Strigoiul făcea noi reazemuri din ce în ce mai repede; era ca o ţintă mişcătoare. Şi de parcă n-ar fi fost destul, bolovanul lui Bronwyn era singurul pe care-l vedeam în jurul nostru. Dacă rata, nu mai aveam o altă şansă.

M-am forţat să mă uit la strigoi, chiar dacă simţeam un impuls aproape incontrolabil de a-mi feri privirea. Pentru câteva secunde ciudate şi ameţitoare, vocile prietenilor mei s-au stins şi îmi auzeam doar sângele pulsându-mi în urechi şi inima zvâcnind în piept, iar gândurile mi-au zburat la creatura care mi-a omorât bunicul, care a stat lângă corpul lui zdrobit şi muribund înainte să fugă, ca un laş, în pădure.

Vederea mi se înceţoşă şi mâinile începură să-mi tremure. Încercam să mă controlez.

„Pentru asta te-ai născut”, mi-am spus. „Ai fost făcut ca să omori monştri din ăştia.” Am repetat-o de câteva ori în şoaptă, ca pe o mantră.

— Grăbeşte-te, Jacob, te rog, spuse Bronwyn.

Monstrul dădu să sară în dreapta, dar mă păcăli şi sări în stânga. N-am vrut să dau cu presupusul şi să irosesc singura noastră şansă de a-l omorî. Voiam să fiu *sigur.* Şi, dintr-un motiv oarecare, ştiam c-o să reuşesc.

Am îngenuncheat atât de aproape de marginea stâncii încât Emma şi-a încleştat două degete în jurul curelei mele ca să nu cad. Concentrat pe strigoi, mi-am repetat mantra – *făcut să te omor, făcut să omor* – şi, chiar dacă pentru moment strigoiul nu se mişca, ocupat să cioplească într-o bucată de stâncă, am simţit acul compasului din stomacul meu înclinându-se uşor spre dreapta.

Ca o premoniţie.

Bronwyn începu să tremure sub povara bolovanului.

— Nu mai pot să-l ţin! spuse ea.

Am hotărât să-mi urmez instinctul. Chiar dacă locul indicat de compasul meu era gol, i-am strigat lui Bronwyn să arunce lespedea acolo. Bronwyn a ţintit şi, gemând uşurată, a dat drumul blocului de piatră.

La o secundă după ce-i dădu drumul, strigoiul sări spre

dreapta – exact spre locul indicat de compas. Apoi ridică privirea, zări bolovanul care se îndrepta spre el şi se încordă să sară din nou – dar era prea târziu. Lespedea îl nimeri drept în cap şi îl mătură de pe peretele stâncos. Cu o bufnitură asurzitoare, strigoiul şi lespedea se prăbuşiră împreună. Limbile sale ca nişte tentacule ţâşniră de sub lespede, tremurară şi apoi se lăsară moi la pământ. Un şiroi de sânge negru se aduna într-o baltă vâscoasă, imensă.

— Punct ochit, punct lovit! am ţipat.

Copiii începură să ţopăie şi să ovaţioneze.

— E mort, e mort! ţipă Olive. A murit strigoiul îngrozitor!

Bronwyn mă îmbrăţişă furtunos. Emma mă sărută pe creştet. Horace îmi strânse mâna şi Hugh mă bătu pe spate. Până şi Enoch mă felicită.

— Bună treabă, spuse puţin cam în silă. Numai să nu ţi se urce la cap.

Ar fi trebuit să sar în sus de bucurie, dar nu simţeam mai nimic, decât o amorţeală care se răspândea prin tot corpul, în timp ce durerea de pe urma Senzaţiei se retrăgea încet. Emma îşi dădu seama că sunt sleit. Foarte suav, fără să-şi poată da seama, mă apucă de braţ şi mă susţinu discret, în timp ce ne îndepărtam de marginea stâncii.

— N-a fost doar noroc, îmi şopti ea la ureche. Am avut dreptate în privinţa ta, Jacob Portman.

•••

Drumul care se termina în faţa peretelui de stâncă se continua sus, urmând creasta unui munte şi trecând peste un deal.

— Pe plăcuţa de pe frânghie scria „ACCES LA MENAJERIE”, spuse Horace. Oare se află în faţa noastră?

— Tu visezi despre viitor, spuse Enoch. *Tu* ar trebui să ne spui.

— Ce înseamnă „menajerie”? întrebă Olive.

— Un loc cu multe animale, îi explică Emma. Un fel de

grădină zoologică.

Olive chiţăi şi bătu din palme.

— Sunt prietenii lui Cuthbert! Din poveste! Of, abia aştept să mă întâlnesc cu ei! Crezi că acolo stă şi ymbryna?

— În clipa asta, spuse Millard, e mai bine să nu dăm cu presupusul.

Am luat-o la pas. Eu mă simţeam încă ameţit după întâlnirea cu strigoiul. Se pare că Millard avea dreptate, talentul meu funcţiona ca un muşchi – cu cât îl antrenam mai mult, cu atât se dezvolta mai tare. Dacă vedeam un strigoi, puteam să-l urmăresc, şi dacă mă concentram cu adevărat, puteam să-i anticipez următoarea mişcare, într-un fel mai degrabă instinctiv decât raţional. Aveam o mare satisfacţie că învăţasem ceva nou despre calitatea mea deosebită, mai ales că învăţasem de unul singur, fără niciun fel de ajutor. Nu mai existau jgheaburi care să-mi împiedice bila să ajungă în şanţ. Dacă aş fi comis o greşeală, suportam consecinţele imediate şi fatale, atât pentru mine, cât şi pentru cei din jur. Mă temeam ca nu cumva ceilalţi să înceapă să creadă în înşelătoria asta – sau, şi mai rău, că *eu* aş fi putut crede în ea. Ştiam că în clipa în care gloria mi se urca la cap – în clipa în care nu mai făceam pe mine de frica strigoilor –, atunci avea să se întâmple ceva terifiant.

Poate că era un noroc că mai mult mă temeam decât mă încredeam în abilitatea mea. Raportul era cam zece la unu, pe puţin. Mi-am ascuns mâinile în buzunare, din mers, ca să nu-şi dea seama ceilalţi că-mi tremurau.

— Uitaţi-vă acolo! spuse Bronwyn, oprindu-se în mijlocul potecii. O casă în nori!

Urcasem cam jumătate din costişă. În faţa noastră, sus-departe, se vedea o casă care părea susţinută de o masă de nori de joasă altitudine. Când ne-am apropiat şi am ajuns în vârful dealului, norii s-au risipit, scoţând la iveală toată casa. Părea foarte mică şi fusese ridicată pe un turn foarte mare, construit doar din traverse puse unele peste altele, întreaga construcţie fiind amplasată în mijlocul unui

platou acoperit de iarbă. Era una dintre cele mai ciudate construcţii făcute de om pe care le-am văzut vreodată. În jurul ei, pe platou, se zăreau nişte barăci împrăştiate, iar la capătul îndepărtat era o pădurice, dar nimeni nu se uita încolo – toţi eram fascinaţi de turn.

— Ce-o fi asta? am şoptit.

— Un turn de veghe? dădu cu presupusul Emma.

— Un loc de unde se lansează avioane? spuse Hugh.

Dar nu era nici urmă de avion, nici vreo pistă de decolare.

— Poate e o pistă de lansat zepeline, spuse Millard.

Mi-am amintit de un film vechi despre andocarea zepelinului ghinionist Hindenburg care se agăţase de vârful unei antene de radio – o structură nu cu mult diferită de asta – şi m-a trecut un fior. Şi dacă baloanele care ne vânau pe plajă îşi aveau baza aici şi, fără să ştim, am nimerit într-un cuib de strigoi?

— Sau poate că e casa ymbrynei, spuse Olive. De ce trageţi mereu cele mai îngrozitoare concluzii?

— Olive are dreptate, spuse Hugh. Nu avem de ce să ne temem aici.

Îi răspunse un mârâit inuman care părea că vine din umbra de dincolo de turn.

— Ce-a fost *asta*? întrebă Emma. Alt suflet-pustiu?

— Nu cred, am spus. Senzaţia încă se risipea.

— Nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu, spuse Horace şi bătu în retragere.

Dar n-aveam încotro; părea că vrea să ne întâlnească. Mârâitul se auzi din nou şi-mi ridică toţi perii, iar o secundă mai târziu, o faţă îmblănită apăru între două traverse de jos. Mârâia la noi ca un câine turbat, iar din gura cu colţi ascuţiţi i se prelingeau firicele de salivă.

— Ce-i asta, pentru numele gnomilor? bâigui Emma.

— Măreaţă idee să intrăm în bucla asta, zise Enoch. Până acum, numai bucurii.

„Chestia” se târî spre noi, ieşind dintre traverse în plin soare, ghemuit ca să sară, uitându-se chiorâş la noi, cu un rânjet smintit, de parcă şi-ar fi imaginat ce gust aveau creierele noastre. Nu-mi dădeam seama dacă e om sau animal; era îmbrăcat în nişte zdrenţe şi avea trup de om, dar mişcări de maimuţă; era încovoiat ca un predecesor de-al nostru de mult pierdut, a cărui evoluţie se oprise cu milioane de ani în urmă. Avea dinţii şi ochii de un galben spălăcit, pielea palidă şi plină de pete maronii, iar părul, un mop lung şi uzat.

— Să-l omoare cineva! strigă Horace. Sau măcar faceţi ceva să nu se mai uite la mine!

Bronwyn o lăsă pe Claire din braţe şi asumă o poziţie de atac, în timp ce Emma întinse mâna ca să creeze o flacără – dar era prea uluită, se pare, şi nu reuşi decât să lanseze o dâră de fum. Umanoidul se încordă, mârâi şi apoi o luă la goană ca un atlet de la Olimpiadă – nu spre noi, ci în *jurul* nostru, plonjând în dosul unor pietre şi răsărind din nou cu un rânjet care-i dezvelea toţi colţii. Se juca de parcă era o pisică înainte să-şi ucidă prada.

Părea că vrea să o rupă din nou la fugă – de data asta spre noi – când o voce din spate îi ordonă: „Şezi şi fii cuminte!” Şi creatura se conformă, relaxându-se pe vine, cu limba atârnândă şi rânjind tâmp.

Ne-am întors şi am dat cu ochii de un câine care se apropia de noi păşind liniştit. M-am uitat în depărtare ca să-l văd pe cel care vorbise, dar n-am văzut pe nimeni. În clipa următoare, câinele deschise gura şi spuse:

— Nu-l băgaţi în seamă pe Mârâilă. Nu ştie deloc să se poarte! Ăsta-i felul lui de-a vă mulţumi. Sufletul ăla pustiu a fost *de-a dreptul* supărător.

Câinele părea că vorbeşte cu mine, dar eram prea surprins ca să-i răspund. Nu numai că vorbea cu o voce aproape umană – şi într-o engleză britanică extrem de rafinată, pe deasupra – dar mai ţinea şi o pipă între fălcile lăsate, iar la ochi avea nişte ochelari cu lentile rotunde, verzui.

— O, Doamne, sper că nu v-a supărat prea *tare,* continuă câinele, interpretând greşit tăcerea mea. Mârâilă e bine intenţionat, dar trebuie să-l iertaţi. A fost crescut, literalmente, într-un grajd. Pe de altă parte, eu am fost educat pe o moşie mare, fiind cel de-al şaptelea căţel din şapte, într-o familie de câini vânătoreşti de descendenţă nobilă.

Câinele se înclină, atât cât îi permise trupul lui de animal, lipindu-şi botul de pământ.

— Addison MacHenry, la dispoziţia dumneavoastră!

— Ce nume simandicos pentru un câine, spuse Enoch, aparent neimpresionat de întâlnirea cu un animal vorbitor.

Addison îl privi pe Enoch pe deasupra ochelarilor şi spuse:

— Dar *dumneata* cum te numeşti, dacă-mi permiţi să te întreb?

— Enoch O’Connor, spuse Enoch mândru, bombându-şi pieptul.

— Ce nume simandicos pentru o băiat tuciuriu şi rotofei, spuse Addison şi apoi se ridică pe picioarele din spate, ajungând aproape la aceeaşi înălţime cu Enoch.

— Sunt un câine, da, dar un câine deosebit. Şi atunci de ce m-aş mulţumi cu un nume de câine obişnuit? Fostul meu stăpân îmi spunea „Boxie” – uram numele ăsta, era o adevărată calomnie! – aşa că l-am muşcat de faţă şi i-am furat numele: Addison. Cred că se potriveşte mult mai bine unui animal inteligent ca mine. Asta s-a întâmplat înainte ca Miss Wren[2] să mă descopere şi să mă aducă aici.

Chipurile ni s-au luminat la auzul numelui unei ymbryne şi tuturor ne-a răsărit un licăr de speranţă în suflet.

— Miss Wren a fost cea care te-a adus aici? întrebă Olive. Dar cu Cuthbert, uriaşul, ce s-a întâmplat?

— Cine? spuse Addison clătinând din cap. Ah, da, povestea. Tocmai asta e problema, mă tem – că e doar o *poveste,* inspirată demult de stânca aceea ciudată de dincolo şi de menajeria deosebită a domnişoarei Wren.

— V-am spus eu, murmură Enoch.

— Şi unde e Miss Wren acum? întrebă Emma. Trebuie să stăm de vorbă cu ea!

Addison ridică privirea spre casa din vârful turnului şi spuse:

— Ea locuieşte acolo, sus, dar momentan, lipseşte. A zburat acum câteva zile la surorile ei din Londra, ca să le ajute. E un război, ştiţi… Cred că aţi auzit? Ceea ce îmi explică şi de ce călătoriţi în postura ingrată a refugiaţilor.

[2] *Wren* în engleză – „pitulice.”

— Bucla noastră a fost invadată, spuse Emma. Şi apoi ne-am pierdut lucrurile pe mare.

— Şi aproape că ne-am pierdut şi noi, adăugă Millard.

La auzul vocii lui Millard, câinele tresări.

— Un invizibil! Ce surpriză rară. Şi un american, spuse dând din cap spre mine. Ce adunătură ciudată sunteţi, chiar şi pentru un grup de deosebiţi!

Addison se lăsă pe picioarele din faţă şi se întoarse spre turn.

— Haideţi, să vă prezint şi celorlalţi. Vor fi încântaţi să vă cunoască. Şi cred că sunteţi lihniţi, săracii de voi. Vom face rost de hrană şi nutreţ!

— Avem nevoie şi de medicamente, spuse Bronwyn şi îngenunche s-o ridice pe Claire. Micuţa asta e foarte bolnavă!

— Vom face tot ce ne stă în putinţă s-o ajutăm, spuse câinele. Măcar cu atât să vă răsplătim pentru c-aţi rezolvat problema aceea cu sufletul-pustiu. Extrem de *neplăcut,* cum spuneam.

— Hrană şi ce? întrebă Olive.

— Furaj, nutreţ, raţie! răspunse câinele. O să mâncaţi ca nişte regi aici!

— Dar mie nu-mi place mâncarea pentru câini, spuse Olive.

Addison izbucni într-un râs surprinzător de uman.

— Nici mie, domnişoară.

◆◆◆ CAPITOLUL PATRU ◆◆◆

Addison mergea în patru labe, cu nasu-i cârn în vânt, în timp ce umanoidul Mârâilă alerga pe lângă el ca un căţeluş psihotic. În dosul tufişurilor şi ale coteţelor împrăştiate ici-colo, vedeam chipuri care ne urmăreau pe furiş – majoritatea, îmblănite, şi de toate formele şi mărimile. Când am ajuns în mijlocul platoului, Addison se ridică pe picioarele din spate şi strigă:

— Nu vă temeţi, prieteni! Haideţi să-i cunoaşteţi pe copiii care i-au venit de hac vizitatorului nostru nepoftit!

Unul câte unul, o paradă alcătuită din animale bizare se aventură afară din ascunziş. Addison ni-i prezentă pe fiecare, pe măsură ce-şi făceau apariţia. Prima creatură arăta ca o girafă mică de la brâu în sus, contopită cu partea de jos a unui măgăruş. Se deplasa cam ciudat pe picioarele din spate – singurele ei membre.

— V-o prezint pe Deidre, spuse Addison. Deidre e emu-rafă, adică ceva între măgar şi girafă, doar că are două picioare şi un temperament arţăgos. Nu-i place deloc să piardă la cărţi, spuse şoptit. Să nu jucaţi *niciodată* cărţi cu o emu-rafă. Hai, dă-le bineţe, Deidre!

— La revedere! spuse Deidre, buzele ei mari de cal trăgându-se în spate, dezvelind un rânjet cu dinţi mari şi laţi. Ce zi teribilă! Nu sunt deloc încântată să vă cunosc!

Apoi râse – de fapt, scoase mai degrabă un răget de măgar, care se transformă apoi într-un nechezat strident – şi spuse:

— Am glumit!

— Deidre se crede amuzantă, ne explică Addison.

— Dacă eşti ceva între un măgar şi o girafă, spuse Olive, atunci de ce nu te cheamă „măga-rafă”?

Deidre se încruntă şi-i răspunse:

— Pentru că e un nume oribil, nu ţi se pare? Emu- rafă sună mai bine, nu-ţi stâlceşte limba.

Şi zicând asta, scoase limba – groasă, rozalie, lungă de aproape un metru – şi împinse în spate coroniţa lui Olive

cu vârful ei. Olive scânci şi se ascunse în spatele lui Bronwyn, chicotind.

— Toate animalele de aici vorbesc? am întrebat.

— Nu, doar eu şi Deidre, spuse Addison, ceea ce-i un lucru bun, să ştiţi. Puii nu-şi ţin pliscul deloc, oricum, şi nici măcar nu pot să vorbească!

De parcă ne-ar fi auzit, nişte găini se apropiară de noi cloncănind, ieşind dintr-un coteţ ars şi înnegrit.

— O! spuse Addison. Iată-le şi pe fete.

— Ce s-a întâmplat cu coteţul lor? întrebă Emma.

— De fiecare dată după ce îl reparăm, ele îi dau foc. Sunt o pacoste, spuse Addison întorcându-se şi dădu din cap în cealaltă direcţie. Cred c-ar fi bine să ne retragem puţin. Ştiţi, când se entuziasmează…

BUUUUM! – sunetul provocat parcă de explozia unei dinamite ne făcu să sărim în sus şi cele câteva scânduri întregi ale coteţului se făcură ţăndări zburând în toate direcţiile.

— …le explodează ouăle, îşi termină Addison fraza.

După ce fumul se împrăştie, am văzut găinile venind către noi, de parcă explozia nu le-ar fi impresionat deloc, cu un nor mic de pene plutind în jurul lor ca nişte fulgi de nea supradimensionaţi.

Enoch căscă ochii cât cepele.

— Vrei să spui că găinile astea fac ouă explozive?! întrebă el.

— Doar când sunt foarte entuziasmate, spuse Addison. Cele mai multe ouă de-ale lor nu sunt periculoase deloc – şi sunt delicioase! Dar din cauza ouălor explozibile, am fost nevoiţi să le botezăm cu un nume destul de urât: găinile Armageddon.

— Nu vă apropiaţi! strigă Emma în timp ce găinile se îndreptau spre noi. O să ne aruncaţi pe toţi în aer!

Addison începu să râdă:

— Sunt drăguţe şi inofensive, vă asigur, şi nu se ouă decât în coteţ.

Găinile cloncăneau vesele în jurul nostru.

— Vedeţi? spuse câinele. Vă plac!

— Ce casă de nebuni! spuse Horace.

— Nu, porumbelule, râse Deidre. E o menajerie.

Addison ne prezentă apoi câtorva animale ale căror talente deosebite erau mai subtile; printre ele se afla şi o bufniţă tăcută care ne fixa cu privirea de pe o ramură şi un grup de şoareci care apăreau şi dispăreau, de parcă şi-ar fi petrecut jumătate din timp într-un alt plan al realităţii. Am văzut şi o capră cu coarne foarte lungi şi ochi negri, adânci, un orfan dintr-o turmă de capre deosebite care trăiau cândva jos, în pădure.

După ce toate animalele s-au adunat în jurul nostru, Addison strigă:

— Trei urale pentru ucigaşii de strigoi!

Deidre zbieră, capra tropăi cu putere, bufniţa ţipă, găinile cotcodăciră şi Mârâilă mârâi în semn de apreciere. În tot acest timp, Bronwyn şi Emma făceau schimb de priviri – Bronwyn se uita la haina ei sub care se ascundea Miss Peregrine şi ridica din sprâncene, vrând parcă s-o întrebe pe Emma: „Acum?” Dar Emma scutura din cap drept răspuns: „Încă nu.”

Bronwyn a aşezat-o pe Claire pe un petec de iarbă, sub umbra unui copac. Fetiţa era leoarcă de transpiraţie şi tremura, când conştientă, când nu.

— Miss Wren obişnuieşte să prepare un elixir special împotriva febrei, spuse Addison. Are un gust oribil, dar e eficient.

— Mie maică-mea îmi făcea, de obicei, supă de găină, le-am spus ca să contribui şi eu cu o sugestie.

Găinile începură să cotcodăcească speriate şi Addison îmi aruncă o privire furioasă.

— Glumeşte! spuse el. Glumeşte doar, şi ce glumă absurdă, ha-ha-ha! Nu există aşa ceva. Auzi, supă de găină!

Cu ajutorul lui Mârâilă şi a degetelor lui de om, Addison şi emu-rafa s-au dus să pregătească elixirul. S-au întors în curând cu un bol plin cu ceva care semăna cu apa murdară rămasă după spălatul vaselor. După ce Claire bău şi ultima picătură şi adormi la loc, animalele ne-au invitat la un ospăţ modest: coşuri pline cu pâine proaspătă, mere coapte şi ouă fierte tari – din varianta neexplozivă – toate servite direct în mâinile noastre, pentru că animalele nu aveau farfurii sau tacâmuri. Mi-am dat seama cât eram de lihnit abia după ce am înfulecat trei ouă şi o franzelă întreagă în mai puţin de cinci minute.

Când am terminat, am râgâit, m-am şters la gură şi am ridicat privirea. Toate animalele ne urmăreau nerăbdătoare, cu nişte figuri atât de inteligente, încât am rămas complet zăpăcit şi am încercat să ignor

copleşitoarea senzaţie că visez.

Millard mânca lângă mine, aşa că m-am întors spre el şi l-am întrebat:

— Ai mai auzit de animale deosebite înainte să venim aici?

— Doar în poveştile pentru copii, spuse cu gura plină de pâine. Ce ciudat că tocmai o poveste ca asta ne-a adus la ei!

Singura care părea netulburată de toate astea era Olive, poate pentru că era încă foarte tânără – cel puţin, o parte din ea – şi distanţa între poveşti şi viaţa de zi cu zi nu părea atât de mare.

— Şi celelalte animale unde sunt? îl întrebă ea pe Addison. În povestea lui Cuthbert existau urşi-maimuţă pe catalige şi lincşi cu două capete.

Dispoziţia sărbătorească din rândul animalelor păli simţitor. Mârâilă îşi ascunse faţa în palmele-i mari şi Deidre scoase un nechezat chinuit.

— Nu ne întreba, spuse ea plecându-şi capul alungit.

Dar era prea târziu.

— Copiii ăştia ne-au ajutat, spuse Addison. Au tot dreptul să ne cunoască povestea tristă, dacă asta doresc.

— Dacă nu vă deranjează, spuse Emma.

— Mie-mi plac poveştile triste, spuse Enoch. Mai ales cele cu prinţese devorate de zmei şi cele în care mor toţi la sfârşit.

Addison îşi drese vocea.

— În cazul nostru, prinţesa a fost cea care a devorat zmeul, spuse el. Au fost nişte ani duri pentru cei ca noi şi nişte secole şi mai dure înaintea acestor ani.

Câinele se plimbă de colo-colo, vocea lui adoptând un soi de solemnitate de orator.

— Cândva, lumea asta a fost plină de animale deosebite. În epoca *Aldinn,* pe pământ existau mai multe animale deosebite decât oameni deosebiţi. Animale de toate mărimile şi formele: balene zburătoare, viermi mari cât casa, câini de două ori mai inteligenţi decât mine, dacă vă vine să credeţi. Unii stăpâneau peste propriile lor

împărăţii.

În ochii câinelui se zări un licăr aproape nedetectabil – de parcă ar fi fost atât de bătrân, încât îşi mai amintea lumea în starea ei originală –, apoi oftă adânc şi licărul dispăru.

— Dar n-aş putea spune că suntem doar o fracţiune din câţi eram. Suntem pe cale de dispariţie. Ştiţi ce s-a întâmplat cu animalele deosebite care trăiau cândva pe pământ?

Am continuat să mestecăm tăcuţi, stânjeniţi că nu ştiam nimic.

— Bine, spuse Addison. Haideţi cu mine să vă arăt.

Şi ieşi agale pe platoul însorit, privind în urmă şi aşteptând să-l urmăm.

— Te rog, Addie, spuse emu-rafa. Nu acum – musafirii noştri mănâncă!

— M-au întrebat, aşa că le voi povesti, spuse Addison. Pâinea asta o să fie aici şi peste câteva minute.

Am lăsat pâinea din mână, cam fără chef, şi am urmat câinele. Fiona a rămas în urmă ca să aibă grijă de Claire, care nu se trezise încă, şi cu Mârâilă şi emu-rafa ţopăind după noi, am traversat pajiştea şi am ajuns la păduricea care se vedea în zare. Am luat-o pe un drumeag pietruit ce se întindea printre copaci până când am ajuns la o poieniţă. Înainte să ne oprim, Addison spuse:

— Permiteţi-mi să vă prezint cele mai grozave animale deosebite care au trăit vreodată pe pământ!

Şi copacii s-au tras în lături, dezvăluind un cimitir mic, plin de rânduri simetrice de pietre funerare albe.

— Vai, nu, exclamă Bronwyn.

JOSIE
BROWNIE
JOCK

— Probabil că-n locul ăsta sunt îngropate mai multe animale deosebite decât cele care trăiesc acum pe pământ, spuse Addison plimbându-se printre morminte în căutarea unuia anume, peste care se aplecă, îndoindu-şi picioarele din faţă.

— Pe ea o chema Pompey. A fost o căţea minunată, putea să vindece rănile, era de ajuns să le lingă de câteva ori. O adevărată minune! Şi, totuşi, uitaţi cum o tratau!

Addison pocni din limbă şi Mârâilă alergă spre noi cu o cărticică în labe, pe care mi-o îndesă în mâini. Era un album foto, deschis la o fotografie cu un câine înhămat, ca un cal sau un catâr, în faţa unei mici căruţe.

— A fost înrobită de unii care aveau un parc de distracţii, spuse Addison, şi forţată să care, ca un animal de povară obişnuit, nişte copii graşi şi răsfăţaţi – cât au mai biciuit-o!

Ochii lui Addison scăpărau de furie.

— Până s-o salveze Miss Wren, Pompey ajunsese atât de deprimată, încât aproape c-a murit. A mai trăit doar câteva săptămâni după ce-a ajuns la noi, apoi a fost înmormântată aici.

Am dat cărticica mai departe. Toţi cei care s-au uitat la fotografie au oftat sau au dat din cap, ori au bâiguit ceva pe un ton amar.

Addison s-a dus lângă un alt mormânt.

— Dar şi mai ieşită din comun a fost Ca’ab Magda, spuse el, o antilopă gnu cu optsprezece coarne care trăia în buclele din Mongolia Exterioară. Era înspăimântătoare! Când alerga, se cutremura pământul sub copitele ei! Se spune că în 218 î.Hr. a traversat Alpii alături de armata lui Hannibal. Dar acum câţiva ani a fost împuşcată de un vânător.

Mârâilă ne arătă apoi poza unei femei în vârstă care părea întoarsă dintr-un safari african şi care stătea pe un scaun bizar făcut din coarne.

— Nu înţeleg, spuse Emma holbându-se la fotografie. Care-i Ca’ab Magda?

— E scaunul, spuse Addison. Vânătorul a făcut un scaun

din coarnele ei.

Emma aproape că scăpă albumul din mâini.

— Dezgustător!

— Dacă asta e ea, spuse Enoch bătând cu degetul în fotografie, atunci cine e înmormântat aici?

— Scaunul, spuse Addison. Păcat de această viaţă deosebită irosită!

— Cimitirul ăsta e plin de poveşti ca ale Magdei, spuse Addison. Miss Wren a vrut să facă un arc din menajeria asta, dar treptat, arcul s-a transformat într-un cimitir.

— Ca toate buclele noastre, spuse Enoch. Ca toate vieţile deosebite. Un experiment ratat.

— „Locul ăsta-i pe moarte”, obişnuia să spună Miss Wren.

Vocea lui Addison se subţie când o imită.

— „Iar eu supraveghez înmormântarea lui şi-atâta tot.”

Ochii lui Addison scăpărară când şi-o aminti, dar apoi se întunecară din nou.

— A fost foarte teatrală.

— Te rog să nu vorbeşti despre ymbryna noastră la trecut, spuse Deidre.

— Este, spuse el. *Este.*

— V-au vânat, spuse Emma cu vocea tremurând de emoţie. V-au împăiat şi v-au închis în grădini zoologice.

— Ca vânătorii din povestea lui Cuthbert, spuse Olive.

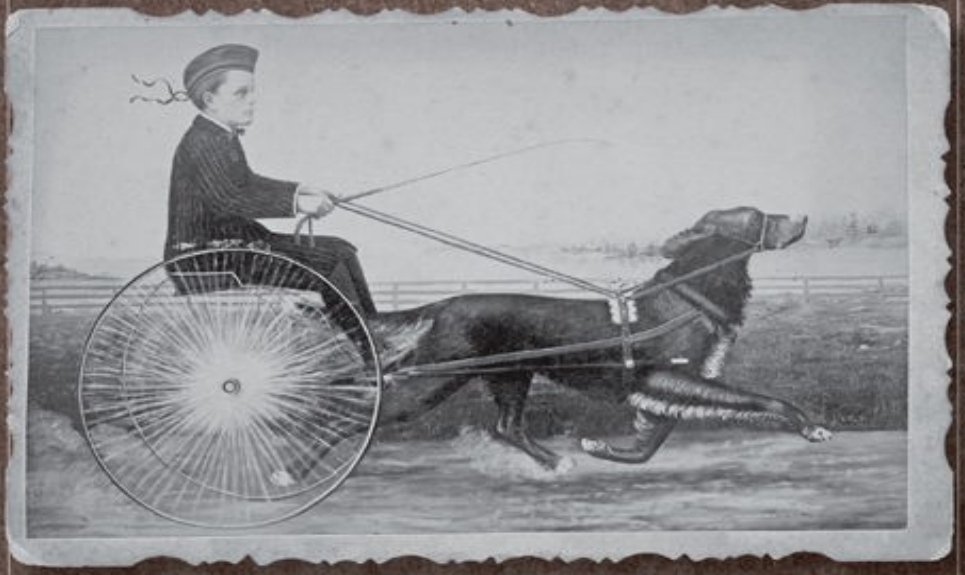

— Da, spuse Addison. Cele mai multe adevăruri sunt exprimate mai bine în mituri.

— Dar Cuthbert n-a existat, spuse Olive care începu să se dumirească. Uriaşul n-a existat. Doar o pasăre.

— O pasăre *foarte specială,* spuse Deidre.

— Îţi faci griji pentru ea, am spus.

— Bineînţeles, spuse Addison. Din câte ştiu, Miss Wren e singura ymbrynă care n-a fost încă luată prizonieră. Când a auzit că surorile ei au fost răpite şi că li s-a pierdut urma în Londra, a zburat imediat acolo ca să le ajute, fără să se gândească la propria-i siguranţă.

— Şi nici la a noastră, murmură Deidre.

— La Londra? întrebă Emma. Sunteţi siguri că acolo au fost duse ymbrynele răpite?

— Sută la sută, spuse câinele. Miss Wren are iscoade în oraş – un stol de porumbei deosebiţi care urmăresc totul şi-i dau raportul. Cu câteva zile în urmă s-au întors la noi extrem de agitaţi. Aflaseră că ymbrynele au fost – şi încă sunt – ţinute în buclele corecţionale.

Câţiva copii icniră de spaimă, dar eu habar n-aveam la ce se referea câinele.

— Ce-i aia buclă corecţională? am întrebat.

— Sunt buclele create ca închisori pentru strigoii capturaţi, criminalii deosebit de periculoşi şi pentru nebuni, îmi explică Millard. Nu seamănă deloc cu buclele pe care le cunoaştem. Sunt nişte locuri nasoale de tot.

— Şi acum, mai mult ca sigur, sunt păzite de strigoi şi de sufletele-pustii, zise Addison.

— Dumnezeule! exclamă Horace. E mai rău decât mi-am închipuit!

— Glumeşti? spuse Enoch. E exact ce am bănuit!

— Indiferent ce scop abject ar urmări strigoii, spuse Addison, e clar că au nevoie de toate ymbrynele ca să-l atingă. Acum n-a mai rămas decât Miss Wren… curajoasa şi nesăbuita Miss Wren… şi cine ştie pentru cât timp! zise şi începu să scheaune ca atunci când câinilor le e frică de tunete, cu urechile pe spate şi capul plecat.

•••

Ne-am întors la copacul cu umbră deasă şi ne-am terminat prânzul. Când am simţit că nu mai putem înghiţi nici măcar o firimitură, Bronwyn s-a întors spre Addison şi i-a spus:

— Ştiţi, domnule Câine, lucrurile nu stau aşa de rău cum credeţi.

Apoi se uită la Emma şi ridică sprâncenele. De data asta, Emma o aprobă, dând din cap.

— Serios? o întrebă Addison.

— Da. De fapt, am ceva aici care v-ar putea înveseli.

— Mă îndoiesc, să ştii, bâigui câinele, dar ridică totuşi capul de pe lăbuţe ca să vadă ce e.

Bronwyn îşi desfăcu haina şi spuse:

— Aş vrea să v-o prezint pe penultima ymbrynă care n-a fost încă prinsă: Miss Alma Peregrine.

Pasărea întinse capul spre lumină şi clipi.

Venise rândul animalelor să fie uimite. Deidre rămase cu gura căscată, Mârâilă schelălăi şi bătu din lăbuţe, iar găinile începură să dea din aripile lor nefolositoare.

— Dar am auzit că bucla voastră a fost invadată! spuse Addison. Şi că ymbryna voastră a fost răpită!

— Chiar a fost, spuse Emma cu mândrie. Dar am recuperat-o.

— În cazul ăsta, spuse Addison înclinându-se în faţa lui Miss Peregrine, e o plăcere extraordinară, doamnă. Sunt slujitorul dumneavoastră. Dacă doriţi un loc în care să vă transformaţi, vă conduc imediat în camera privată a lui Miss Wren.

— *Nu poate* să se transforme, spuse Bronwyn.

— Ce-aţi spus? întrebă Addison. E timidă sau de ce?

— Nu, spuse Bronwyn. E blocată.

Lui Addison îi căzu pipa din gură.

— Oh, nu, spuse el încet. Sunteţi siguri?

— E aşa de două zile, spuse Emma. Cred că dacă ar putea să se transforme, ar fi făcut-o până acum.

Addison îşi scutură ochelarii de pe nas şi se holbă la pasăre, vizibil îngrijorat.

— Pot s-o consult? întrebă.

— E un adevărat doctor Doolittle, spuse emu-rafa. Addie are grijă de noi când ne îmbolnăvim.

Bronwyn o scoase pe Miss Peregrine din haină şi o aşeză pe jos.

— Numai să aveţi grijă că are o aripă rănită, zise ea.

— Bineînţeles, spuse Addison.

Începu prin a-i da târcoale lui Miss Peregrine, cercetând-o din toate unghiurile. Apoi i-a adulmecat capul şi aripile cu nasul lui mare şi umed.

— Spuneţi-mi ce a păţit, zise într-un final, şi când, şi cum. Povestiţi-mi tot.

Emma îi spuse toată povestea: cum a fost Miss Peregrine răpită de doctorul Golan, cum era să se înece în colivie, pe ocean, cum am salvat-o dintr-un submarin condus de nişte strigoi. Animalele ascultau cu atenţie. Când am terminat, câinele a cugetat câteva minute, apoi ne-a comunicat diagnosticul lui:

— A fost otrăvită. I-au dat ceva care să o menţină artificial în forma asta, de pasăre.

— Serios? întrebă Emma. De unde ştiţi?

— Să răpeşti şi să transporţi ymbryne când au formă umană e un lucru periculos pentru că pot face trucul ăla cu opritul timpului. Dar când sunt păsări puterile lor sunt limitate. În felul ăsta, directoarea voastră e mică, uşor de ascuns… o ameninţare mai mică.

Addison se uită la Miss Peregrine.

— Strigoiul care v-a răpit v-a dat cu ceva? o întrebă el. Un lichid sau poate un gaz?

Miss Peregrine legănă capul în sus şi-n jos, ca şi cum l-ar fi aprobat.

Bronwyn scoase un icnet.

— Vai, domnişoară, îmi pare atât de rău. Habar n-aveam.

Mă simţeam vinovat. *Eu* îl atrăsesem pe strigoi spre insulă. *Eu* am adus nenorocirea pe capul lui Miss Peregrine. Din cauza *mea* şi-au pierdut căminul copiii deosebiţi, cel puţin parţial. Ruşinea mă trăgea în jos, ca o piatră legată de gât.

— Dar o să-şi revină, nu-i aşa? am întrebat. O să se

schimbe în om?

— Aripa o să i se refacă, răspunse Addison, dar dacă nu primeşte ajutor n-o să se transforme în om.

— Ce fel de ajutor? întrebă Emma. Poţi s-o ajuţi?

— Doar o altă ymbrynă o poate ajuta. Şi nu prea mai are timp.

M-am încordat. Asta era ceva nou.

— Ce vrei să spui? întrebă Emma.

— Nu-mi place deloc să vă aduc veşti proaste, spuse Addison, dar două zile e o perioadă foarte lungă pentru o ymbrynă ca să stea blocată în forma asta. Cu cât rămâne mai mult în formă de pasăre, cu atât o să-şi piardă mai mult din calităţile umane. Memoria, capacitatea de a vorbi – tot ce o caracteriza ca om – până când n-o să mai fie o ymbrynă. O să fie o pasăre obişnuită.

Mi-am imaginat-o pe Miss Peregrine întinsă pe o masă de operaţie, înconjurată de medici, cu respiraţia oprită – cu fiecare secundă care se scurge provocându-i leziuni noi şi ireparabile pe creier.

— Cât mai are? întrebă Millard. Cât timp mai are la dispoziţie?

Addison privi chiorâş şi clătină din cap.

— Două zile, dacă se ţine bine.

Şoapte şi gemete. Am pălit cu toţii.

— Eşti sigur? întrebă Emma. Eşti absolut, sută la sută sigur?

— Am mai văzut asta şi înainte.

Addison se îndreptă către micuţa bufniţă care stătea ghemuită pe o creangă din apropiere.

— Olivia a fost o ymbrynă tânără care a suferit un accident grav în timpul instruirii. Ne-au adus-o după cinci zile. Miss Wren şi cu mine am făcut tot posibilul ca s-o schimbăm la loc, dar n-am mai putut. Asta se întâmpla acum zece ani; aşa e de atunci.

Bufniţa se holbă la noi fără să scoată vreun sunet. În corpul ei nu mai pâlpâia decât o viaţă de animal; îmi dădeam seama după privirea inexpresivă.

Emma rămase blocată. Parcă ar fi vrut să spună ceva –

să ne încurajeze, speram, să ne scuture din ameţeală cu un discurs animator – dar nu-şi găsea cuvintele. Îşi înghiţi lacrimile şi se îndepărtă de noi împleticindu-se.

Am strigat după ea, dar nu s-a oprit. Ceilalţi o urmăriră în timp ce se îndepărta, uluiţi de vestea cea proastă şi acum, de comportamentul Emmei. Până acum păruse invulnerabilă, şi nici nu ne-o puteam închipui altfel.

Însă ne-am dat seama că nu era nici ea de fier. O fi fost ea deosebită, dar era şi ea om.

— Mai bine v-aţi duce după ea, domnule Jacob, îmi spuse Bronwyn. Nu trebuie să zăbovim prea mult aici.

•••

Când am ajuns-o din urmă, am găsit-o pe Emma stând pe marginea pajiştei şi privind lung la peisajul de jos, la colinele înverzite contopite cu câmpiile îndepărtate. M-a auzit că mă apropii, dar nu s-a întors.

M-am oprit lângă ea şovăind şi mă gândeam cum aş putea-o încuraja.

— Ştiu că eşti speriată şi – şi trei zile nu sunt mult, dar…

— *Două* zile, spuse ea. *Poate* două zile.

Buzele îi tremurau.

— Şi asta nu-i tot.

— Ce-ar putea fi mai rău? am întrebat eu.

Până acum, Emma se lupta cu lacrimile, dar de data asta a cedat. S-a lăsat pe vine şi a început să plângă în hohote, copleşită de o furtună de emoţii. Am îngenuncheat şi am îmbrăţişat-o:

— Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău, spuse Emma cu o voce răguşită, slabă ca o frânghie zdrenţuită. N-ar fi trebuit să rămâi. N-ar fi trebuit să te las. Dar am fost egoistă… atât de îngrozitor de egoistă!

— Nu spune asta! am zis. Sunt aici – sunt aici şi nu plec nicăieri.

Asta n-a făcut decât să agraveze situaţia; Emma a început să plângă şi mai tare. Mi-am lipit buzele de fruntea ei şi am sărutat-o până când furtuna s-a liniştit şi hohotele s-au transformat în scâncete.

— Vorbeşte cu mine, te rog, am spus eu. Spune-mi ce s-a întâmplat.

După un minut, s-a ridicat, s-a şters la ochi încercând să se adune.

— Am sperat că n-o să fiu nevoită să-ţi zic asta vreodată. Că n-o să mai conteze. Îţi mai aminteşti când ţi-am zis – în noaptea aia când ai decis să vii cu noi – că s-ar putea să nu te mai întorci?

— Bineînţeles.

— Până acum n-am ştiut câtă dreptate am avut atunci. Mă tem că te-am condamnat, Jacob, dragul meu prieten, la o viaţă scurtă, captiv într-o lume aflată pe moarte.

Trase aer în piept tremurând, apoi continuă:

— Ai ajuns la noi prin bucla controlată de Miss Peregrine şi asta înseamnă că doar ea sau bucla ei te pot trimite înapoi. Dar bucla ei nu mai există – sau dacă n-a dispărut încă, va dispărea în curând – ceea ce înseamnă că Miss Peregrine e singura ta cale de întoarcere acasă. Dar dacă n-o să se poată transforma înapoi în om…

Am înghiţit în sec.

— Rămân blocat în trecut.

— Da. Şi singura modalitate de-a te întoarce la perioada în care ai trăit e s-o aştepţi să vină – zi de zi, an de an.

Şaptezeci de ani. Până atunci, părinţii mei şi toţi cei pe care i-am cunoscut şi i-am iubit vor fi morţi şi la fel şi eu, pentru ei. Desigur, dacă supravieţuiam năpastelor pe care urma să le înfruntăm în curând, puteam să îmi regăsesc părinţii peste câteva decenii, după ce erau deja născuţi – dar la ce bun? Ar fi fost doar copii, nişte străini pentru mine.

Mă întrebam când vor renunţa părinţii mei de acum la gândul c-o să mă găsească şi că trăiam. Ce poveste aveau să-şi spună ca să dezlege misterul dispariţiei mele? Că am fugit de acasă? Am luat-o razna? M-am aruncat în mare de pe o stâncă?

Vor organiza pentru mine o ceremonie de înmormântare? O să-mi cumpere un sicriu? O să-mi scrie numele pe o piatră de mormânt?

Eram misterul pe care n-aveau să-l dezlege niciodată. O rană care n-avea să se vindece niciodată.

— Îmi pare rău, spuse Emma din nou. Dacă aş fi ştiut că starea în care se află Miss Peregrine e atât de precară, jur că nu te-aş fi rugat să rămâi. Pentru noi, prezentul nu înseamnă nimic. Ne omoară dacă rămânem prea mult acolo! Dar tu – tu ai o familie, o viaţă…

— Nu! am strigat eu, lovind pământul cu palmele – alungând gândurile autocompătimitoare care începuseră să-mi întunece judecata. Toate astea nu mai există. Am ales *asta.*

Emma îşi puse delicat mâna pe mâna mea şi zise:

— Dacă e adevărat ce ne-au spus animalele şi toate ymbrynele au fost răpite, în curând n-o să mai existe nici *asta.*

Adună nişte pământ în pumn şi apoi îl împrăştie în vânt.

— Fără ymbryne care să le guverneze, nici buclele noastre nu rezistă. Strigoii o să le folosească pe ymbryne ca să recreeze experimentul ăla tâmpit şi o să fie din nou 1908, iar şi iar – şi ori vor eşua şi vor transforma tot universul într-un crater fumegând, ori vor reuşi şi o să devină nemuritori, iar noi o să fim guvernaţi de monştri. Oricum ar fi, o să pierim şi noi, la fel ca animalele deosebite. Şi acum te-am mai tras şi pe *tine* în încurcătura asta imposibilă – şi pentru ce?

— Totul se întâmplă cu un motiv, am zis eu.

Nu-mi venea să cred că rostisem acele cuvinte, dar de îndată ce le-am scos pe gură, am simţit că erau adevărate şi ecoul lor răsuna înăuntrul meu, limpede, ca un clopoţel.

Mă aflam acolo dintr-un motiv. Ceva îmi spunea că sunt menit să *fac* ceva, nu doar să *fiu* – şi în niciun caz să fug sau să mă ascund sau să mă dau bătut de îndată ce situaţia părea înfricoşătoare sau imposibil de rezolvat.

— Aveam impresia că nu crezi în destin, zise Emma cercetându-mă cu scepticism.

Nu, nu credeam cu adevărat, dar nu prea ştiam cum să-i explic cu precizie în *ce* credeam.

M-am gândit la poveştile pe care mi le spunea bunicul.

Erau pline de minuni şi de aventuri, dar se mai ascundea ceva în ele – un fel de recunoştinţă trainică. În copilărie, eram mai atent la insula magică şi la copiii deosebiţi cu puteri magice descrise de bunicul Portman, dar poveştile lui se concentrau, de fapt, pe Miss Peregrine şi felul în care l-a ajutat când a avut nevoie. Când a ajuns în Ţara Galilor, bunicul era un băiat speriat care nu vorbea galeza, un băiat urmărit de doi monştri: unul care avea să-i omoare aproape toată familia şi unul grotesc, ca un personaj de desene animate, pe care nu-l vedea decât el şi despre care probabil îşi închipuia c-a apărut direct din coşmarurile lui. Miss Peregrine îl ascunsese, îi oferise un adăpost, un cămin, şi-l ajutase să descopere cine era cu adevărat – i-a salvat viaţa şi, făcând asta, a făcut posibilă naşterea tatălui meu şi a mea. Părinţii mei m-au conceput, m-au crescut şi m-au iubit şi pentru asta le eram dator. Dar nu m-aş fi născut dacă Miss Peregrine n-ar fi fost mărinimoasă şi generoasă cu bunicul meu. Începeam să cred că ajunsesem acolo ca să răsplătesc acea generozitate – datoria mea, a tatălui meu şi a bunicului meu.

Am încercat să explic toate astea cum am putut mai bine.

— Nu e vorba de destin, am spus, dar chiar cred că în univers există un echilibru şi, uneori, nişte forţe despre care n-avem habar pot să intervină şi să încline balanţa în favoarea noastră. Miss Peregrine l-a salvat pe bunicul meu – şi eu am venit aici ca s-o salvez pe *ea.*

Emma miji ochii şi dădu încet din cap. Nu-mi dădeam seama dacă era de acord cu mine sau dacă se gândea la un fel politicos de a-mi spune că mi-am pierdut minţile.

Apoi m-a îmbrăţişat.

Nu trebuia să-i mai explic nimic. Înţelesese.

Şi ea îi datora viaţa lui Miss Peregrine.

— Avem trei zile, spuse. Ne ducem la Londra, o eliberăm pe una din ymbryne şi o vindecăm pe Miss Peregrine. Nu e un caz pierdut. O s-o salvăm, Emma. Sau murim încercând.

Vorbele mele sunau atât de curajos şi de ferm, încât pentru o secundă m-am întrebat dacă le rostisem chiar eu.

Emma m-a luat prin surprindere când a râs, de parcă situaţia i s-ar fi părut comică, apoi şi-a ferit puţin privirea. Când s-a întors spre mine, buzele nu-i mai erau strânse de plâns, iar ochii îi străluceau; dovadă că începea să-şi recapete vechiul optimism.

— Uneori nu-mi dau seama dacă eşti doar nebun de legat sau un miracol, spuse ea. Deşi încep să cred că e a doua variantă.

M-a îmbrăţişat şi am stat aşa, ea sprijinându-şi capul pe umărul meu, în timp ce eu îi simţeam respiraţia caldă pe gât şi, dintr-odată, n-am vrut decât să anulez distanţa dintre noi şi să ne contopim într-o singură fiinţă. Dar Emma s-a desfăcut din strânsoarea mea şi m-a sărutat pe frunte, apoi s-a întors la ceilalţi. Eram prea zăpăcit ca s-o urmez imediat pentru că simţeam că se întâmplă ceva nou, o rotiţă în inima mea, pe care n-o observasem până atunci, începuse să se învârtă atât de repede încât mă ameţise cu totul. Şi cu cât se îndepărta mai mult, cu atât rotiţa se învârtea mai repede, de parcă ar fi fost o bobină cu un fir invizibil întins între noi, şi părea că dacă Emma s-ar fi îndepărtat prea mult, firul s-ar fi rupt în mod sigur – şi eu aş fi murit pe loc.

Mă întrebam dacă durerea asta ciudată şi dulce era ceea ce se numeşte iubire.

•••

Ceilalţi stăteau îngrămădiţi la umbra copacului, şi copiii, şi animalele. M-am îndreptat cu Emma spre ei. Mi-a venit s-o iau de braţ şi aproape c-am şi făcut-o, dar apoi m-am răzgândit brusc. Dintr-odată, mi-am dat seama – atunci când Enoch s-a întors spre noi şi ne-a privit cu aceeaşi suspiciune cu care mă cerceta mereu, şi acum o cerceta şi pe Emma – că începusem să formăm o pereche separată de ceilalţi, o alianţă privată, cu propriile ei secrete şi promisiuni.

Bronwyn ne-a ieşit înainte.

— Sunteţi bine, domnişoară Emma?

— Da, da, spuse repede Emma. Mi-a intrat ceva în ochi,

atâta tot. Haideţi, adunaţi-vă lucrurile. Trebuie să plecăm la Londra şi să găsim ajutor pentru Miss Peregrine!

— Ne bucurăm nespus că eşti de aceeaşi părere cu noi, spuse Enoch dând ochii peste cap. Am ajuns la concluzia asta acum zece minute, în timp ce voi doi stăteaţi şi şuşoteaţi.

Emma se îmbujoră, dar refuză să înghită momeala lui Enoch. Aveam probleme mai importante de rezolvat decât tot felul de conflicte meschine – faptul că, în curând, urma să înfruntăm pericole necunoscute în călătoria pe care ne pregăteam s-o facem.

— Sunt sigură că vă daţi seama, spuse Emma, că, indiferent din ce unghi l-am privi, e un plan cu şanse minime de succes.

Ne explică şi de ce. Londra era departe – nu după standardele din prezent, poate, când puteam să găsim cea mai apropiată gară cu GPS-ul şi să luăm expresul cu care puteam zbura până în capitală în câteva ore. Dar în 1940, într-o Anglie măcinată de război, Londra era într-o lume paralelă: drumurile şi căile ferate puteau fi pline de refugiaţi sau grav afectate de bombardamente, sau monopolizate de convoaie militare, iar toate astea ne-ar fi costat timp – timp pe care Miss Peregrine nu-l avea. Şi mai rău decât atât, puteam fi vânaţi – mai ales acum, când aproape toate ymbrynele erau prizoniere.

— Lăsaţi drumul! spuse Addison. Aveţi griji mai mari decât drumul în sine! Poate n-am fost suficient de clar adineaori. Poate nu înţelegeţi exact circumstanţele întemniţării ymbrynelor.

Pronunţă fiecare silabă de parcă am fi fost tari de urechi.

— N-aţi citit despre buclele corecţionale în cărţile despre istoria deosebiţilor?

— Ba da, cum să nu, spuse Emma.

— Atunci ştiţi că o încercare de a pătrunde acolo e sinucidere curată. Sunt capcane mortale, toate, şi conţin cele mai sângeroase episoade din istoria Londrei – Marele Incendiu din 1666, Asediul mortal al Vikingilor din 842, ca

să nu mai zic de ciuma aia îngrozitoare! Nu degeaba nu se publică hărţi temporale despre locurile astea. Aşa că, ori vreunul dintre voi stăpâneşte cele mai ascunse taine ale universului deosebit, ori…

— Eu studiez buclele obscure şi neplăcute, interveni Millard. E un hobby de-al meu de ceva timp…

— Bravo! spuse Addison. Atunci bănuiesc că ştiţi şi cum să treceţi de hoarda de suflete-pustii care păzesc la intrare.

Dintr-odată am simţit toate privirile îndreptându-se către mine. Am înghiţit în sec, am ridicat bărbia şi am spus:

— Da, chiar ştim.

— Ar fi cazul, mormăi Enoch.

Apoi vorbi şi Bronwyn:

— Eu am încredere în tine, Jacob. Nu te ştiu de mult timp, dar simt că-ţi cunosc sufletul, puternic şi curat – un suflet deosebit – şi am încredere în tine.

Se aplecă spre mine şi îmi cuprinse umerii cu un braţ. Am simţit că mi se ridică un nod în gât.

— Mulţumesc, am spus, simţindu-mă mic şi ridicol în faţa mărinimiei ei.

Câinele ţâţâi, exprimându-şi dezaprobarea:

— Curată nebunie. Voi, copii, n-aveţi niciun pic de instinct de supravieţuire. Mă mir că mai trăiţi.

Emma păşi în faţa lui Addison şi încercă să-i închidă gura.

— Da, minunat, spuse. Mulţumesc că ne-ai împărtăşit părerea ta. Acum, lăsând deoparte cobitul, trebuie să vă întreb pe voi, toţi: e cineva care nu e de acord cu propunerea noastră? Nu vreau să vă oferiţi voluntar doar fiindcă vă simţiţi obligaţi.

Horace ridică mâna încet şi timid.

— Dacă toţi strigoii se află la Londra şi noi ne pregătim să plecăm acolo, nu ne aruncăm de fapt în braţele lor? E o idee bună?

— E o idee *genială,* spuse Enoch iritat. Strigoii sunt convinşi că noi, copiii deosebiţi, suntem docili şi slabi. Nici

prin cap nu le trece că suntem pe urmele *lor.*

— Şi dacă o dăm în bară? spuse Horace. Le-o livrăm pe Miss Peregrine la domiciliu!

— Nu *ştim* asta, spuse Hugh. Că Londra e „domiciliul" lor.

Enoch răsuflă iritat.

— Nu mai îndulciţi lucrurile. Dacă au spart buclele corecţionale şi le folosesc pentru a le ţine pe ymbryne acolo, putem paria pe ce vreţi că au asediat întregul oraş! Probabil că *geme* de ei, ascultaţi-mă pe mine. Dacă n-ar fi aşa, nu s-ar fi obosit să vină după noi în vechiul şi micuţul Cairnholm. E o strategie militară simplă. Într-un război, nu ţinteşti degetul mic de la picior al inamicului, ci-l înjunghii drept în inimă!

— Te rog, gemu Horace, mi-a ajuns cât am vorbit despre bucle distruse şi înjunghiat în inimă. Îi sperii pe ăştia micii!

— Pe mine nu mă sperie! spuse Olive.

Horace se închise în sine. Cuiva îi scăpă cuvântul „laşule."

— Să n-aud aşa ceva! se răsti Emma la ei. Nu-i nimic rău în asta. Când vă e frică, înseamnă că luaţi foarte în serios ceva ce *chiar* trebuie luat în serios. Pentru că, da, chiar *o să fie* periculos. Da, avem şanse minime de succes. Şi chiar dacă ajungem întregi la Londra, nu există nicio garanţie că o să *găsim* ymbrynele, şi cu atât mai puţin că o să salvăm vreuna. E foarte posibil să ne sfârşim vieţile în vreo celulă de închisoare, supravegheată de strigoi, sau dizolvaţi în stomacul unui suflet-pustiu. S-a înţeles?

Toţi dădură din cap înverşunaţi.

— Am îndulcit ceva, Enoch?

Enoch scutură din cap.

— Dacă facem asta, continuă Emma, s-ar putea s-o pierdem pe Miss Peregrine. Asta ştim sigur. Dar dacă nu *încercăm* strigoii ne vor prinde sigur şi oricum ar fi, atunci nu încape *îndoială* c-o s-o pierdem. Astea fiind zise, toţi cei care nu vor să vină cu noi să facă un pas în spate.

Se referea la Horace, ştiam asta. Horace fixa un punct

de pe jos.

— Poţi să rămâi aici, în siguranţă, şi te vom recupera după ce va fi trecut năpasta. Nu-i nicio ruşine în asta.

— Ventriculul meu stâng! spuse Horace. Dacă n-o să merg cu voi, n-o să pot să uit asta cât oi trăi.

Nici Claire nu voia să fie lăsată în urmă.

— Am trăit deja optzeci de ani călduţi şi plictisitori, spuse ea, sprijinindu-se într-un cot, în umbră, acolo unde dormise. Să rămân aici când voi plecaţi la un drum plin de peripeţii? Nici nu mă gândesc!

Dar când să se ridice, îşi dădu seama că nu poate şi se întinse din nou, tuşind şi simţind cum o toropeşte ameţeala. Cu toate că lichidul de culoarea apei murdare îi scăzuse puţin febra, n-avea cum să facă totuşi drumul până la Londra – nu azi, nu mâine şi în niciun caz, nu destul de repede încât s-o ajute pe Miss Peregrine. Cineva trebuia să rămână în urmă cu Claire până când îşi revenea.

Emma ceru voluntari. Olive ridică mâna, dar Bronwyn i-a spus că nici nu putea fi vorba – era prea tânără. Bronwyn dădu să ridice şi ea mâna, dar se răzgândi. Era nehotărâtă, spuse, voia să aibă grijă de Claire, dar în acelaşi timp, se simţea datoare s-o ajute pe Miss Peregrine.

Enoch îi dădu un ghiont lui Horace.

— Ce-i cu tine? îl şicană el. Uite, şansa perfectă să rămâi!

— *Chiar* vreau să plec cu voi în călătoria asta plină de aventuri. Sincer, insistă Horace. Dar aş vrea să apuc şi cea de-a 105-a aniversare a mea, dacă-i posibil. Îmi promiteţi că n-o să încercaţi să salvaţi toată lumea asta nenorocită?

— Vrem s-o salvăm pe Miss P. atât, spuse Emma. Dar nu pot să promit nimic legat de aniversări.

Horace păru mulţumit cu acest răspuns şi rămase cu mâinile pe lângă corp.

— Bine, altcineva? întrebă Emma privind în jur.

— Lăsaţi, spuse Claire. Mă descurc şi singură.

Mâna Fionei se ridică încet. Fusese atât de tăcută încât aproape că uitasem că stătea lângă noi.

— Nu se poate, Fee! spuse Hugh.

Părea rănit, de parcă faptul că Fiona se oferise voluntară însemna că-l respingea pe el. Fiona îl privi cu ochi mari şi trişti, dar mâna ei rămase în aer.

— Mulţumesc, Fiona, spuse Emma. Cu puţin noroc, o să ne revedem în câteva zile.

— Cu voia Păsării, spuse Bronwyn.

— Cu voia Păsării, o îngânară ceilalţi.

•••

După-amiaza trecu repede şi seara se lăsa încet, într-o oră, peste bucla animalelor avea să se lase întunericul şi devenea mult mai periculos să găsim drumul care cobora în vale. În timp ce ne pregăteam de plecare, animalele ne făceau provizii de mâncare proaspătă şi ne echipau cu pulovere împletite din lâna unei oi deosebite. Deidre jura că are un talent special, dar nu-şi mai amintea exact care era acela.

— Cred că dă o lână ignifugă – sau hidrofugă, nu-mi mai amintesc. Da, asta era, puloverele astea vă ajută să nu vă scufundaţi. Sunt ca nişte veste de salvare pufoase. Sau poate că – eh, în orice caz, sunt călduroase, asta-i clar!

I-am mulţumit şi le-am împăturit în cufărul lui Bronwyn. Mârâilă ţopăi spre noi cu un pachet învelit în hârtie şi legat cu un şnur.

— Un cadou din partea găinilor, ne explică Deidre, făcându-ne cu ochiul, în timp ce Mârâilă îmi îndesă pachetul în mâini. Să nu-l scăpaţi.

Cineva mai deştept s-ar fi gândit de două ori înainte să transporte materiale explozibile, dar ne simţeam destul de vulnerabili, şi atât câinele, cât şi emu-rafa ne-au spus că dacă le mânuiam cu grijă, ouăle alea n-aveau cum să explodeze, aşa că le-am aşezat cu grijă între puloverele din cufărul lui Bronwyn. Măcar acum nu mai trebuia să înfruntăm cu mâinile goale nişte oameni înarmaţi până în dinţi.

Eram aproape gata de plecare, doar că ne mai lipsea un lucru: dacă părăseam bucla animalelor, aveam să orbecăim în întuneric, exact ca atunci când am sosit. Aveam nevoie

de indicaţii.

— Pot să vă arăt drumul care vă va scoate din pădure, spuse Addison. Ne întâlnim în turnul lui Miss Wren.

Scara pe care trebuia să urcăm era atât de îngustă încât nu puteau urca decât doi oameni odată. Eu şi Emma am urcat primii, folosind traversele ca pe treptele unei scări mobile uriaşe. Mârâilă sărea de pe o treaptă pe alta ca o maimuţă, ducându-l pe Addison sub braţ şi urcând cu mult înaintea noastră.

Priveliştea de sus era uimitoare. Spre est, câteva culmi împădurite se întindeau spre o câmpie vastă, pustie. Spre vest, se vedea oceanul. O corabie veche cu vele aluneca paralel cu ţărmul. N-am întrebat nici măcar o dată în ce an eram aici – 1492? 1750? – şi nici nu cred că avea vreo importanţă pentru animale. Trăiau într-un loc sigur, la adăpost de lumea oamenilor, singurul loc unde timpul conta.

— O luaţi spre nord, spuse Addison indicând cu pipa drumul abia vizibil, ca o dungă trasată printre copaci cu creionul. La capătul acelui drum o să daţi peste un oraş, iar acolo e o gară – mă rog, în timpul din care veniţi voi. Care ziceaţi că era media dintre bucle la voi… mă rog, prezentul? 1940?

— Aşa este, răspunse Emma.

Deşi nu prea înţelegeam ce vorbeau, nici acum nu-mi era frică să pun întrebări prosteşti.

— De ce nu putem să călătorim în lumea asta? Să călătorim spre Londra în anul – ăsta, care e aici?

— Singura posibilitate ar fi cu cai şi trăsură, spuse Addison, ceea ce v-ar lua mai multe zile… şi v-ar provoca şi nişte julituri dureroase, din câte îmi amintesc. Nu cred că aveţi atâta timp la dispoziţie.

Se întoarse şi împinse cu botul uşa care dădea spre baraca mică din vârful turnului.

— Vă rog, spuse el. Un singur lucru aş vrea să vă mai arăt.

L-am urmat. Era o baracă modestă şi micuţă, care nu avea nimic în comun cu salonul regal în care stătea Miss

Peregrine. Singura mobilă era un pat mic, un şifonier şi un birou american. La geam se afla un telescop montat pe un tripod: era observatorul lui Miss Wren de unde îşi urmărea porumbeii-spioni şi eventualii intruşi.

Addison se duse la birou.

— Dacă vă rătăciţi, spuse, uitaţi aici o hartă a pădurii.

Emma deschise uşa biroului şi găsi o hartă îngălbenită, veche, făcută sul. Sub ea se vedea o fotografie la minut, boţită, cu o femeie înfăşurată cu un şal negru cu paiete şi un coc pieptănat dramatic în sus. Lângă ea era o găină. La o primă vedere, fotografia părea un rebut, făcută într-un moment în care femeia nu era atentă – ţinea ochii închişi şi părea că întoarce capul într-o parte –, şi cu toate astea, fotografia părea reprezentativă: felul în care părul şi hainele femeii se asortau cu penajul pestriţ al găinii, felul în care ea şi găina se uitau în direcţii opuse, sugerând un fel de legătură ascunsă, de parcă ar fi comunicat fără cuvinte, visând una despre cealaltă.

Fără îndoială, era Miss Wren.

Addison zări fotografia şi păru că se înfioară. Îmi dădeam seama că-şi făcea mai multe griji pentru ea decât voia să admită.

— Vă rog, să nu credeţi că vă încurajez planul vostru fatal, spuse el, dar dacă se întâmplă să duceţi la bun sfârşit expediţia asta nebunească… şi s-o întâlniţi pe Miss Wren pe drum… aţi putea să… adică, aţi vrea să…

— O s-o trimitem acasă, spuse Emma şi-l scărpină pe cap.

Era un gest complet normal când era vorba despre un câine obişnuit, dar părea cam ciudat când aveai de-a face cu unul vorbitor.

— Câinele să vă binecuvânteze, răspunse Addison.

Am încercat să-l mângâi, dar se ridică pe picioarele din spate şi spuse:

— Vezi-ţi de treaba ta, domnule! Ţine-ţi mâinile acasă!

— Scuze, am bâiguit, şi în clipa apăsătoare care a urmat, mi-am dat seama că era timpul să plecăm.

Am coborât din turn şi ne-am alăturat prietenilor noştri, după care ne-am luat rămas-bun printre lacrimi de la Claire şi Fiona care ne aşteptau la umbra copacului. Între timp, Claire primise o pernă şi o pătură pe care să se întindă, şi ne-a primit ca o prinţesă pe patul ei improvizat, smulgându-ne promisiuni cât timp am stat îngenuncheaţi lângă ea.

— Promite-mi că te întorci, spuse ea când veni rândul meu, şi c-o s-o salvezi pe Miss Peregrine.

— O să fac tot ce-mi stă în puteri, am spus eu.

— Asta nu-i de-ajuns, spuse ea pe un ton sever.

— Mă întorc, am spus. Promit.

— Şi c-o s-o salvezi pe Miss Peregrine!

— Şi c-o s-o salvez pe Miss Peregrine, am îngânat-o, dar le-am simţit ca pe nişte vorbe goale; cu cât încercam să par mai încrezător, cu atât mă simţeam mai nesigur pe mine.

— Bine, spuse Claire şi încuviinţă din cap. Mi-a părut bine să te cunosc, Jacob, şi mă bucur foarte mult că ai venit să stai cu noi.

— Şi eu, am spus, şi apoi m-am ridicat repede pentru că faţa ei luminoasă, încadrată de părul blond era atât de sinceră încât mă copleşea.

Credea tot ce-i spuneam, fără să pună nimic la îndoială: că ea şi Fiona aveau să fie în siguranţă acolo, printre animalele alea ciudate, într-o buclă abandonată de ymbryna ei. C-o să ne întoarcem pentru ele. Speram că nu joacă doar teatru ca să ne facă să credem că misiunea noastră nu era chiar imposibilă.

Hugh şi Fiona rămăseseră într-o parte, cu frunţile alipite şi ţinându-se de mâini, şi-şi luau la revedere în felul lor discret. Până la urmă, ne-am luat cu toţii rămas-bun de la Claire, dar nu voiam să-i deranjăm, aşa că am privit-o pe Fiona care se retrase încet, scuturã câteva seminţe din claia ei de păr neîmblânzit şi făcu să crească o tufă de trandafiri plină de flori grele, roşii, exact în locul în care stătuseră. Albinele lui Hugh se grăbiră să le polenizeze şi cât timp erau ocupaţi – ca şi cum toate astea ar fi fost făcute doar ca să mai câştige puţin timp împreună – Fiona îl îmbrăţişă şi-i şopti ceva la ureche. Hugh dădu din cap şi la rândul lui îi şopti şi el ceva. Când în sfârşit s-au întors şi au văzut că-i privim, Fiona s-a înroşit, iar Hugh s-a apropiat de noi cu mâinile vârâte în buzunare şi albinele roi în urma lui şi a mârâit:

— Să mergem. Spectacolul s-a terminat.

Am coborât muntele tocmai când apunea soarele. Animalele ne-au însoţit până la stânca netedă ca un perete.

Olive îi întrebă:

— Nu veniţi cu noi?

Emu-rafa pufni pe nas.

— N-am rezista nici cinci minute afară! Măcar voi puteţi să speraţi c-o să puteţi trece drept nişte copii normali. Dar uită-te la *mine…* spuse ea, unduindu-şi corpul fără braţe. Aş fi împuşcată, împăiată şi montată pe un perete cât ai zice peşte.

Apoi câinele se apropie de Emma şi zise:

— Aş putea să vă mai rog un ultim lucru…

— Aţi fost aşa de drăguţi cu noi. Orice! răspunse ea.

— V-ar deranja tare mult dacă v-aş ruga să-mi aprindeţi pipa? Aici n-avem chibrituri; n-am mai tras un fum sănătos de ani buni.

Emma îi făcu pe plac, atingându-i pipa cu vârful degetului aprins. Câinele trase fumul în piept îndelung şi satisfăcut şi spuse:

— Multă baftă, copii deosebiţi!

♦♦♦ CAPITOLUL CINCI ♦♦♦

Ne-am agăţat ca un trib de maimuţe de plasa suspendată, ciocnindu-ne neîndemânatic de peretele stâncos în timp ce levierul şi frânghia scârţâiră la unison. Ajunşi jos într-o claie încurcată, am încercat să ne eliberăm din ochiurile plasei – parcă eram într-un episod pierdut din „Cei trei nătărăi”; de mai multe ori am avut impresia că sunt liber şi când m-am ridicat în picioare, am căzut lat cu un „vhuuump!” desprins parcă dintr-un desen animat. Sufletul-pustiu mort zăcea la doar câteva picioare de mine, cu tentaculele împrăştiate ca o stea de mare sub pietroiul care-l făcuse praf. Aproape că m-am simţit prost în locul lui: o fiinţă înspăimântătoare ca el s-a lăsat doborât de unii ca noi. Data viitoare – dacă avea să există o dată viitoare – nu cred că aveam să mai fim aşa de norocoşi.

Am ocolit pe vârfuri cadavrul împuţit al sufletului-pustiu. Am coborât panta cât am putut de repede, încetiniţi doar de obstacolele de pe poteca înşelătoare şi de încărcătura explozibilă a lui Bronwyn. De îndată ce-am ajuns pe pământ drept, am dat peste vechile noastre urme şi am putut să ieşim din pădurea acoperită de muşchiul moale. Am găsit şi lacul chiar în momentul în care soarele apunea şi liliecii începeau să chiţăie în ascunzişurile lor de parcă încercau să ne transmită un mesaj neinteligibil din lumea întunericului, ţipând şi învârtindu-se deasupra noastră în timp ce ne deplasam în apa mică spre uriaşul împietrit. Ne-am urcat pe gura lui şi ne-am dat drumul la vale pe gâtlej, apoi am ieşit înotând prin spate, într-o apă mult mai rece şi o amiază luminoasă de septembrie din 1940.

Ceilalţi ieşiră la suprafaţă în jurul meu, scâncind şi ţinându-se de urechi din cauza presiunii care însoţea salturile rapide dintr-un timp în altul.

— E ca atunci când decolezi cu avionul, am spus eu şi am încercat să-mi relaxez maxilarul ca să scot aerul.

— N-am zburat niciodată cu avionul, spuse Horace

netezindu-şi borul plin de apă al pălăriei.

— Sau când, pe autostradă, în maşină, cineva coboară geamul, am spus.

— Ce-i aia, autostradă? întrebă Olive.

— Las-o baltă.

Emma şâşâi.

— Şşşt, atenţie!

Din depărtare se auzeau câini lătrând. Păreau departe, dar sunetul se propaga într-un mod miraculos prin pădurea deasă, iar distanţele puteau fi înşelătoare.

— Trebuie să ne mişcăm repede, spuse Emma. Să n-aud pâs până nu vă zic eu – e valabil şi pentru dumneata, domnişoară directoare!

— O să arunc un ou explozibil spre primul câine care se apropie de noi, spuse Hugh. Asta o să-i înveţe minte să nu mai alerge după deosebiţi.

— Să nu îndrăzneşti! spuse Bronwyn. Ajunge să atingi unul aiurea ca să declanşezi o explozie!

Am ieşit din apă şi am traversat pădurea, ghidaţi de Millard cu ajutorul hărţii mototolite luată de la Miss Wren. După jumătate de oră am dat de drumul de ţară pe care ni-l arătase Addison din turn. Călcam pe brazdele vechi – urme lăsate de roţile unei trăsuri – în timp ce Millard studia harta întorcând-o într-o parte, mijind ochii la semnele microscopice. Mi-am strecurat mâna în buzunarul jeanşilor ca să-mi scot telefonul şi să verific o hartă cu GPS – un vechi obicei – dar m-am trezit că bat cu degetul într-un ecran negru care refuza să se deschidă. Era mort, bineînţeles, descărcat, umed şi la cincizeci de ani de cea mai apropiată antenă de telefonie mobilă. Telefonul era singurul meu bun care supravieţuise naufragiului dezastruos, dar nu-mi folosea la nimic, era doar un obiect din altă lume. L-am aruncat între copaci. Treizeci de secunde mai târziu, am simţit o urmă de regret şi am alergat înapoi după el. Nu ştiu de ce, dar nu eram încă pregătit să renunţ la el.

Millard îşi împături harta şi ne anunţă că oraşul se afla în stânga noastră – la cel puţin cinci, şase ore de mers.

— Dacă vrem să ajungem înainte să se întunece de tot, ar fi bine să grăbim pasul.

N-apucasem să înaintăm prea mult când Bronwyn a observat un nor de praf ridicându-se în spatele nostru pe drum, departe de noi.

— Se apropie cineva. Ce facem?

Millard îşi scoase paltonul şi îl aruncă în dosul buruienilor de la marginea drumului şi se făcu nevăzut.

— Vă recomand să dispăreţi şi voi, spuse el, cum puteţi.

Am abandonat drumul şi ne-am târât în spatele unei perdele de crengi ale unor tufişuri. Norul de praf creştea văzând cu ochii şi, odată cu el, se auzi un huruit de roţi şi tropăială de cai. Era un şir de căruţe. Când au trecut pe lângă noi, ivindu-se din norul de praf, l-am văzut pe Horace icnind şi pe Olive schiţând un zâmbet. Nu erau trăsurile cenuşii, utilitare cu care eram obişnuit în Cairnholm, ci un fel de circ ambulant, format din căruţe vopsite în toate culorile curcubeului, cu acoperişuri şi uşi decorate cu gravuri, trase de cai cu coama lungă, mânaţi de bărbaţi şi femei ale căror corpuri erau acoperite de mărgele şi eşarfe colorate care fluturau în vânt. Mi-am amintit de poveştile Emmei care, împreună cu ceilalţi copii şi Miss Peregrine, făcuse parte dintr-un circ ambulant, aşa că m-am întors spre ea şi am întrebat-o:

— Sunt deosebiţi?

— Sunt ţigani, îmi răspunse ea.

— Şi asta e de bine sau de rău?

Emma miji ochii.

— Nu ştiu încă.

O vedeam cum cântăreşte o decizie şi eram sigur că ştiu la ce se gândea. Oraşul spre care ne îndreptam era departe şi căruţele astea se deplasau mult mai repede decât am fi putut-o noi face, mergând pe jos. Cu strigoi şi câini pe urmele noastre, viteza putea face diferenţa între a fi prins sau a scăpa cu viaţă. Dar nu ştiam cine erau ţiganii ăştia şi dacă puteam avea încredere în ei.

Emma s-a uitat la mine.

— Ce zici, să facem autostopul?

Am privit în urma căruţelor, apoi spre Emma. M-am gândit oare cum o să mi se simtă picioarele după şase ore de mers pe jos în pantofii încă umezi.

— Absolut, am spus.

Emma le făcu semn şi celorlalţi să alerge după ultima căruţă. Aceasta arăta ca o căsuţă în miniatură, cu câte o fereastră mică pe fiecare parte şi o platformă care ieşea în evidenţă în spate, ca o verandă, probabil suficient de lată ca să ne ţină pe toţi dacă ne înghesuiam puţin. Caruţa se mişca repede, dar nu prea repede ca să nu poată fi ajunsă din urmă, aşa că, atunci când a trecut pe lângă noi şi căruţaşul nu ne mai vedea, am zbughit-o din tufişuri şi am alergat după ea. Emma se urcă prima, apoi întinse mâna către următorul. Unul câte unul, ne-am căţărat pe platformă şi ne-am aşezat în poziţii incomode pe veranda din spate a căruţei, cu grijă să nu ne audă birjarul.

Am călătorit aşa mult timp. Aveam urechile înfundate de la zgomotul roţilor şi hainele ni se umpluseră de praful de pe drum, până când soarele amiezii ajunse după copacii care ne încadrau ca pereţii unui canion verde. Am cercetat cu atenţie pădurea pe tot parcursul drumului, de teamă să nu fim atacaţi pe neaşteptate de strigoi cu vreun câine de-al lor. Câteva ore n-am văzut pe nimeni – niciun strigoi şi nici vreun alt călător. Ca şi cum am fi ajuns într-o ţară părăsită.

Din când în când, caravana se oprea şi atunci ne ţineam respiraţia, gata să fugim sau să ne luptăm, convinşi c-o să ne descopere în căruţă. Îl trimiteam pe Millard să investigheze şi el se întorcea cu vestea că ţiganiii luaseră doar o pauză să-şi dezmorţească picioarele sau să schimbe potcoavele cailor, apoi o luam din nou la drum. Am încetat să mă mai gândesc la ce puteam păţi dacă ne descopereau. Ţiganii păreau obosiţi de drum şi inofensivi. Aveam să ne dăm drept copii obişnuiţi şi să apelăm la bunăvoinţa lor. „Suntem orfani fără casă”, o să le spunem. „Ne daţi şi nouă un colţ de pâine?” Cu puţin noroc, ne invitau la cină şi ne însoţeau până la gară.

N-am lăsat mult timp să treacă până să ne încercăm

norocul. Căruţele ieşiseră brusc de pe drum şi se opriră într-o poieniţă. Praful se aşezase deja când un bărbat mătăhălos se apropie călare de căruţa noastră. Avea pe cap o şapcă turtită şi nişte mustăţi stufoase sub nas, iar expresia înverşunată de pe chipul lui îl făcu să-şi coboare colţurile gurii.

Bronwyn o ascunse pe Miss Peregrine în paltonul ei, în timp ce Emma sări din căruţă şi se strădui să imite cât putea de bine un orfan amărât.

— Domnule, aveţi milă de noi! Casa noastră a fost lovită de o bombă şi părinţii noştri au murit şi suntem rătăciţi, vai de noi…

— Tacă-ţi fleanca! tună bărbatul. Daţi-vă jos de acolo, toţi!

Era un ordin, nu o rugăminte, subliniat de cuţitul decorativ-dar-vizibil-letal cu care se tot juca.

Ne uitam unii la alţii, fără să ştim ce să facem. Să ne încăierăm cu el şi apoi să fugim – dezvăluindu-ne, probabil, secretul – sau măcar pentru un timp să ne mai prefacem obişnuiţi şi să vedem ce are de gând? Apoi au mai apărut vreo duzină, coborând unul după altul din căruţe şi încercuindu-ne, mulţi, înarmaţi cu cuţite. Eram înconjuraţi şi cu şanse tot mai mici.

Bărbaţii erau cărunţi şi cu priviri agere, îmbrăcaţi în haine groase croşetate, închise la culoare, şi aranjate în aşa fel încât să ascundă straturile de noroi adunat pe drum. Femeile purtau rochii ample în culori vii şi părul lung, strâns sub năframe. Mai în spate şi printre ei se strânseseră mai mulţi copii. Încercam să compar puţinul pe care-l ştiam despre ţigani cu chipurile din faţa mea. Voiau să ne măcelărească sau aşa erau ei, morocănoşi din fire?

M-am uitat la Emma căutând un indiciu. Stătea cu mâinile la piept, nu întinse, ca atunci când se pregătea să facă un foc. Dacă nu voia să se lupte cu ei, nici eu n-aveam s-o fac, am hotărât.

Am coborât din căruţă aşa cum îmi ordonase bărbatul, cu mâinile deasupra capului. Horace şi Hugh şi ceilalalţi

procedară la fel – în afară de Millard care reuşise să scape şi probabil că trăgea cu urechea, aşteptând şi urmărind ce se întâmpla.

Bărbatul cu şapcă – căpetenia lor, am presupus – începu să ne bombardeze cu întrebări.

— Cine sunteti? De unde veniţi? Unde sunt adulţii din clanul vostru?

— Venim dinspre vest, zise Emma calm. De pe o insulă de lângă ţărm. Suntem orfani, cum v-am mai spus. Casele noastre au fost distruse de bombe în urma unui raid aerian şi am fost nevoiţi să fugim. Am mers cu barca până am ajuns pe continent, era să ne înecăm.

Încercă să stoarcă nişte lacrimi.

— Nu ne-a mai rămas nimic, se smiorcăi ea. Am rătăcit prin pădure câteva zile, fără hrană şi fără haine curate. V-am văzut când aţi trecut cu căruţele, dar ne era frică să ne arătăm. Voiam să mergem cu voi cât mai aproape de oraş…

Bărbatul o studie atent, încruntându-se tot mai mult.

— De ce aţi fugit de pe insulă după ce v-au bombardat casele? Şi de ce aţi căutat adăpost în pădure în loc să urmăriţi linia coastei?

Enoch interveni şi el.

— N-am avut de ales. Eram urmăriţi.

Emma îi aruncă o privire severă prin care voia să-i transmită: „Lasă-mă pe mine.”

— Urmăriţi de cine? întrebă conducătorul.

— Nişte oameni răi, spuse Emma.

— Nişte bărbaţi înarmaţi, spuse Horace. Îmbrăcaţi în uniforme, dar, de fapt, nu erau deloc soldaţi.

O femeie cu o basma de un galben strălucitor păşi în faţă.

— Dacă sunt urmăriţi de soldaţi, ne aduc doar ghinion. Şi de ghinion n-avem nevoie. Trimite-i la plimbare, Behir.

— Sau leagă-i de câte un copac şi lasă-i aici! spuse un bărbat slab şi tras la faţă.

— Nu! ţipă Olive. Trebuie să ajungem la Londra înainte să fie prea târziu!

Conducătorul înălţă o sprânceană.

— Prea târziu pentru ce?

Nu-i provocasem milă, îi trezisem doar curiozitatea.

— Nu facem nimic până când nu aflăm cine sunteţi, spuse el, şi cât valoraţi.

•••

Zece bărbaţi înarmaţi cu nişte cuţite lungi ne mânară spre o căruţă cu o platformă pe care era montată o cuşcă imensă. Se vedea şi de la distanţă că era pregătită pentru animale, şase pe trei metri, cu gratii groase de fier.

— Dar n-o să ne încuiaţi acolo, nu-i aşa? spuse Olive.

— Doar până când ne dumirim ce să facem cu voi, spuse căpetenia.

— Nu, nu se poate! ţipă Olive. Trebuie să ajungem la Londra! Şi repede!

— De ce?

— Unul dintre noi e bolnav, spuse Emma aruncându-i o privire cu subînţeles lui Hugh. Trebuie să-l ducem la doctor!

— Nu trebuie să vă duceţi până la Londra pentru un doctor, spuse unul dintre ţigani. Jebbiah e doctor. Nu-i aşa, Jebbiah?

Un bărbat cu răni scabroase pe obraji ieşi din rând.

— Care-i bolnavu'?

— Hugh are nevoie de un *specialist,* spuse Emma. Are o boală rară. Tuse înţepătoare.

Hugh duse o mâna la gât de parcă l-ar fi durut şi tuşi, expulzând o albină din ascunziş. Câţiva ţigani rămaseră cu gura căscată şi o fetiţă îşi ascunse faţa în fusta mamei.

— E ceva păcăleală! spuse aşa-zisul doctor.

— Gata, terminaţi, spuse căpetenia. Hai, sus, în cuşcă, toată lumea.

Ne îmbrânciră către o rampă care ducea spre o cuşcă. Ne-am îngrămădit cu toţii la capătul ei. Nu voia niciunul să urce primul.

— Nu-i putem lăsa să ne facă asta! şopti Hugh.

— Ce aştepţi? şuieră Enoch spre Emma. Dă-le foc!

Emma scutură din cap şi şopti:

— Sunt prea mulţi.

Ne-o luă înainte pe rampă şi intră în cuşcă. Acoperişul făcut din gratii era jos, iar pe fundul căruţei era doar nişte fân care mirosea a balegă. După ce am intrat cu toţii, căpetenia a trântit uşa după noi, strecurând cheia în buzunar.

— Nu se apropie nimeni de ei! strigă el la cei din jur. Pot fi vrăjitori, sau, cine ştie, şi mai rău.

— Da, exact asta suntem! spuse Enoch printre gratii. Aşa că lăsaţi-ne să plecăm, altfel vă transformăm copiii în porci cu negi!

Căpetenia râse şi coborî rampa. Între timp, ceilalţi ţigani se retraseră la o distanţă sigură şi începură să ridice corturile şi să facă focul de tabără. Ne-am prăbuşit în fân, simţindu-ne complet înfrânţi şi descurajaţi.

— Aveţi grijă, ne avertiză Horace. E plin de excremente de animale!

— Of, ce mai contează, Horace? spuse Emma. Nimănui nu-i pasă cât negru sub unghie dacă ai hainele murdare!

— Ba, *mie*-mi pasă, răspunse Horace.

Emma îşi ascunse faţa în palme. M-am aşezat lângă ea şi am încercat să mă gândesc cum aş putea-o încuraja, dar nu mi-a trecut nimic prin cap.

Bronwyn îşi desfăcu nasturii la haină ca s-o lase pe Miss Peregrine să respire mai uşor, iar Enoch îngenunche lângă ea şi ciuli urechea, de parcă ar fi încercat să audă ceva anume.

— Auziţi? ne întrebă el.

— Ce e? spuse Bronwyn.

— Sunetul vieţii lui Miss Peregrine! Se aude tot mai greu! Emma, ar fi trebuit să le dai foc ţiganilor ălora când ai avut ocazia!

— Eram înconjuraţi! spuse Emma. Unii dintre noi ar fi fost răniţi într-o bătaie aşa mare. Poate chiar ucişi. Nu puteam să risc asta.

— Aşa că ai preferat să rişti viaţa lui Miss Peregrine! spuse Enoch.

— Enoch, las-o-n pace! spuse Bronwyn. Nu e uşor să iei decizii pentru toţi. Nu putem să votăm de fiecare dată când trebuie să alegem.

— Atunci poate că ar trebui să mă laşi pe *mine* să decid pentru toţi, răspunse Enoch.

Hugh pufni pe nas.

— Am fi murit de mult dacă luai *tu* deciziile.

— Haideţi, lăsaţi-o baltă, am spus. Trebuie să ieşim din cuşca asta şi să ajungem în oraş. Călătorind cu ei am ajuns oricum mai aproape de oraş, aşa că nu-i nevoie să ne facem sânge rău de-acum. Nu trebuie decât să găsim o cale de-a evada.

Aşa că ne-am gândit şi ne-au venit o grămadă de idei, dar niciuna nu părea plauzibilă.

— Poate că Emma ar putea să găurească podeaua dacă ar face un foc, sugeră Bronwyn. E de lemn.

Emma curăţă fânul pe o bucăţică şi ciocni în podea.

— E prea groasă, spuse cu amărăciune.

— Wyn, poţi să îndoi barele astea? am întrebat.

— Poate, răspunse, dar nu acum, când ţiganii sunt aşa de aproape. Dacă ne văd, vin cu cuţitele peste noi.

— Trebuie să ne *strecurăm* afară, nu să *evadăm* de faţă cu ei, spuse Emma.

Dintr-odată, am auzit o voce care ne şoptea ceva de afară.

— Dar de mine aţi uitat deja?

— Millard! izbucni Olive, aproape levitând de bucurie. Unde ai fost?

— Am luat pulsul locului, cum ar veni. Şi am aşteptat să se liniştească apele.

— Crezi că poţi să furi o cheie pentru noi? întrebă Emma scuturând uşa încuiată a cuştii. L-am văzut pe şef când a strecurat-o în buzunar.

— Sustragerea bunurilor e specialitatea mea, ne asigură Millard şi se făcu iar nevăzut.

•••

Minutele se scurgeau incredibil de încet. Trecu o

jumătate de oră. Apoi o oră. Hugh se plimba de colo-colo în cuşcă, cu o albină agitată învârtindu-i-se deasupra capului.

— Ce durează aşa de mult? mârâi el.

— Dacă nu se întoarce în curând, o să încep să arunc cu ouă, spuse Enoch.

— Fă asta şi o să ne omori pe toţi, spuse Emma. Suntem raţe în bătaia puştii aici. De cum se va risipi fumul, o să ne jupoaie unul câte unul.

Aşa că am stat şi am aşteptat, privindu-i pe ţigani şi ţiganii privindu-ne. Fiecare minut care se scurgea părea un cui bătut în sicriul lui Miss Peregrine. M-am trezit că mă holbez la ea, de parcă dacă mă uitam de aproape puteam să depistez schimbările prin care trecea – de parcă aş fi văzut scânteia încă umană stingându-se încet. Dar arăta la fel ca înainte, doar că era cumva mai calmă, adormită în fân lângă Bronwyn, pieptul ei mic şi acoperit de pene urcând şi coborând uşor. Nu părea conştientă de încurcătura în care ajunsesem sau de faptul că deasupra capului ei ticăia un cronometru. Poate faptul că reuşea să doarmă într-o situaţie ca asta era un semn că se schimba deja. Miss Peregrine pe care o cunoşteam noi ar fi fost un pachet de nervi.

Apoi gândurile mi-au zburat la părinţi, ca de fiecare dată când eram departe de ei. Am încercat să-mi imaginez chipurile lor, aşa cum arătau ultima oară când îi văzusem. Bucăţelele şi frânturile se contopeau în capul meu: barba rară care-i crescuse tatei după câteva zile petrecute pe insulă; felul în care mama, fără să-şi dea seama, se juca cu verigheta când tata vorbea prea mult despre ceva ce n-o interesa; ochii vigilenţi ai tatei, cercetând tot timpul orizontul, mereu în căutare de păsări.

Acum mă căutau pe mine.

După lăsarea serii, tabăra se animă în jurul nostru. Ţiganii discutau şi râdeau şi când un grup de copii începu să cânte la nişte cornuri şi viori vechi, au început cu toţii să danseze. Între două cântece, unul dintre băieţii din formaţie se apropie pe furiş de noi cu o sticlă în mână.

— E pentru cel bolnav, spuse uitându-se temător în

spatele lui.

— Pentru cine? am întrebat, iar băiatul dădu din cap spre Hugh care se zvârcoli pe podea chinuit de un acces de tuse simulat, după ce-i pică fisa.

Băiatul strecură sticla printre bare. Am scos dopul şi am mirosit-o, dar era să cad pe spate. Mirosea a terebentină amestecată cu compost.

— Ce-i asta? am întrebat.

— Are efect, atâta ştiu, spuse el şi aruncă din nou o privire în spate. Aşa, acum că v-am făcut un bine, e rândul vostru. Îmi sunteţi datori. Deci spuneţi-mi – ce fărădelegi aţi comis? Sunteţi hoţi, hă?

Şi cu tonul scăzut:

— Sau i-aţi făcut de petrecanie cuiva?

— Ce tot zice acolo? întrebă Bronwyn.

N-am omorât pe nimeni, era să zic, dar mi-am adus aminte de corpul lui Golan rostogolindu-se în gol spre nişte stânci, aşa că mi-am ţinut gura.

Emma vorbi în locul meu.

— N-am omorât pe nimeni!

— Sigur aţi făcut voi *ceva,* spuse băiatul. Altfel de ce-ar fi oferit o recompensă pe capul vostru?

— O recompensă? întrebă Enoch.

— Ba bine că nu. Ne oferă o căruţă de bani.

— *Cine?*

Băiatul ridică din umeri.

— O să ne turnaţi? îl întrebă Olive.

Băiatul se strâmbă.

— Nu ştiu dacă o să vă turnăm sau nu. Barosanii stau şi rumegă la asta chiar acum. Deşi vă zic că nu prea au încredere în alde ăia care vor să ne dea recompensa. Dar, ce să zic, banii sunt bani şi nu le place că nu vreţi să le răspundeţi la întrebări.

— De acolo de unde venim noi, spuse răstit Emma, nu punem întrebări oamenilor care ne cer ajutorul.

— Şi nici nu-i închidem în cuşti! spuse Olive.

În clipa aceea, din mijlocul taberei se auzi o explozie asurzitoare. Băiatul se dezechilibră şi căzu de pe rampă în

iarbă, în timp ce noi ne feream de tigăile şi cratiţele care începură să zboare în jurul nostru dinspre focul de tabără. Femeia care se ocupa de gătit o luă la fugă ţipând „criminalilor” cu rochia în flăcări, şi probabil c-ar fi alergat până la ocean dacă cineva n-ar fi aruncat peste ea o găleată de apă, pregătită pentru cai.

O secundă mai târziu am auzit paşii unui băiat invizibil care urca rampa din faţa cuştii.

— Uite ce păţeşti când încerci să faci o omletă din ouă de la găini deosebite! spuse Millard gâfâind şi râzând.

— *Tu* ai făcut asta? îl întrebă Horace.

— Era prea multă ordine şi linişte… nu-i deloc avantajos pentru hoţii de buzunare! Aşa că am strecurat un ou de-al vostru printre ouăle lor et v*oilá!*

Millard scoase o cheie, nu se ştie de unde.

— Sunt mai puţine şanse să-mi descopere mâna în buzunare când tocmai le-a explodat cina în faţă.

— Ţi-a luat ceva timp, spuse Enoch. Acum scoate-ne de aici!

Dar înainte ca Millard să strecoare cheia în uşă, băiatul se ridică şi ţipă:

— Ajutor! Încearcă să fugă!

Auzise tot – dar în zăpăceala de după explozie nimeni nu-i băga în seamă ţipetele.

Millard a învârtit cheia în încuietoare. Dar uşa nu se deschidea.

— Oh, la naiba, spuse el. Oi fi furat o altă cheie?

— *Ahhhhh!* ţipă băiatul arătând spre locul de unde se auzea vocea lui Millard. *O fantomă!*

— Nu vrea nimeni să-i închidă gura?! Vă rog, spuse Enoch cu voce rugătoare.

Bronwyn se conformă întinzând mâinile printre bare. Îl apucă pe băiat de braţe, şi-l lipi de bare.

— Ajutuuuuuuor! ţipă puştiul. O să *mmmmmfff…*

Bronwyn îi puse o mână peste gură, dar era prea târziu.

— Galbi! ţipă o femeie. Daţi-i drumul, sălbaticilor!

Şi, dintr-odată, fără să vrem, ne treziserăm cu un ostatic. Câţiva bărbaţi se năpustiră spre noi, cu nişte cuţite

care străluceau în lumina palidă.

— Ce faci? ţipă Millard. Dă-i drumul înainte să ne omoare!

— Nu, nu-i da drumul! spuse Emma şi ţipă spre ei. Lăsaţi-ne să plecăm, altfel îl omorâm!

Ţiganii se adunară în jurul nostru şi începură să ne amenințe:

— Dacă-i faceţi ceva, ţipă căpetenia, o să vă omor cu mâinile goale!

— Rămâi pe loc! spuse Emma. Dacă ne laşi să plecăm, n-o să facem niciun rău nimănui.

Unul dintre bărbaţi vru să ţâşnească spre cuşcă, dar din instinct Emma lansă o minge de foc spre ei. Mulţimea ţipă şi bărbatul se opri brusc.

— Gata, s-a terminat! şuieră Enoch. Acum sigur ne spânzură pentru vrăjitorie!

— Dar mai întâi o să-l fac scrum pe cel care îndrăzneşte! ţipă Emma depărtându-şi palmele şi umflând şi mai mult mingea de foc dintre ele. Haideţi să le arătăm cu cine au de-a face!

Era timpul să facem spectacol. Începu Bronwyn: cu o mână îl ridică şi mai sus pe băiatul care dădea din picioare şi cu cealaltă apucă o bară şi începu să o îndoaie. Horace scoase faţa printre bare şi scuipă un roi de albine, după care Millard, care o zbughise de lângă cuşcă în clipa în care băiatul îl observase, ţipă de undeva din spatele mulţimii.

— Şi dacă credeţi că vă puteţi pune cu ei, înseamnă că n-aţi avut încă de-a face cu mine! zise şi lansă un ou.

Oul le zbură pe deasupra capetelor şi ateriză într-o poieniţă apropiată cu un bum! aruncând pământul până în vârful copacilor.

Când fumul se împrăştie, urmă o clipă de liniște. Nimeni nu îndrăznea să se mişte sau să vorbească. La început am crezut că demonstraţia noastră îi paralizase pe ţigani – dar apoi, când urechile au încetat să îmi vibreze, mi-am dat seama că trăgeau cu urechea la ceva. Am început să ciulesc şi eu urechile.

Dinspre drumul cuprins de întuneric se auzi uruit de motor. O pereche de faruri licăriră în spatele copacilor de pe drum. Toată lumea, ţiganii şi copii deosebiţi deopotrivă, urmărea luminile care coteau spre poiana noastră – luminile alunecară mai departe încet, apoi se întoarseră. Un vehicul militar acoperit cu o prelată se apropie de noi. Din el se auzeau ţipete şi lătrături furioase. Câinii răguşiseră de atâta lătrat, dar nu se puteau abţine acum că ne prinseseră iar mirosul.

Erau strigoii care ne vânaseră în ziua precedentă – şi noi eram prinşi într-o cuşcă, fără ca măcar să putem fugi.

Emma stinse flacăra bătând din palme. Bronwyn îi dădu drumul băiatului care o tuli împleticindu-se. Ţiganii fugiră spre căruţele lor sau spre pădure. Într-o clipă, am rămas singuri, de parcă nu le-ar mai fi păsat ce se întâmplă cu noi.

Apoi căpetenia lor mărşălui spre noi.

— Deschideţi cuşca! îl imploră Emma.

Dar fu ignorată.

— Ascundeţi-vă în fân şi nu scoateţi niciun sunet! spuse bărbatul. Şi fără trucuri magice – asta dacă nu vreţi să plecaţi cu ei.

Nu mai aveam timp de alte întrebări. Singurul lucru pe care l-am văzut înainte ca totul să se întunece au fost doi ţigani care alergau spre noi cu o prelată în mână. O aruncară peste cuşca noastră.

Dintr-odată se făcu noapte.

•••

În afara cuştii se auzi tropăit de bocanci grei, de parcă strigoii ar fi vrut să pedepsească şi pământul pe care mergeau. Am făcut ce ni s-a spus şi ne-am ascuns în fânul împuţit.

În apropiere, am auzit un strigoi vorbind cu şeful ţiganilor.

— Un grup de copii a fost văzut pe drum azi dimineaţă, spuse strigoiul pe un ton moderat, cu un accent necunoscut – nu era nici britanic, nici german. A fost emisă

o recompensă pe numele lor.

— Nu ne-am întâlnit cu nimeni toată ziua, domnule, spuse conducătorul.

— Nu vă lăsaţi păcăliţi de feţele lor inocente. Sunt trădători. Spioni germani. Iar pedeapsa în caz că-i ascundeţi…

— Nu ascundem pe nimeni, îl întrerupse ţâfnos conducătorul. Puteţi să-i căutaţi şi singuri.

— Chiar asta o să facem, spuse strigoiul. Şi dacă-i găsim aici, o să-ţi tai limba şi o să i-o dau câinelui meu.

Strigoiul plecă în trombă.

„Să. Nu. Aud. Nici. Un pâs”, ne şopti căpetenia şi apoi se îndepărtă şi el.

Mă întrebam de ce era gata să mintă pentru noi, având în vedere de ce erau în stare strigoii să le facă oamenilor lui. Poate era din cauza mândriei, poate din cauza unui dispreţ înrădăcinat faţă de orice fel de autoritate – sau, mi-am spus bătând în retragere, poate că preferă să ne omoare cu mâinile lor.

Îi auzeam pe strigoi împânzind tabăra, răsturnând lucruri, ridicând prelatele căruţelor, îmbrâncind oameni. Un copil începu să urle şi un bărbat reacţionă violent, dar fu întrerupt de sunetul lemnului care loveşte în carne. Era îngrozitor să stăm acolo şi să ascultăm cum suferă lumea din jurul nostru – chiar dacă aceiaşi oameni erau gata să ne sfâşie cu doar câteva minute în urmă.

Cu colţul ochiului l-am văzut pe Hugh ridicându-se din fân şi târându-se la cufărul lui Bronwyn. Îşi trecu degetele peste zăvor şi începu să ridice capacul, dar Bronwyn îl opri.

— Ce faci? se răsti la el.

— Trebuie să-i prindem înainte să ne prindă ei!

Emma se sprijini pe coate în fân şi se rostogoli spre ei. M-am tras şi eu spre ei ca să-i aud.

— Nu fi nebun, spuse Emma. Dacă lansăm ouăle acum, ne fac ciur.

— Şi atunci ce propui? întrebă Hugh. Să zacem aici până ne găsesc?

Ne-am strâns în jurul cufărului şuşotind.

— Aşteaptă până deschid uşa, spuse Enoch. Apoi o să arunc un ou printre bare în spatele nostru. Asta o să le distragă strigoilor atenţia suficient cât să aibă Bronwyn timp să spargă capul oricui îndrăzneşte să se apropie de cuşcă, iar între timp, noi fugim. Ne putem împrăştia la marginea taberei şi apoi să ne întoarcem, să aruncăm ouăle spre focul de tabără din mijloc. Oricine, pe o rază de treizeci de metri, o să se facă scrum.

— Să fiu al naibii, spuse Hugh. Ar putea să meargă.

— Dar sunt copii în tabără! spuse Bronwyn.

Enoch dădu ochii peste cap.

— Sau putem să ne facem griji pentru victimele colaterale, să fugim în pădure şi să-i lăsăm pe strigoi şi câinii lor să ne vâneze unul câte unul. Dar dacă vrem să ajungem la Londra – sau să supravieţuim nopţii – nu vă recomand aşa ceva.

Hugh o lovi pe Bronwyn peste mâna care acoperea zăvorul cufărului.

— Deschide-l, spuse el. Dă-le-ncoace.

Bronwyn ezită.

— Nu pot. Nu pot să omor copii nevinovaţi care nu ne-au greşit cu nimic.

— Dar n-avem de ales! şopti Hugh.

În clipa următoare, un câine mârâi foarte aproape de marginea cuştii, apoi amuţi. O clipă mai târziu, o lanternă lumină prelata.

— Daţi jos cearşaful ăsta! spuse cineva – dresorul câinelui, am presupus.

Câinele lătră şi-şi strecură nasul sub prelată, printre bare.

— Aici! strigă dresorul. Am găsit ceva!

Toate privirile s-au îndreptat către Bronwyn.

— Te rog, spuse Hugh. Lasă-ne măcar să ne apărăm.

— E singura soluţie, spuse Enoch.

Bronwyn oftă şi luă mâna de pe zăvor. Hugh dădu din cap recunoscător şi deschise capacul cufărului. Am scos toţi câte un ou ascuns între pulovere – în afară de

Bronwyn. Apoi am stat cu faţa spre uşa cuştii, cu ouăle în mână, pregătiţi pentru confruntare.

Mai mulţi bocanci mărşăluiră spre noi. Încercam să mă pregătesc sufleteşte pentru ce urma. „Fugi”, mi-am spus. „Fugi şi nu privi în urmă şi aruncă-l.”

Dar puteam să fac asta ştiind că oameni nevinovaţi vor muri? Chiar dacă însemna că aşa aveam să supravieţuiesc? Şi dacă aruncam oul în iarbă, undeva, şi fugeam spre pădure?

O mână apucă marginea prelatei şi trase de ea. Aceasta începu să alunece.

Apoi, cu o secundă înainte să ne expună, se opri.

— Ce-i cu tine? l-am auzit pe dresorul câinelui.

— Eu aş pleca de lângă cuşca aia în locul vostru, spuse o altă voce – vocea unui ţigan.

Vedeam un petec de cer deasupra noastră. Stelele străluceau printre crengile stejarilor.

— Da? De ce, mă rog? întrebă dresorul.

— Bătrânul Bloodcoat n-a mai primit de mâncare de câteva zile, spuse ţiganul. De obicei, nu-i prea place carnea de om, dar când îi e aşa de foame, nu mai face nazuri!

Apoi se auzi un sunet care-mi tăie respiraţia – răgetul unui urs uriaş. În mod absurd, părea că vine dinspre noi, de undeva dinăuntrul cuştii. Am auzit ţipătul uimit al dresorului şi apoi paşii lui grăbiţi pe rampă în timp ce cobora, trăgându-şi câinele schelălăind după el.

Nu pricepeam cum putea un urs să ajungă în cuşcă, ştiam doar că trebuie să mă ţin cât mai departe de el, aşa că m-am lipit de gratii. Am văzut-o pe Olive vârându-şi pumnul mic în gură ca să nu ţipe.

Afară, soldaţii râdeau de dresor.

— Idiotule! spuse el jenat. Numai nişte ţigani pot să ţină animale din astea în mijlocul unei tabere!

Într-un final, mi-am făcut curaj şi m-am uitat în spatele meu. Nu se vedea niciun urs în cuşcă. Cine sau ce scosese sunetul ăla înfiorător?

Soldaţii au continuat să răscolească tabăra, dar de data asta nu s-au mai apropiat de cuşcă. După câteva minute i-

am auzit urcându-se în camionetă, apoi au pornit motorul şi duşi au fost.

Prelata alunecă de pe cuşcă. Ţiganii se strânseră cu toţii în jurul nostru. Ţineam oul într-o mână tremurândă, neştiind dacă va trebui să-l folosesc sau nu.

Căpetenia se postă în faţa noastră.

— Sunteţi teferi? ne întrebă el. Îmi pare rău dacă v-am speriat.

— Suntem în viaţă, spuse Emma, privind în jur cu precauţie. Dar unde e ursul ăsta al vostru?

— Nu sunteţi singurii cu talente ieşite din comun, spuse un bărbat tânăr care stătea pe margine şi răcni de câteva ori ca ursul, mieună ca o pisică, întorcând uşor capul şi manipulându-şi vocea astfel încât să sune de parcă venea din puncte diferite. Părea că suntem atacaţi din toate direcţiile. După ce a trecut şocul, l-am aplaudat frenetic.

— Parcă ziceai că nu sunt deosebiţi, i-am spus Emmei pe voce joasă.

— Oricine poate să facă trucuri din astea de salon, spuse ea.

— Îmi cer scuze dacă am omis să mă prezint, spuse liderul ţiganilor. Mă cheamă Behir Behmanatov. Iar voi sunteţi oaspeţii noştri venerabili.

Căpetenia se înclină în faţa noastră.

— De ce nu ne-aţi zis că sunteţi *syndrigasti?*

Am rămas cu gura căscată. Folosise numele vechi al deosebiţilor, cel pe care-l învăţasem de la Miss Peregrine.

— Ne cunoaştem de undeva? întrebă Bronwyn.

— Unde ai auzit cuvântul ăsta? întrebă Emma.

Behir zâmbi.

— Dacă acceptaţi să fiţi oaspeţii noştri, promit c-o să vă explic totul.

Apoi se înclină din nou şi urcă să descuie uşa cuştii.

•••

Ne-am aşezat cu ţiganii pe nişte covoare frumoase, ţesute de mână, discutând şi mâncând tocăniţă la lumina licărindă a celor două focuri de tabără îngemănate. Am

lăsat de-o parte lingura pe care o primisem şi am sorbit direct din bolul de lemn. Uitasem de mult de manierele alese la masă, mă concentram doar pe sosul consistent şi delicios care mi se prelingea pe bărbie. Behir se plimba printre noi. Voia să se asigure că fiecare copil deosebit stătea comod, ne întreba dacă am primit destul de mâncare şi de băut şi-şi ceru scuze în rânduri repetate pentru starea în care se aflau hainele noastre, pline de paie şi mizerie din cuşcă. De când fusese martorul demonstraţiei noastre, îşi schimbase total comportamentul: în doar câteva minute, am fost ridicaţi de la rangul de prizonieri la cel de oaspeţi de onoare.

— Îmi pare tare rău pentru cum v-am tratat, spuse el, şi se aşează pe o pernă între cele două focuri. Când e vorba de siguranţa oamenilor mei, sunt nevoit să iau toate măsurile de precauţie. Mai nou drumurile sunt bătute de tot felul de străini – oameni care nu sunt ceea ce par a fi. Dacă mi-aţi fi zis că sunteţi *syndrigasti...*

— Am fost învăţaţi să nu spunem niciodată nimănui, spuse Emma.

— *Nicicând,* adăugă Olive.

— Cine v-a învăţat asta e o persoană tare deşteaptă, spuse Behir.

— De unde aţi aflat despre noi? întrebă Emma. Vorbiţi limba veche.

— Doar câteva cuvinte, spuse Behir privind flăcările şi bucăţica de carne care se frigea pe foc. Nu suntem chiar aşa de diferiţi. Proscrişi şi hoinari – nişte suflete care se agaţă de marginea lumii.

Luă o bucată de carne de pe ţepuşă şi începu s-o mestece gânditor.

— Suntem un fel de aliaţi. De-a lungul anilor, ţiganii au adoptat şi au crescut câţiva copii ca voi.

— Iar noi vă suntem recunoscători, spuse Emma. Şi pentru ospitalitatea voastră. Dar cu riscul de-a părea nepoliticoşi, îmi pare rău s-o spun că nu mai putem rămâne aici. Trebuie să ajungem la Londra cât mai repede. Trebuie să prindem trenul.

— Din cauza prietenului vostru bolnav? întrebă Behir şi ridică o sprânceană spre Hugh care încetase de mult să se mai prefacă şi înfuleca tocăniţă, uitând de orice altceva, cu albinele rotindu-i-se vesele deasupra capului.

— Ceva de genul ăsta, spuse Emma.

Behir ştia că ascundeam ceva, dar a fost destul de atent cât să ne lase să ne păstrăm secretele.

— În seara asta nu mai sunt trenuri, spuse el, dar ne trezim dis-de-dimineaţă şi vă ducem la gară înainte să plece primul tren. E bine aşa?

— Va trebui să fie, spuse Emma încruntându-se îngrijorată.

Chiar dacă economisiserăm timp călătorind cu ei, în loc să mergem pe jos, Miss Peregrine tot pierduse o zi întreagă. Mai avea două zile, maximum. Dar asta era o problemă care trebuia rezolvată mai încolo; acum stăteam la căldură, aveam burţile pline şi nu mai eram în pericol. Era greu să nu ne bucurăm, chiar şi pentru scurt timp.

Ne-am împrietenit repede cu ţiganii. Erau dornici să uite cele petrecute între noi mai înainte. Bronwyn încercă să-şi ceară scuze de la băiatul pe care-l luase ostatic, dar acesta dădu doar din mână de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Ţiganii nu mai pridideau cu mâncarea, umplându-mi castroanele iar şi iar – şi când refuzam, le umpleau fără să ne mai bage în seamă. Când Miss Peregrine sări de sub haina lui Bronwyn şi anunţă, printr-un cârâit, că-i era foame, ţiganii o hrăniră şi pe ea, aruncând bucăţele de carne crudă în aer şi aclamând în cor când sărea să le prindă.

— Îi e foame! râse Olive şi bătu din palme când pasărea sfâşie cu ghearele un ciolan de porc.

— Nu te bucuri că nu i-am aruncat în aer? îi şopti Bronwyn lui Enoch.

— Ba da, *presupun,* răspunse Enoch.

Lăutarii se puseră din nou pe cântat. Am mâncat şi am dansat. Am convins-o pe Emma să danseze cu mine în jurul focului, şi deşi de obicei mi-era ruşine să dansez de faţă cu alţii, de data asta m-am dezlănţuit. Picioarele noastre

zburau şi băteam din palme în ritmul muzicii, iar preţ de câteva minute luminoase am uitat de noi. Am reuşit să uit în ce pericol ne aflam şi că era să fim prinşi de strigoi sau cum era să fim devoraţi cu doar o zi în urmă de un suflet-pustiu, care ne putea scuipa oasele curăţate de carne de pe vârful muntelui. În clipa aceea mă simţeam extrem de recunoscător ţiganilor şi părţii animalice a creierului meu; pentru faptul că un castron de mâncare caldă, un cântec şi un zâmbet din partea cuiva la care ţineam puteau să-mi distragă atenţia, chiar dacă doar pentru scurt timp, de la atâta întuneric. Apoi cântecul s-a terminat şi ne-am întors împleticindu-ne la locurile noastre. În liniştea care a urmat, am simţit atmosfera schimbându-se. Emma se uită la Behir şi spuse:

— Pot să vă întreb ceva?

— Bineînţeles, spuse el.

— De ce v-aţi riscat vieţile pentru noi?

Behir dădu din mână.

— Şi voi aţi fi făcut la fel.

— Nu sunt sigură de asta, spuse Emma. Voiam doar să înţeleg. Pentru că suntem deosebiţi?

— Da, spuse el franc.

Se scurse o clipă. Behir se uită la copacii care înconjurau poieniţa, la trunchiurile lor luminate de focul de tabără şi la întunericul din spatele lor. Apoi spuse:

— Vreţi să faceţi cunoştinţă cu fiul meu?

— Bineînţeles, spuse Emma.

Se ridică şi noi toţi i-am urmat exemplul.

Behir ridică o mână.

— Mă tem că-i foarte timid. Vino doar tu, spuse arătând spre Emma. Şi tu, spuse arătând spre mine, şi cel pe care-l auzim, dar nu-l vedem.

— Impresionat, spuse Millard. Şi eu care încercam din răsputeri să fiu cât mai subtil.

Enoch se aşeză la locul lui.

— Dar pe mine de ce nu mă bagă nimeni în seamă? Ce am? Put?

O ţigancă îmbrăcată cu o mantie înflorată se apropie de

cercul din jurul focului de tabără legănându-se.

— Cât sunt ei plecaţi, o să vă ghicesc în palmă, spuse şi se întoarse spre Horace. Poate o să urci pe Kilimanjaro într-o bună zi!

Şi apoi spre Bronwyn:

— Şi tu o să te măriţi cu un bărbat bogat şi frumos!

Bronwyn pufni pe nas.

— Visul meu!

— Viitorul e specialitatea *mea*, doamnă, spuse Horace. Haideţi să vă arăt cum se face!

I-am lăsat în urmă şi am traversat tabăra împreună cu Emma, Millard şi Behir. Am ajuns la o căruţă simplă cu coviltir. Behir urcă scăriţa şi bătu la uşă.

— Radi? strigă cu blândeţe. Ieşi puţin, te rog. Cineva ar vrea să te cunoască.

Uşa se întredeschise şi o femeie scoase capul.

— Îi e frică. Nu vrea să se ridice de pe scaun.

Femeia ne privi precaută, apoi deschise uşa larg şi ne făcu semn să intrăm. Am urcat scările şi am intrat cu capetele plecate într-o cameră înghesuită, dar primitoare, ce părea să îndeplinească trei roluri: cameră de zi, dormitor şi bucătărie. Sub geamul îngust se vedea un pat, o masă, un scaun şi o sobiţă cu un burlan scos pe acoperiş pe post de coş; tot ce-ţi trebuia ca să te descurci singur pe drum câteva săptămâni sau luni.

Pe singurul scaun din încăpere stătea un băiat cu o trompetă în poală. Mi-am dat seama că-l văzusem mai devreme cântând împreună cu ceilalţi copii lăutari. Era fiul lui Behir, iar femeia am presupus că era nevasta lui.

— Descalţă-te, Radi, spuse femeia.

Băiatul se holba la un punct fix din podea.

— Chiar trebuie? întrebă el.

— Da, spuse Behir.

Băiatul îşi scoase un bocanc, apoi şi pe celălalt. Pentru o clipă, nu mi-am dat seama la ce mă uit: pantofii lui erau goi. Părea să nu aibă picioare. Şi totuşi, se chinuise un pic să-şi scoată încălţările, de parcă i-ar fi smuls de pe *ceva.* Behir îi spuse apoi să se ridice în picioare, iar băiatul

alunecă de pe scaun fără chef şi se ridică. Părea că pluteşte, pantalonii atârnându-i goi la câţiva centimetri de podea.

— A început să dispară acum câteva luni, ne explică femeia. Mai întâi, degetele de la picioare. Apoi, călcâiele. Şi, în sfârşit, ambele picioare. Nimic din ce i-am dat – tincturi, loţiuni tonice – n-a avut vreun efect.

Deci avea picioare, doar că erau invizibile.

— Nu ştim ce să facem, spuse Behir. Mă gândeam că poate există un vraci printre voi…

— N-are nevoie de vraci pentru ce i se întâmplă, spuse Millard şi băiatul tresări la auzul vocii care părea să vină de nicăieri. Suntem la fel, eu şi el. Aşa am păţit şi eu când eram mic. Nu m-am născut invizibil; am devenit invizibil treptat.

— Cine vorbeşte? întrebă băiatul.

Millard ridică o năframă aruncată pe marginea patului şi o înfăşură în jurul feţei, scoţând în evidenţă conturul nasului, al frunţii şi al gurii.

— Sunt aici, spuse apropiindu-se de băiat. Nu te teme.

L-am urmărit pe băiat în timp ce atingea obrajii lui Millard, apoi fruntea şi părul – nu mă gândisem niciodată la culoarea părului sau la tunsoarea lui – şi smulse chiar câteva firicele ca să vadă dacă există cu adevărat.

— Eşti *aici,* spuse băiatul cu ochii mari de uimire. Chiar eşti aici!

— Şi tu o să fii la fel, chiar şi când o să-ţi dispară restul corpului, spuse Millard. O să vezi. Nu doare.

Băiatul zâmbi şi în clipa aceea, femeia se clătină uşor şi fu nevoită să se sprijine de Behir.

— Fii binecuvântat, îi spuse lui Millard, gata să izbucnească în plâns. Dumnezeu să te binecuvânteze!

Millard se aşeză la picioarele dispărute ale lui Radi.

— N-ai de ce să te temi, prietene. De fapt, de îndată ce te vei acomoda cu invizibilitatea, o să descoperi că are o mulţime de avantaje…

Şi începu să le enumere. Behir se duse la uşă şi dădu din cap spre mine şi Emma.

— Haideţi să-i lăsăm puţin, spuse el. Sunt sigur că au multe de vorbit.

L-am lăsat pe Millard singur cu băiatul şi mama lui. Când ne-am întors la focul de tabără, i-am găsit pe toţi – copii deosebiţi şi ţigani – adunaţi în jurul lui Horace. Băiatul stătea pe un butuc în faţa ghicitoarei uimite, cu ochii închişi şi cu o mână pe creştetul femeii şi părea să-i povestească un vis pe măsură ce-l visa:

— …şi nepotul nepotului tău o să conducă un vapor uriaş care o să facă drumul între Pământ şi Lună ca un omnibus şi o să aibă o casă mică pe Lună, dar o să întârzie cu plata ipotecii şi va trebui să ia nişte chiriaşi, iar unul dintre ei o să fie o femeie frumoasă de care o să se îndrăgostească până peste Lună, ceea ce nu-i la fel cu dragostea de pe Pământ pentru că diferenţa dintre gravitaţia de aici şi acolo…

Îi urmăream de pe margine.

— Chiar vorbeşte serios? am întrebat-o pe Emma.

— S-ar putea, răspunse ea. Sau poate doar se amuză puţin pe seama ei şi-atât.

— Şi *nouă* de ce nu ne poate ghici viitorul?

Emma ridică din umeri.

— Talentul lui Horace poate fi atât de inutil cât să te scoată din minţi. Uneori poate să turuie încontinuu unor străini despre viitor, în timp ce cu noi rămâne complet blocat. E ca şi cum, cu cât ţine mai mult la cineva, cu atât vede mai puţin. Sentimentele îi blochează viziunea.

— Ca şi nouă, spuse o voce în spatele meu şi când ne-am întors am dat nas în nas cu Enoch. Şi apropo de asta, sper că nu-i distragi prea tare atenţia americanului, Emma dragă. E greu să fii atent la suflete-pustii când ai limba unei domnişoare în ureche.

— Nu fi nesimţit! spuse Emma.

— N-aş putea ignora Senzaţia, nici dacă m-aş strădui, am spus, deşi aş fi vrut să pot ignora senzaţia că Enoch era gelos pe mine.

— Bine, povestiţi-mi despre întâlnirea secretă, spuse Enoch. Chiar ne-au apărat ţiganii datorită unei alianţe vechi de care n-a auzit nimeni?

— Căpetenia şi nevasta lui au un fiu deosebit, spuse

Emma. Sperau că-l vom putea ajuta.

— Ce nebunie, spuse Enoch. S-ar fi lăsat ciuruiţi de soldaţii ăia de dragul unui copil? Nu degeaba vorbeam despre sentimente care ne întunecă judecata. Credeam că vor să ne înrobească pentru talentele noastre, sau că măcar o să ne vândă la o licitaţie – dar întotdeauna i-am supraapreciat pe oameni.

— Of, du-te şi joacă-te cu un animal mort, spuse Emma.

— N-o să înţeleg niciodată nouăzeci şi nouă la sută din umanitate, spuse Enoch şi plecă dând din cap.

— Uneori am impresia că băiatul ăsta e jumătate om, jumătate maşină, spuse Emma. Din carne pe dinafară şi din metal pe dinăuntru.

Am râs, dar în secret mă întrebam dacă nu cumva Enoch avea dreptate. Nu era o nebunie cât riscase Behir pentru fiul lui? Pentru că dacă Behir era nebun, înseamnă că şi eu eram nebun. La câte renunţasem de dragul unei fete? În ciuda curiozităţii mele, în ciuda bunicului meu, în ciuda datoriei mele faţă de Miss Peregrine, eram aici – acum – dintr-un singur motiv: pentru că din clipa în care am cunoscut-o pe Emma, am ştiut că vreau să fac parte din lumea de care aparţine. Oare asta mă făcea nebun? Sau inima mea era prea uşor de cucerit?

„Poate mi-ar prinde bine puţin metal pe dinăuntru”, mi-am spus. „Dacă mi-aş fi blindat inima mai bine, unde aş fi fost acum?”

Era simplu – aş fi fost acasă, ameţindu-mă cu medicamente, ducând o viaţă monotonă. Mi-aş fi înecat durerea în jocuri video. Aş fi lucrat mai multe schimburi la Smart Aid. Şi aş fi murit câte puţin în fiecare zi de părere de rău că n-am plecat.

Laşule. Copilaş slab şi vrednic de milă. Ţi-ai irosit şansa.

Dar n-am făcut-o. Tânjind după Emma, am riscat totul – riscam totul, în fiecare zi dar aşa am intrat într-un univers pe care înainte nici nu mi-l puteam imagina, trăind printre oameni care erau mai vii decât oricare dintre cunoscuţii mei, am făcut lucruri pe care nu mi-aş fi închipuit că le pot face, am supravieţuit unor pericole cărora nu mi-aş fi

imaginat că le pot supravieţui. Toate astea pentru că mi-am permis să simt ceva pentru o fată deosebită.

În ciuda necazurilor şi a pericolului în care ne-am trezit, şi chiar dacă lumea asta stranie şi nouă a început să se prăbuşească din clipa în care am descoperit-o, eram extrem de bucuros că mă aflam aici. În ciuda a tot ce se întâmplase, viaţa asta deosebită era tot ce am visat. Ce ciudat, totuşi, să-ţi trăieşti visul şi coşmarul în acelaşi timp.

— Ce e? mă întrebă Emma. Te holbezi la mine.

— Voiam să-ţi mulţumesc, am spus.

Emma strâmbă din nas şi miji ochii de parcă aş fi zis ceva amuzant.

— Să-mi mulţumeşti? Pentru ce?

— Pentru că-mi dai o putere pe care nu ştiam c-o am, i-am spus. Mă faci un om mai bun.

Emma se îmbujoră.

— La aşa ceva nu ştiu ce să spun.

Emma, suflet luminos. Am nevoie de flacăra ta – de focul din tine.

— Nu trebuie să spui nimic, i-am zis.

Şi, dintr-odată, am simţit nevoia urgentă s-o sărut. Zis şi făcut.

•••

Deşi eram morţi de oboseală, ţiganii aveau chef să petreacă şi păreau că aveau de gând s-o ţină aşa toată noaptea, iar după câteva ceşti cu ceva fierbinte, dulce şi cu cofeină şi însoţite de nişte cântece noi, ne-au câştigat inimile. Erau povestitori înnăscuţi şi cântăreţi talentaţi; nişte oameni minunaţi care ne-au tratat ca pe nişte rude pierdute. Am stat la poveşti jumătate de noapte. Tânărul care îşi manipula vocea dădu un mic spectacol făcând pe ventrilocul, un sunet atât de reuşit încât mai-mai să cred că marionetele au înviat. Părea c-o place pe Emma şi prezentă spectacolul întors către ea, zâmbindu-i încurajator, dar Emma se prefăcea că nu vede şi mă ţinea ostentativ de mână.

Mai târziu, prietenii noştri ne-au povestit cum în timpul Primului Război Mondial armata britanică le-au furat caii şi că, pentru o perioadă, n-au avut animale care să tragă la căruţe. Fuseseră lăsaţi de izbelişte în pădure – aceeaşi pădure – când, într-o zi, apăru în tabără o turmă de capre cu coarne lungi. Păreau sălbatice, dar erau destul de domesticite cât să le mănânce din palmă, drept pentru care cuiva i-a venit ideea să le înhămeze la căruţe, şi caprele s-au dovedit a fi aproape la fel de puternice ca şi caii pe care-i pierduseră. Şi aşa, ţiganii au putut din nou să călătorească şi căruţele lor au fost trase de caprele acestea puternice în toată vremea cât a mai durat războiul. De atunci, locuitorii din Ţara Galilor le-au spus „oameni-capră.” Drept dovadă, ţiganii ne-au arătat o fotografie cu unchiul lui Behir care conducea o căruţă trasă de capre. N-a fost nevoie să ne lămurească nimeni că era vorba despre turma rătăcită de capre deosebite despre care ne povestise Addison. După război, armata le-a înapoiat caii ţiganilor şi caprele au dispărut în pădure, având în vedere că nimeni nu mai avea nevoie de ele.

În sfârşit, focurile de tabără începură să se stingă şi prietenii noştri ne-au pregătit saci de dormit şi ne-au cântat un cântec de leagăn într-o limbă săltăreaţă. Mă simţeam ca un copil. Ventrilocul a venit să-i ureze Emmei noapte bună. Emma l-a gonit, dar băiatul a plecat doar după ce i-a lăsat un bileţel cu o adresă din Cardiff de unde ţiganii îşi ridicau corespondenţa odată la câteva luni, de câte ori treceau pe acolo. Pe faţă era fotografia lui, alături de marionete, şi un mesaj scurt pentru Emma pe care ea mi-l arătă chicotind, dar mie mi-a părut rău de tip. N-avea altă vină decât că o plăcea. Ca şi mine.

To Emma,

Yours for a smile

G. M. D. etc.

M-am cuibărit lângă Emma într-un sac de dormit la marginea pădurii. Exact când aţipeam, am auzit paşi prin iarbă, dar când am deschis ochii, n-am văzut pe nimeni. Era Millard, care se întorsese după ce-şi petrecuse noaptea discutând cu băiatul lui Behir.

— Vrea să vină cu noi, spuse Millard.

— Cine? bâigui Emma ameţită. Unde?

— Băiatul. Cu noi.

— Şi ce i-ai spus?

— I-am spus că-i o idee proastă. Dar nu i-am zis nici nu.

— Ştii că nu putem să luăm pe nimeni cu noi, spuse Emma. O să ne încetinească.

— Ştiu, ştiu, spuse Millard. Dar dispare foarte repede şi e speriat. În curând o să fie cu totul invizibil şi-i e frică să nu rămână în urmă într-o bună zi, să nu-l uite în pădure undeva, printre lupi şi păianjeni.

Emma gemu şi se răsuci cu faţa spre Millard. Nu aveam să dormim înainte să luăm o decizie.

— Ştiu c-o să fie dezamăgit, spuse ea. Dar chiar nu se poate. Îmi pare rău, Mill.

— Bine, am înţeles, spuse Millard îngândurat. O să-i transmit mesajul.

S-a ridicat şi a dispărut.

Emma s-a tot zvârcolit oftând mult timp, până să-şi găsească locul.

— Ai făcut ce trebuia, i-am şoptit. Nu-i uşor să fii omul la care vin toţi pentru un sfat.

Emma nu spuse nimic, dar se ghemui la pieptul meu. Am aţipit, şoaptele crengilor care se unduiau în vânt şi respiraţia cailor liniştindu-ne până când am adormit.

•••

Am dormit prost şi am avut numai coşmaruri, aceleaşi pe care le avusesem şi în noaptea precedentă: că eram urmărit de mai multe haite de câini monstruoşi. M-am trezit complet epuizat. Îmi simţeam mâinile şi picioarele grele ca nişte butuci, iar capul îmi era uşor, ca de vată. Poate că m-aş fi simţit mai bine dacă n-aş fi dormit deloc.

Behir ne-a trezit în zori.

— Deşteptarea, *syndrigasti!* strigă el, aruncându-ne câteva colţuri de pâine tari ca piatra. O să dormiţi destul pe lumea cealaltă!

Enoch bătu cu pâinea într-un pietroi. Colţul de pâine sună ca o bucată de lemn.

— Cu aşa mic dejun, o să murim repede!

Behir ciufuli părul lui Enoch, rânjind.

— Ei, haide. Ce s-a întâmplat cu spiritul vostru deosebit în dimineaţa asta?

— S-a dus pe apa sâmbetei, spuse Enoch ascunzându-se în sacul de dormit.

Behir ne dădu zece minute să ne pregătim pentru drumul până în oraş. Se ţinuse de promisiune şi voia să ajungă la gară înaintea primului tren al dimineţii. M-am ridicat, şi m-am îndreptat împleticit până la o găleată cu apă, m-am stropit pe faţă şi m-am spălat pe dinţi cu degetul. Of, ce dor mi-era de periuţa mea de dinţi! Cât tânjeam după aţa dentară cu gust de mentol sau după deodorantul cu miros de briza mării. Ce n-aş fi dat să găsesc o farmacie Smart Aid!

Regatul meu pentru o pereche de chiloţi curaţi!

În timp ce-mi pieptănam părul cu degetele, încercând să scap de firele de paie, şi muşcam din bucata de pâine necomestibilă, ţiganii şi copiii lor ne urmăreau cu chipuri îndoliate. Ca şi cum ar fi ştiut că petrecerea din noaptea precedentă fusese doar un ultim adio şi că ne îndreptam către spânzurătoare. Am încercat să-i înveselesc.

— Nu-i nimic, i-am spus unui băieţel cu păr blond deschis care părea gata să izbucnească în plâns. N-o să păţim nimic.

Mă privi cu ochi mari şi nesiguri de parcă în faţa lui se afla o fantomă vorbitoare.

Opt cai şi opt călăreţi ţigani au fost strânşi laolaltă – unul pentru fiecare dintre noi. Ajungeam în oraş mult mai repede călare decât în căruţă. Mie caii mi se păreau înfricoşători.

Nu mai călărisem niciodată. Probabil că eram singurul puşti bogat din America ce n-o făcuse. Şi nu pentru că nu mi se păreau nişte făpturi minunate, maiestuoase, cele mai frumoase animale din univers etc. etc. – ci pur şi simplu, nu credeam că există vreun animal care să vrea să fie încălecat şi mânat de un om. În plus, caii erau foarte mari, cu muşchi care tremurau sub piele şi dinţi mari, care puteau să sfărâme orice, şi mă priveau de parcă ar fi ştiut că mi-e frică de ei şi sperau c-o să aibă ocazia să-mi crape capul. Ca să nu mai spun că niciun cal n-avea centură de siguranţă – şi niciun soi de sistem de reţinere în caz de accident – şi, cu toate astea, caii se puteau deplasa aproape la fel de repede ca maşinile, dar erau mult mai săltăreţi. Aşa că întregul demers mi se părea nerecomandabil.

N-am zis nimic din toate astea, bineînţeles. Am tăcut şi am luat hotărârea fermă să încerc, sperând c-o să trăiesc suficient încât să mor altfel, mai spectaculos, şi nu din cauză că am zburat de pe spinarea unui cal.

Caii au luat-o la galop de la primul „dii!” Am lăsat imediat orgoliul deoparte şi m-am agăţat de călăreţul ţigan care stătea în faţa mea şi ţinea frâiele – atât de repede încât nici n-am apucat să le fac cu mâna ţiganilor strânşi să ne petreacă. Dar era mai bine aşa: nu mi-au plăcut niciodată despărţirile şi în ultimul timp viaţa mea părea o suită neîntreruptă de despărţiri. Rămas-bun, rămas-bun, rămas-bun.

Alergam. Îmi amorţiseră pulpele de la cât de încordat stăteam pe cal. Behir conducea grupul, călare, alături de fiul lui deosebit. Băiatul călărea cu spatele drept şi braţele lipite de corp, încrezător şi neînfricat, cu totul altfel faţă de cel cu care discutasem azi-noapte. Acolo, între ţigani, era în elementul lui. Nu avea nevoie de noi. *Ăştia* erau oamenii lui.

În sfârşit, am încetinit la trap şi atunci am îndrăznit să-mi ridic şi eu capul din haina călăreţului şi să admir peisajul. Pădurea fusese înlocuită de câmpii. Coboram într-o vale în mijlocul căreia se vedea oraşul, care, de aici de unde eram, părea la fel de mic ca un timbru poştal, năpădit din toate părţile de verdeaţă. Dinspre nord se apropia o dâră de puncte pufoase, albe: respiraţia afumată a unui tren.

Behir opri caii chiar la poarta oraşului.

— Noi până aici mergem, spuse el. Nu prea suntem bineveniţi în oraşe. Şi sigur nu vreţi să atrageţi atenţia din cauza noastră.

Mi-era greu să cred că cineva ar fi putut să aibă ceva împotriva oamenilor ăstora mărinimoşi. Însă, ce-i drept, şi deosebiţii au fost nevoiţi să se retragă din societate din aceleaşi cauze. Din păcate, lumea se schimbase mult.

Am descălecat împreună cu ceilalţi copii. M-am ascuns în spatele lor, sperând că n-o să observe nimeni cum îmi tremurau picioarele. Tocmai când ne pregăteam să plecăm, băiatul lui Behir sări de pe calul tatălui său ţipând:

— Aşteptaţi-mă! Luaţi-mă cu voi!

— Credeam c-ai vorbit cu el, îi spuse Emma lui Millard.

— Da, am *vorbit,* spuse Millard.

Băiatul scoase o traistă din geanta prinsă de şa şi o aruncă peste umăr. Îşi făcuse bagajul şi era pregătit de plecare.

— Pot să gătesc, spuse el, şi să tai lemne, să călăresc şi să fac tot felul de noduri!

— Daţi-i o diplomă, spuse Enoch.

— Mă tem că nu se poate, îi spuse Emma pe un ton blând.

— Dar sunt ca voi – şi mă prefac pe zi ce trece!

Băiatul dădu să-şi desfacă pantalonii.

— Uitaţi-vă ce mi se întâmplă!

Şi pantalonii îi căzură, înainte ca cineva să-l poată opri. Fetele au scos un ţipăt şi şi-au ferit ochii. Hugh ţipă:

— Ţine-ţi pantalonii pe tine, nebun depravat ce eşti!

Dar n-aveai ce să vezi – era invizibil de la mijloc în jos. O

curiozitate morbidă mă îndemnă să trag cu ochiul la partea de jos a jumătăţii sale vizibile, ceea ce-mi oferi o vedere clară asupra activităţii intestinelor lui.

— Vedeţi cât am dispărut de ieri? spuse Radi, cuprins de panică. În curând, n-o să se mai vadă nimic!

Ţiganii se holbară la el şuşotind. Până şi caii lor păreau perturbaţi, retrăgându-se de lângă ceea ce părea a fi un copil fără trup.

— Să fiu al naibii! spuse Enoch. Se vede doar jumătate.

— Of, sărăcuţule, spuse Bronwyn. Nu putem să-l păstrăm, totuşi?

— Nu suntem un circ ambulant căruia poţi să i te alături când ţi se năzare, spuse Enoch. Suntem într-o misiune periculoasă şi trebuie s-o salvăm pe ymbryna noastră. N-avem timp să dădăcim deosebiţi începători!

Ochii băiatului se măriră şi începură să se umezească. Traista îi alunecă de pe umăr şi aterizâ în praf, pe drum.

Emma îl luă deoparte pe Enoch şi-i spuse:

— Ai fost prea grosolan. Cere-ţi iertare.

— Nu-mi cer. Pierdem timpul şi-aşa foarte preţios.

— Oamenii ăştia ne-au salvat viaţa!

— N-ar fi trebuit să ne *salveze* dacă nu ne băgau în cuşca aia nenorocită!

Emma se dădu bătută şi se întoarse către băiat.

— Dacă ar fi o situaţie diferită, te-am întâmpina cu braţele deschise. Dar în clipa asta, toată civilizaţia noastră e pe cale să fie ştearsă de pe faţa pământului. Aşa că, nu-i tocmai momentul potrivit, înţelegi?

— Nu e drept, se smiorcăi băiatul. De ce n-am început să dispar de mai demult? De ce a trebuit să se întâmple chiar *acum?*

— Toate talentele deosebite se manifestă când le vine vremea, spuse Millard. Unele în copilărie, altele când eşti deja bătrân. Am auzit de un bărbat care a descoperit că poate ridica obiectele cu puterea minţii abia la nouăzeci şi doi de ani.

— Eu am fost mai uşoară ca aerul din clipa în care m-am născut, se mândri Olive. Am ieşit din maică-mea şi m-am

ridicat imediat până la tavanul salonului de spital! Singurul lucru care m-a împiedicat să zbor pe geam era cordonul ombilical. Mi s-a povestit că doctorul a fost atât de şocat încât a leşinat!

— Ne şochezi şi *acum,* draga mea, spuse Bronwyn, bătând-o încurajator pe spate.

Millard, care era vizibil doar datorită paltonului şi al cizmelor cu care era încălţat, se duse la băiat:

— Dar tatăl tău ce părere are de treaba asta? îl întrebă.

— Bineînţeles că nu vrem să plece, spuse Behir, dar cum să-l îngrijim dacă n-o să-l *vedem?* Vrea să plece – şi eu mă întreb dacă nu i-ar fi mai bine printre voi care sunteţi din aceeaşi familie.

— Îl iubeşti? întrebă Millard fără menajamente. Dar el? Te iubeşte?

Behir se încruntă. Era un om tradiţional care nu-şi afişa sentimentele şi întrebarea îl stânjenea. Dar după câteva clipe de ezitare, mârâi:

— Da, normal. E băiatul meu.

— Atunci *tu* eşti familia lui, spuse Millard. Locul lui e cu voi, nu cu noi.

Behir ura să se arate înduioşat de faţă cu oamenii lui, dar am văzut ochii strălucindu-i şi încleştându-şi fălcile. A dat din cap, s-a uitat la fiul lui şi i-a spus:

— Păi, haide, atunci. Ridică-ţi traista şi hai să mergem. Maică-ta ne aşteaptă cu ceaiul.

— Bine, tati, spuse băiatul, dezamăgit şi uşurat în acelaşi timp.

— O să te descurci tu, îl asigură Millard. Mai bine decât crezi. Şi când se termină povestea asta, o să mă întorc după tine. Sunt mai mulţi ca noi în lume şi într-o bună zi, o să-i găsim, împreună.

— Promiţi? îl întrebă băiatul, plin de speranţă.

— Da, spuse Millard.

Şi apoi, băiatul se urcă în şa alături de tatăl lui, iar noi ne-am întors şi am trecut prin porţile oraşului.

◆●◆ CAPITOLUL ŞASE ◆●◆

Oraşul se numea Cărbune. Nu Oraşul Cărbunelui sau Cărbuneşti. Doar Cărbune. Şi cărbunele era peste tot, adunat în grămezi grăunţoase lângă uşile din spatele caselor, în fumul uleios care urca la cer, unduindu-se în bătaia vântului, sau în petele de pe salopetele bărbaţilor care mergeau spre serviciu. Am trecut în grabă pe lângă depozit, strângând rândurile.

— Haideţi, grăbiţi-vă, spuse Emma. Nu mai trăncăniţi atâta. Ochii în pământ…

Era o regulă bineştiută: trebuia să evităm contactul vizual inutil cu oamenii normali, pentru că privirile puteau duce la conversaţii şi conversaţiile, la întrebări, şi copiii deosebiţi nu reuşeau niciodată să răspundă la întrebările adulţilor normali într-un fel care să nu atragă şi mai multe întrebări. Dar dacă ceva avea să trezească şi mai tare curiozitatea era un grup de copii jegosi care călătoreau singuri pe vreme de război – cu o pasăre cu gheare ascuţite cocoţată pe umărul uneia dintre fete – dar localnicii abia ne băgau în seamă. Îi vedeai mai mult lângă sforile pline de rufe sau în uşile cârciumilor de pe străduţele întortocheate ale oraşului, moleşiţi ca nişte flori ofilite, oprindu-şi privirea asupra noastră preţ de o secundă, ca apoi să se uite repede în altă parte. Aveau ei altele pe cap.

Gara era atât de mică încât mă întrebam dacă trenurile se oboseau vreodată să oprească acolo. Singura porţiune acoperită era chioşcul de bilete, o baracă mică ridicată în mijlocul unei platforme în aer liber. În baracă se vedea un bărbat care dormea într-un scaun, cu o pereche de ochelari la ochi, care aveau nişte lentile groase cât fundul borcanului şi care-i tot alunecau de pe nas.

Emma ciocăni atât de tare în geam, încât îl sperie pe funcţionar.

— Opt bilete pentru Londra! spuse ea. Vrem să ajungem până după-masă.

Funcţionarul se holbă la noi prin geam. Îşi scoase ochelarii, îi şterse şi-i puse la loc, vrând să se asigure doar că vedea bine. Sigur eram o priveliştе şocantă: aveam hainele împroşcate de bălegar, părul nespălat şi ciufulit, şi probabil că şi puţeam îngrozitor.

— Îmi pare tare rău, spuse funcţionarul. Trenul e plin.

M-am uitat în jurul meu. În afară de câţiva oameni care dormitau pe bănci, gara era goală.

— E ridicol! spuse Emma. Daţi-ne imediat biletele sau vă reclam la căile ferate pentru discriminarea copiilor!

Probabil că m-aş fi descurcat mai bine cu funcţionarul, dar Emma n-avea timp de autoritatea înfumurată, tipică birocraţilor neînsemnaţi.

— Dacă ar exista o asemenea instituţie, răspunse dispreţuitor funcţionarul, cu nasul în vânt, sunt sigur că nu s-ar sinchisi în cazul *dumitale.* E război, dacă n-aţi observat, şi Majestatea Sa are altele mai importante de transportat. Copiii şi animalele nu sunt o prioritate!

Aruncă o privire urâtă către Miss Peregrine.

— Şi accesul animalelor e interzis, oricum!

Trenul sosi şuierând şi se opri cu un scârţâit. Mecanicul scoase capul pe geam şi strigă:

— Opt treizeci spre Londra! Îmbarcarea!

Călătorii adormiţi pe bănci se ridicară şi începură să se târască spre peron.

Un bărbat în costum gri ne îmbrânci de lângă geam. Îi aruncă nişte bani funcţionarului, primi un bilet şi se grăbi să urce în tren.

— Aţi zis că e plin! spuse Emma bătând tare în geam. Nu se poate!

— Domnul a cumpărat un bilet la *clasa întâi!* spuse funcţionarul. Şi-acum dispăreţi de aici, cerşetori enervanţi ce sunteţi! Duceţi-vă să furaţi din altă parte!

Horace se apropie de geamul ghişeului.

— Cerşetorii nu au la ei sume mari de bani, zise vârând mâna în buzunarul hainei şi trântind un teanc de bancnote pe tejghea. Dacă vindeţi bilete la clasa întâi, atunci pe acelea le cumpărăm!

Funcţionarul se îndreptă de spate şi se holbă la teancul de bancnote. La fel am făcut şi noi, uimiţi cum eram. Habar n-aveam de unde făcuse Horace rost de atâţia bani. Funcţionarul frunzări bancnotele şi spuse:

— Dar ajunge să cumpăraţi bilete la un vagon întreg!

— Atunci daţi-ne locuri la un vagon întreg! spuse Horace. Măcar aşa o să fiţi liniştit că n-o să furăm din buzunarele altora.

Funcţionarul stacojiu bâlbâi:

— D-da, dom-nu', îmi pa-pa-re rău, domnu' – şi sper că n-o să băgaţi în seamă comentariile mele de adineaori…

— Daţi-ne odată biletele alea nenorocite ca să urcăm!

— Imediat, domnu'!

Funcţionarul împinse spre noi un teanc de bilete la clasa întâi.

— Călătorie plăcută! spuse. Şi, vă rog, nu ziceţi la nimeni că v-am avertizat, dar dacă aş fi în locul dumneavoastră, doamnelor şi domnilor, aş ascunde pasărea aia. Naşului n-o să-i placă, indiferent că staţi sau nu la clasa întâi.

Când ne-am îndepărtat de tejghea cu biletele în mână, Horace şi-a umflat pieptul ca un păun.

— De unde naiba ai făcut rost de atâţia bani? întrebă Emma.

— I-am salvat din sertarul comodei lui Miss Peregrine înainte să ia casa foc, spuse Horace. Am cusut un buzunar special în haină ca să-i ţin la adăpost.

— Horace, eşti un geniu! spuse Bronwyn.

— Un geniu n-ar fi aruncat aşa pe geam nişte bani, spuse Enoch. Chiar aveam nevoie de un vagon întreg la clasa întâi?

— Nu, spuse Horace. Dar nu v-a plăcut cum mi-am bătut joc de omul ăla?

— Ba da, presupun, spuse Enoch.

— Singurul scop al banilor e să-i manipulezi pe alţii şi să-i faci să se simtă mai mici decât tine.

— Nu sunt sigur de asta, spuse Enoch.

— Glumesc! spuse Horace. Şi ca să cumpărăm haine,

desigur.

Tocmai când ne pregăteam să urcăm în tren a apărut şi controlorul.

— Ia să văd biletele alea! spuse el şi se întinse după teancul din mâna lui Horace când observă că Bronwyn încerca să îndese ceva sub haină.

— Ce-ai acolo? se răţoi la ea controlorul.

— Ce să am? Unde? răspunse Bronwyn, încercând să pară relaxată în timp ce-şi strângea haina, ascunzând ceva ce se zvârcolea dedesubt.

— În haină! spuse controlorul. Nu te juca cu mine, fată.

— E, ăăăă…

Bronwyn încercă să gândească repede, dar eşuă.

— O pasăre?

Emma lăsă capul în jos, dezamăgită. Enoch îşi ascunse faţa în palme şi scoase un geamăt.

— Fără animale de companie pe tren! se răsti la ea controlorul.

— Dar nu înţelegeţi, spuse Bronwyn. O am de când eram copil… şi chiar trebuie să urcăm în trenul ăsta… şi am plătit *aşa de mult* pentru bilete!

— Regulile sunt reguli, spuse controlorul care începuse să-şi piardă răbdarea. Nu vă *jucaţi* cu mine!

Capul Emmei se ivi în peisaj. I se lumină faţa.

— E o *jucărie!* spuse ea.

— Poftim? spuse controlorul.

— Nu e o pasăre *vie,* domnule controlor. Nici prin cap nu ne-ar trece să încălcăm regulile. Ştiţi, e jucăria preferată a soră-mii. Crede că vrea să i-o luaţi.

Îşi împreună mâinile, implorându-l:

— Doar n-o să-i luaţi jucăria preferată, nu-i aşa?

Controlorul o cercetă pe Bronwyn, neîncrezător.

— Pare cam mare pentru jucării, nu crezi?

Emma se aplecă spre el şi-i şopti:

— E puţin *întârziată* la minte, ştiţi…

Bronwyn se încruntă, dar n-avu de ales, trebuia să-i facă jocul. Controlorul păşi spre ea.

— Ia să vedem jucăria asta, atunci.

Sosise clipa adevărului. Ne-am ţinut răsuflarea în timp ce Bronwyn îşi desfăcu haina, strecură mâna înăuntru şi o extrase încet pe Miss Peregrine. Când am văzut-o, pentru o secundă înspăimântătoare, am crezut c-a murit. Miss Peregrine înlemnise şi zăcea în palma lui Bronwyn cu ochii închişi şi cu picioarele întinse rigid. Apoi mi-am dat seama că se prefăcea.

— Vedeţi? spuse Bronwyn. Pasărea nu e vie. E împăiată.

— Am văzut când s-a mişcat mai devreme! spuse controlorul.

— E... ăăă... un model cu cheiţă, spuse Bronwyn. Uitaţi-vă numai!

Bronwyn îngenunche şi o puse jos pe Miss Peregrine, culcată pe o parte, apoi îşi strecură degetele sub aripă şi se prefăcu că întoarce ceva. O clipă mai târziu, ochii lui Miss Peregrine se deschiseră brusc şi începu să ţopăie în cerc, legănându-şi capul mecanic şi lovind aerul cu picioarele, de parcă ar fi avut arcuri. Într-un final, se opri şi căzu în nas, rigidă ca o bucată de lemn. O interpretare demnă de un Oscar.

Controlorul părea aproape convins.

— Hm, mormăi, dacă e o jucărie, atunci poţi s-o pui în cufărul tău cu jucării.

Dădu din cap spre cufărul pe care Bronwyn îl aşezase pe peron.

Bronwyn ezită:

— Nu e un...

— Da, bine, nu-i nicio problemă, spuse Emma desfăcând zăvorul cufărului. Pune-o în cufăr, soro!

— Dar dacă n-o să primească *aer?* şuieră Bronwyn spre Emma.

— Atunci o să facem nişte găuri nenorocite în el! şuieră Emma.

Bronwyn o ridică pe Miss Peregrine şi o aşează cu grijă în cufăr.

— Îmi cer scuze, doamnişoară, şopti, coborând capacul şi încuind cufărul.

În sfârşit, controlorul ne luă biletele.

— Clasa întâi! spuse surprins. Vagonul vostru e în faţă de tot.

Arătă spre capătul celălalt al peronului.

— Ar fi bine să vă grăbiţi!

— *Acum* ne spune! spuse Emma şi începu să alerge spre capătul peronului.

Locomotiva pufăi şi vagoanele scoaseră un scârţâit metalic. Trenul începu să se mişte pe lângă noi. Deocamdată se mişca lent, dar părea că prinde viteză cu fiecare învârtire a roţilor.

Am ajuns în dreptul vagonului de clasa întâi. Bronwyn a sărit prima prin uşa deschisă. Şi-a lăsat cufărul pe coridor şi a întins mâna ca s-o ajute şi pe Olive.

În secunda următoare, din spatele nostru s-a auzit o voce strigând:

— Staţi pe loc! Plecaţi de acolo!

Nu era vocea conducătorului. Era o voce mai gravă, mai autoritară.

— Jur, spuse Enoch, că dacă mai încearcă *cineva* să ne împiedice să urcăm în trenul ăsta…

S-a auzit o împuşcătură. Şocul m-a făcut să mă împleticesc. Am ieşit în cadrul uşii şi am sărit pe peron.

— Am spus să vă *opriţi!* zbieră vocea din nou şi când m-am uitat peste umăr, am zărit un soldat în uniformă, stând pe peron, cu genunchii îndoiţi, gata să tragă, cu puşca aţintită asupra noastră. Mai trimise două focuri deasupra capetelor noastre, doar ca să se facă înţeles.

— Coborâţi imediat! În genunchi! ţipă el şi porni cu paşi mari spre noi.

M-am gândit s-o rup la fugă, dar când am văzut licărul din privirea soldatului şi albul fără pupilă din ochii lui m-am răzgândit. Era un strigoi şi ştiam că ne-ar fi împuşcat fără să stea prea mult pe gânduri. Mai bine să nu-i dăm prilejul.

Bronwyn şi Olive se gândeau cu siguranţă la acelaşi lucru pentru că au coborât din tren şi au căzut în genunchi lângă noi.

„Am fost aproape”, m-am gândit. „Atât de aproape să

scăpăm.”

Trenul părăsi gara fără noi, cea mai mare şansă a noastră de-a o salva pe Miss Peregrine dispărea odată cu fumul scos de locomotivă.

„Şi Miss Peregrine, la fel”, mi-am dat seama şocat, aproape să mi se facă rău. Bronwyn uitase cufărul în tren! Am dat să mă ridic şi din instinct să alerg după tren – dar ţeava unei puşti apăru sub nasul meu şi am simţit cum mi se scurge toată puterea din muşchi.

— Nici. Să. Nu. *Îndrăzneşti,* spuse soldatul.

M-am prăbuşit din nou pe peron.

•••

Stăteam în genunchi, cu mâinile ridicate şi inimile ne băteau nebuneşte. Soldatul patrula în jurul nostru, încordat, cu arma aţintită asupra noastră şi cu degetul pe trăgaci. Nu mai avusesem ocazia să văd un strigoi atât de aproape şi atât de limpede de pe vremea doctorului Golan. Purta uniforma armatei britanice – cămaşă kaki băgată în pantalonii de lână, bocanci negri, cască – dar arătau nefiresc pe el, pantalonii erau strâmbi şi casca era împinsă prea în spate pe cap, ca un costum cu care încă nu se obişnuise. Părea agitat, înclinându-şi capul când într-o parte când în alta în timp ce ne măsura cu privirea. Era depăşit numeric şi, deşi nu eram decât nişte copii neînarmaţi, omorâserăm deja un strigoi şi două suflete-pustii în ultimele trei zile. Se temea de noi, şi asta mă speria şi mai tare. Frica îl făcea imprevizibil.

A scos o staţie de radio de la brâu şi a vorbit în ea. Staţia a gâjâit şi după câteva secunde, s-a auzit un răspuns. Era codificat, bineînţeles; n-am înţeles nimic.

Soldatul ne-a ordonat să ne ridicăm. Ne-am conformat.

— Unde mergem? întrebă Olive timid.

— Facem o plimbare, spuse soldatul. O plimbare mai lungă.

Vorbea răstit, înghiţind vocalele, ceea ce-mi dovedea că nu era de aici şi că încerca să imite accentul britanic, dar nici măcar n-o făcea foarte bine. Ştiam că strigoii erau

specialişti în deghizare, dar ăsta în mod evident nu era premiantul clasei.

— Nu rupeţi linia, spuse fixându-ne cu privirea pe fiecare în parte. Nu alergaţi. Am cincisprezece gloanţe în magazie – câte două gloanţe de căciulă. Şi să nu crezi că nu-ţi văd haina, băiat invizibil. Obligă-mă să te alerg şi-ţi smulg degeţelele invizibile drept suvenir.

— Da, domnule, răspunse Millard.

— Gura! tună soldatul. Şi acum, *marş!*

Am trecut pe lângă ghişeul de data asta gol, am coborât de pe peron, am ieşit din gară şi am ajuns în stradă. Şi dacă la venire oamenii din Cărbune nu ne dăduseră nicio atenţie, acum întorceau capul după noi ca nişte bufniţe, în timp ce noi defilam în şir indian, cu arma îndreptată asupra noastră. Soldatul se răstea de fiecare dată când vreunul dintre noi ieşea din rând. Eu eram ultimul în şir, iar el închidea rândul; îi auzeam cartuşiera lovindu-i-se de picior în timp ce mergeam. O luasem pe acelaşi drum pe care venisem şi ne îndreptam spre poarta oraşului.

Îmi imaginam zeci de planuri de evadare. Să ne împrăştiem. Nu – putea să împuşte cel puţin câţiva din noi. Poate cineva ar fi putut simula un leşin, cel din spatele lui s-ar fi împiedicat şi în haosul creat – nu, era prea bine antrenat ca să se lase păcălit de aşa ceva. Unul dintre noi trebuia să se apropie de el suficient cât să-i fure arma.

Eu. Eu eram cel mai aproape. Poate dacă mergeam puţin mai încet, dacă-l lăsam să mă ajungă din urmă, dacă mă repezeam la el… dar pe cine încercam să păcălesc? Nu eram genul „erou din filme de acţiune.” Eram atât de speriat că nici nu îndrăzneam să respir. În orice caz, soldatul se afla la trei metri de mine, cu puşca aţintită asupra mea. M-ar fi împuşcat în secunda în care aş fi îndrăznit să mă întorc şi aş fi sângerat, în mijlocul drumului până aş fi murit. O idee mai degrabă stupidă decât eroică.

O maşină de teren apăru brusc în spatele nostru şi trase lângă noi, apoi încetini ca să se adapteze ritmului nostru. Înăuntru se vedeau alţi doi soldaţi şi, chiar dacă purtau

ochelari de soare cu lentile-oglindă, ştiam ce se ascundea în spatele lor. Strigoiul de pe scaunul din dreapta şoferului dădu din cap spre cel care ne capturase şi-l salută discret – *Bună treabă!* – apoi se întoarse spre noi şi ne măsură din cap până-n picioare. Din clipa aceea nu şi-a mai luat ochii de la noi sau mâna de pe armă.

Acum aveam şi escortă şi, în loc de un strigoi care ne ameninţa cu arma, ne-am ales cu trei. Speranţele noastre de evadare erau nule.

Am mers aşa mult timp. Pietrişul ne scârţâia sub tălpi şi motorul maşinii de teren zumzăia lângă noi ca o maşină ieftină de tuns iarba. Oraşul rămase în urmă şi pe ambele laturi ale drumului mărginit de copaci, se întindea o fermă părăginită, cu terenul din faţă lăsat necultivat. Soldaţii n-au scos niciun cuvânt tot drumul. Păreau aproape robotici, de parcă cineva le-ar fi golit scăfârlia de creier şi l-ar fi înlocuit cu cabluri. Din ce ştiam eu, strigoii erau superdeştepţi, dar tipii ăştia păreau doar nişte drone teleghidate. Apoi am auzit o bâzâitură lângă ureche şi când am ridicat privirea am văzut o albină învârtindu-se deasupra capului meu după care şi-a luat zborul şi a dispărut.

„Hugh”, m-am gândit. „Oare ce are de gând?” Am încercat să-l identific în şirul indian, îngrijorat că plănuia ceva ce avea să ne coste viaţa – dar nu l-am văzut.

Am numărat rapid în minte. „Unu, doi, trei, patru, cinci, şase.” În faţa mea era Emma, apoi Enoch, Horace, Olive, Millard şi Bronwyn.

„Unde era Hugh?”

Am crezut că leşin. Hugh nu era cu noi! Asta însemna că nu fusese prins. Era încă liber! Poate că în haosul din gară reuşise să se strecoare între peron şi tren, sau o fi sărit în tren fără ca soldatul să-l observe. Mă întrebam dacă ne urmărea – aş fi vrut să mă pot uita în spate, spre drum, fără să-l dau de gol.

Speram că nu venea după noi, pentru că asta putea însemna o mică şansă să fi rămas cu Miss Peregrine. Altfel, cum am mai fi putut da de urma ei? Şi dacă nu mai avea

aer în cufărul ăla? Şi, oricum, ce se întâmpla cu un bagaj abandonat, suspect, în anul 1940?

Îmi ardeau obrajii şi simţeam că mi s-a strâmtat gâtlejul. Erau prea multe lucruri care mă îngrozeau, o sută de scenarii de groază care încercau să-mi atragă atenţia în acelaşi timp.

— Treci înapoi în rând! ţipă soldatul din spatele meu şi mi-am dat seama că la mine se referea.

Mă îndepărtasem puţin de mijlocul drumului în starea febrilă care mă cuprinsese. M-am întors repede la locul meu, în spatele Emmei, care mi-a aruncat o privire stăruitoare peste umăr – *Nu-l înfuria!* – şi mi-am promis că n-o să mai casc gura.

Am continuat să mărşăluim într-o tăcere încordată, starea de agitaţie planând deasupra noastră ca o linie de înaltă tensiune. O vedeam şi în reacţia Emmei care îşi încleşta şi-şi descleşta pumnii; în Enoch, care clătina din cap şi bâiguia ceva ca pentru sine; în paşii inegali ai lui Olive. Părea o chestiune de timp înainte ca unul dintre noi să comită un gest disperat şi să atragă asupra noastră o ploaie de gloanţe.

Apoi am auzit-o pe Bronwyn icnind şi când am ridicat privirea, în faţa mea s-a înfiripat un scenariu de groază, greu de imaginat. Înaintea noastră zăceau trei siluete impunătoare, una pe drum şi celelalte două, într-o rână, pe câmpul de lângă noi, dincolo de un şanţ puţin adânc. Nişte mormane de pământ negru, mi-am spus la început, refuzând să accept ce vedeam.

Apoi ne-am apropiat şi nu m-am mai putut preface că nu desluşesc ce erau: trei cai morţi, în mijlocul drumului.

Olive începu să ţipe. Bronwyn se duse imediat la ea s-o aline, din instinct – „Nu te uita, coţofană mică!” – şi soldatul cu puşca trase câteva focuri în aer. Ne-am aruncat la pământ cu mâinile pe cap.

— Mai fă asta o dată şi te trimit lângă ei, în şanţ! ţipă.

Când ne-am ridicat iar, Emma se aplecă spre mine şi mi-a şoptit „Ţiganii”, apoi a dat din cap spre cel mai apropiat cal. Am înţeles ce voia să spună: erau caii lor. Pe unul

dintre ei am recunoscut până şi semnele – nişte pete albe pe picioarele din spate – şi mi-am dat seama că era calul de care mă agăţasem cu doar o oră în urmă.

Simţeam cum mi se face rău.

Totul se lega ca un film în capul meu. Strigoii făcuseră asta – cei care ne invadaseră tabăra în seara precedentă. Ţiganii se întâlniseră cu ei pe drum după ce ne-au lăsat la marginea oraşului. A urmat o încăierare, apoi o urmărire. Strigoii împuşcaseră caii.

Ştiam că strigoii au mai omorât oameni – şi copii deosebiţi, după cum ne povestise Miss Avocet dar brutalitatea cu care împuşcaseră caii ăştia depăşea orice măsură. Cu o oră în urmă fuseseră cele mai vii făpturi pe care le văzusem vreodată – cu ochii strălucind de inteligenţă, cu muşchii zvâcnindu-le sub piele, căldură iradiantă –, şi acum, din cauza unor bucăţele de metal, nu mai erau decât nişte hălci de carne, nişte hălci de carne rece. Aceste animale mândre, puternice, fuseseră împuşcate şi lăsate să putrezească în drum ca nişte gunoaie.

Tremuram de frică şi clocoteam de furie. Îmi părea şi mai rău că nu le apreciasem. Mă purtasem ca un imbecil răsfăţat şi nerecunoscător.

„Revino-ţi!”, mi-am spus. „Nu te pierde cu firea acum.”

Unde erau Behir şi oamenii lui? Şi fiul lui? Nu ştiam decât că strigoii aveau să ne împuşte. Eram sigur de asta. Impostorii ăştia în uniforme de soldaţi erau şi ei nişte animale, nimic mai mult; mai monstruoşi decât sufletele-pustii pe care le dominau. Măcar strigoii aveau creier şi puteau să gândească – dar îşi foloseau talentul creativ ca să distrugă lumea. Ca să transforme în moarte tot ce era viu. Şi pentru ce? Ca să poată *ei* trăi puţin mai mult. Ca să aibă puţin mai multă putere asupra lumii şi asupra făpturilor din ea, de care nu le păsa câtuşi de puţin.

Ce risipă. Ce risipă inutilă şi prostească.

Şi acum aveau să ne facă şi nouă felul. Aveau să ne ducă într-un câmp de exterminare, să ne interogheze şi să ne arunce la gunoi. Şi dacă Hugh era aşa de prost încât ne-a

urmărit – dacă albina care zbura deasupra noastră însemna că era pe aproape –, atunci aveau să-l omoare şi pe el.

Dumnezeu cu mila.

•••

Caii doborâţi rămăseseră mult în urmă când soldaţii ne-au ordonat să ieşim de pe drumul principal şi s-o luăm pe un drum îngust de ţară. Arăta mai degrabă a potecă, lată de doar câteva picioare, încât soldaţii care ne urmăreau cu maşina s-au văzut nevoiţi să renunţe la ea şi s-o ia pe jos, unul în faţă, şi doi în spatele plutonului. De-o parte şi de alta, câmpul era plin de buruieni înflorite şi de insecte zumzăitoare, de sfârşit de vară.

Un loc minunat în care să mori.

După un timp, am zărit o baracă acoperită cu stuf, construită la marginea câmpiei. „Aici o s-o facă”, mi-am spus. „Aici o să ne omoare.”

Când ne-am apropiat, uşa s-a deschis şi din baracă a ieşit un soldat. Era îmbrăcat altfel decât cei din jurul nostru: în loc de cască, purta un chipiu de ofiţer, cu cozoroc negru, şi în loc de o puşcă, era înarmat cu un revolver.

Era şeful plutonului.

Rămase în mijlocul drumului, în timp ce ne apropiam, legănându-se pe călcâie şi rânjindu-ne cu dinţii albi.

— În sfârşit, ne întâlnim! exclamă el. Ne-aţi alergat puţin, dar ştiam c-o să vă prindem până la urmă. A fost doar o chestiune de timp!

Era un tip durduliu, cu trăsături adolescentine, şi un păr blond, aproape alb, dar arăta superenergic, ca un conducător de cercetaşi care băuse prea multă cafea. Iar singurele cuvinte care-mi treceau prin cap când îl vedeam erau: *Animal. Monstru. Criminal.*

— Intraţi, intraţi, spuse ofiţerul deschizând uşa barăcii. Aveţi nişte prieteni aici care vă aşteaptă.

Când subalternii lui au trecut pe lângă el, i-am văzut ecusonul cu coada ochiului: „WHITE[3].” Ca şi culoarea.

Domnul White. Ce glumă proastă. Nimic nu părea autentic la el. Numele, cu atât mai puţin.

Am fost îmbrânciţi înăuntru şi înghesuiţi într-un colţ.

[3] *White* – „alb”, în engleză.

Baraca era nemobilată, dar plină de oameni. Behir şi oamenii lui stăteau pe podea, cu spatele sprijinit de perete. Fuseseră bătuţi, se vedea; erau plini de vânătăi, sângerau şi stăteau gârboviţi, de parcă ar fi renunţat la orice speranţă. Lipseau câţiva, inclusiv băiatul lui Behir. Doi soldaţi îi păzeau – în total, erau şase, împreună cu domnul White şi însoţitorii noştri.

Behir îmi surprinse privirea şi dădu din cap cu un aer grav. Avea obrajii plini de vânătăi. „Îmi pare rău”, îmi spuse abia mişcând buzele.

Domnul White surprinse schimbul de priviri şi sări spre Behir.

— Aha! Deci, îi cunoşti pe copiii ăştia?

— Nu, spuse Behir, cu ochii în pământ.

— Nu? întrebă domnul White, prefăcându-se şocat. Dar ţi-ai cerut scuze de la ăla. Asta înseamnă că-l cunoşti – sau obişnuieşti să-ţi ceri scuze de la străini?

— Nu pe ei îi căutaţi, spuse Behir.

— Ba eu cred că pe ei îi căutăm, spuse domnul White. Sunt *convins* de asta. Şi, în plus, cred că au dormit în tabăra voastră azi-noapte.

— Ţi-am spus, nu i-am văzut în viaţa mea.

Domnul White ţâţâi ca o guvernatoare dezaprobatoare.

— Ţigane, îţi aminteşti ce ţi-am promis că-ţi fac dacă aflu c-ai minţit?

Scoase un cuţit din teaca ataşată de curea şi îl lipi de gâtul lui Behir.

— Exact. Ţi-am promis c-o să-ţi tai limba şi-o să i-o dau câinelui meu. Şi să ştii că-mi respect promisiunile de fiecare dată.

Behir se uită drept în ochii goi ai domnului White şi-i susţinu privirea fără să clipească. Secundele se scurgeau într-o tăcere insuportabilă. Aveam ochii aţintiţi asupra cuţitului. În cele din urmă, domnul White a zâmbit larg şi s-a ridicat din nou ţanţoş, spulberând tăcerea.

— Dar, spuse el voios, toate la vremea lor! Care dintre voi are pasărea? spuse întorcându-se spre soldaţii care ne-au escortat.

Soldaţii se uitară unii la alţii. Apoi clătinară pe rând din cap.

— N-am văzut-o, spuse cel care ne luase ostatici.

Zâmbetul domnului White dispăru imediat. Îngenunche lângă Behir.

— Mi-ai spus că pasărea e la ei, spuse.

Behir ridică din umeri.

— Păsările au aripi. Vin şi pleacă.

Domnul White îl înjunghie pe Behir în pulpă. Aşa, pur şi simplu, repede şi cu maximă răceală, înfigând şi scoţând

lama într-o secundă. Behir urlă de durere şi de groază şi se rostogoli într-o parte, strângându-şi piciorul care începuse să sângereze.

Horace leşină şi căzu moale pe podea. Olive scoase un icnet şi-şi acoperi ochii.

— E a doua oară când mă minţi, spuse domnul White, ştergând lama cu o batistă.

Noi, ceilalţi, am strâns din dinţi şi ne-am ţinut gura, dar mi-am dat seama că Emma plănuia deja o răzbunare, apropiindu-şi palmele pe la spate şi încălzindu-le încet.

Domnul White aruncă pe jos batista însângerată, strecură cuţitul în teacă şi se ridică, privindu-ne. Părea că zâmbeşte, dar în realitate n-o făcea, sprâncenele-i unite ridicându-i-se într-un M nedumerit.

— Unde-i pasărea aia a voastră? ne întrebă pe un ton calm.

Cu cât încerca să pară mai cumsecade, cu atât mă îngrozea mai tare.

— A zburat, răspunse Emma supărată. Exact cum v-a spus omul ăla.

Aş fi vrut să nu zică nimic; mi-era frică să nu bată la ochi şi s-o ia la întrebări.

Domnul White păşi spre Emma şi spuse:

— Avea aripa rănită. Aţi fost văzuţi cu ea chiar ieri. N-are cum să fie departe.

Îşi drese vocea.

— O să vă întreb din nou.

— A murit, am spus. Am aruncat-o în râu.

Poate dacă eram mai enervant decât Emma, aveau să uite că a deschis gura.

Domnul White suspină. Mâna dreaptă îi alunecă peste teaca armei, zăbovi pe mânerul cuţitului şi rămase pe catarama de alamă a curelei. Coborî tonul, de parcă ceea ce avea să spună era menit doar pentru urechile mele.

— Am înţeles care-i problema. Credeţi că n-aveţi nimic de câştigat dacă îmi spuneţi adevărul. C-o să vă omorâm indiferent de ce-o să ziceţi. Vreau să ştiţi că nu-i deloc aşa. În orice caz – şi spun asta cu maximă francheţe – n-ar fi

trebuit să ne faceţi să vă urmărim. A fost o greşeală. Ar fi putut fi mai uşor, înţelegeţi? Dar acum toată lumea e *furioasă* pentru timpul irosit.

Pocni din degete spre soldaţii lui.

— Vedeţi oamenii ăştia? S-ar bucura foarte mult de răul pe care vi l-ar putea face. Eu, pe de altă parte, sunt capabil să privesc lucrurile şi din perspectiva voastră. Ştiu, *chiar* părem înspăimântători. Prima noastră întâlnire, la bordul submarinului meu, a fost foarte necivilizată. Ba, mai mult, ymbrynele voastre v-au împuiat capul cu informaţii greşite despre noi generaţii întregi. Normal c-aţi vrut să scăpaţi de noi. Luând în considerare toate astea, sunt dispus să vă propun o înţelegere. Arătaţi-ne pasărea şi, în loc să vă fac rău, o să vă trimit într-un loc unde o să fiţi bine îngrijiţi. O să primiţi mâncare în fiecare zi, o să aibă fiecare patul lui… nu un loc restrictiv ca bucla aia ridicolă în care v-aţi ascuns toţi anii ăştia.

Domnul White aruncă o privire oamenilor lui şi izbucni în râs.

— Vă vine să credeţi că şi-au petrecut ultimii – câţi sunt, şaptezeci de ani? – pe o insulă minusculă, retrăind aceeaşi zi, iar şi iar? Mai rău ca orice lagăr de prizonieri pe care l-am văzut vreodată. Ar fi mult mai uşor dacă aţi colabora!

Ridică din umeri, apoi se uită din nou la noi.

— Dar mândria, mândria asta perfidă v-a întunecat judecata. Şi când te gândeşti că în tot acest timp am fi putut colabora pentru un scop comun!

— Să colaborăm?! spuse Emma. Când ne hăituiaţi şi aţi trimis nişte monştri să ne omoare?!

„Fir-ar să fie”, m-am gândit. „Taci!”

Domnul White făcu o faţă de căţeluş trist.

— Monştri? repetă el. Asta a durut. Să ştii că vorbeşti despre *mine!* Despre mine şi oamenii mei, prezenţi aici, înainte să evoluăm. Dar o să încerc să nu pun la suflet dispreţul ăsta. Adolescenţa nu-i deloc plăcută, indiferent de specie.

Dintr-odată bătu din palme, lucru care mă făcu să tresar.

— Păi, atunci, să trecem la treburi mai serioase!

Ne măsură cu o privire lungă, rece ca gheaţa, de parcă ar fi căutat veriga slabă printre noi. Care dintre noi va ceda primul? Cine ar fi în stare să-i spună adevărul despre Miss Peregrine?

Domnul White îşi îndreptă atenţia asupra lui Horace. Băiatul îşi revenise după leşin, dar stătea tot pe jos, adus de spate, tremurând. Domnul White făcu un pas hotărât spre el. Horace tresări la tropăitul bocancului.

— Ridică-te, băiete.

Horace rămase neclintit.

— Să-l ridice careva.

Un soldat îl smuci pe Horace de braţ. Horace se făcu mic în faţa domnului White şi rămase cu ochii în pământ.

— Cum te cheamă, băiete?

— Hă-hă-hă-Horace…

— Ei, bine, hă-Horace, pari un băiat cu capul pe umeri. Aşa c-o să te las *pe tine* să alegi.

Horace înălţă capul uşor.

— Să aleg…?

Domnul White scoase cuţitul din teaca de la curea şi arătă spre ţigani.

— Pe care dintre ei să-l ucid mai întâi. Asta dacă nu vrei să-mi spui unde e ymbryna voastră. Caz în care nu mai trebuie să moară nimeni.

Horace închise ochii cu putere, de parcă ar fi vrut să dispară de acolo prin puterea minţii.

— Sau, spuse domnul White, dacă nu vrei să alegi pe niciunul dintre ei, o să aleg eu, cu cea mai mare plăcere, pe unul dintre *voi.* Preferi aşa?

— Nu!

— Atunci spune-*mi!* tună domnul White scrâşnind şi dezvelindu-şi dinţii strălucitori.

— Nu-i spune nimic, *syndrigasti!* strigă Behir, iar pentru asta s-a ales cu un picior în stomac de la unul dintre soldaţi.

Behir a gemut puţin înainte de a amuţi.

Domnul White a întins mâna şi l-a apucat pe Horace de bărbie, încercând să-l oblige să se uite în ochii lui

îngrozitor de goi.

— Îmi spui, nu-i aşa? O să-mi spui şi atunci n-o să-ţi fac nimic.

— Da, spuse Horace strângând în continuare pleoapele, de parcă şi-ar fi dorit să dispară.

— Da, ce?

Horace trase aer în piept tremurând.

— Da, vă spun.

— Nu! ţipă Emma.

„Of, Doamne”, m-am gândit. „O s-o dea de gol. E prea slab. Mai bine îl lăsam la menajerie…”

— Şşşt, şuieră domnul White în urechea lui. Nu-i băga în seamă. Hai, spune, băiete. Spune-mi unde e pasărea.

— E în sertar, spuse Horace.

Sprâncenele unite ale domnului White se încreţiră.

— În sertar. Care sertar?

— În sertarul în care stă de obicei, spuse Horace.

Bărbatul îl scutură pe Horace de bărbie şi ţipă:

— *Care sertar?*

Horace dădu să zică ceva, apoi închise gura. Înghiţi în sec. Îşi îndreptă spatele. Apoi aruncându-i domnului White o privire nemiloasă spuse:

— Sertarul în care îşi ţine mă-ta chiloţii, zise el şi-l scuipă în obraz.

Domnul White îl pocni în cap pe Horace cu mânerul cuţitului. Olive ţipă în timp ce noi, restul, am tresărit de durere când Horace s-a prăbuşit la pământ ca un sac de cartofi, vărsând din buzunar câteva monezi şi biletele de tren.

— Ce-i asta? spuse domnul White şi se aplecă să se uite.

— I-am prins în timp ce încercau să prindă un tren, spuse soldatul care ne capturase.

— Şi abia *acum* îmi spui?

Soldatul ezită:

— Am crezut că…

— Las-o baltă, spuse domnul White. Du-te şi interceptează-l. Acum!

— Domnule?

Domnul White aruncă o privire spre bilet şi apoi spre ceasul lui.

— Trenul de opt treizeci spre Londra are o haltă lungă în Porthmadog. Dacă te grăbeşti, o să vă aştepte acolo. Controlează-l dintr-un capăt în altul – începând cu vagonul de clasa întâi.

Soldatul îl salută şi ieşi în fugă.

Domnul White se întoarse spre ceilalţi soldaţi.

— Percheziţionaţi-i şi pe ceilalţi, spuse el. Să vedem dacă au la ei ceva demn de interes. Dacă se împotrivesc, împuşcaţi-i.

Doi soldaţi aţintiră puştile asupra noastră, în timp ce al treilea ne cotrobăi prin buzunare. Majoritatea n-aveam altceva decât nişte firimituri şi scame, dar un soldat a găsit un pieptene de fildeş în buzunarul lui Bronwyn – „Vă rog, a fost al mamei!” l-a implorat ea, dar soldatul a râs doar şi i-a spus: „Mai bine te învăţa să-l foloseşti, băieţoaico!”

Enoch avea o geantă mică, plină de pământ viermănos, pe care soldatul îl deschise, îl mirosi şi-l aruncă dezgustat. În buzunarul meu a găsit telefonul mobil mort. Când l-a văzut că se izbeşte de pământ, Emma mi-a aruncat o privire mirată. Se întreba, probabil, de ce îl mai ţineam. Horace zăcea nemişcat pe podea. Ori leşinase, ori făcea pe mortul. Apoi veni rândul Emmei, doar că ea nici nu se gândea să se lase percheziţionată. Când soldatul s-a apropiat de ea, Emma mârâi:

— Îndrăzneşte numai să pui mâna, că ţi-o fac scrum!

— Încetaţi focul! spuse acesta şi izbucni în râs. Scuze, n-am putut să mă abţin.

— Eu nu glumesc, spuse Emma şi-şi scoase mâinile de la spate.

Erau încinse şi roşii şi simţeam căldura pe care o emanau chiar şi de la trei picioare.

Soldatul sări la o parte din raza ei.

— O atingere fierbinte şi un temperament pe măsură! spuse. Îmi place asta la o femeie. Dar dacă-mi dai foc, Clark o să tencuiască pereţii cu creierul tău.

Soldatul spre care a arătat a lipit ţeava puştii de capul

Emmei. Fata a închis ochii respirând sacadat. Apoi lăsă mâinile jos şi le duse la spate. Se vedea că tremură de furie.

Ca şi mine.

— Uşurel, o avertiză soldatul. Fără mişcări bruşte.

Pumnul mi se încleştă când soldatul îşi trecu mâinile peste picioarele ei şi îşi strecură degetele sub gulerul rochiei, cu o lentoare inutilă şi un rânjet pofticios. Niciodată nu m-am simţit atât de neputincios, nici măcar când am fost prinşi în cuşca pentru animale.

— N-are nimic la ea! am strigat. Las-o în pace!

Soldatul mă ignoră.

— Îmi place asta, îi spuse soldatul domnului White. Cred c-ar trebui s-o mai ţinem o vreme. În scopuri… ştiinţifice.

Domnul White se schimonosi.

— Eşti un specimen dezgustător, caporale. Dar sunt de acord cu tine – chiar e fascinantă. Am auzit despre tine, să ştii, îi spuse Emmei. Aş da orice să pot face ce faci tu. Dacă am putea să conservăm mâinile alea ale tale…

Domnul White afişă un zâmbet ciudat înainte să se întoarcă spre soldat.

— Termină-ţi treaba, se răsti la el. N-avem toată ziua la dispoziţie.

— Cu plăcere, răspunse soldatul şi rămase pe loc, urcând palma pe trunchiul Emmei.

Ceea ce se întâmplă după aceea părea că se desfăşoară cu încetinitorul. Îl vedeam pe desfrânatul ăla scârbos cum se apleca să o sărute pe Emma. Şi mai vedeam şi că mâinile Emmei ardeau pe margine, ascunse la spate. Ştiam ce avea să se întâmple: în clipa în care avea să-şi apropie buzele de ea, Emma avea să-şi întindă mâna şi să-i topească faţa – chiar dacă asta însemna să încaseze un glonţ. Ajunsese la limită.

Şi eu, la fel.

M-am încordat, gata să sar la bătaie. Eram convins că erau ultimele noastre secunde. Dar aveam să le trăim cum voiam – şi dacă muream, să fiu al naibii dacă n-aveam să iau câţiva strigoi cu mine.

Strigoiul îşi petrecu mâinile în jurul taliei Emmei. Ţeava puştii celuilalt îi apăsa fruntea. Emma părea că se opinteşte în ea, instigându-l să tragă. În spatele ei, palmele i se desfăcură, fiecare deget arzând cu o flacără albă.

Începem…

Şi apoi PRRRR! – răpăit de armă, buimăcitor şi ascuţit.

Pentru o secundă, am văzut negru în faţa ochilor.

Când mi-am revenit, Emma stătea în aceeaşi poziţie. Capul ei era intact. Arma, care adineaori era lipită de fruntea ei, era îndreptată în jos, şi soldatul care se pregătea s-o sărute se retrăsese şi se uita pe geam.

Focul de armă se auzise de afară.

Îmi amorţise fiecare nerv din corp, încărcat şi tremurând de adrenalină.

— Ce-a fost asta? întrebă domnul White, năpustindu-se spre geam.

Vedeam pe geam peste umărul lui. Soldatul care plecase să intercepteze trenul stătea afară, florile de câmp îl acoperau până la mijloc. Stătea cu spatele la noi, cu arma îndreptată spre câmp.

Domnul White se întinse printre gratiile din faţa geamului şi-l deschise.

— De ce naiba tragi? ţipă el. Şi de ce n-ai plecat încă?

Soldatul rămase neclintit şi nu spuse nimic. Câmpul era plin de insecte şi, pentru un moment, nu s-a auzit decât zumzetul lor.

— Caporal Brown! lătră domnul White.

Bărbatul se întoarse, clătinându-se. Arma îi alunecă din mână şi căzu în iarba înaltă. Făcu câţiva paşi nesiguri în faţă.

Domnul White scoase revolverul din teacă şi îl aţinti spre Brown.

— Spune ceva, lua-te-ar naiba!

Brown deschise gura şi încercă să zică ceva, dar în loc de cuvinte, se auzi doar un zumzăit care răsuna din burta lui, mimând zumzăitul de pe câmpia din jur.

Era zumzăit de albine. Sute, mii de albine. Apoi apărură şi albinele: la început, doar câteva, ieşindu-i încet printre

buzele desfăcute. Apoi, păru posedat de o putere nestăpânită: şi-a tras umerii pe spate, pieptul i s-a bombat, maxilarele i s-au deschis larg şi din gura căscată a năvălit un roi de albine atât de mare încât părea un obiect solid; un furtun lung, gros, de insecte, desfăşurându-i-se la nesfârşit din gâtlej.

Domnul White s-a retras împleticindu-se de lângă fereastră, oripilat şi uluit.

Afară, pe câmp, Brown s-a prăbuşit într-un nor de insecte furioase. În cădere a lăsat să se vadă încă un corp în spatele lui.

Era un băiat.

Hugh.

Stătea sfidător, cu privirea aţintită asupra ferestrei. Insectele se unduiau în jurul lui, formând o sferă mare care se rotea frenetic. Câmpul era plin de ele – albine şi viespi, gărgăuni, insecte înţepătoare despre care nici nu aveam habar ce sunt – şi fiecare părea i se supună.

Domnul White ridică arma şi trase. Nu se opri până nu-şi goli magazia.

Hugh s-a prăbuşit şi s-a făcut nevăzut în iarbă. Nu-mi dădeam seama dacă a fost doborât sau dacă s-a aruncat. Ceilalţi trei soldaţi alergară la fereastră şi, în timp ce Bronwyn striga „Vă rog, nu-l omorâţi!”, ciuruiră câmpul cu gloanţe umplându-ne urechile cu tunetul armelor.

În clipa următoare, camera s-a umplut de albine. Erau vreo duzină şi s-au năpustit cu furie asupra soldaţilor.

— Închideţi geamul! ţipă domnul White dând din mâini.

Un soldat a trântit geamul. Apoi s-au apucat cu toţii să pocnească albinele intrate. Între timp, afară se adunau tot mai multe – formau o pătură uriaşă, clocotitoare, pulsând de cealaltă parte a ferestrei – erau atât de multe încât, înainte ca domnul White şi oamenii lui să le fi omorât pe celelalte, cele de afară reuşiseră să umbrească soarele.

Soldaţii s-au îngrămădit în mijlocul camerei, spate în spate, cu vârfurile puştilor ieşind în afară ca acele unui porc spinos. Înăuntru era întuneric şi cald şi zumzetul straniu al milioanelor de albine furioase răsuna cu ecou

prin pereţi, ca într-un coşmar.

— Ziceţi-le să ne lase în pace! strigă domnul White disperat, cu vocea întretăiată.

Dar singurul care putea face asta era Hugh – dacă mai era în viaţă.

— Mai bine vă propun eu altceva, spuse Behir care încerca să se ridice sprijinindu-se de barele de la geam, silueta lui încovoiată ieşind în evidenţă în faţa geamului întunecat. Lăsaţi jos armele sau deschid geamul.

Domnul White se întoarse spre el.

— Nici măcar un ţigan n-ar fi aşa de prost încât să facă asta.

— Nu ne cunoşti deloc, spuse Behir cu degetele pe mâner.

Soldaţii ridicară armele.

— Daţi-i drumul, spuse Behir. Împuşcaţi-mă.

— Nu! O să spargeţi geamul! strigă domnul White.

Doi soldaţi au aruncat armele şi s-au năpustit spre Behir, dar degeaba. Behir apucase să dea un pumn în geam.

Sticla s-a făcut zob. Albinele au ţâşnit în cameră. S-a stârnit haosul – ţipete, focuri de armă, înghionteli – abia perceptibile din cauza uruitului norului de insecte care părea să-mi fi umplut nu doar urechile, ci şi toţi porii din corp.

Oamenii se îngrămădeau unii peste alţii încercând să iasă. În dreapta mea, am văzut-o pe Bronwyn trântind-o pe Olive la podea şi aruncându-se peste ea ca să o apere. Emma ţipă „Culcat!” şi ne-am întins cu toţii ca să ne protejăm de albinele care ne acopereau cu totul. Mă aşteptam să mor de înţepăturile a mii de albine, blocându-mi astfel sistemul nervos.

Cineva a dat un picior în uşă. Lumina a năvălit înăuntru. O duzină de bocanci au început să tropăie pe podea.

S-a lăsat liniştea. Am ridicat capul cu grijă.

Nu mai era nici urmă de albine. Nici de soldaţi.

Apoi, de afară s-a auzit un cor de ţipete disperate. Am sărit în picioare şi m-am năpustit spre geamul spart.

Ţiganii şi copiii deosebiţi se adunaseră deja în faţa geamului şi se uitau afară.

La început n-am văzut soldaţii – doar o perdea imensă, plutitoare de insecte, atât de groasă încât nu se vedea prin ea, la vreo cincizeci de picioare de potecă.

Ţipetele se auzeau din mijlocul ei.

Apoi au amuţit, unul câte unul. După ce s-a terminat totul, norul de albine a început să se risipească, dezvăluind trupurile domnului White şi ale oamenilor lui. Zăceau unele peste altele în iarba joasă, morţi sau pe moarte.

În douăzeci de secunde, ucigaşii s-au făcut nevăzuţi. Zumzetul lor monstruos se stingea în timp ce se retrăgeau spre câmpii. În urma lor s-a aşternut o tăcere stranie, idilică, de parcă n-ar fi fost decât o zi obişnuită de vară şi nu s-ar fi întâmplat nimic ieşit din comun.

Emma a numărat pe degete cadavrele soldaţilor.

— Şase. Sunt toţi, a spus ea. S-a terminat.

Am luat-o în braţe, tremurând de recunoştinţă şi de neîncredere.

— Care din voi e rănit? întrebă Bronwyn privind agitată în jurul ei.

Ultimele momente au fost ireale – mii de albine, focuri de armă în întuneric. Am verificat dacă aveam vreo rană. Horace era ameţit, dar îşi revenise. De pe tâmplă i se prelingea un firicel de sânge. Rana lui Behir era adâncă, dar avea să se vindece. Restul eram şocati, dar teferi – şi, în mod miraculos, niciunul dintre noi nu fusese înţepat.

— De unde ai ştiut că albinele n-o să ne atace şi pe noi când ai spart geamul? l-am întrebat pe Behir.

— N-am ştiut, spuse el. Noroc că prietenul vostru e foarte puternic.

Prietenul nostru…

Emma s-a retras brusc din îmbrăţişarea mea.

— Aoleu, Dumnezeule! ţipă ea. Hugh!

În haosul ăla uitaserăm de el. Probabil că sângera pe undeva, în iarba înaltă, aproape mort. Dar chiar când să ne năpustim spre uşă să-l căutăm, şi-a făcut apariţia în cadrul uşii – arăta jalnic şi era plin de pete de iarbă, dar zâmbea.

— Hugh! ţipă Olive şi se aruncă spre el. Trăieşti!

— Da! spuse el vesel. Şi voi?

— Da, mulţumită ţie! spuse Bronwyn. De trei ori, ura pentru Hugh!

— Eşti prietenul nostru la nevoie, Hugh! strigă Horace.

— Nicăieri nu-s mai fatal ca într-un câmp cu flori sălbatice, spuse Hugh, bucurându-se de atenţie.

— Îmi pare rău că am râs de talentul tău, spuse Enoch. Se pare că nu-i inutil.

— Şi în plus, spuse Millard, aş vrea să-l felicit pe Hugh pentru sincronizare. Pe bune, dacă ai fi ajuns cu câteva secunde mai târziu…

Hugh ne-a explicat cum a evadat în gară, strecurându-se între tren şi peron – exact cum mi-am imaginat. Trimisese câteva albine după noi şi astfel a putut să ne urmărească

de la o distanţă sigură.

— După care a trebuit doar să găsesc momentul potrivit pentru atac, spuse el mândru, de parcă ar fi ştiut c-o să reuşească din clipa în care a hotărât să ne salveze.

— Şi dacă n-ai fi nimerit din greşeală pe un câmp plin de albine? îl întrebă Enoch.

Hugh scoase ceva din buzunar şi-l ridică să-l vedem: era un ou deosebit.

— Planul B, spuse el.

Behir şontâcăi până la Hugh şi-i strânse mâna.

— Tinere, spuse, îţi datorăm viaţa.

— Şi băiatul tău deosebit? îl întrebă Millard pe Behir.

— A reuşit să fugă cu doi dintre oamenii mei, slavă Domnului. Am pierdut trei cai buni azi, dar oameni, nu.

Behir se aplecă spre Hugh şi pentru o secundă am crezut că vrea să-i apuce mâna şi să i-o sărute.

— Trebuie să ne laşi să te răsplătim!

Hugh s-a înroşit.

— Nu e nevoie, te asigur…

— Şi n-avem nici timp, spuse Emma, îmbrâncindu-l pe Hugh spre uşă. Trebuie să prindem trenul!

Cei care nu-şi dăduseră încă seama de dispariţia lui Miss Peregrine se făcură albi ca varul.

— Putem să luăm maşina lor de teren, spuse Millard. Cu puţin noroc – şi dacă strigoiul ăla avea dreptate – putem să-l prindem în Porthmadog.

— Ştiu eu o scurtătură, spuse Behir şi schiţă o hartă rudimentară în praf cu pantoful.

Le-am mulţumit ţiganilor. Mi-am cerut scuze de la Behir că le-am provocat atâtea neplăceri, dar el izbucni doar într-un râs tunător şi ne făcu din mână.

— Ne mai vedem, *syndrigasti!* spuse el. Sunt sigur!

•••

Ne-am înghesuit în jeepul strigoilor, opt copii înghesuiţi ca nişte sardine, într-un vehicul conceput pentru trei persoane. Având în vedere că eram singurul care mai condusese înainte, m-am urcat la volan. Mi-a luat ceva să-

mi dau seama cum se porneşte – nu cu cheia, cum am descoperit, ci cu un buton din podea – şi mai era şi problema schimbătorului de viteze; nu mai condusesem o maşină cu transmisie manuală decât de vreo două ori, cu taică-meu dându-mi indicaţii de pe scaunul din dreapta. Cu toate astea, după câteva minute, pornisem – hurducăindu-ne, smucindu-ne şi cam nesiguri.

Am apăsat pe acceleraţie şi am condus cât am putut de repede cu un jeep supraîncărcat, în timp ce Millard striga direcţiile şi ceilalţi se ţineau cum puteau, cu frica în gât. În douăzeci de minute am ajuns la Porthmadog. Trenul a fluierat tocmai când am ajuns pe strada principală care ducea spre gară. Am frânat brusc lângă gară şi ne-am năpustit cu toţii afară. Nici măcar nu m-am obosit să opresc motorul. Am alergat prin gară ca nişte gheparzi după o gazelă şi am sărit în ultimul vagon tocmai când trenul se pusese în mişcare.

Am rămas pe coridor, în picioare, cu mâinile sprijinite pe genunchi, abia trăgându-ne sufletul, în timp ce pasagerii uluiţi se prefăceau că nu se holbează la noi. Eram transpiraţi, murdari şi ciufuliţi – cred că eram o privelişte pe cinste.

— Am reuşit, gâfâi Emma. Nu-mi vine să cred c-am reuşit.

— Nu-mi vine să cred că am condus o maşină cu transmisie manuală, am zis eu.

Sosi controlorul.

— V-aţi întors, spuse oftând ca un om hărţuit. Bănuiesc că mai aveţi biletele alea?

Horace pescui din buzunar biletele mototolite.

— Vă conduc până la compartimentul vostru.

— Cufărul nostru! spuse Bronwyn agăţându-se de cotul controlorului. Mai e aici?

Controlorul îşi eliberă braţul.

— Am încercat să-l las la Obiecte pierdute. Dar nici n-am reuşit să-l clintesc din loc.

Am alergat dintr-un vagon în altul până când am găsit cufărul lui Bronwyn exact în locul în care îl lăsasem.

Bronwyn s-a năpustit spre el, a deschis încuietorile şi-a ridicat apoi capacul.

Miss Peregrine nu era în cufăr.

Am simţit că-mi pocneşte inima.

— Pasărea mea! ţipă Bronwyn. Unde-i pasărea mea?

— Liniştеşte-te, spuse controlorul arătând într-un punct deasupra capetelor noastre.

Miss Peregrine stătea cocoţată pe raftul pentru bagaje şi dormea dusă.

Bronwyn s-a împleticit până la perete, atât de uşurată încât mai avea puţin şi leşina.

— Cum a ajuns *acolo?*

Controlorul a ridicat o sprânceană.

— Păi, e o jucărie *foarte* plină de viaţă.

S-a întors şi s-a dus la uşă, apoi s-a oprit şi a zis:

— Apropo, de unde pot face rost de o jucărie din asta? Fiică-mii i-ar plăcea la nebunie.

— Mă tem că e unicat, spuse Bronwyn şi o dădu jos pe Miss Peregrine şi o lipi de piept.

•••

După toate păţaniile din ultimele zile – ca să nu mai vorbesc de ultimele ore – luxul oferit de compartimentul de la clasa întâi ne-a uimit de-a dreptul. Vagonul nostru era dotat cu canapele de pluş, o masă şi ferestre mari, de panoramă. Arăta ca livingul unui bogătaş şi era doar al nostru.

Ne-am spălat pe rând în baia acoperită cu lambriuri, după care am profitat de ocazie şi ne-am uitat peste meniul vagonului restaurant.

— Comandaţi ce vreţi, spuse Enoch şi ridică telefonul ataşat de braţul pliant al scaunului. Alo? Aveţi cumva nişte pateu de ficat de gâscă? Aş vrea să comand tot stocul. Da, tot ce aveţi. Şi nişte pâine prăjită, triunghiuri.

Nimeni nu spunea nimic despre cele întâmplate. Fusese prea mult, prea groaznic şi pentru moment, nu voiam decât să ne odihnim şi să uităm. Aveam prea multe de făcut şi prea multe pericole de înfruntat.

Ne-am aşezat comod. Afară, căsuţele din Porthmadog se făceau tot mai mici şi apoi, de după dealuri, se ivi muntele cenuşiu al lui Miss Wren. În timp ce toţi ceilalţi se angajară în diverse discuţii, eu am rămas cu nasul lipit de geam şi de realitatea anului 1940, un 1940 care se desfăşura la nesfârşit, un loc care până atunci mi-ar fi încăput în buzunar, nu mai mare decât o insuliţă, şi de unde puteam să plec când voiam, doar trecând prin burta întunecată a turnului celtic din Cairnholm. Dar de când părăsisem insula, 1940 se lărgise, devenind un univers întreg, cu păduri mlăştinoase, oraşe învăluite în fum şi văi traversate de râuri strălucitoare, şi de oameni şi lucruri care doar păreau vechi, dar nu erau, ca nişte figuranţi într-un film de epocă – şi toate astea mi se perindau prin faţa ochilor, ca un vis fără sfârşit.

Adormeam şi mă trezeam, adormeam şi mă trezeam moleşit de legănatul trenului. Ameţit cum eram, aproape că uitasem că eram mai mult decât un spectator pasiv, fereastra mai mult decât o pânză de cinema, şi lumea de *afară,* la fel de reală ca aceea dinăuntru. Apoi, încet-încet, mi-am amintit cum am ajuns acolo; mi-am amintit de bunicul meu, de insulă, de copii. De fata frumoasă, cu privire ageră de lângă mine, care îşi odihnea mâna pe mâna mea.

— Chiar sunt aici? am întrebat-o.

— Hai, dormi, spuse ea.

— Crezi c-o să scăpăm cu bine de toate astea?

Emma mă sărută pe vârful nasului.

— Dormi.

◆●◆ CAPITOLUL ŞAPTE ◆●◆

Au urmat alte vise oribile, cu frânturi care se amestecau şi se întrepătrundeau. Episoade din întâmplările îngrozitoare ale ultimelor zile: ochiul de oţel al unei ţevi de puşcă holbându-se la mine de aproape; un drum plin de cai morţi; limbile unui suflet-pustiu întinzându-se spre mine peste o prăpastie; strigoiul ăla teribil, cu rânjetul şi ochii goi.

Şi apoi, asta: m-am întors acasă, dar sunt doar o fantomă. Plutesc pe strada mea, intru pe uşă, sunt în casă. Îl găsesc pe taică-meu dormind la masa din bucătărie cu telefonul fără fir lipit de piept.

N-am murit, spun, dar cuvintele mele nu se aud.

Maică-mea stă pe marginea patului, în cămaşă de noapte, holbându-se pe geam la o după-amiază palidă. E numai piele şi os, stoarsă de atâta plâns. Dau să-i ating umărul, dar mâna îmi trece prin el.

Apoi mă aflu la propria-mi înmormântare şi din mormânt mă uit la un dreptunghi de cer înnorat.

Cei trei unchi ai mei se uită în jos, cu gâturile grase parcă umflate în gulerele albe şi scrobite ale cămăşilor.

Unchiul Les: *Ce păcat. Nu-i aşa?*

Unchiul Jack: *Chiar mi-e milă de Frank şi Maryann în clipa asta.*

Unchiul Les: *Ce-o să creadă lumea?*

Unchiul Bobby: *O să creadă că puştiului îi lipsea o doagă. Ceea ce-i adevărat.*

Unchiul Jack: *Eu ştiam c-o să facă o schemă din asta la un moment dat. Avea privirea aia, ştii? Cam…*

Unchiul Bobby: *Sărită de pe fix.*

Unchiul Les: *Moştenire de la familia lui taică-său, nu de la a noastră.*

Unchiul Jack: *Oricum. Groaznic.*

Unchiul Bobby: *Da.*

Unchiul Jack: …

Unchiul Les: …

Unchiul Bobby: *Bufet? Să îmbucăm ceva…*

Şi unchii mei pleacă târşâindu-şi picioarele. Apare Ricky, cu părul verde făcut ţepi pentru ocazia asta.

Frate. Acum c-ai murit, îmi dai mie bicicleta ta?

Încerc să ţip: *N-am murit! Sunt doar departe. Îmi pare rău…*

Dar cuvintele reverberează, prizoniere în capul meu.

Pastorul se uită în groapă. E Golan, îmbrăcat în mantie de pastor, cu Biblia în mână. Rânjeşte.

Te aşteptăm, Jacob.

O lopată de pământ cade peste mine.

Te aşteptăm.

•••

M-am ridicat brusc, treaz dintr-odată, cu gura uscată ca iasca. Emma era lângă mine, cu mâinile pe umerii mei.

— Jacob! Slavă Domnului! Ce ne-ai speriat!

— V-am speriat?

— Ai avut un coşmar, spuse Millard.

Stătea în faţa noastră, un costum gol, scrobit ca să stea drept.

— Ai vorbit în somn.

— Serios?

Emma îmi tamponă fruntea transpirată cu o batistă din compartimentul nostru de clasa întâi. (Pânză adevărată!)

— Da, spuse ea. Dar era doar o bolboroseală. N-am înţeles nimic.

Am privit jenat înjur, dar nimeni nu părea să fi observat ceva. Ceilalţi copii erau împrăştiaţi prin vagon, moţăiau, se uitau pe fereastră visând cu ochii deschişi sau jucau cărţi.

Chiar speram că nu începusem s-o iau razna.

— Ai des coşmaruri? mă întrebă Millard. Ar trebui să i le povesteşti lui Horace. Se pricepe la descifrat mesajele ascunse din vise.

Emma îmi mângâie braţul.

— Eşti sigur că eşti bine?

— Sunt bine, am spus, şi pentru că nu-mi place să fiu cocoloşit, am preferat să schimb subiectul. Citeai ceva

uşurel? l-am întrebat pe Millard, văzându-l cu „Poveştile deosebiţilor” în poale.

— Studiam, răspunse Millard. Şi când te gândeşti că mai demult le-am lăsat deoparte crezând că sunt poveşti pentru copii… De fapt, sunt extraordinar de complexe – inventive chiar – în sensul că ascund informaţii secrete despre lumea deosebiţilor. Probabil c-aş avea nevoie de ani întregi ca să le descifrez pe toate.

— Dar acum la ce ne foloseşte asta? întrebă Emma. Ce folos că există bucle când ştim că pot fi invadate de suflete-pustii? Până şi buclele secrete din cartea aia o să fie la un moment dat descoperite.

— Poate doar bucla aia, am spus încrezător. Poate că sufletul ăla pustiu din bucla lui Miss Wren e o ciudăţenie a naturii, ceva.

— Un suflet-pustiu deosebit! spuse Millard. Amuzant, dar nu cred. N-a fost un accident. Sunt sigur că sufletele astea pustii „cu puteri supranaturale” fac parte din planul de invadare a buclelor.

— Dar cum? spuse Emma. Ce s-a schimbat la ei de pot să pătrundă în bucle?

— M-am gândit o grămadă la „ceva-ul” ăsta, spuse Millard. Nu ştim prea multe despre sufletele-pustii pentru că, până acum, n-am avut ocazia să le examinăm într-un mediu controlat. Dar am înţeles că le lipseşte o trăsătură pe care eu şi tu şi toţi ceilalţi din vagonul ăsta o avem – un talent esenţial – care ne permite să interacţionăm cu buclele, să ne simţim legaţi şi atraşi de ele.

— Un fel de cheie, am spus.

— Ceva de genul ăsta, spuse Millard. Unii sunt de părere că talentele noastre deosebite sunt, de fapt, o substanţă fizică, precum sângele sau lichidul cefalorahidian. Alţii cred că sunt în noi, dar că sunt imateriale. Ca un al doilea suflet.

— O, am zis eu.

Îmi plăcea ideea asta: talentul deosebit ca o putere pozitivă, nu ca un handicap; că nu nouă ne lipsea normalitatea, ci lor talentele deosebite. Că eram speciali,

nu nişte ciudaţi.

— Urăsc trăsnăile alea, spuse Emma. Ideea că poţi prinde cel de-al doilea suflet într-un borcan. Mi se face pielea de găină.

— Şi totuşi, de-a lungul anilor, s-au făcut câteva încercări din astea, spuse Millard. Ce ţi-a zis soldatul ăla, Emma? Strigoiul? „Dacă am putea să conservăm mâinile alea ale tale”, sau ceva de genul ăsta.

Emma se înfioră.

— Nu-mi mai aminti.

— Există o teorie conform căreia, dacă esenţa noastră deosebită ar putea fi distilată şi captată – într-o sticlă, cum a zis soldatul ăla, sau, şi mai bine, într-un vas Petri[4] – atunci poate că esenţa aia ar putea fi transferată de la o fiinţă la alta. Imaginează-ţi cât ar costa pe piaţa neagră un suflet deosebit, mai ales în rândul bogătaşilor şi al celor lipsiţi de scrupule. Nişte talente precum scânteia ta sau puterea lui Bronwyn – vândute celui care oferă mai mult la o licitaţie!

— Dezgustător, am spus.

— Majoritatea deosebiţilor gândesc ca tine, spuse Millard, şi de aceea experimentele de genul ăsta au fost interzise acum mulţi ani.

— Şi crezi că strigoilor le pasă de legile noastre? întrebă Emma.

— Dar ideea în sine e ţicnită, am spus eu. N-are cum să meargă, nu?

— Nu, n-am crezut c-ar putea, zise Millard. Până ieri, oricum. Acum nu mai sunt chiar aşa de sigur.

— Din cauza sufletului-pustiu din bucla menajeriei?

— Exact. Până ieri nici nu sunt sigur c-am crezut într-un „al doilea suflet.” În mintea mea, n-ar trebui să existe decât un argument irefutabil pentru existenţa lui: că atunci când un suflet-pustiu consumă destui deosebiţi, se poate transforma într-un alt fel de fiinţă – una care poate călători prin bucle temporale.

[4] Vas rotund, neted, cu capac pe măsură fabricat din sticlă sau plastic folosit pentru cultivarea microorganismelor.

— Se transformă într-un strigoi, am spus eu.

— Da, zise Millard. Dar numai dacă mănâncă deosebiţi. Poate să mănânce câţi oameni normali o vrea, că tot nu se transformă în strigoi. Ceea ce înseamnă că sigur avem ceva ce oamenii obişnuiţi nu au.

— Dar sufletul ăla pustiu din bucla menajeriei nu era un strigoi, zise Emma. Era un suflet-pustiu care putea să intre în bucle.

— Ceea ce mă face să mă întreb ce experimente au făcut strigoii cu natura, spuse Millard. Apropo de transferul de suflete deosebite.

— Nici nu vreau să mă gândesc, spuse Emma. Nu putem să discutăm despre altceva, *vă rog?*

— Dar de unde *fac rost* de sufletele alea? am întrebat. Şi cum?

— Gata, mă duc să mă aşez în altă parte, spuse Emma şi se ridică.

Eu şi Millard n-am mai spus nimic. Nu mă puteam abţine să mă imaginez întins pe o masă în timp ce un grup de doctori ticăloşi îmi scoteau sufletul. Cum ar fi făcut-o? Cu un ac? Un cuţit?

Ca să alung gândurile morbide, am încercat să schimb din nou subiectul.

— Dar cum am ajuns deosebiţi, de fapt?

— Nimeni nu ştie sigur, răspunse Millard. Dar există nişte legende…

— Cum ar fi…?

— Unii cred că suntem urmaşii unor deosebiţi care au trăit cu mult timp în urmă. Erau foarte puternici şi imenşi, ca uriaşul de piatră pe care l-am găsit.

— Şi atunci noi de ce suntem aşa de mici, dacă ei au fost uriaşi? am întrebat eu.

— Se spune că, de-a lungul anilor, pe măsură ce ne-am înmulţit, puterile noastre au slăbit treptat. Adică, cu cât s-au diluat mai mult, cu atât ne-am micşorat şi noi mai tare.

— Mi-e greu să înghit teoria asta, am spus. Mă simt de parcă aş fi la fel de slab ca o furnică.

— Furnicile sunt destul de puternice, să ştii, dacă te

gândeşti cât sunt de mici.

— Înţelegi ce vreau să zic. Ce nu înţeleg eu, de fapt, e de ce eu? De ce am fost ales? Cine a hotărât asta?

Era o întrebare retorică. Nu aşteptam niciun răspuns, dar Millard îmi răspunse oricum.

— Ca să citez un alt deosebit renumit: „În adâncul misterului naturii se ascunde un alt mister.”

— Cine a zis asta?

— Îl ştim sub numele de Perplexus Anomalous. Un pseudonim, mai mult ca sigur, pentru un gânditor şi filosof important. Perplexus era şi cartograf. A desenat prima ediţie a Hărţii Zilelor, cu mai bine de o mie de ani în urmă.

Am chicotit.

— Câteodată vorbeşti ca un profesor. Ţi-a mai zis asta cineva?

— Tot timpul, spuse Millard. Mi-ar fi plăcut să predau. Dacă nu m-aş fi născut aşa.

— Ai fi fost un profesor grozav.

— Mulţumesc, spuse, şi apoi, în tăcerea care s-a lăsat, îl simţeam visând la scene dintr-o viaţă posibilă.

După un timp, spuse:

— Nu vreau să crezi că nu-mi place să fiu invizibil, îmi place. Ador să fac parte dintre deosebiţi, Jacob – e esenţa a ceea ce sunt. Dar am zile în care aş vrea să nu fiu aşa.

Dar nu ştiam, bineînţeles. Talentul meu mă punea şi pe mine la încercare, dar măcar puteam să funcţionez într-o societate.

Cineva a deschis uşa compartimentului. Millard şi-a tras repede gluga pe faţă ca să se ascundă – sau mai bine zis, ca să ascundă că n-are faţă.

În cadrul uşii s-a oprit o femeie tânără. Purta uniformă şi ţinea o cutie plină cu tot felul de mărfuri.

— Ţigări? întrebă. Ciocolată?

— Nu, mulţumesc, am spus.

Femeia s-a uitat la mine.

— Eşti american.

Femeia mi-a aruncat un zâmbet compătimitor.

— Sper c-o să ai o călătorie plăcută. Ai ales o perioadă

cam nepotrivită pentru o vizită în Marea Britanie.

Am râs.

— Da, mi s-a spus.

Femeia a plecat. Millard s-a tras mai aproape ca s-o privească.

— Drăguţă, spuse el pe un ton detaşat.

Mi-am dat seama că probabil trecuseră mulţi ani de când a văzut şi alte fete, în afară de cele de pe insula Cairnholm. Dar ce şanse putea să aibă unul ca el cu o fată normală?

— Nu te uita aşa la mine, spuse Millard.

Habar n-aveam că mă uitam la el în vreun fel.

— Cum?

— De parcă ţi-ar fi milă de mine.

— Nu mă uit aşa, am spus.

Dar exact asta făcusem.

Millard s-a ridicat, şi-a scos haina şi a dispărut. Nu l-am mai văzut mult timp după aceea.

•••

Orele se scurgeau şi copiii îşi omorau timpul spunând poveşti. Spuneau poveşti despre deosebiţi faimoşi şi despre Miss Peregrine, cea din perioada palpitantă de la început, de după crearea buclei, după care trecură la propriile lor poveşti. Pe unele le auzisem deja – povestea lui Enoch, de pildă, care învia morţii aduşi la firma de pompe funebre a tatălui său, sau povestea lui Bronwyn care, la vârsta de doar zece ani, a rupt, fără să vrea, gâtul tatălui ei vitreg violent – dar pe altele nu le auzisem deloc. Pentru că, chiar dacă erau bătrâni, puştii nu erau deloc nostalgici.

Horace a început să viseze de la vârsta de şase ani, dar abia doi ani mai târziu şi-a dat seama că erau premoniţii, când, într-o noapte, a visat naufragiul vasului Lusitania şi în ziua următoare a auzit despre el la radio. Lui Hugh îi plăcuse de mic mierea, mai mult decât orice altă mâncare, şi la vârsta de cinci ani a început să mănânce şi fagurii – cu atâta lăcomie încât prima oară a înghiţit şi o albină. N-a

observat decât când a simţit-o zumzăind în stomacul lui.

— Nu părea afectată, spuse Hugh, aşa că am ridicat din umeri şi am continuat să mănânc. În curând, m-am trezit cu un roi întreg în stomac.

Când albinele aveau nevoie să polenizeze, s-a dus undeva pe o câmpie plină cu flori şi acolo a întâlnit-o pe Fiona care dormea.

Hugh ne-a spus şi povestea ei. Fiona era o refugiată din Irlanda, care, pe timpul foametei din anii 1840, crescuse diferite plante şi fructe pentru consătenii ei – până când a fost acuzată de vrăjitorie şi alungată din sat. Hugh adunase fragmente din povestea ei, câte o firimitură de ici-colo, din discuţiile lor non-verbale, subtile.

— Fiona nu vorbea, nu pentru că n-ar fi fost în stare, ci pentru că „grozăviile la care fusese martoră în timpul foametei erau atât de cumplite, încât i-au furat vocea pe veci”, spuse Hugh.

Apoi a sosit rândul Emmei, dar părea că n-are deloc chef să-şi împărtăşească povestea cu noi.

— De ce nu vrei? s-a smiorcăit Olive. Haide, spune-ne cum ai aflat că eşti deosebită!

— E o poveste antică şi de demult, mormăi Emma. N-are nicio legătură cu nimic. Şi oricum, n-ar fi mai bine să vorbim despre viitor, în loc de trecut?

— Cineva e Bosumflici, spuse Olive.

Emma s-a ridicat şi a ieşit din compartiment. S-a dus spre capătul vagonului unde să n-o deranjeze nimeni. Am aşteptat un minut, două, ca să nu se simtă hărţuită, apoi m-am dus şi m-am aşezat lângă ea. M-a văzut că vin şi s-a ascuns în dosul unui ziar, prefăcându-se că citeşte.

— Pentru că n-am chef să vorbesc despre asta, spuse din spatele ziarului. De-aia!

— Am zis eu ceva?

— Nu, dar te pregăteai să zici, aşa că te-am scutit de efort.

— Ca să fim chit, i-am spus, o să-ţi povestesc ceva despre mine mai întâi.

Emma aruncă o privire furişă pe deasupra ziarului, uşor

intrigată.

— Dar ce, nu ştiu deja totul despre tine?

— Ha, am spus. Nici pe departe.

— Bine, atunci zi-mi trei lucruri pe care nu le ştiu despre tine. Dar numai secrete întunecate. Hai, repede!

Mi-am stors creierul ca să găsesc anecdote interesante despre mine, dar nu-mi aduceam aminte decât chestii penibile.

— Bine, uite unul. Când eram mic, eram foarte sensibil la scenele violente de la televizor. Nu înţelegeam că nu sunt pe bune. Chiar dacă era un şoricel dintr-un desen animat care snopea în bătaie o pisică, începeam să ţip şi să plâng.

Emma coborî puţin ziarul.

— Vai, mânca-l-ar mama pe el de băieţel sensibil! spuse ea. Şi acum, uită-te la tine – tragi în ţeapă monştri prin ochii lor gelatinoşi.

— Doi, am spus. M-am născut de Halloween, şi până la opt ani ai mei m-au convins că dulciurile pe care le primeam când mă duceam să bat pe la uşi erau cadouri de ziua mea.

— Hmmm, spuse Emma lăsând ziarul mai jos. Asta n-a fost chiar aşa de întunecat. Dar poţi să continui.

— Şi trei: când ne-am întâlnit pentru prima oară, am crezut că o să-mi tai gâtul. Dar oricât de speriat eram, o voce slabă în capul meu mi-a spus: „Dacă asta e ultima faţă pe care o s-o vezi vreodată, măcar e una frumoasă rău.”

Ziarul îi ateriză în poală.

— Jacob, dar asta e…

Privi podeaua, apoi se uită pe geam, apoi se întoarse spre mine.

— Ce drăguţ ai spus.

— E adevărat, am spus strecurându-mi mâna la ea în palmă. OK, acum e rândul tău.

— Să ştii că nu încerc să ascund nimic. Doar că poveştile astea stătute mă fac să mă simt iar de zece ani şi nedorită de nimeni. Asta n-o s-o uit niciodată, indiferent câte veri magice au trecut de atunci.

Durerea era încă vie în sufletul ei, chiar şi după atâţia ani.

— Vreau să te cunosc, am spus. Cine eşti… de unde vii… Atâta tot.

Emma îşi schimbă poziţia vizibil agasată.

— Nu ţi-am povestit niciodată despre părinţii mei?

— Nu ştiu decât ce am auzit de la Golan, în noaptea aia, în depozitul unde ţineau gheaţa. Mi-a spus că te-au vândut unui circ ambulant?

— Nu, nu chiar.

Alunecă mai jos în scaun, vocea ei transformându-se într-o şoaptă.

— Probabil că-i mai bine să auzi adevărul de la mine decât tot felul de zvonuri şi speculaţii. Talentul a început să se manifeste când aveam zece ani. Tot dădeam foc patului în somn până când părinţii mei au scos toată lenjeria de pat şi m-au pus să dorm pe rama metalică, fără nimic inflamabil pe ea. Credeau că sunt o piromană mincinoasă şi faptul că eu nu mă ardeam niciodată era dovada perfectă pentru ei. Dar *n-aveam cum* să mă ard – ceva ce nici măcar eu nu ştiam la început. Nu ştiam nimic despre nimic! E foarte înfricoşător – să te manifeşti fără să înţelegi ce ţi se întâmplă, deşi, recunosc, e un sentiment care îi afectează pe toţi copiii deosebiţi, nu de alta, dar majoritatea dintre noi nu avem părinţi deosebiţi.

— Îmi dau seama, am spus eu.

— Într-o zi, eram la fel de banală ca budinca de orez şi a doua zi m-am trezit cu o iritaţie ciudată în palme. Şi urticaria asta s-a tot înroşit şi umflat, până când n-am mai suportat şi am alergat la magazin şi le-am scufundat într-o ladă de cod congelat! Când peştele a început să se dezgheţe şi să miroasă urât, vânzătorul m-a alergat până acasă şi a pretins de la maică-mea să plătească pentru tot peştele stricat. Între timp, mâinile mele ardeau; gheaţa doar agravase situaţia! Până la urmă, au luat foc şi atunci am crezut c-am luat-o razna de tot.

— Şi părinţii tăi ce-au zis? am întrebat.

— Mama, care era un om foarte superstiţios, a fugit şi

nu s-a mai întors niciodată acasă. Credea că sunt un demon coborât din iad direct în uterul ei. Bătrânul a abordat lucrurile altfel. M-a bătut şi m-a încuiat în camera mea şi când am încercat să dau foc uşii, m-a legat cu nişte fâşii de pânză de azbest. M-a ţinut aşa câteva zile şi mi-a dat să mănânc cu mâna lui, doar din când în când, pentru că-i era frică să mă dezlege. Şi pe bună dreptate, pentru că, dacă mi-ar fi dat drumul, l-aş fi făcut scrum.

— M-aş fi bucurat dacă ai fi făcut-o, i-am zis.

— Drăguţ din partea ta că zici asta. Dar nu m-ar fi ajutat cu nimic. Părinţii mei au fost nişte oameni îngrozitori – dar dacă n-ar fi fost, şi aş fi stat mai mult cu ei, sunt sigură că sufletele-pustii m-ar fi găsit până la urmă. Îmi datorez viaţa surorii mele mai mici, Julia, care mi-a dat drumul într-o noapte şi am reuşit să fug; şi lui Miss Peregrine care m-a găsit o lună mai târziu. Lucram ca „înghiţitoare de foc” la un circ ambulant.

Emma zâmbi melancolic.

— Ziua în care am întâlnit-o am desemnat-o drept ziua mea. Ziua în care am făcut cunoştinţă cu mama mea adevărată.

Îmi topea inima.

— Mulţumesc că mi-ai povestit, i-am spus.

Faptul că-i auzisem povestea mă făcuse să mă simt mai apropiat de ea şi mai puţin singur cu toate îndoielile mele. Fiecare deosebit trecuse printr-o perioadă dureroasă, plină de nesiguranţă. Fiecare copil deosebit a fost pus la încercări. Diferenţa izbitoare dintre noi era că părinţii mei mă iubeau – şi, în ciuda problemelor pe care le aveam cu ei, şi eu îi iubeam în felul meu discret. Gândul că-i răneam mă sâcâia constant.

Dar ce le datoram, de fapt? Şi cum puteam să compar asta cu ceea ce îi datoram lui Miss Peregrine sau cu obligaţia faţă de bunicul meu sau cu sentimentele mele faţă de Emma – dulci şi apăsătoare în acelaşi timp – care păreau să devină mai puternice de fiecare dată când o priveam?

Balanţa se înclina întotdeauna în favoarea noilor mei

prieteni. Dar, la un moment dat, dacă aveam să trăiesc, ştiam că o să dau socoteală pentru alegerea pe care o făcusem şi pentru durerea pe care o pricinuisem.

Dacă.

Dacă îmi asalta mereu gândurile înapoi, spre prezent, pentru că acest *dacă* depindea de cât de bine reuşeam să-mi ţin firea. Nu puteam să simt şi să gândesc clar *dacă* eram cu mintea haihui. Acest *dacă* presupunea prezenţa şi implicarea mea totală în *acum şi aici.*

Şi, oricât de mult m-ar fi speriat, acest *dacă* mă menţinea sănătos la cap.

Londra se apropia, satele erau înlocuite de oraşe, care, la rândul lor, făcură loc suburbiilor. Mă întrebam ce ne aştepta acolo; ce noi piedici îngrozitoare se aşterneau în calea noastră.

Am aruncat o privire peste titlul de pe prima pagină a ziarului care zăcea deschis la Emma în poală: ATACURILE AERIENE ZGUDUIE CAPITALA. SUTE DE MORŢI.

Am închis ochii şi am încercat să nu mă mai gândesc la nimic.

❷ ➲ PARTEA A DOUA ➲ ❷

Dacă cineva ar fi văzut trenul de 8.30 intrând în staţie cu un şuierat şi apoi oprindu-se învăluit în fum şi abur, n-ar fi descoperit nimic ieşit din comun la el, nici la controlorii şi însoţitorii care se luptaseră cu zăvoarele şi deschiseră uşile cu o smucitură, nici la puhoiul de bărbaţi şi femei, unii în uniformă militară, care se năpustiră afară şi dispărură în mulţimea ce mişuna pe peroane, nici la cei opt copii frânţi de oboseală care îşi târşâiau picioarele în şir indian printr-unul dintre vagoanele de clasa întâi şi care se opriră câteva clipe în lumina palidă de pe peron, stând cu spatele, într-un cerc protector, ameţiţi de corul de zgomote şi de fumul în care se treziseră.

Într-o zi obişnuită, un grup de copii cu aerul ăla pierdut şi oropsit ar fi fost abordat de vreun adult binevoitor care cu siguranţă i-ar fi întrebat ce li s-a întâmplat, sau dacă aveau nevoie de ajutor, sau unde erau părinţii lor. Dar în acea zi, peronul era plin de copii, toţi cu acelaşi aer pierdut şi oropsit. Aşa că nimeni n-a prea băgat-o în seamă pe fetiţa brunetă, cu părul care i se revărsa în bucle bogate pe spate, încălţată cu pantofi cu nasturi, care pantofi nici nu atingeau cu adevărat pământul. Şi nici pe băiatul cu faţa rotundă ca luna şi şapcă turtită nu l-a observat nimeni, şi nici pe albina care îi ieşea din gură, cerceta aerul încărcat de praf de cărbune, apoi se întorcea de unde venise.

Nimeni nu şi-a odihnit privirea pe băiatul cu cearcăne negre şi nici pe figurina de argilă care se iţi din buzunarul cămăşii, până când băiatul o împinse cu degetul la loc în ascunzătoare. Şi nici pe băiatul care purta un costum bine croit, dar murdar, cu joben, cu faţa trasă şi sălbatică de atâtea nopţi pierdute, pentru că nu mai dormea de mult, atât de frică îi era de coşmarurile lui.

Şi nici la fata trupeşă îmbrăcată cu o rochie simplă şi o haină pe deasupra, construită ca un perete din cărămizi, cu un cufăr aproape la fel de mare ca ea. Nimeni n-ar fi

ghicit cât de greu era cufărul ăla, nici ce conţinea şi nici de ce era plin de găuri într-o parte. La fel de ignorat a rămas şi tânărul de lângă ea, atât de înfofolit în fulare şi în haina cu glugă, încât nu i se vedea niciun centimetru din piele, cu toate că era abia începutul lui septembrie şi vremea nu se răcise încă.

Şi mai era şi băiatul american, cu o înfăţişare atât de comună, încât nici nu merita băgat în seamă; părea atât de normal, încât privirile oamenilor nu se opreau deloc asupra lui – chiar dacă el îi urmărea cu atenţie, ridicat pe vârfuri, cu gâtul sucit, cerceta cu privirea ca o santinelă fiecare colţişor din gară. Fata din dreapta lui stătea cu mâinile apropiate, ascunzând o flacără slabă, care se încăpăţâna să i se înfăşoare în jurul degetului mic ca de fiecare dată când era supărată. A încercat să-l scuture, ca atunci când cineva încearcă să stingă un chibrit, apoi a suflat în el. Când nici asta n-a funcţionat, l-a strecurat în gură scoţând un firicel de fum pe nas. Dar până şi acest episod a trecut nevăzut.

De fapt, nimeni nu s-a uitat prea atent la copiii din vagonul de clasa întâi de la trenul de 8.30 ca să vadă ceva ieşit din comun la ei. Şi era mai bine aşa.

◆◆◆ CAPITOLUL OPT ◆◆◆

Emma îmi dădu un ghiont.

— Ei?

— Mai lasă-mă un minut, am zis.

Bronwyn îşi dădu cufărul din spate şi mă lăsă să mă cocoţ pe el. Eram cu un cap mai înalt decât cei din jurul meu, cercetând marea schimbătoare de feţe necunoscute. Peronul lung era plin de copii. Mişunau ca nişte amibe sub lentila microscopului, şir după şir, pierzându-se în ceaţa provocată de fum. Trenuri negre, şuierătoare se iviră în stânga şi în dreapta lor, gata să-i înghită.

Simţeam privirile prietenilor mei pironindu-mi spatele în timp ce cercetam mulţimea. Se aşteptau să ştiu dacă, în mulţimea aia clocotitoare, se ascundeau monştri pregătiţi să ne omoare. Şi se aşteptau să ştiu asta aruncând, pur şi simplu, o privire peste mulţime şi ghidându-mă după senzaţia aceea vagă din stomac. De obicei, senzaţia era dureroasă şi clară când mă aflam lângă un suflet-pustiu, dar într-un spaţiu atât de larg ca acela în care ne aflam – printre mii de oameni – avertismentul putea fi redus la o şoaptă sau la o tresărire slabă care putea foarte uşor să-mi scape.

— Strigoii ştiu că venim? întrebă Bronwyn pe un ton scăzut, de frică să n-o audă vreun om obişnuit sau, şi mai rău, vreun strigoi.

Strigoii aveau urechi peste tot în oraş, cel puţin aşa ni se spusese.

— I-am omorât pe toţi cei care ştiau unde mergem, spuse cu mândrie Hugh. Adică eu, singur.

— Ceea ce înseamnă că acum ne caută cu şi mai multă înverşunare, spuse Millard. Şi nu mai vor doar pasărea – vor să se şi răzbune.

— Drept pentru care nu putem să zăbovim prea mult aici, spuse Emma bătându-mă peste picior. Ai terminat?

Nu mai puteam să focalizez. Mi-am pierdut poziţia în mulţime. A trebuit s-o iau de la capăt.

— Un minut, am spus.

De fapt, nu strigoii mă îngrijorau pe mine, ci mai degrabă sufletele-pustii. Omorâsem deja doi şi de fiecare dată am crezut c-o să-mi dau duhul. Norocul meu – dacă asta mă ţinuse în viaţă până acum – începea să se cam termine. Aşa că eram hotărât ca pe viitor să nu mă mai las luat prin surprindere de niciunul. Aveam să fac tot ce-mi stătea în putinţă ca să-i simt din timp şi să evit orice fel de contact cu ei. Sigur, să fugi de un suflet-pustiu era mai puţin glorios, dar nu-mi păsa deloc de glorie. Mă interesa doar să supravieţuiesc.

Prin urmare, adevăratul pericol nu se ascundea printre oamenii de pe peron, ci în umbrele care se întindeau între ei şi în spatele lor, în întunericul de pe margine. Acolo îmi concentram toată atenţia. Mă simţeam de parcă mi-aş fi părăsit corpul şi aş fi aruncat acest simţ al meu peste mulţime, scurmând fiecare colţ îndepărtat, căutând orice urmă de pericol. Cu câteva zile în urmă n-aş fi fost capabil de o aşa performanţă. Abilitatea de a-l îndrepta încotro voiam – asta era o noutate.

Oare ce altceva urma să mai descopăr în legătură cu mine şi talentul meu.

— Suntem în siguranţă, am spus, dându-mă jos de pe cufăr. Nu simt niciun suflet-pustiu.

— Asta puteam să v-o spun şi *eu,* mârâi Enoch. Dacă ar fi fost vreunul, ne-ar fi mâncat de mult!

Emma mă trase deoparte.

— Dacă vrem să avem o şansă cât de mică, trebuie să fii mai rapid.

Era ca şi cum i-ai spune cuiva care tocmai a învăţat să înoate să participe la Jocurile Olimpice.

— Mă străduiesc cât pot, i-am răspuns.

Emma dădu din cap.

— Ştiu.

Apoi se întoarse către ceilalţi şi pocni din degete ca să le atragă atenţia.

— Haideţi să ne mişcăm spre cabina aia de telefon, spuse ea, arătând spre o cabină înaltă, roşie, din capătul

peronului, abia vizibilă în marea unduitoare de oameni.

— Pe cine vrei să sunăm? întrebă Hugh.

— Câinele deosebit zicea că toate buclele din Londra au fost invadate şi toate ymbrynele au fost răpite, spuse Emma. Dar n-o să-l credem pe cuvânt, fără să verificăm, nu-i aşa?

— Poţi să *suni* o buclă temporală? am întrebat uimit. Prin *telefon?*

Conform explicaţiei lui Millard, Consiliul Ymbrynelor avea o linie telefonică, dar aceasta nu putea fi folosită decât în perimetrul aceluiaşi oraş.

— E fascinant cum funcţionează, spuse Millard, având în vedere diferenţele temporale. Faptul că trăim în bucle nu înseamnă că am rămas blocaţi în epoca de piatră!

Emma mă luă de mână şi le spuse şi celorlalţi să procedeze la fel.

— E important să nu ne pierdem, spuse ea. Londra e un oraş imens şi n-are un birou de obiecte pierdute pentru copii deosebiţi.

Am înaintat prin mulţime, ţinându-ne de mâini, şirul nostru şerpuitor ridicându-se uşor în mijloc, unde Olive ţopăia ca un astronaut într-o plimbare pe lună.

— Ai slăbit? o întrebă Bronwyn. Ţi-ar trebui nişte pantofi mai grei, coţofănico.

— Mă fac ca un fulg când nu mănânc bine, spuse Olive.

— Ce tot spui? Am înfulecat ca nişte regi!

— Nu şi eu, spuse Olive. N-aveau plăcintă cu carne.

— Eşti tare mofturoasă pentru o refugiată, spuse Enoch. Oricum, din moment ce Horace a irosit toţi banii, singura posibilitate să facem rost de mâncare e să furăm sau s-o găsim pe ymbryna care n-a fost răpită încă şi s-o punem să ne gătească ceva.

— Mai avem nişte bani, spuse Horace pe un ton defensiv, scuturând monezile din buzunar. Dar n-ajung de plăcinte cu carne. Am putea să cumpărăm un cartof copt.

— Dacă mai mănânc un cartof copt, mă *prefac* în cartof copt, se smiorcăi Olive.

— E imposibil, dragă, spuse Bronwyn.

— De ce? Miss Peregrine se poate preface în pasăre!

Un băiat pe lângă care am trecut se întoarse şi se holbă în urma noastră. Bronwyn se răsti la Olive să tacă. Dezvăluirea secretelor noastre faţă de oameni obişnuiţi era strict interzisă, chiar dacă păreau atât de deplasate încât oricum nu ne-ar fi crezut nimeni.

Ne-am croit drum prin ultima ceată de copii şi am ajuns la cabina telefonică. Nu încăpeam decât trei deodată, aşa că Emma, Millard şi Horace se înghesuiră înăuntru, în timp ce noi, ceilalţi, ne-am îngrămădit în faţa uşii. Emma ridică receptorul, Horace pescui şi ultimele monede din buzunar şi Millard răsfoi cartea imensă de telefoane care atârna de o sfoară.

— Glumiţi? am spus, vârând capul în cabina telefonică. Vreţi să spuneţi că numerele ymbrynelor pot fi găsite în cartea de telefoane?

— Adresele sunt false, spuse Millard, şi nu se face legătura până când nu fluieri parola.

Rupse o pagină cu nume şi i-o dădu Emmei.

— Încearcă asta. Millicent Thrush.

Horace strecură o monedă în fantă şi Emma formă numărul. Millard luă receptorul şi fluieră în receptor ca o pasăre, apoi i-l dădu înapoi Emmei.

— Sună, spuse Emma. Dar nu răspunde nimeni.

— Nu-i nimic! spuse Millard. E doar un număr oarecare. Mai sunt o grămadă. Ia să vedem aici…

În afara cabinei, mulţimea care până atunci se unduia în jurul nostru se opri, blocată undeva departe. Peronul îşi atinsese capacitatea maximă. Într-o parte şi alta, se vedeau băieţi şi fete obişnuite, sporovăind, strigând, împingându-se – dar o fetiţă de lângă Olive plângea sfâşietor. Avea codiţe şi ochii i se înroşiseră deja de atâta plâns. Într-o mână ţinea o pătură şi în alta un geamantan ca vai de el, din carton. Cineva îi prinsese de bluză o etichetă cu nişte numere şi cuvinte scrise cu majuscule:

115-201
Londra – Sheffield

Olive o privi până când i se umeziră ochii. Până la urmă, nu se putu abţine şi o întrebă ce-a păţit. Fetiţa îşi feri privirea şi se prefăcu că n-a auzit întrebarea.

Olive nu pricepu aluzia.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă din nou. Plângi pentru că ai fost vândută?

Arătă spre eticheta de pe bluza fetei.

— Ăsta-i preţul?

Fetiţa încercă să spele putina, dar fu blocată de un zid de oameni.

— Eu te-aş cumpăra şi ţi-aş da drumul, continuă Olive, dar mă tem că ne-am cheltuit toţi banii pe bilete de tren şi n-avem nici de-o plăcintă cu carne, darămite un sclav. Îmi pare tare rău.

Fetiţa se întoarse şi se uită drept în ochii lui Olive.

— Nu sunt de vânzare! spuse ea bătând din picior.

— Eşti sigură?

— Da! ţipă fetiţa şi cuprinsă de un acces de furie, smulse eticheta şi o aruncă. Doar că nu vreau să mai trăiesc în ţara asta cretină, atâta tot!

— Nici eu nu voiam să plec de acasă, dar a trebuit, spuse Olive. A fost spulberată de o bombă.

Chipul fetei se îndulci.

— Şi a mea, spuse ea.

Lăsă jos geamantanul şi întinse mâna.

— Scuze că m-am enervat. Mă cheamă Jessica.

— Eu sunt Olive.

Cele două dădură mâna ca doi gentlemani.

— Îmi place bluza ta, spuse Olive.

— Mulţumesc, spuse Jessica. Şi mie îmi place chestia aia de pe capul tău.

— Coroniţa mea! spuse Olive şi întinse mâna să o atingă. Dar nu-i din argint-argint.

— Ah, nu-i nimic. E drăguţă.

Olive zâmbi cât putu de larg. În clipa următoare, se auzi un fluierat strident şi o voce tunătoare răsună într-un difuzor gâjâind.

— Toţi copiii în trenuri! Îmbarcarea! spuse. Frumos şi ordonat!

Mulţimea începu să curgă din nou în valuri în jurul nostru. Ici-colo, câţiva adulţi mânau copiii şi cineva spuse: „Nu vă faceţi probleme, o să-i revedeţi în curând pe mami şi pe tati!”

Atunci mi-am dat seama de ce erau atâţia copii aici. Îi evacuau. Din sutele de copii aflaţi în gară în acea dimineaţă, eu şi prietenii mei eram singurii care sosiserăm la Londra. Ceilalţi plecau, evacuaţi din oraş din motive de securitate – şi dacă te uitai la hainele lor de iarnă şi geamantanele gata să pleznească, îţi dădeai seama că aveau să stea mult timp departe.

— Trebuie să plec, spuse Jessica, şi Olive abia apucă să-şi ia rămas-bun de la ea, că mulţimea o şi luă cu ea, purtând-o spre trenul care aştepta.

În câteva minute, Olive şi-a făcut şi şi-a pierdut singura prietenă obişnuită pe care o întâlnise vreodată.

Jessica a mai aruncat o privire în urmă în timp ce se urca în tren. Expresia îndârjită de pe chipul ei părea să spună: „Oare ce-o să se aleagă de mine?”

Am urmărit-o în timp ce se îndepărta, întrebându-ne şi noi acelaşi lucru despre soarta noastră.

•••

În cabina telefonică, Emma aruncă receptorului o privire furioasă.

— Nu răspunde nimeni, spuse ea. Doar sună şi atât.

— Ultimul, spuse Millard, întinzându-i încă o pagină ruptă.

Eram atent la Emma care forma numărul, dar în clipa următoare, în spatele meu, lumea a început să se agite şi când m-am întors, am văzut un bărbat cu faţa stacojie, fluturându-şi umbrela către noi.

— Ce vă tot lălăiţi acolo? spuse acesta. Ieşiţi din cabina telefonică şi urcaţi-vă imediat în tren!

— Tocmai am coborât dintr-un tren, spuse Hugh. N-avem de gând să ne urcăm într-altul!

— Şi ce-aţi făcut cu numerele voastre? ţipă bărbatul, împroşcând în jur cu salivă. Arătaţi-mi-le în secunda asta, altfel jur că vă trimit într-un loc cu mult mai rău decât Ţara Galilor!

— Cară-te odată, spuse Enoch, sau te trimitem noi pe *tine* în iad, direct!

Faţa bărbatului devenise atât de purpurie, încât am crezut că o să-i plesnească o venă la gât. Era clar că nu era obişnuit cu tonul ăsta din partea unor copii.

— Am zis *să ieşiţi din cabina aia!* urlă el şi, ridicând umbrela deasupra capului, ca un călău care-şi ridică satârul, a lovit cablul dintre acoperişul cabinei şi perete, despicându-l cu un *tuuuac!* strident.

Telefonul a amuţit. Emma a ridicat privirea, clocotind de furie.

— Păi, haideţi să-i cedăm telefonul dacă vrea să-l folosească aşa de urgent.

Şi în timp ce Emma se strecura afară din cabină împreună cu Millard şi Horace, Bronwyn a apucat mâinile bărbatului şi i le-a sucit la spate.

— Opreşte-te! ţipă acesta. Dă-mi drumul!

— Îţi dau eu drumul imediat, nu te teme, spuse Bronwyn, după care îl ridică, îl îndesă în cabina telefonică cu capul înainte şi blocă uşa.

Bărbatul ţipă şi bătu în geam, sărind în sus şi-n jos ca o muscă grasă într-un borcan. Deşi ar fi fost amuzant să stăm şi să râdem de el, bărbatul atrăsese atâta atenţie, încât câţiva adulţi începură să se apropie de noi din toate direcţiile. Era timpul să plecăm.

Ne-am luat de mână şi ne-am năpustit spre barierele rotitoare, lăsând în urmă o ceată de oameni obişnuiţi furioşi, căzuţi în fund. Trenul fluieră răguşit şi sunetul fu duplicat de Miss Peregrine, izbită de pereţii cufărului ca rufele într-o maşină de spălat. Prea uşoară ca să poată alerga, Olive s-a agăţat de gâtul lui Bronwyn şi a plutit în urma ei ca un balon pe jumătate dezumflat, legat cu o sfoară.

Câţiva adulţi erau mai aproape de ieşire decât noi, aşa că am preferat să trecem printre ei în viteză, fără să-i ocolim.

Dar planul eşuă.

Prima care ne interceptă fu o femeie grasă care îl pocni pe Enoch cu poşeta în cap, după care îl trânti la pământ. Când Emma încercă s-o dea la o parte de pe el, doi bărbaţi o apucară de braţe şi o puseră la pământ. Mă pregăteam să mă arunc asupra lor ca s-o ajut, când un al treilea bărbat mă apucă *pe mine* de braţe.

— *Să facă* cineva ceva! ţipă Bronwyn.

Ştiam la ce se referă, dar nu prea ne dădeam seama care dintre noi era liber să intervină. Apoi o albină trecu ca săgeata pe lângă nasul lui Enoch şi îşi înfipse acul în şuncile femeii care stătea călare peste el. Aceasta ţipă şi sări în sus.

— Da! strigă Enoch. Şi mai multe albine!

— Sunt obosite, strigă Hugh. Tocmai s-au culcat, după ce te-au salvat acum câteva ore!

Dar vedea că nu exista nicio altă soluţie – braţele Emmei erau ţintuite la pământ, Bronwyn era ocupată să apere cufărul şi pe Olive de un trio de controlori furioşi, şi în urma lor se adunaseră şi mai mulţi adulţi – aşa că, Hugh a început să se bată în piept de parcă ar fi vrut să disloce un dumicat care-i stătea în gât. În clipa următoare, scoase un

râgâit răsunător şi eliberă pe gură vreo zece, douăsprezece albine. Insectele dădură câteva ture deasupra capului băiatului, apoi se orientară în spaţiu şi începură să înţepe fiecare adult aflat în raza lor.

Bărbaţii care o ţineau pe Emma îi dădură drumul şi fugiră. Cel care mă ţinea pe mine fu înţepat chiar în nas şi începu să urle şi să dea din mâini ca posedat de demoni. În curând, toţi adulţii au rupt-o la fugă, încercând să se apere de atacatorii mici şi înţepători, cu mişcări spastice de dans, spre deliciul copiilor aflaţi încă pe peron, care râdeau şi chiuiau cu mâinile pe sus, încercând să imite comportamentul ridicol al celor mai în vârstă.

În zăpăceala creată, ne-am adunat din nou forţele şi ne-am năpustit spre barierele rotitoare, drept în oraşul care fremăta de viaţă într-o după-amiază obişnuită din Londra.

•••

Dar ne-am rătăcit imediat în haosul de pe străzi. Ne simţeam de parcă am fi aterizat într-un borcan în care cineva amesteca un lichid, plin de particule de tot felul: domni, doamne, muncitori, soldaţi, copii ai străzii sau cerşetori, alergând cu toţii spre o destinaţie clară, ocolind maşini minuscule, bolborositoare, vânzători cu tarabe ambulante care îşi strigau marfa şi flaşnetari care suflau în cornete, autobuze care claxonau şi se opreau brusc ca să scuipe şi mai mulţi oameni pe trotuarele supraaglomerate. Un canion de clădiri cu coloane reţineau tot puhoiul acesta, întinzându-se până la o stradă pe jumătate adumbrită, ascunsă de soarele după-amiezei, jos şi slab, redus de către gazele de eşapament ale Londrei la o lumină estompată, la o lanternă pâlpâitoare prin ceaţă.

Ameţit cum eram, am închis ochii pe jumătate şi am lăsat-o pe Emma să mă tragă după ea, în timp ce cu mâna liberă pipăiam ecranul rece al telefonului. În mod ciudat, asta mă liniştea. Telefonul era o relicvă nefolositoare din viitor, dar şi un obiect înzestrat cu un soi de putere – cea a unui firişor care lega lumea asta enigmatică cu cea sănătoasă pe care o cunoşteam şi căreia îi aparţinusem

cândva; era un obiect care atunci când îl atingeam, îmi spunea: *eşti aici, toate astea se întâmplă cu adevărat, nu visezi, da, eşti tot tu,* şi cumva, asta făcea ca lucrurile din jurul meu să vibreze mai puţin frenetic.

Enoch îşi petrecuse anii de ucenicie la Londra şi pretindea că-i cunoaşte încă străzile, aşa că el ne ghida. Ne-am limitat la alei şi străduţe dosnice, drept pentru care oraşul părea un labirint de ziduri cenuşii şi ţevi de scurgere, măreţia ei fiind dezvăluită doar printre picături, când traversam repede bulevardele, cu gândul să ne ascundem în umbrele care ne adăposteau. Am luat totul ca pe o joacă, am râs şi ne-am alergat pe alei. Horace mimă că se împiedică de o bordură, după care sări în sus sprinten şi se înclină ca un dansator, ridicându-şi pălăria. Am râs ca nişte apucaţi, neaşteptat de uşuraţi, venindu-ne cu greu a crede că reuşisem să ajungem până în acel punct – peste ape, peste păduri, pe lângă suflete-pustii feroce şi strigoi legionari – tocmai până la Londra.

Parcursesem o distanţă considerabilă de la gară. Ne-am oprit pe o alee lângă nişte tomberoane ca să ne tragem sufletul. Bronwyn lăsă jos cufărul şi o scoase pe Miss Peregrine care se clătină ameţită pe pavaj. Horace şi Millard izbucniră în râs.

— Ce-i aşa de amuzant? spuse Bronwyn. Nu-i vina domnişoarei Peregrine că a ameţit.

Horace îşi desfăcu larg braţele.

— Bine aţi venit în minunata Londră! spuse el. E chiar mai spectaculoasă faţă de cum ne-ai descris-o tu, Enoch. Că de auzit, am auzit despre ea de o mie de ori. Timp de şaptezeci şi cinci de ani: Londra în sus, Londra în jos! Cel mai măreţ oraş de pe pământ!

Millard ridică capacul unui tomberon.

— Londra! Cel mai ales gunoi din lume!

Horace îşi scoase pălăria.

— Londra! Unde şi şobolanii poartă joben!

— Ei, na, spuse Enoch. Nu v-am vorbit *chiar* atâta!

— Ba da! spuse Olive. „Să ştiţi că nu aşa se face la Londra”, ne ziceai. Sau: „Mâncarea e *mult* mai bună la

Londra!”

— Vă daţi seama că acum nu facem turul de agrement al oraşului, se apără Enoch. Preferaţi să fiţi văzuţi de strigoi sau să mergeţi pe străduţe lăturalnice?

Horace îl ignoră.

— Londra – unde fiecare zi e o sărbătoare... pentru gunoieri!

Izbucni într-un râs isteric, contagios. În curând, toţi chicoteam – chiar şi Enoch.

— Da, poate am înflorit lucrurile puţin, recunoscu.

— Nu ştiu ce vi se pare aşa de amuzant, spuse Olive încruntată. E un oraş murdar şi împuţit şi e plin de oameni răi şi periculoşi care fac copiii să plângă. Şi-l urăsc!

Olive îşi încreţi toată faţa, furioasă şi adăugă:

— Şi mi-e din ce în ce mai *foame!* – lucru care ne făcu să râdem şi mai tare.

— Oamenii ăia din gară *chiar* erau nasoi, spuse Millard. Dar au primit ce-au meritat! N-o să uit niciodată faţa individului pe care l-a înghesuit Bronwyn în cabină.

— Sau femeia aia îngrozitoare pe care a înţepat-o albina în fund! spuse Enoch. Aş da şi bani s-o mai văd o dată.

Am aruncat o privire spre Hugh. Mă aşteptam să ni se alăture, dar stătea cu spatele la noi în timp ce umerii îi tremurau.

— Hugh? Eşti bine? l-am întrebat eu.

Hugh se feri din calea mea.

— Nimeni nu dă doi bani, spuse el. Nu vă obosiţi să-l întrebaţi de sănătate pe amărâtul de Hugh. Oricum, nu face altceva decât să vă salveze fundurile fără să se aştepte la mulţumiri!

Ni s-a făcut ruşine. Ne-am cerut scuze şi i-am mulţumit cu toţii.

— Îmi pare rău, Hugh.

— Eşti prietenul nostru la necaz, Hugh.

Hugh se întoarse cu faţa spre noi.

— Erau prietenii mei, să ştiţi.

— Şi suntem şi acum! spuse Olive.

— Nu *voi* – albinele mele! Ele nu pot să înţepe decât o

dată şi apoi, gata, luminile se sting şi nu mai rămâne decât stupul cel mare din cer. Nu mi-a mai rămas decât Henry şi el nu poate să zboare pentru că şi-a pierdut o aripă.

Hugh întinse mâna şi deschise degetele încet. În palma lui se vedea Henry, fluturându-şi aripa spre noi.

— Haide, băiete, îi şopti Hugh. E timpul să te întorci acasă.

Scoase limba, puse albina pe ea şi închise gura.

Enoch îl bătu pe umăr.

— I-aş învia, dar nu sunt sigur că ar avea efect pe nişte făpturi atât de mici.

— Mulţumesc, oricum, spuse Hugh, după care îşi drese vocea şi îşi şterse repede obrajii, de parcă l-ar fi deranjat lacrimile care îl făceau să pară slab.

— O să-ţi găsim altele după ce o vindecăm pe Miss P. spuse Bronwyn.

— Apropo, îi spuse Enoch Emmei, ai reuşit să dai de vreo ymbrynă?

— Nu, nu mi-a răspuns niciuna, spuse Emma şi se aşează pleoştită pe un tomberon. Speram să avem puţin noroc, măcar o dată. Dar nu.

— Atunci câinele avea dreptate, spuse Horace. Marile bucle ale Londrei au căzut pradă inamicilor.

Horace înclină capul cu un aer solemn.

— De ce ne-a fost frică, n-am scăpat. Toate ymbrynele au fost răpite.

Am lăsat cu toţii capul în jos, fără chef de glume.

— În cazul ăsta, spuse Enoch, ar fi bine să ne spui tot ce ştii despre buclele corecţionale, Millard. Dacă ymbrynele-s acolo, trebuie să organizăm o misiune de salvare.

— Nu, spuse Millard. Nu, nu, nu.

— Cum adică, *nu?* îl întrebă Emma.

Millard scoase un geamăt chinuit şi începu să respire ciudat.

— Vreau să zic că… nu, nu putem…

Părea că nu reuşeşte să scoată cuvintele pe gură.

— Ce-a păţit? întrebă Bronwyn. Mill, ce s-a întâmplat?

— Explică-ne imediat ce vrei să spui cu acel „nu”, îl

ameninţă Emma.

— Că o să *murim,* de aia! spuse Millard cu vocea gâtuită.

— Dar în menajerie ziceai că e uşor! am spus eu. De parcă am putea să intrăm cum şi când vrem într-o buclă corecţională…

Millard respira din ce în ce mai sacadat, aproape isteric. Mi s-a făcut frică. Bronwyn a găsit o pungă de hârtie şi i-a spus să respire în ea. După ce şi-a revenit puţin, Millard a spus:

— Aşa e, e uşor să intri *într-o* buclă din asta, zise încet, încercând să-şi controleze respiraţia. Ce-i mai greu e să ieşi de acolo. Să ieşi *viu,* vreau să zic. Buclele corecţionale sunt exact cum le-a descris câinele, ba, chiar mai înfricoşătoare. Râuri de foc… Vikingi însetaţi de sânge… o putoare atât de densă, încât nici nu poţi să respiri… şi, pe deasupra, ca într-o tocăniţă făcută de draci, o grămadă de strigoi şi suflete-pustii!

— Extraordinar! spuse Horace ridicând mâinile spre cer. Puteai să ne anunţi din timp, să ştii – când eram în menajerie, de pildă, să ne fi făcut nişte planuri!

— Ar fi contat, Horace?

Millard mai suflă de câteva ori în punga de hârtie.

— Dacă aş fi făcut să pară şi mai îngrozitor, aţi fi renunţat la lumea lui Miss Peregrine? Aţi fi lăsat-o să moară?

— Nu, bineînţeles, spuse Horace. Dar trebuia să ne spui adevărul.

Millard aruncă punga. Îşi recăpătase puterea şi, totodată, şi convingerea.

— Recunosc, am bagatelizat puţin pericolul care ne paşte în buclele astea. Speram că o să găsim cel puţin o buclă neinvadată, în ciuda predicii ăleia de sfârşitul lumii pe care ne-a servit-o câinele despre situaţia ymbrynelor din Londra. Şi, cine ştie, poate c-o să găsim una! Cum putem fi siguri că au fost răpite toate? Am văzut buclele invadate? Şi dacă telefoanele ymbrynelor au fost pur şi simplu… deconectate?

— *Toate* telefoanele? pufni pe nas Enoch.

Până şi optimista Olive clătină din cap.

— Şi atunci, ce propui, Millard? spuse Emma. Să facem turul buclelor din Londra în speranţa c-o să găsim pe cineva acasă? Şi după părerea ta, crezi că depravaţii care, apropo, *sunt pe urmele noastre*, ar lăsa vreo buclă nepăzită?

— Cred că am avea şanse mai mari de supravieţuire dacă am juca ruleta rusească, spuse Enoch.

— Nu spun decât că nu avem *dovezi…*

— Ce dovezi mai vrei? spuse Emma. Bălţi de sânge? Un morman de pene de ymbryne jumulite? Miss Avocet ne-a spus că raidul corupţilor a început cu câteva săptămâni în urmă. Miss Wren era convinsă că toate ymbrynele din Londra au fost răpite – crezi că ştii mai bine decât Miss Wren, o ymbrynă? Şi acum suntem aici şi nu ne răspunde nimeni la telefon, din nicio buclă. Aşa că, spune-mi te rog, în ce fel plimbatul de la o buclă la alta n-o să fie o pierdere de timp sinucigaşă.

— Staţi puţin! Asta e! exclamă Millard. Şi Miss Wren?

— Ce-i cu ea? întrebă Emma.

— Nu vă amintiţi ce ne-a zis câinele? Că Miss Wren a venit la Londra acum câteva zile când a auzit că surorile ei ymbryne au fost răpite.

— Aşa, şi?

— Şi dacă e încă aici?

— Înseamnă că a fost prinsă de mult! spuse Enoch.

— Şi dacă n-a fost prinsă?

Vocea lui Millard era plină de speranţă.

— Ar putea s-o ajute pe Miss Peregrine – şi atunci nici n-ar trebui să ne apropiem de buclele corecţionale!

— Şi ce propui? Cum s-o găsim? se răsti la el Enoch. Să o strigăm de pe acoperiş? Aici nu suntem pe Cairnholm! E un oraş cu milioane de locuitori!

— Prin porumbeii ei, spuse Millard.

— Ce?

— Porumbeii deosebiţi i-au spus unde au fost duse ymbrynele. Dacă ştiau unde sunt celelalte ymbryne, ar trebui să ştie şi unde-i Miss Wren. Doar sunt porumbeii ei.

— Hah! spuse Enoch. Există un singur lucru mai comun decât doamnele între două vârste – nişte stoluri de porumbei! Şi tu vrei să găseşti *un stol* anume?

— Pare un plan cam ţicnit, spuse Emma. Scuze, Milla, dar nu văd cum ar putea să funcţioneze.

— Atunci poţi să te bucuri că n-am stat să bârfesc pe tren, ca voi, ci am făcut cercetări. Daţi-mi „Poveştile”!

Bronwyn scoase cartea din cufăr. Millard începu s-o răsfoiască.

— Aici putem găsi o mulţime de răspunsuri, spuse el, dacă ştim unde să le căutăm.

Se opri la o pagină şi arătă ceva în partea de sus.

— Aha! spuse întorcând cartea spre noi ca să ne arate ce-a găsit.

Povestea se intitula „Porumbeii din Saint Paul.”

— Să mă trăsnească, spuse Bronwyn. Să fie oare aceiaşi porumbei?

— Dacă cineva a scris despre ei în „Poveşti”, sigur sunt porumbei deosebiţi, spuse Millard. Şi câte stoluri de porumbei deosebiţi pot să existe în lume?

Olive bătu din palme şi ţipă:

— Millard, eşti genial!

— Da, ştiu, mulţumesc.

— Staţi aşa, am spus eu. Ce-i Saint Paul?

— Până şi *eu* ştiu ce e, spuse Olive. Catedrala!

Olive se duse la capătul aleii şi arătă spre un dom uriaş care se ivea în zare.

— E cea mai mare şi mai frumoasă catedrală din Londra, spuse Millard, şi cred că am dreptate când spun că e şi locul în care îşi fac cuibul porumbeii lui Miss Wren.

— Sper că sunt acasă, spuse Emma. Şi că au nişte veşti bune pentru noi. A fost cam secetă până acum.â

•••

Navigând spre catedrală prin labirintul de străzi înguste, o linişte ameninţătoare se instaură printre noi. Nimeni nu mai vorbi câteva străzi. Singurul sunet care se auzea era bocănitul pantofilor pe pavaj şi freamătul oraşului:

avioanele, vâjâitul necontenit al maşinilor, sirenele care cântau şi-şi schimbau intensitatea în jurul nostru.

Cu cât ne îndepărtam mai mult de gară, cu atât ne întâmpinau mai multe dovezi ale bombardamentului din Londra. Faţade ciuruite de şrapnel. Geamuri sparte. Străzi poleite cu sticlă pulverizată. Cerul era plin de baloane umflate şi argintii prinse de pânze din cabluri încurcate.

— Baloane de baraj, spuse Emma când văzu că-mi sucesc gâtul spre unul dintre ele. Bombardierele germane s-au încurcat în cablurile lor azi noapte şi s-au prăbuşit.

Apoi am dat peste un peisaj atât de absurd încât a trebuit să mă opresc şi să mă holbez – nu din cauza unei curiozităţi morbide, ci pentru că mintea mea nu reuşea să proceseze imaginea fără s-o studieze. Un crater imens rămas după bombardament se lăbărţa pe toată lăţimea străzii, ca o gură monstruoasă cu dale de pavaj crăpate pe post de dinţi. Pe o margine, explozia smulsese faţada unei clădiri, lăsând intact tot ce se afla înăuntru. Arăta ca o casă pentru păpuşi, cu toate interioarele expuse: sufrageria cu masa aşezată, poze de familie uşor strâmbe, atârnând totuşi pe peretele holului, o rolă de hârtie igienică deşirată, care flutura în vânt ca un steag lung, alb.

— Au uitat să termine clădirea? întrebă Olive.

— Nu, prostuţo, spuse Enoch. A fost lovită de bombă.

Pentru o clipă am crezut cu toţii că Olive o să înceapă să plângă, dar apoi faţa ei s-a împietrit şi a scuturat pumnul spre cer strigând:

— Hitler rău! Termină cu războiul ăsta urât şi pleacă de aici!

Bronwyn o bătu uşor peste braţ.

— Şşşşt! Nu te aude, iubito.

— Nu-i drept, spuse Olive. M-am săturat de avioane şi de bombe şi de război!

— Toţi ne-am săturat, spuse Enoch. Chiar şi eu.

Apoi l-am auzit pe Horace ţipând şi când m-am întors, l-am văzut că arăta spre ceva de pe stradă. La început nu-mi dădeam seama ce e, dar apoi am desluşit şi m-am oprit, cu sângele îngheţat în vine. Creierul îmi striga „Fugi!”, dar

picioarele nu-i dădeau ascultare.

Era o piramidă construită din capete, înnegrite şi scobite, cu gurile căscate, ochii închişi, adunate una peste alta în şanţul de scurgere, ca o hidră dintr-un film de groază. Emma se apropie să se uite şi ea, dar întoarse imediat capul. Bronwyn începu să se vaite, lui Hugh îi veni să vomite şi-şi duse palmele la ochi, iar Enoch, care părea cel mai puţin afectat, atinse liniştit unul dintre capete cu vârful pantofului şi ne spuse că erau doar manechine din ceară, care se împrăştiaseră pe pavajul din faţa magazinului de peruci bombardat. Ne-am simţit cam ridicol, dar am rămas la fel de oripilaţi, chiar dacă nu erau capete adevărate. Sugerau ceva ascuns sub dărâmăturile din jurul nostru.

— Haideţi, să mergem, spuse Emma. Locul ăsta e doar un cimitir şi nimic mai mult.

Ne-am continuat drumul. Am încercat să ţin ochii în pământ, dar nu aveam cum să ignor lucrurile pe lângă care treceam. O clădire în ruină, râgâind fum, cu un singur pompier postat în faţa ei, trimis să stingă incendiul, stropind molozul cu un aer de om învins şi epuizat, cu un furtun din care se prelingea un firicel de apă. Şi totuşi, rămase pe poziţii, chiar şi aşa, fără apă, ca un martor.

Un bebeluş într-un cărucior, lăsat singur în mijlocul străzii, urla cât îl ţinea gura.

Bronwyn a încetinit, copleşită de emoţii.

— Nu putem să-i ajutăm cumva?

— N-ar conta, spuse Millard. Oamenii ăştia aparţin trecutului şi trecutul nu poate fi schimbat.

Bronwyn a dat din cap cu un aer trist. Ştia că Millard avea dreptate, dar voia să-l audă spunând asta. Eram la fel de neputincioşi ca nişte fantome.

Un nor de cenuşă se umfla în zare acoperind pompierul şi copilul. Am alergat mai departe, înecându-ne cu praful purtat de vânt dinspre clădirile ruinate. Cimentul pulverizat ne albi hainele şi ne coloră feţele.

VOG

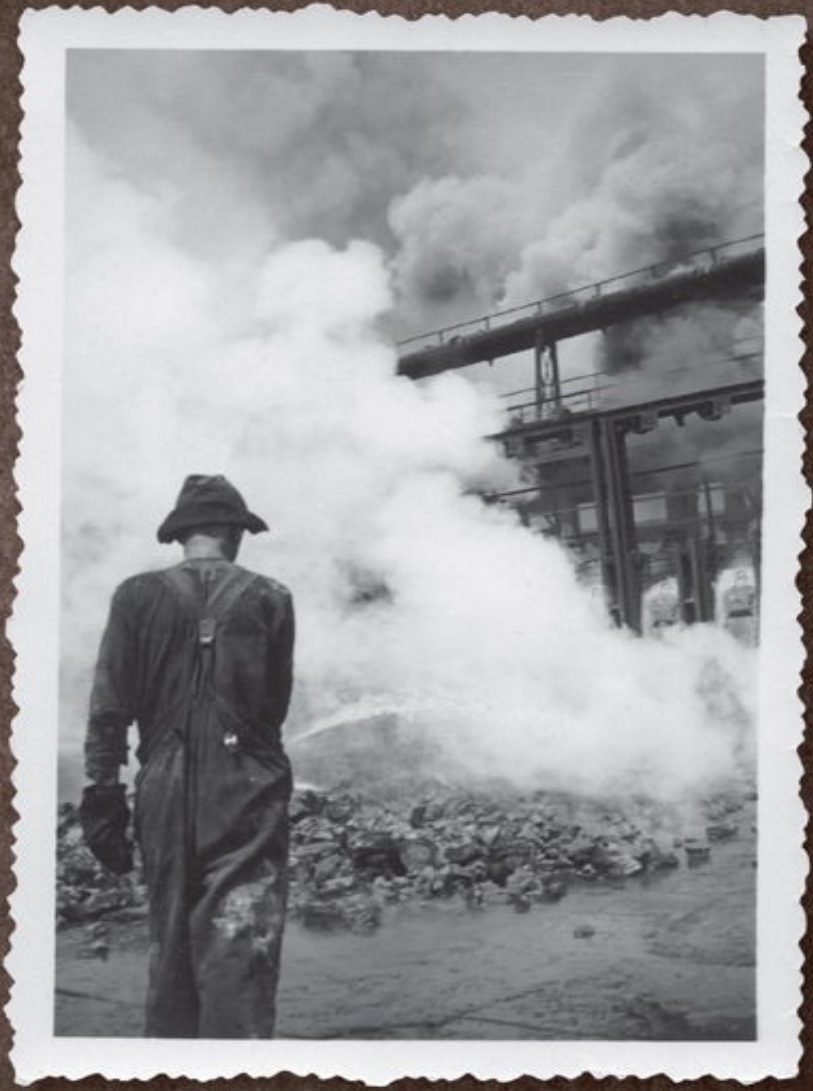

•••

Am trecut pe lângă ruine cât am putut de repede şi am rămas uimiţi când am văzut că în jurul nostru, pe străzi viaţa îşi revenise la normal. La doar câteva minute de mers de la iadul acela, oamenii îşi vedeau de treburile lor. Unii se plimbau pe trotuare, alţii, care mai aveau electricitate, geamuri şi pereţi, stăteau înăuntru. După ce am dat colţul am văzut domul catedralei, mândră şi impunătoare, în ciuda câtorva pietre înnegrite de incendiu şi a unor bolte dărâmate. Era nevoie de mai multe bombe ca să distrugi catedrala Saint Paul! La fel se putea spune şi despre spiritul oraşului.

Am început căutările într-un scuar din apropierea catedralei unde câţiva bătrânei stăteau pe bănci şi hrăneau porumbeii. La început, a fost ca la măcel: ne-am aruncat peste ei, încercând să-i prindem din zbor. Bătrânii începură să bombăne, aşa că ne-am retras şi am aşteptat să se întoarcă. Şi s-au întors, pentru că porumbeii nu sunt cele mai inteligente animale de pe planetă, iar noi am făcut cu schimbul: fiecare dintre noi înaintă încet până la mijlocul stolului cu un aer dezinteresat, după care încerca să-i ia prin surprindere, întinzând mâna repede ca să-i înhaţe. Credeam că Olive, care era mică şi rapidă, sau Hugh, care era legat prin talentul lui deosebit de vietăţile înaripate, ar putea să aibă mai mult noroc decât noi, dar au fost doar umiliţi. Nici Millard n-avu mai mult succes, şi pe el porumbeii nici măcar nu-l *vedeau.* Când veni rândul meu, porumbeii erau deja sătui de cât i-am hărţuit, probabil, pentru că în clipa în care m-am apropiat de scuar, s-au ridicat cu toţii şi au lansat simultan o bombă de găinaţ. Am alergat dând din mâini până la fântâna arteziană ca să mă spăl pe tot capul.

Până la urmă, Horace a fost cel care a reuşit să prindă unul. S-a aşezat lângă bătrânei şi le-a aruncat boabe până când păsările s-au strâns în jurul lui. Apoi, aplecându-se încet spre ei, a întins braţul şi a înşfăcat unul de picioare, cât a putut de liniştit.

— Te-am prins! ţipă el.

Pasărea s-a zbătut dând din aripi, încercând să evadeze, dar Horace a ţinut-o bine.

Apoi a adus-o s-o vedem şi noi.

— Cum putem să ne dăm seama dacă are puteri deosebite? întrebă Horace întorcând pasărea cu fundul în sus ca s-o cerceteze, de parcă s-ar fi aşteptat să găsească acolo o etichetă.

— Arată-i-l lui Miss Peregrine, spuse Emma. Ea o să ştie.

Aşa că am deschis cufărul lui Bronwyn, am vârât porumbelul înăuntru, lângă Miss Peregrine şi am trântit capacul. Porumbelul cârâia de parcă cineva îi smulgea aripile.

M-am înfiorat şi am strigat:

— Ia-o uşurel, Miss P!

Când Bronwyn a deschis din nou cufărul, câteva pene s-au ridicat în aer, dar porumbelul nu se vedea nicăieri.

— Oh, nu! L-a mâncat! ţipă Bronwyn.

— Nu l-a mâncat, spuse Emma. E acolo, sub ea!

Miss Peregrine s-a ridicat şi a păşit într-o parte. Într-adevăr, porumbelul era acolo, viu, dar năucit.

— Ei bine? spuse Enoch. E sau nu unul dintre porumbeii lui Miss Wren?

Miss Peregrine a atins pasărea cu ciocul şi aceasta şi-a luat zborul. Apoi a sărit din cufăr, a mers clătinându-se până la scuar şi cu un cârâit strident, a alungat şi restul porumbeilor. Era un mesaj clar: nici porumbelul lui Horace şi *nici restul* nu erau deosebiţi. Trebuia să continuăm căutările.

Miss Peregrine a ţopăit spre catedrală, dând nerăbdătoare din aripă. Am ajuns-o din urmă pe scările din faţa catedralei. Clădirea se înălţa deasupra noastră, cu domul imens încadrat de clopotniţele înalte. O armată de

îngeri pătaţi de cenuşă se holbau la noi de pe reliefurile din marmură care o împodobeau.

— Cum vom cerceta toată clădirea asta? mă întrebam cu voce tare.

— Le luăm pe rând, câte o încăpere pe rând, spuse Emma.

Un sunet ciudat ne făcu să ne oprim în faţa uşii. Suna ca o alarmă îndepărtată de maşină, când înaltă, când joasă, rotindu-se încet, trasând curbe lungi. Dar bineînţeles că în 1940 nu existau alarme de maşină. Era sirena care anunţa un atac aerian.

Horace s-a retras câţiva paşi.

— Vin nemţii! ţipă el. Moartea din cer!

— Nu ştim *ce* înseamnă, spuse Emma. Poate fi o alarmă falsă, sau un test.

Dar străzile şi scuarul s-au golit imediat; bătrâneii şi-au strâns ziarele şi s-au ridicat de pe bancă.

— *Lor* nu li se pare un test, spuse Horace.

— De când ne temem noi de câteva bombe? întrebă Enoch. Nu mai vorbi ca Neică Normalu'!

— Trebuie să vă reamintesc, spuse Millard, că astea nu-s ca bombele cu care suntem noi obişnuiţi? Nu sunt ca bombele care au căzut peste Cairnholm. Nu ştim unde aterizează!

— Un motiv în plus să găsim ceea ce căutăm! Şi repede! spuse Emma şi ne conduse înăuntru.

•••

Interiorul catedralei era uriaş – şi chiar dacă părea imposibil – dădea impresia că este chiar mai mare decât exteriorul – şi deşi afectat, câţiva credincioşi stăteau îngenuncheaţi ici, colo pentru rugăciune. Altarul era îngropat sub un morman de dărâmături. Acolo unde o bombă spărsese acoperişul, razele soarelui cădeau în fascicule lungi de lumină. Un soldat singuratic stătea pe un pilon căzut, zgâindu-se la cer prin plafonul spart.

Am cutreierat locul, cu gâturile întinse, călcând pe bucăţele de ciment şi dale sparte care ne scrâşneau sub picioare.

— Nu văd nimic, se plânse Horace. Sunt suficiente ascunzişuri aici pentru zece mii de porumbei!

— Nu mai căuta, spuse Hugh. *Ascultă*!

Ne-am oprit şi ne-am străduit să desluşim un uguit de porumbel care să-i dea de gol. Dar nu se auzea decât scheunatul sirenelor care anunţau raidul aerian şi un trosnet înfundat ca nişte tunete îndepărtate. Mi-am spus că trebuie să rămân concentrat, dar inima îmi bătea ca o maşină de ritm.

Bombele începuseră să cadă.

— Trebuie să plecăm, am spus cu vocea sugrumată de groază. Trebuie să existe un adăpost în apropiere, undeva. Un loc sigur în care să ne putem ascunde.

— Dar suntem atât de aproape! spuse Bronwyn. Nu putem să renunţăm acum!

Se mai auzi un trosnet, de data asta mai aproape, şi ceilalţi începură şi ei să se agite.

— Poate că Jacob are dreptate, spuse Horace. Haideţi să găsim un adăpost până încetează ăştia cu bombardatul. Putem să continuăm căutările după ce se termină.

— Nu suntem nicăieri în siguranţă cu adevărat, spuse Enoch. Bombele astea pot ajunge până la cel mai ascuns adăpost.

— Dar nu şi într-o buclă, spuse Emma. Şi dacă există o poveste despre catedrala asta, înseamnă că trebuie să existe şi o intrare.

— S-ar putea, spuse Millard. Da, s-ar putea. Daţi-mi cartea să investighez.

Bronwyn deschise cufărul şi-i înmână cartea.

— Ia, să vedem, spuse Millard dând paginile până când ajunse la „Porumbeii din Saint John.”

„În jurul nostru plouă cu bombe şi noi stăm şi citim poveşti”, m-am gândit. „Cred că am nimerit pe tărâmul nebunilor.”

— Fiţi atenţi! spuse Millard. Dacă există o intrare într-o buclă pe undeva, povestea asta o să ne ajute s-o găsim. Din fericire, e una scurtă.

Afară căzu o bombă. Podeaua se cutremură şi tencuiala începu să cadă de pe tavan. Am strâns din dinţi încercând să mă concentrez pe respiraţie.

Millard îşi drese vocea, netulburat.

— *Porumbeii din Saint Paul!* anunţă el şi începu să citească cu o voce tunătoare.

— Citeşte mai repede, te rog! spuse Bronwyn.

— Dacă mă mai întrerupeţi mult o să stăm aici toată noaptea, spuse Millard, apoi continuă să citească.

— „A fost odată ca niciodată, într-o epocă deosebită, cu mult înainte ca primele turnuri, clopotniţe sau clădiri înalte să fi fost ridicate în Londra, a fost odată un stol de porumbei căruia, într-o bună zi, i-a dat prin cap să caute un loc mai înalt unde să-şi pună cuibul, undeva departe de freamătul şi sfada zgomotoasă a oamenilor. Ştiau şi cum să-l construiască pentru că porumbeii sunt nişte constructori înnăscuţi, mult mai inteligenţi decât am crede. Dar locuitorii Londrei nu voiau să ridice clădiri înalte, aşa că, într-o noapte, porumbeii s-au furişat în dormitorul unuia dintre cei mai destoinici oameni din lumea asta şi i-au şoptit la ureche cum şi-au imaginat magnificul turn.

Dimineaţa, bărbatul se trezi plin de entuziasm. Visase – cel puţin, aşa credea – o biserică minunată, cu o clopotniţă imensă, care avea să fie ridicată pe cel mai înalt deal din oraş. Câţiva ani mai târziu a fost terminată cu nişte sacrificii financiare enorme. Era un turn foarte înalt şi avea

tot felul de cotloane şi de unghere în care porumbeii îşi puteau face cuibul. Şi porumbeii erau foarte mulţumiţi de ei înşişi.

Apoi, într-o zi, vikingii au invadat oraşul şi au ars turnul din temelii, aşa că porumbeii au fost nevoiţi să găsească un arhitect nou, să-i şoptească la ureche şi să aştepte răbdători construirea noului turn – mai impunător şi mai înalt decât primul. Dar şi acesta căzu pradă flăcărilor.

Lucrurile au continuat tot aşa mai multe secole, turnurile ardeau şi porumbeii le şopteau planuri noi arhitecţilor care construiau turnuri tot mai înalte şi mai grandioase, inspiraţi de visele lor. Deşi toţi aceşti arhitecţi n-au aflat niciodată cât le datorau, de fapt, păsărilor, le îndrăgeau oricum şi le lăsau să se cuibărească unde voiau ele, în naos sau în clopotniţe, ca pe nişte mascote sau paznici ai locului – ceea ce şi erau, de fapt.”

— Asta nu ne *ajută* cu nimic, spuse Enoch. Sari la partea cu intrarea în buclă!

— Lasă-mă să citesc cum vreau! se răsti Millard.

„După apariţia şi dispariţia mai multor turnuri, planurile porumbeilor deveniră atât de complicate, încât le luă extrem de mult timp să găsească o minte umană suficient de inteligentă care să le poată pune în aplicare. Când, în sfârşit, l-au găsit, bărbatul s-a împotrivit. Era convins că dealul era blestemat. Nu degeaba au ars atâtea biserici ridicate pe acele locuri. Omul încercă să şteargă ideea din mintea lui, dar fără folos. Porumbeii se întorceau în fiecare noapte ca să-i şoptească la ureche. Cu toate astea, omul nu se lăsa înduplecat. Aşa că porumbeii l-au vizitat ziua, lucru pe care nu-l mai făcuseră niciodată, şi i-au spus în păsărească lor ciudată, ca un chicotit, că era singura fiinţă umană care putea să le construiască turnul şi că trebuia s-o facă. Dar omul a refuzat şi le-a alungat din casa lui, strigând: «Hssss! Plecaţi de-aci, dobitoace murdare!»

Insultaţi şi puşi pe răzbunare, porumbeii l-au hărţuit pe bărbat până când a ajuns în pragul nebuniei – l-au urmărit peste tot, ciupindu-l de haine, trăgându-l de păr, spurcându-i mâncarea cu penele de pe fund, ciocănindu-i

în fereastră noaptea ca să-l ţină treaz – până când, într-o zi, bărbatul căzu în genunchi şi strigă: «Of, porumbeilor! O să vă construiesc clădirea, atâta timp cât o veţi păzi şi o veţi apăra de incendii!»

Porumbeii s-au sfătuit mult timp şi au ajuns la concluzia că ar fi putut să apere mai bine turnurile dispărute până atunci, dacă nu le-ar fi plăcut aşa de mult să plăzmuiască alte şi alte planuri, aşa că au jurat ca pe viitor să facă tot ce le stătea în putinţă să apere turnul cel nou. Omul construi o catedrală imensă cu două turnuri şi o cupolă care atingeau cerul. Era atât de grandioasă, încât şi porumbeii, şi arhitectul au fost foarte mulţumiţi şi au devenit prieteni buni. Arhitectul nu se ducea nicăieri fără porumbei şi se sfătuia cu ei de fiecare dată când trebuia să ia o hotărâre. După ce a murit, la o vârstă venerabilă, păsările au continuat să-l viziteze în lumea de sub pământ. Şi catedrala construită de el stă în picioare şi astăzi pe cel mai înalt deal din Londra. Porumbeii o păzesc cu străşnicie şi acum."

Millard închise cartea.

— Sfârşit!

Emma scoase un ţipăt exasperat.

— Da, o păzesc, dar *de unde?*

— Şi o poveste despre pisici pe lună ne-ar fi ajutat mai mult în clipa asta, spuse Enoch.

— Eu nu reuşesc să-i dau de cap, spuse Bronwyn. Voi aţi înţeles ceva?

Aproape că înţelegeam – bănuiam ce însemna „lumea de sub pământ" – dar tot ce-mi venea în minte era: „Oare porumbeii sunt în iad?"

Apoi mai căzu o bombă şi întreaga clădire se cutremură, iar dinspre bolta cupolei se auzi un foşnet puternic de aripi. Ne-am uitat în sus şi am zărit trei porumbei speriaţi, ţâşnind din ascunzişul aflat undeva în spatele unei grinzi. Miss Peregrine cârâi bucuroasă – de parcă ar fi vrut să strige „Ei sunt!" – şi Bronwyn o ridică în braţe şi o tulirăm cu toţii după porumbei. Păsările zburară de-a lungul naosului, apoi se întoarseră brusc şi dispărură printr-o uşă

crăpată.

Am ajuns la uşă în doar câteva secunde. Spre uşurarea mea, aceasta nu dădea spre stradă, unde n-am fi avut nicio şansă să-i găsim, ci spre o scară lungă, ridicată în spirală, care ducea în jos.

— Ha! strigă Enoch bătând din palmele-i durdulii. Au făcut-o! Au rămas blocaţi în pivniţă!

Am năvălit pe scări în jos. În capătul scărilor se afla o încăpere imensă, iluminată discret, pavată cu dale de piatră. Aerul era rece şi umed şi din cauza curentului tăiat nu vedeam mai nimic, aşa că Emma aprinse o flacără în palme şi ilumină pereţii din jur până când am început să ne dăm seama cam cum arăta camera. La picioarele noastre, de la un perete la altul, se vedeau dale de marmură inscripţionate cu diverse nume. Pe una dintre ele scria:

EPISCOPUL ELDRIDGE THORNBRUSH, MORT ANNO 1721

— Asta nu-i o pivniţă, spuse Emma. E o criptă.

M-a trecut un fior rece şi am păşit mai aproape de lumină şi de căldura degajată de flacăra Emmei.

— Vrei să spui că sunt oameni îngropaţi în podea? întrebă Olive cu vocea tremurândă.

— Şi ce dacă? răspunse Enoch. Haideţi să prindem porumbeii ăia blestemaţi înainte să ne îngroape *pe noi* în podea vreo bombă.

Emma făcu o piruetă, iluminând pereţii din jurul nostru.

— Sunt aici, pe undeva. N-au pe unde să iasă în afară de casa scărilor.

În clipa următoare se auzi o bătaie de aripă. M-am încordat. Emma mări flacăra şi o îndreptă în direcţia de unde venise foşnetul. Licărul ilumină un mormânt acoperit cu o dală netedă care se ridica la câteva picioare de pământ. Între perete şi mormânt se vedea o gaură: un ascunziş perfect pentru o pasăre.

Emma duse un deget la gură şi ne îndemnă s-o urmăm. Am traversat camera pe vârfuri. În apropierea cavoului,

ne-am despărţit înconjurându-l din trei direcţii.

— Sunteţi gata? şopti Emma.

Ceilalţi dădură din cap. Emma se apropie pe furiş, aruncă o privire în spatele cavoului – şi-i pică faţa.

— Nimic! spuse ea, bătând dezamăgită din picior.

— Nu înţeleg, spuse Enoch. *Erau chiar aici!*

Ne-am apropiat cu toţii să ne uităm. Apoi, Millard zise:

— Emma! Iluminează capacul cavoului, te rog!

Emma se conformă şi Millard citi cu voce tare inscripţia de pe cavou:

AICI SE ODIHNEŞTE SIR CRISTOPHER WREN
CEL CARE A CONSTRUIT ACEASTĂ CATEDRALĂ

— Wren! izbucni Emma. Ce coincidenţă ciudată!

— Nu cred că e o coincidenţă, spuse Millard. Sigur e rudă cu *Miss Wren.* Probabil e tatăl ei.

— Foarte interesant, spuse Enoch, dar cu ce ne ajută asta s-o găsim – pe ea sau pe porumbeii ei?

— Asta încerc să descifrez, spuse Millard mormăind în sinea lui şi recită un rând din poveste, plimbându-se de colo-colo. „După ce a murit, la o vârstă venerabilă, păsările au continuat să-l viziteze în lumea de sub pământ.”

Am avut impresia că aud un uguit de porumbel.

— Şşt! am spus eu şi le-am atras atenţia să ciulească urechile.

Se auzi din nou, dintr-un colţ îndepărtat al cavoului. L-am înconjurat şi m-am lăsat în genunchi. În clipa următoare, am observat o gaură mică în podea, chiar la baza cavoului, cam cât un pumn – cât să încapă o pasăre prin ea.

— Aici! am strigat.

— Să fiu a naibii! spuse Emma apropiind flacăra de crăpătură. Poate că acolo e „lumea de sub pământ.”

— Dar gaura asta e aşa de mică, spuse Olive. Cum să scoatem păsările de acolo?

— Am putea să aşteptăm să iasă, spuse Horace şi în clipa următoare, o bombă căzu atât de aproape încât mi se

înceţoşă privirea şi dinţii îmi clănţăniră.

— Nu e nevoie, spuse Millard. Bronwyn, eşti drăguţă să deschizi cavoul lui Sir Wren?

— Nu! ţipă Olive. Nu vreau să-i văd oasele putrezite!

— Nu-ţi face griji, iubito, spuse Bronwyn. Millard ştie ce face.

Apoi se opinti cu mâinile de capacul cavoului şi începu să-l împingă. Capacul alunecă într-o parte cu o huruială supărătoare.

Mirosul care îmi păli nasul nu era cel la care mă aşteptam – nu mirosea a mort, ci a mucegai şi gunoi vechi. Ne-am adunat în jurul cavoului şi am aruncat o privire.

— Să fiu a naibii, spuse Emma.

♦♦♦ CAPITOLUL NOUĂ ♦♦♦

Unde ar fi trebuit să fie un sicriu se vedea o scară care cobora spre întuneric. Ne-am uitat cu încordare în cavoul gol.

— Nici nu mă gândesc să cobor acolo! spuse Horace. Dar în clipa următoare, un trio de bombe scutură clădirea şi din tavan căzu o ploaie de beton. Dintr-odată, Horace mă împinse într-o parte şi înhăţă scara.

— Mă scuzaţi, daţi-vă la o parte, cel mai elegant dintre noi are prioritate!

Emma îl prinse de mânecă.

— Eu sunt cea cu lumina, aşa că eu cobor prima. Apoi Jacob, în caz că sunt… *chestii* jos.

Am schiţat un zâmbet vag, cu genunchii înmuiaţi.

— Vrei să zici, *în afară de şobolani* şi de holeră şi alţi troli nebuni care trăiesc în criptele astea? spuse Enoch.

— Nu contează *ce* anume e acolo jos, spuse Millard înverşunat. Oricum, trebuie să înfruntăm pericolul, indiferent ce-ar fi. Asta e.

— Bine, spuse Enoch. Dar sper că e şi Miss Wren acolo. Ştiţi că muşcăturile de şobolani se vindecă destul de greu.

— Muşcăturile de suflete-pustii şi mai greu, spuse Emma şi puse piciorul pe scară.

— Ai grijă, am spus. Sunt chiar deasupra ta.

Emma mă salută cu mâna-i înflăcărată.

— Iar sunt în prăpastie, spuse şi începu să coboare.

Apoi veni rândul meu.

— Vi s-a întâmplat vreodată să coborâţi într-un mormânt deschis în timpul unui raid aerian şi să vă doriţi să nu vă fi sculat din pat? am întrebat eu.

Enoch îmi trase un şut în pantof.

— Nu mai ţine rândul.

Am apucat marginea cavoului şi am pus piciorul pe scară. M-am gândit ca într-o doară la toate lucrurile plăcute şi plictisitoare pe care le-aş fi putut face în vacanţa de vară, în caz că viaţa mea ar fi luat o turnură diferită.

Tabără de tenis. Lecţii de navigaţie. Aranjat rafturi. Şi apoi, printr-un efort herculean, m-am convins să cobor.

Scara înainta într-un tunel. Tunelul se înfunda într-un capăt, iar celălalt dispărea în negură. Aerul era rece şi încărcat de un miros ciudat, de haine umede, putrezite într-o pivniţă inundată. Pereţii zgrunţuroşi erau transpiraţi şi un lichid misterios se prelingea de pe ei.

Cât timp i-am aşteptat pe ceilalţi să coboare, răceala mi-a pătruns în oase, puţin câte puţin. Ceilalţi tremurau şi ei. După ce a coborât şi Bronwyn, a deschis cufărul şi ne-a împărţit puloverele din lână de oaie deosebită pe care le primisem în menajerie. Am tras puloverul peste cap. Stătea pe mine ca un sac, lung până la genunchi, cu mânecile care îmi acopereau degetele, dar cel puţin era călduros.

Cufărul era gol, aşa că Bronwyn se descotorosi de el. Miss Peregrine călătorea în haina ei, unde îşi făcuse un cuibuşor. Millard insistă să care el „Poveştile”, chiar dacă era o carte mare, spunând că s-ar putea să aibă nevoie să le consulte din când în când. Dar cred că, de fapt, devenise păturica lui de alint[5], o considera o carte cu vrăji pe care doar el reuşea să le descifreze.

Eram o gaşcă curioasă.

Am înaintat cu grijă, cu gândul să depistez, în caz de nevoie, sufletele-pustii care se ascundeau în întuneric. De data asta, am simţit un altfel de junghi în stomac, o tresărire slabă, de parcă un suflet-pustiu doar ar fi trecut pe acolo. Parcă simţeam urmele prezenţei lui. Dar n-am spus nimic; n-avea rost să-i alarmez pe ceilalţi degeaba.

Am mers mai departe. Sunetul paşilor noştri pe cărămizile ude răsuna neîncetat de-a lungul pasajului. Nici vorbă să iei prin surprindere pe cineva, în caz că eram aşteptaţi.

Din când în când, auzeam în faţa noastră foşnet de aripi sau murmurul unui porumbel şi atunci grăbeam pasul. Aveam senzaţia îngrijorătoare că ne conduceau spre o

[5] *Security blanket* în engleză – jucărie în formă de pătură, eventual cu o figurină de pluş într-un capăt.

surpriză neplăcută. În pereţi erau încorporate nişte dale de piatră asemănătoare cu cele pe care le văzusem în criptă, dar astea erau şi mai vechi, aproape tocite. Am trecut pe lângă un sicriu lăsat la suprafaţă, pe podea – şi apoi, altele, tot mai multe, sprijinite de perete ca nişte cutii de carton goale după mutat.

— *Ce* o fi locul ăsta? şopti Hugh.

— Au depăşit capacitatea în cimitir, spuse Enoch. Când trebuie să facă loc clienţilor noi, le dezgroapă pe cele vechi şi le aruncă aici.

— Ce intrare de buclă oribilă, am spus. Închipuiţi-vă cum ar fi să o luaţi pe aici de fiecare dată când vreţi să ieşiţi sau să intraţi!

— Nu e foarte diferită de turnul nostru celtic, spuse Millard. Intrările astea de bucle mai urâte au scopul lor – oamenii obişnuiţi tind să le evite, aşa că deosebiţii le pot folosi liniştiţi.

Cât de raţional. Cât de deştept. Şi cu toate astea, nu puteam să mă gândesc decât că *locul ăsta e plin de oameni morţi şi putreziţi, din care n-au mai rămas decât oasele şi sunt morţi şi aoleu, Doaaaamneeee…*

— O, spuse Emma şi se opri brusc şi eu în spatele ei, blocând drumul.

Emma ţinu palma cu flacăra într-o parte, dezvăluind o uşă cu boltă într-un perete. Uşa era întredeschisă, dar prin crăpătură nu se desluşea mai nimic, doar întunericul.

Am stat şi am ciulit urechile. Mult timp nu s-a auzit niciun pâs, doar respiraţia noastră şi picuratul îndepărtat al apei. Apoi am auzit un zgomot neaşteptat – nu era un foşnet de aripi, nici gheare de pasăre zgâriind – ci un zgomot provocat de un om.

Cineva plângea, foarte încet.

— Hei? strigă Emma. Cine-i acolo?

— Nu-mi faceţi rău, vă rog, se auzi o voce care răsună cu ecou.

Sau erau două voci?

Emma mări flacăra. Bronwyn se apropie încet şi deschise uşa cu vârful piciorului. Aceasta se deschise şi

dezvălui o cămăruţă plină cu oase. Femururi, tibii, cranii – fosilele dezmembrate a sute de oameni, îngrămădite într-o ordine aleatorie.

Şocat, m-am retras câţiva paşi, împleticindu-mă.

— Hei? spuse Emma. Cine a vorbit? Ieşi de acolo!

La început, n-am văzut nimic în afara oaselor, dar apoi am auzit un fonfăit. Am încercat să localizăm sursa sunetului şi, undeva în vârful mormanului, am descoperit două perechi de ochi care clipeau spre noi din întunericul de nepătruns din fundul încăperii.

— Nu-i nimeni aici, spuse o voce firavă.

— Plecaţi, spuse o altă voce. Suntem morţi.

— Nu, nu sunteţi, spuse Enoch. Eu ştiu cel mai bine!

— Ieşiţi de acolo, spuse Emma pe un ton blând. Nu vă facem nimic.

Cele două voci rostiră în cor:

— Promiteţi?

— Promitem, spuse Emma.

Oasele începură să se mişte. Un craniu se desprinse din grămadă şi ateriză zgomotos pe podea, rostogolindu-se până la picioarele mele unde se opri şi parcă se holba la mine.

„Salut, viitor”, m-am gândit.

Cei doi băieţi se târâră spre lumină în patru labe peste mormanul de oase. Pielea lor avea paloarea unui cadavru şi ochii lor încercănaţi se învârteau ameţitor în orbite.

— Eu sunt Emma, el e Jacob şi ăştia sunt prietenii noştri, spuse Emma. Suntem copii deosebiţi şi n-o să vă facem niciun rău.

Băieţii se ghemuiră ca nişte animale speriate, fără să spună nimic, rotind ochii, părând că se uită peste tot şi nicăieri anume.

— Ce-au păţit? şopti Olive.

— Nu fi nepoliticoasă, o atenţionă Bronwyn.

— Puteţi să ne spuneţi cum vă cheamă? îi întrebă Emma cu o voce blândă, încercând să-i înduplece.

— Eu sunt Joel şi Peter, spuse băiatul mai mare.

— Care dintre ei? Joel sau Peter? îl întrebă Emma.

— Eu sunt Peter şi Joel, spuse băiatul mai mic.

— N-avem timp de joacă, spuse Enoch. Aveţi vreo pasăre pe aici? N-aţi văzut dacă a trecut vreuna în zbor?

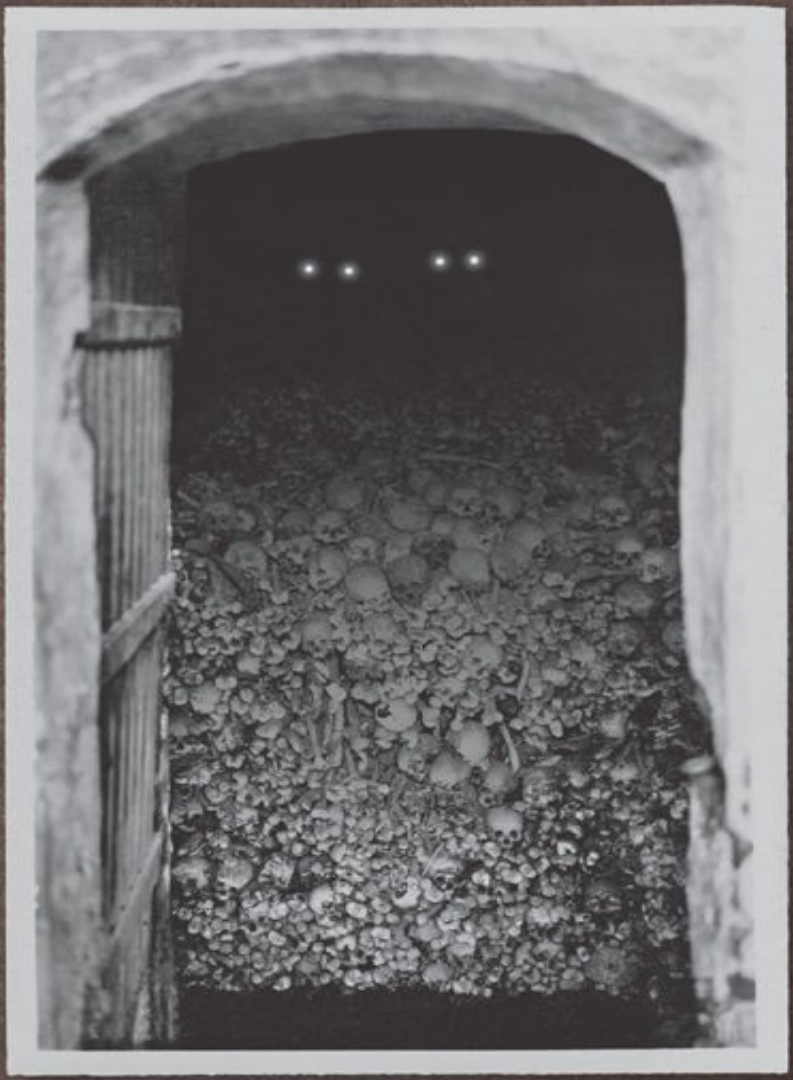

— Porumbeilor le place să se ascundă, spuse băiatul cel mare.

— În pod, spuse cel mic.

— Care pod? întrebă Emma. Unde?

— Cel din casa noastră, spuseră cei doi şi ridicând braţele amândoi odată, arătară spre un pasaj întunecat.

Păreau să vorbească în cor şi dacă o propoziţie era prea lungă, unul dintre ei o începea şi celălalt o termina, fără nicio poticnire. Am mai observat şi că atunci când unul vorbea şi celălalt tăcea, cel din urmă mima cuvintele celuilalt perfect sincronizat – de parcă ar fi împărţit acelaşi creier.

— Ne puteţi arăta, vă rugăm, drumul spre casa voastră, îi rugă Emma. Ne conduceţi până la podul ăla?

Joel-şi-Peter scuturară din cap şi se retraseră din nou în întuneric.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bronwyn. De ce nu vreţi să mergeţi?

— Moarte şi sânge! ţipă unul dintre băieţi.

— Sânge şi ţipete! strigă celălalt.

— Ţipete şi sânge şi umbre care muşcă! strigară la unison.

— Paaa! spuse Horace făcând stânga-mprejur. Ne vedem în criptă. Sper să nu mă facă terci vreo bombă.

Emma îl prinse pe Horace de mânecă.

— Nici să nu te gândeşti! Eşti singurul dintre noi care a reuşit să prindă un porumbel din ăla nenorocit.

— Nu i-aţi auzit? spuse Horace. Bucla aia e plină de umbre care muşcă – ceea ce nu poate însemna decât un singur lucru: suflete-pustii!

— *Era* plin de ei, am spus. Acum câteva zile, poate.

— Când aţi fost în casă ultima oară? îi întrebă Emma pe băieţi.

Bucla lor fusese invadată, ne-au explicat în felul lor ciudat şi sacadat de-a vorbi, dar reuşiră să se refugieze în catacombe şi să se ascundă printre oase. Cât a trecut de atunci, nu ne puteau spune. Două zile? Trei? Nu mai ştiau ce zi e de când stăteau acolo, în întuneric.

— Of, sărăcuţii de voi! spuse Bronwyn. Câte grozăvii a trebuit să îndurați!

— Nu puteţi rămâne aici pe veci, spuse Emma. O să îmbătrâniţi mai repede dacă nu ajungeţi într-o buclă nouă în curând. Putem să vă ajutăm – dar mai întâi, trebuie să prindem un porumbel.

Băieţii se priviră în ochi şi păreau că ne vorbesc fără să scoată un cuvânt. Spuseră la unison:

— Urmaţi-ne.

S-au dat jos de pe mormanul de oase şi au luat-o drept înainte prin pasaj.

I-am urmat. Nu-mi puteam lua ochii de la ei: erau stranii într-un mod fascinant. Mergeau braţ la braţ tot timpul şi, după câţiva paşi, plescăiau din buze.

— Ce fac? am şoptit.

— Cred că e felul lor de-a se orienta, spuse Millard. Ca liliecii în întuneric. Sunetul pe care-l scot se reverberează de pe suprafeţe, înapoi spre ei, ceea ce formează în capul lor un fel de imagine.

— Suntem ecou-locatori, spuse Joel-şi-Peter.

Şi auzeau şi foarte bine, pare-se.

Pasajul se bifurca, apoi se bifurca din nou. La un moment dat, am simţit o presiune neaşteptată în urechi şi a trebuit să mă scobesc ca să scap de ea. Atunci mi-am dat seama că părăsisem anul 1940 şi intrasem într-o buclă nouă. Într-un final, am ajuns la o fundătură: un perete cu trepte verticale săpate în el. Joel-şi-Peter se opriră la baza peretelui şi arătară în sus, spre o pată de lumină naturală.

— Casa noastră… spuse cel mare…

— …e acolo sus, spuse cel mic.

Şi apoi se retraseră în întuneric.

•••

Treptele, acoperite de muşchi alunecos, pe care a trebuit să păşesc încet ca să nu cad, urcau până la o uşă rotundă, de înălţimea şi lăţimea unui om, montată pe un tavan, prin care străbătea o singură rază de lumină. Mi-am vârât degetele în crăpătură şi am împins uşa în lături. Aceasta se deschise ca un obturator, dezvăluind o construcţie tubulară făcută din cărămizi care se înălţa la vreo douăzeci, treizeci de picioare spre un cer circular. Mă aflam pe fundul fals al unei fântâni false.

M-am strecurat înăuntru şi am început să urc. Ajuns pe la jumătate, a trebuit să mă opresc ca să mă odihnesc, lipindu-mi spatele de peretele opus al cilindrului. Când bicepşii mi s-au mai relaxat, am continuat să urc, cătărându-mă pe marginea fântânii, apoi am aterizat pe o pajişte.

Eram în curtea unei case lăsate în paragină. Cerul era de un galben bolnăvicios, dar nu se vedea nicio dâră de fum şi nici nu auzeam uruit de motoare. Ne aflam într-o epocă mai veche, de dinainte de război – înaintea epocii maşinilor. Aerul era răcoros şi câţiva fulgi rătăciţi de zăpadă pluteau şi se topeau apoi pe pământ.

Emma, care urcă după mine, urmată de Horace, hotărî că trei oameni erau suficienţi pentru a cerceta casa. Nu ştiam ce ne aştepta acolo şi dacă trebuia să plecăm în grabă, aşa că era mai bine să ne rezumăm la un grup mic, mai mobil. Niciunul dintre cei rămaşi în urmă nu a protestat; îi speriaseră Joel-şi-Peter cu poveştile lor despre sânge şi umbre. Doar Horace era nemulţumit şi mormăia întruna că mai bine n-ar fi prins porumbelul ăla din scuar.

De jos, Bronwyn ne-a făcut semn cu mâna şi s-a tras mai aproape de uşa rotundă de pe fundul fântânii. Partea de sus era pictată aşa încât să semene cu nuanţa apei – apă murdară, închisă la culoare, în care nici prin gând nu ţi-ar trece să scufunzi o găleată. Foarte ingenios.

Ne-am înghesuit unul în altul şi am aruncat o privire în jur. Curtea şi casa erau neglijate în ultimul hal. Iarba din jurul puţului era bătătorită, dar în rest, crescuse atât de

înaltă şi deasă, încât acoperea ferestrele de la parter. Într-un colţ, se zărea o cuşcă putrezită şi căzută pe jumătate. Lângă ea, un suport de rufe răsturnat abia se vedea din dosul tufişurilor.

Am stat şi am aşteptat, trăgând cu urechea după uguitul de porumbei. De dincolo de pereţii casei se auzea bocănit de potcoave pe pavaj. Nu, era clar, asta nu era Londra anilor ’40.

Apoi, la o fereastră de la etaj, am văzut o perdea mişcându-se.

— Acolo, sus! am şuierat eu arătând în acea direcţie.

Nu ştiam cine se ascundea în spatele perdelei – om sau pasăre dar merita cercetat. M-am îndreptat spre uşa casei, făcându-le semn celorlalţi să mă urmeze, când m-am împiedicat de ceva. Era un cadavru întins pe jos, acoperit cu o prelată neagră. La un capăt se vedea o pereche de pantofi uzaţi, cu vârful în sus. În talpa crăpată, cineva îndesase o bucată de carton alb şi scrisese cu litere frumos rotunjite:

Dl. A. F. Crumbley
Din Provinciile Periferice, în ultima perioadă din viaţă
A preferat să îmbătrânească prematur decât să fie capturat viu
Vă roagă respectuos să-i depuneţi rămăşiţele în Tamisa

— Amărâtul, şopti Horace. Probabil c-a venit aici din provincie, după ce bucla lui a fost invadată – şi, ghinion, a nimerit tot într-una ocupată.

— Dar de ce l-or fi lăsat pe săracul domn Crumbley aşa, sub cerul liber? şopti Emma.

— Pentru că au fost nevoiţi să spele repede putina, am spus eu.

Emma s-a aplecat şi a dat să atingă marginea prelatei. N-am vrut să mă uit, dar nu mă puteam abţine, aşa că m-am întors pe jumătate, dar am tras cu ochiul printre degetele răsfirate. Mă aşteptam să văd un cadavru ofilit, dar domnul Crumbley părea perfect intact şi surprinzător de tânăr, în jur de patruzeci, maxim cincizeci de ani, în păru-i negru ivindu-se doar câteva fire albe pe la tâmplă. Avea ochii închişi şi pleoapele netede şi părea că doarme. Oare chiar reuşise să grăbească procesul de îmbătrânire ca mărul stacojit pe care l-am furat din bucla lui Miss Peregrine?

— Hei, ai murit sau dormi? întrebă Emma.

A atins uşor urechea bărbatului cu vârful bocancului, şi partea aceea a capului lui s-a dezintegrat, transformându-se în praf.

Emma rămase mască şi trase prelata la loc. Crumbley

devenise un mulaj deshidratat al propriului corp, atât de fragil, încât o rafală mai puternică de vânt l-ar fi putut împrăştia în toate direcţiile.

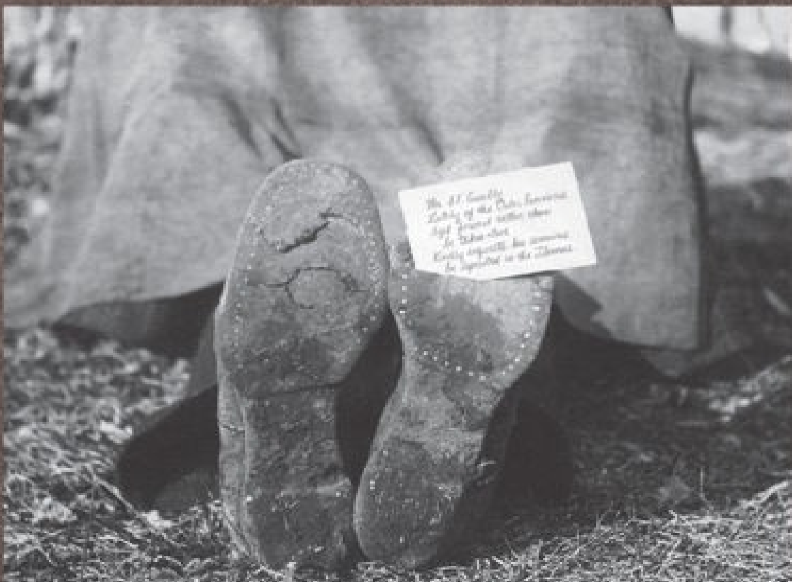

L-am părăsit pe sărmanul şi farâmiţatul domn Crumbley[6] şi ne-am îndreptat spre uşă. Am apucat clanţa şi am apăsat-o. Uşa s-a deschis şi am intrat într-o spălătorie. Într-un coş de nuiele se vedeau haine curate şi deasupra chiuvetei atârna o scândură de spălat rufe. Locul părea abandonat de curând.

Senzaţia era mai puternică aici, dar o percepeam doar ca pe un reziduu, ca pe o rămăşiţă a ceva. Am tras adânc aer în piept. Existau dovezi clare că în încăperea aceea se dăduse o luptă: mobila era împrăştiată şi răsturnată, tablourile erau smulse din ramă, bucăţi de tapet erau sfâşiate.

Apoi Horace murmură:

— O, *nu!*

I-am urmărit privirea îndreptată spre tavan şi am descoperit o pată rotundă, închisă la culoare, pe o porţiune din tavan. Era clar că la etaj se întâmplase ceva oribil.

Emma a închis ochii.

— Ciuliţi urechile, spuse ea. Ciuliţi urechile încercând să identificaţi păsările şi nu vă mai gândiţi la nimic altceva.

Am închis ochii şi am ascultat. Un minut. Apoi, în sfârşit, s-a auzit un uguit oscilant. Am deschis ochii să văd de unde venea.

Dinspre scări.

Am urcat scările pe vârfuri. Nu voiam să scârţâie sub greutatea noastră. Îmi simţeam inima în gâtlej şi în tâmplă. Cu un cadavru vechi şi fragil n-aveam probleme. Dar nu eram sigur că aş rezista să văd un loc în care s-a comis o crimă.

Holul de la etaj era plin de gunoaie. O uşă smulsă din balamale zăcea pe jos, făcută ţăndări. Prin cadrul uşii se vedea un turn de cufere prăbuşit şi măsuţe de toaletă: o baricadă distrusă.

În cealaltă cameră, covorul alb era îmbibat de sânge – era sursa petei de pe tavanul de la parter. Dar cel care sângerase dispăruse de mult.

Ultima uşă de pe hol nu părea să fi fost forţată. Am

[6] Joc de cuvinte: *to crumble* - „a se fărâmiţă”, „a se descompune.”

deschis-o cu precauţie. Ochii mei au scanat camera: un şifonier, o comodă plină cu tot felul de figurine aranjate cu grijă, perdele de dantelă fluturau la geam. Covorul era curat. Nimic nu fusese atins.

Apoi privirea mi-a alunecat spre pat şi la cei care dormeau în el. Priveliştea m-a făcut să bat în retragere ciocnindu-mă de cadrul uşii. Ghemuiţi sub aşternuturi albe, curate, se vedeau doi bărbaţi care păreau să doarmă – şi între ei, două schelete.

— Au îmbătrânit prematur, spuse Horace cu mâna tremurândă pe gât.

Doi dintre ei mai mult decât ceilalţi. Bărbaţii care păreau că dorm erau la fel de morţi ca domnul Crumbley şi dacă îi atingeam, s-ar fi descompus în acelaşi fel.

— S-au dat bătuţi, şopti Emma. S-au săturat să fugă şi s-au dat bătuţi.

Se uita la ei cu un amestec de compasiune şi dezgust.

Îi considera slabi şi fricoşi – credea c-au ales calea uşoară. Dar eu nu mă puteam abţine să mă întreb dacă deosebiţii ăştia nu ştiau mai multe despre felul în care îşi tratau strigoii prizonierii. Poate că şi noi am fi ales moartea, dacă am fi ştiut.

Am ieşit pe hol. Mă simţeam ameţit şi-mi era rău, voiam să ies din casa aia – dar nu puteam pleca încă. Mai aveam o scară de urcat.

La etajul doi am găsit un palier ars de un incendiu. Mi-am imaginat că deosebiţii au rezistat primului atac asupra casei, după care s-au strâns acolo sus pentru ultimele represalii. Poate au încercat să-i alunge pe cei pervertiţi printr-un incendiu – sau poate că pervertiţii au vrut să-i scoată afară înecându-i cu fum. Oricum ar fi fost, au fost cât pe-aci să facă scrum toată casa.

Ne-am ferit capetele de cadrul jos al uşii şi am intrat într-o încăpere îngustă, cu un perete în pantă: mansarda. Aici, totul era negru de fum. Flăcările făcuseră găuri mari în acoperiş.

Emma i-a dat un ghiont lui Horace.

— E aici pe undeva, spuse ea încet. Fă-ţi scamatoriile, vânătorule de păsări.

Horace s-a dus pe vârfuri până în mijlocul camerei cântând:

— Haideţi la mine, porumbeeeeeilor…

Apoi, din spatele nostru, am auzit un foşnet de aripi şi un ciripit sugrumat. Dar când ne-am întors încolo, n-am văzut un porumbel, ci o fată îmbrăcată într-o rochie neagră, ascunsă pe jumătate în întuneric.

— Asta căutaţi? spuse fata, ridicând un braţ spre o rază de lumină. Porumbelul se zbătea în mâna ei, încercând să se elibereze.

— Da! spuse Emma. Slavă Cerului că l-ai prins!

Se apropie de fată cu mâinile întinse ca să ia porumbelul, dar fata ţipă:

— Opreşte-te imediat! şi pocni din degete.

Un covoraş negru de fum se ridică de sub Emma, făcând-o să-şi piardă echilibrul şi să se prăbuşească la pământ.

M-am dus repede la ea.

— Eşti bine?

— În genunchi! lătră fata la mine. Mâinile la ceafă!

— Sunt bine, spuse Emma. Fă ce-ţi zice. E telekinetică şi, clar, labilă.

Am îngenuncheat lângă Emma şi mi-am dus mâinile la ceafă. Emma a făcut la fel. Horace tremura mut şi s-a

aşezat, sprijinindu-se cu palmele de podea.

— Nu vrem să-ţi facem rău, spuse Emma. Vrem doar să prindem porumbelul.

— O, ştiu exact ce vreţi, spuse fata cu o expresie batjocoritoare. Specia asta a voastră nu renunţă niciodată, nu-i aşa?

— Care *specie?* am întrebat eu.

— Lăsaţi armele jos şi împingeţi-le spre mine! tună fata.

— N-avem, spuse Emma cât putea de calm, ca să n-o supere şi mai mult.

— Ar fi mai uşor dacă n-aţi presupune că-s proastă! ţipă fata. Sunteţi slabi, aşa că vă bazaţi pe arme şi chestii. Haideţi, lăsaţi-le jos!

Emma întoarse capul spre mine şi şopti:

— Crede că suntem strigoi!

Era să izbucnesc în râs.

— Nu suntem strigoi. Suntem *deosebiţi!*

— Nu sunteţi primii ochi-goi care vin aici să vâneze porumbei, spuse ea. Nici primii care se deghizează în copii deosebiţi. Şi n-o să fiţi nici primii omorâţi! Şi acum lăsaţi armele alea jos înainte să sucesc gâtul porumbelului ăstuia – şi apoi pe-al vostru!

— Dar nu suntem strigoi! am insistat eu. Uită-te la pupilele noastre dacă nu ne crezi!

— Ochii voştri *nu contează!* spuse fata. Lentilele de contact sunt cel mai vechi truc dintre toate – şi credeţi-mă, le cunosc pe toate.

Fata făcu un pas spre noi, în lumină. Privirea îi ardea de ură. Era genul băieţos, doar că purta rochie, cu părul tuns scurt şi maxilare musculoase. Avea ochii sticloşi, ca ai cuiva care n-a dormit de câteva zile; ca ai cuiva care stătea treaz mai mult datorită instinctelor şi a adrenalinei. Cineva în starea aia n-avea să ne trateze frumos şi nici răbdător.

— *Chiar* suntem deosebiţi, jur! spuse Emma. Uită-te – îţi arăt!

Ridică o mână de pe ceafă şi dădu să aprindă o flacără când o presimţire bruscă mă făcu s-o apuc de încheietură.

— Dacă sunt suflete-pustii prin apropiere, o să te simtă, am spus. Cred că ne simt cam cum îi simţim şi noi pe ei – dar e mai uşor pentru ei atunci când ne folosim puterile. E ca o alarmă care se declanşează.

— Dar tu ţi-o foloseşti *pe a ta,* spuse Emma iritată. Şi ea pe a ei!

— Puterea mea e pasivă, am spus eu. Pot s-o închid când vreau, aşa că nu prea lasă nicio urmă. Cât despre ea – poate că ştiu că e aici. Poate că nu pe ea o vor.

— Ce frumos! îmi spuse fata. Asta e puterea ta, zici? Că-i simţi pe monştrii din umbre?

— Îi şi vede, spuse Emma. Şi poate să-i omoare.

— Trebuie să inventaţi minciuni mai reuşite, spuse fata. Nimeni întreg la minte n-ar crede una ca asta.

Şi, ca un făcut, Senzaţia îşi făcu simţită prezenţa din nou, într-un mod dureros. Iar de data asta nu mai simţeam urmele unui suflet-pustiu, ci prezenţa lui vie.

— E unul în apropiere, i-am spus Emmei. Trebuie să plecăm de aici.

— Nu fără pasăre, murmură ea.

Fata se îndreptă spre noi.

— E timpul să terminăm povestea asta, spuse ea. V-am dat destule şanse să vă dovediţi nevinovăţia. Oricum, nu contează, începe să-mi *placă* să vă omor. După ce le-aţi făcut prietenilor mei, parcă nu mă mai satur!

Se opri la câteva picioare de noi şi ridică mâna liberă – pregătită, poate, să dărâme peste noi ce mai rămăsese din acoperiş. Dacă voiam să mai plecăm vii de-acolo, acum era

momentul.

M-am ridicat din poziţia ghemuită şi, cu braţele întinse înainte, m-am aruncat peste fată. Aceasta a ţipat, surprinsă şi furioasă. I-am tras un pumn în palma mâinii libere ca să nu mai poată pocni din degete. A dat drumul păsării şi Emma a înhăţat-o imediat.

În clipa următoare, eu şi Emma am rupt-o la fugă spre uşa deschisă. Horace şedea şi acum pe podea, uluit.

— Ridică-te şi fugi! îi strigă Emma.

L-am apucat de braţe şi l-am tras în sus când uşa s-a trântit în faţa mea şi o comodă arsă s-a ridicat din colţ şi a zburat prin cameră. M-a nimerit în cap şi am căzut lat, trăgând-o şi pe Emma după mine.

Fata urla, nebună de furie. Eram sigur că nu mai avem mult de trăit. Apoi Horace s-a ridicat în picioare şi a ţipat din toţi rărunchii.

— *Melina Manon!*

Fata înlemni.

— Ce-ai spus?

— Numele tău e Melina Manon, spuse Horace. Te-ai născut în Luxemburg în 1899. Ai ajuns la Miss Thrush când aveai şaisprezece ani şi n-ai mai plecat de aici de atunci.

Horace o prinsese cu garda jos. Fata s-a încruntat, apoi a schiţat un gest larg. Comoda care aproape că mă scosese din ring a despicat aerul şi s-a oprit oscilând deasupra lui Horace. Dacă îi dădea drumul, avea să-l strivească.

— Ţi-ai făcut temele, spuse fata, dar orice strigoi ar fi putut să-mi afle data şi locul naşterii. Din păcate pentru voi, vicleniile voastre nu mi se par deloc interesante.

— Tatăl tău a fost funcţionar la bancă, spuse Horace repede. Mama ta era foarte frumoasă, dar mirosea puternic a ceapă, o problemă de care n-a reuşit să scape toată viaţa.

Comoda s-a clătinat deasupra lui Horace. Fata se holbă la el, cu sprâncenele încruntate şi mâna în aer.

— Când ai împlinit şapte ani, ţi-ai dorit foarte tare un cal arab, continuă Horace. Părinţii tăi nu şi-au putut permite un cadou atât de extravagant, aşa că ţi-au cumpărat un

măgăruş. L-ai botezat Habib, care înseamnă „multiubit.” Şi chiar l-ai iubit.

Fata rămase cu gura căscată.

Horace a continuat.

— Aveai treisprezece ani când ţi-ai dat seama că poţi să mişti obiectele doar cu puterea minţii. Ai început cu obiecte mici, agrafe de birou şi monede, după care ai trecut la obiecte din ce în ce mai mari. Dar pe Habib n-ai reuşit să-l ridici pentru că puterea ta nu includea şi făpturile vii. Când v-aţi mutat, ai crezut că puterea a dispărut de tot pentru că nu mai puteai să mişti nimic. Dar era doar fiindcă nu te acomodaseşi încă. Odată ce te-ai obişnuit cu casa cea nouă şi ţi-ai făcut o hartă mentală, ai putut să mişti obiectele din jur.

— De unde ştii toate astea? îl întrebă Melina holbându-se la el.

— Pentru că te-am visat, spuse Horace. Ăsta e talentul *meu.*

— Dumnezeule, spuse fata. Voi *chiar* sunteţi deosebiţi.

Şi comoda aterizã ca un fulg pe podea.

•••

M-am ridicat clătinându-mă, cu capul zvâcnind în locul în care mă nimerise comoda.

— Îţi curge sânge! spuse Emma şi a sărit ca să-mi examineze tăietura.

— Sunt bine, sunt bine, am spus încercând să mă feresc.

Senzaţia se muta dintr-un ungher în altul şi dacă mă atingea cineva, îmi era mai greu să interpretez mesajul ei. Era ca o dezvoltare pe care o întrerupeai la mijloc.

— Îmi pare rău pentru capul tău, spuse Melina Manon. Am crezut că sunt singura deosebită rămasă în viaţă!

— E o gaşcă întreagă în fântână, în tunelul din catacombă, spuse Emma.

— Serios?

Faţa Melinei se învioră.

— Înseamnă că mai există speranţă!

— A existat, spuse Horace. Dar tocmai a zburat printr-o

gaură din acoperiş.

— Ce? Ah, te referi la Winnifred?

Melina vârî două degete în gură şi fluieră. O clipă mai târziu, porumbelul zbură prin gaură şi ateriză pe umărul ei.

— Minunat! spuse Horace, bătând din palme. Cum ai făcut asta?

— Winnie e o amică, spuse Melina. E blândă ca o pisică de casă.

Mi-am şters fruntea însângerată cu dosul palmei şi am hotărât să ignor durerea. Nu aveam timp să mă vait. I-am spus fetei:

— Ziceai ceva despre nişte strigoi care vânau porumbei.

Melina dădu din cap.

— Ei şi bestiile lor din umbră au venit aici acum trei nopţi. Au încercuit locul, au răpit-o pe Miss Thrush şi jumătate dintre gardienii noştri şi apoi au dat foc casei. Eu m-am ascuns pe acoperiş. De-atunci, strigoii se întorc în fiecare zi, în grupuri mici şi-i vânează pe Winnifred şi pe prietenii ei.

— Şi i-ai ucis? o întrebă Emma.

Melina plecă ochii.

— Nu asta am spus?

Era prea mândră să admită c-a minţit. Nu conta oricum.

— Atunci nu suntem singurii care o căutăm pe Miss Wren, spuse Emma.

— Asta înseamnă că n-a fost prinsă încă, am spus eu.

— Poate, zise Emma. Poate.

— Ne gândeam că porumbelul ne poate ajuta, am spus. Trebuie s-o găsim pe Miss Wren şi credem că pasărea ştie unde e.

— N-am auzit niciodată de domnişoara asta, Wren, spuse Melina. Eu doar o hrănesc pe Winnie când vine la noi, în curte. Suntem prietene, eu şi ea. Nu-i aşa, Winnie?

Pasărea ugui fericită pe umărul ei.

Emma se apropie de Melina şi îi vorbi porumbelului.

— O cunoşti pe Miss Wren? întrebă ea, accentuând fiecare cuvânt. Poţi să ne ajuţi s-o găsim? Pe *Miss* Wren?

Porumbelul a sărit de pe umărul Melinei şi a zburat prin cameră până la uşă. Gânguri şi flutură din aripi, apoi zbură înapoi.

Haideţi pe aici, părea să spună.

Asta era o dovadă suficient de convingătoare pentru mine.

— Trebuie să luăm pasărea cu noi, am spus.

— Nu şi fără mine, spuse Melina. Dacă Winnie ştie cum s-o găsească pe ymbryna asta, atunci vin şi eu.

— Nu-i o idee prea bună, spuse Horace. Am pornit într-o misiune periculoasă, înţelegi, şi…

Emma îl întrerupse.

— Dă-ne pasărea. Promit că ne întoarcem după tine.

Un junghi neaşteptat îmi tăie respiraţia şi mă făcu să mă chircesc de durere.

Emma alergă spre mine.

— Jacob! Eşti bine?

Nu puteam să vorbesc. Am ţopăit cu chiu, cu vai până la geam, m-am îndreptat de spate şi am proiectat Senzaţia spre domul catedralei care se vedea peste acoperişurile caselor – şi apoi în jos, spre străzi, pe unde treceau trăsuri trase de cai.

Da, acolo. Îi simţeam apropiindu-se pe o străduţă lăturalnică, nu departe de noi.

Ei. Nu unul, ci două suflete-pustii.

— Trebuie să plecăm, am spus. *Acum.*

— Te rog, se milogi Horace de Melina. *Trebuie* să ne dai porumbelul!

Melina pocni din degete şi comoda care era să mă omoare începu să leviteze din nou.

— Nu pot permite una ca asta, spuse ea, mijind ochii şi privind spre comodă, doar ca să se asigure că am priceput aluzia. Dar luaţi-mă cu voi şi o primiţi şi pe Winnie drept bonus. Altfel…

Comoda făcu o piruetă pe un picior de lemn, apoi se înclină şi ateriză zgomotos.

— Bine, spuse Emma printre dinţi. Dar dacă ne încetineşti, o să luăm pasărea şi-o să te lăsăm în urmă.

Melina rânji şi deschise uşa fluturând dintr-o mână.

— Cum spui tu.

•••

Am coborât atât de repede, încât părea că nici nu ating treptele. În douăzeci de secunde am ajuns în curte unde am sărit peste domnul Crumbley şi am plonjat în fântâna fără apă. Eu am coborât primul. Am spart cu picioarele uşa de pe fund ca să nu mai pierd timpul deschizând-o. Uşa s-a desprins din balamale şi s-a făcut ţăndări.

— Ferea, acolo jos! am strigat şi apoi mi-am pierdut echilibrul pe lespezile umede şi m-am prăbuşit în întuneric, dând din mâini şi din picioare.

M-au prins nişte braţe puternice – braţele lui Bronwyn – care m-au aşezat cu grijă pe picioare. I-am mulţumit cu sufletul la gură.

— Ce s-a întâmplat acolo, sus? întrebă Bronwyn. Aţi prins porumbelul?

— E la noi, am spus, în timp ce Emma şi Horace atinseră fundul fântânii şi prietenii noştri izbucniră în urale. Ea e Melina, am zis eu, arătând-o cu degetul.

N-aveam mai mult timp pentru prezentări. Melina era tot în capătul scărilor şi se mojgăia cu ceva.

— Hai odată! am strigat. Ce faci?

— Câştig nişte timp pentru noi! strigă Melina, apoi trase uşa glisantă şi încuie capacul care acoperea puţul, blocând şi ultimele raze de lumină. Când a coborât pe întuneric, le-am spus despre sufletele-pustii care erau pe urmele noastre. Panicat cum eram, am reuşit să scot doar trei cuvinte, „FUGIŢI! ACUM! SUFLETELE-PUSTII!”, ceea ce n-a fost, poate, foarte articulat, dar destul de eficient cât să-i isterizeze pe toţi.

— Cum să fugim dacă nu vedem nimic?! strigă Enoch. Fă puţină lumină, Emma!

Emma se abţinea din cauza avertismentului meu din pod. Părea momentul potrivit ca să-i readuc aminte, aşa că am apucat-o de braţ şi am spus:

— Nu! O să ne găsească imediat!

Cea mai bună variantă era să scăpăm de ei în labirintul din tunel.

— Dar nu putem să alergăm orbeşte pe întuneric! spuse Emma.

— Ba, da, spuse ecou-locatorul mai tânăr.

— Putem, spuse celălalt.

Melina se împletici în direcţia din care veneau vocile.

— Băieţi! N-aţi murit! Sunt eu – Melina!

Joel-şi-Peter spuseră:

— Am crezut că…

— …aţi murit…

— …cu toţii.

— Toată lumea să se ţină de mâini! spuse Melina. Urmaţi-i pe băieţi!

Aşa că am luat-o pe Melina de mână şi Emma mă prinse pe mine, apoi pipăi prin întuneric, căutând-o pe Bronwyn şi tot aşa, până când am format un lanţ uman, condus de fraţii cei orbi. Emma le-a dat semnalul şi băieţii au început să alerge uşor, trăgându-ne după ei prin întuneric.

Am cotit la stânga. Am sărit în băltoace de apă stătută. Apoi, în tunelul din spatele nostru s-a auzit ecoul unei bubuituri, care nu putea să însemne decât un singur lucru: că sufletele-pustii spărseseră uşa de pe fundul puţului.

— Sunt aici! am ţipat.

Aproape că-i simţeam cum se apropie, şerpuind prin tunel. Dacă aterizau pe sol şi puteau să fugă, aveau să ne ajungă din urmă cât ai zice peşte. Nu trecusem decât de primul punct de ramificare al tunelului – nu suficient cât să scăpăm de ei. Nici pe aproape.

Tocmai de aceea, îndemnul lui Millard mi s-a părut complet sărit de pe fix:

— Stop! Toată lumea, opriţi-vă!

Băieţii orbi s-au conformat. Ne-am îngrămădit în spatele lor, împiedicându-ne şi alunecând din cauza opririi bruşte.

— Ce dracu ai păţit?! am strigat la el. *Fugi!*

— Mă scuzaţi, spuse Millard, dar mi-am adus aminte de un mic detaliu – unul dintre noi va trebui să treacă prin ieşirea din buclă înainte de ecou-locatori şi de fată, altfel o

să ajungă în prezent şi noi în 1940 şi atunci o să ne despărţim. Dacă vor să ajungă în 1940 cu noi, unul dintre *noi* va trebui să le deschidă drumul.

— Nu veniţi din prezent? ne întrebă Melina, zăpăcită.

— Venim din 1940, cum a spus el, răspunse Emma. Dar să ştii că afară plouă cu bombe, aşa că poate vrei să rămâi.

— Bună încercare, spuse Melina, dar nu scăpaţi voi de mine aşa de uşor. E mai rău în prezent, sigur. Sunt strigoi peste tot! De asta n-am părăsit niciodată bucla lui Miss Thrush.

Emma a făcut un pas înainte şi m-a tras după ea.

— Bine! Atunci o luăm noi înainte!

Am întins braţul liber, pipăind golul din faţa mea.

— Dar nu văd nimic!

Ecou-locatorul mai mare spuse:

— E la doar douăzeci de paşi de voi, n-ai…

— …cum să-l ratezi, spuse cel mic.

Aşa că am înaintat cu greu, dând din mâini. La un moment dat, am lovit ceva cu piciorul şi m-am împiedicat. Umărul meu stâng se freca de un perete.

— Ţine-o drept înainte! spuse Emma şi mă trase în dreapta.

Stomacul îmi bolborosea. O simţeam: sufletele-pustii trecuseră de fântână. Chiar dacă nu ne vedeau, exista o şansă de 50% să aleagă tunelul corect şi să ne găsească oricum.

Nu mai aveam timp să orbecăim pe întuneric. Trebuia să fugim mâncând pământul.

— Dă-o-n mă-sa, am spus. Emma, dă-mi un foc!

— Cu mare drag!

Îmi dădu drumul şi aprinse o flacără atât de mare, încât îmi pârli părul de pe tâmpla dreaptă.

Am găsit imediat punctul de trecere. Era chiar în faţa noastră, marcat de o linie verticală pictată pe peretele tunelului. Am alergat spre ea îngrămădindu-ne unii în alţii.

În clipa în care am trecut, am simţit presiunea din urechi. Eram din nou în 1940.

Am rupt-o la fugă prin catacombe, flacăra Emmei

aruncând umbre monstruoase pe pereţi. Băieţii plescăiau din buze zgomotos şi strigau „stânga!” sau „dreapta!” când ajungeam la bifurcaţii în tunel.

Am trecut pe lângă mormanul de sicrie şi avalanşa de oase. În sfârşit, am ajuns la fundătură şi la scara care ducea spre criptă. L-am împins pe Horace spre scară, apoi pe Enoch, iar Olive s-a ridicat singură, scoţându-şi pantofii.

— Ne ia prea mult timp! am strigat eu.

Îi simţeam cum se apropie prin pasaj. Le auzeam limbile bătând în podeaua pietruită, propulsându-i înainte. Îmi imaginam fălcile lor din care curgea mâzgă neagră, ca atunci când se pregăteau să ucidă.

Apoi i-am şi văzut. Aerul s-a tulburat şi a devenit mai închis în depărtare.

Am ţipat „Fugiţi!” şi am sărit pe scară; eram ultimul. Când aproape ajunsesem sus, Bronwyn a întins mâna şi m-a ridicat înainte să mai urc ultimele trepte. Eram în criptă, împreună cu ceilalţi.

Bronwyn a gemut zgomotos şi a ridicat lespedea care acoperea mormântul lui Christopher Wren şi a pus-o la loc. Nu au trecut nici două secunde şi ceva s-a izbit violent de partea de dedesubt, dislocând lespedea grea. N-avea să-i reţină mult timp – mai ales că erau doi.

Erau atât de aproape. Înăuntrul meu alarmele răsunau şi stomacul mă durea de parcă aş fi băut acid. Am năvălit în sus pe scările în spirală şi am ieşit în naosul catedralei. Aceasta era cufundată în întuneric, singura sursă de lumină fiind o flăcăruie portocalie care reuşea să pătrundă prin vitralii. Pentru o secundă, am crezut că sunt ultimele raze ale apusului, dar când am alergat spre ieşire, am zărit un petec de cer prin acoperişul spart.

Se înnoptase. Bombele cădeau în continuare, zvâcnind ca o inimă care bătea neregulat.

Am alergat afară.

◆●◆ CAPITOLUL ZECE ◆●◆

În locul în care ne oprisem, pe scările catedralei, paralizaţi de uimire, oraşul părea c-a luat foc. În faţa noastră cerul se întindea ca o pânză iluminată de flăcări portocalii, cu o lumină suficient de puternică pentru citit. Scuarul pe unde alergasem după porumbei era un crater fumegând, săpat în pavaj. Sirenele continuau să ţipe, ca nişte soprane care acompaniau basul necontenit al bombelor. În mod straniu, sunetul părea atât de uman, încât parcă fiecare suflet din Londra se refugiase pe acoperiş ca să-şi exprime disperarea colectivă. Apoi uimirea s-a transformat în frică şi în presiunea instinctului de autoconservare, am coborât în stradă în pas alergător pe treptele acoperite de dărâmături – am trecut pe lângă scuarul în ruine, un autobuz cu etaj care părea că fusese strivit de pumnul unui uriaş furios – alergam, nici nu conta încotro, atâta timp cât mă îndepărtam de Senzaţia care creştea înăuntrul meu de la un minut la altul.

M-am uitat la fata telekinetică, care-i trăgea pe fraţii orbi după ea, în timp ce ei plescăiau din buze. M-am gândit să-i spun să-i dea drumul porumbelului, iar noi să-l urmăm – dar ce rost avea s-o găsim pe Miss Wren acum, când sufletele-pustii ne urmăreau? Am fi fost măcelăriţi în faţa ei şi o mai puneam şi pe ea în pericol.

Nu, mai întâi trebuia să scăpăm de sufletele-pustii. Sau, şi mai bine, să-i ucidem.

Un bărbat cu o cască metalică scoase capul de sub un portal.

— Vă sfătuiesc să vă adăpostiţi! spuse el şi băgă capul la loc.

„Sigur”, mi-am spus, „dar unde?” Poate am fi putut să ne ascundem sub dărâmături şi cu tot haosul din jurul nostru, şi cu zarva şi nebunia din jur, sufletele-pustii puteau să treacă pe lângă noi. Dar eram prea aproape de ei şi urmele noastre erau prea proaspete. Mi-am avertizat prietenii să nu-şi folosească talentele, indiferent ce s-ar întâmpla, şi

împreună cu Emma i-am condus pe străzile lăturalnice ale oraşului, sperând că asta o să-i deruteze.

Dar tot îi simţeam pe urmele noastre. Ieşiseră din catedrală şi ne pândeau, fără să-i vadă cineva, în afară de mine. Mă întrebam dacă aveam să-i văd şi pe întuneric: erau nişte făpturi făcute din umbre într-un oraş scufundat în întuneric.

Am alergat până când au început să ne usture plămânii. Până la urmă, Olive n-a mai putut să ţină pasul cu noi şi Bronwyn a fost nevoită să o care în braţe. Am trecut pe lângă şiruri lungi de ferestre întunecate care se holbau la noi ca nişte ochi fără pleoape, o bibliotecă bombardată în care ningea cu cenuşă şi hârtie carbonizată. Am trecut printr-un cimitir distrus de bombardament, în care londonezi de mult uitaţi fuseseră scoşi din pământ şi aruncaţi în copaci, rânjind în costume putrezite. Am văzut un leagăn, pe un teren de joacă, în mijlocul unui crater. Ororile se adunau unele după altele, una mai absurdă decât cealaltă, în timp ce avioanele aruncau bombe care explodau cu o flacără de un alb pur, strălucitor, ca bliţul a o mie de camere foto. De parcă ar fi vrut să spună: *Uitaţi-vă la noi. Uitaţi-vă ce-am făcut.*

Peste tot coşmaruri care deveneau realitate. Asemenea sufletelor-pustii.

Nu te uita, nu te uita, nu te uita…

Îi invidiam pe fraţii orbi care navigau printr-o topografie fără detalii: într-o lume alcătuită din cadre de sârmă. M-am întrebat, preţ de câteva secunde, cum arătau visele lor – asta dacă visau vreodată.

Emma alerga pe lângă mine, cu părul ondulat şi acoperit de praf fluturând în urma ei.

— Suntem leşinaţi cu toţii, spuse ea. Nu putem s-o ţinem aşa la nesfârşit!

Avea dreptate. Chiar şi cei mai în formă răsuflau greu şi, în curând, sufletele-pustii aveau să ne ajungă din urmă şi atunci am fi fost obligaţi să-i înfruntăm în mijlocul străzii. Asta ar fi însemnat o baie de sânge. Trebuia să găsim un adăpost.

Am luat-o spre un şir de case. Bombardierele ţinteau mai degrabă casele iluminate vesel decât pe cele scufundate în întuneric, drept pentru care luminile erau stinse peste tot – toate lămpile din tinde, toate luminile din spatele ferestrelor. Într-o casă pustie am fi fost în siguranţă, dar din cauza întunericului nu ne puteam da seama care casă era ocupată şi care nu. Trebuia să alegem una la nimereală.

Le-am făcut semn să se oprească.

— Ce faci? spuse Emma încercând să-şi tragă sufletul. Eşti nebun?

— Poate, am spus eu şi apoi l-am luat de mână pe Horace arătând spre şirul de case. Alege una, i-am spus.

— Ce? De ce eu?

— Pentru că am mai multă încredere în alegerile tale spontane decât în ale mele.

— Dar n-am visat niciodată despre asta! protestă Horace.

— Poate că ai visat şi nu-ţi mai aminteşti, am spus eu. *Alege* o uşă.

Dându-şi seama că n-are încotro, Horace înghiţi în sec, închise ochii o secundă şi apoi se întoarse şi arătă spre o casă din spatele nostru.

— Aia.

— De ce tocmai aia? l-am întrebat.

— Pentru că m-ai pus să aleg! se răsti Horace la mine furios.

Trebuia să fie bine.

•••

Uşa de la intrare era încuiată. Nicio problemă: Bronwyn smulse butonul şi îl aruncă în stradă. Uşa se deschise de la sine. Am intrat în holul întunecat, plin de fotografii de familie, cu chipuri imposibil de desluşit. Bronwyn închise uşa şi o baricadă cu o măsuţă pe care o găsi pe hol.

— Cine-i acolo? întrebă o voce din casă.

La naiba. Nu eram singuri.

— Trebuia să alegi o casă goală, i-am spus lui Horace.

— O să te pocnesc foarte tare, murmură Horace.

N-aveam timp să căutăm alta. Trebuia să ne prezentăm celor de aici şi să sperăm că erau oameni cumsecade.

— *Cine-i acolo?* insistă vocea.

— Nu suntem nemţi sau hoţi, nimic de genul ăsta! spuse Emma. Avem nevoie de un adăpost!

Nicio reacţie.

— Staţi aici, le spuse Emma celorlalţi şi apoi mă trase după ea pe hol. Venim să vă salutăm! strigă pe un ton prietenos. Nu ne împuşcaţi, vă rugăm!

Am mers până la capătul holului şi, după colţ, stând în cadrul uşii, am dat peste o fată. Într-o mână ţinea o lanternă întoarsă în jos şi în cealaltă, un cuţit de deschis corespondenţa. Ochii ei negri clipeau când spre mine, când spre Emma.

— N-avem nimic de valoare aici! strigă ea. Casa asta a fost deja jefuită.

— Ţi-am spus că nu suntem hoţi! spuse Emma, jignită.

— Şi eu v-am spus să plecaţi. Că de nu, vine taică-meu cu… armele lui şi… cu chestii!

Fata părea copilăroasă şi în acelaşi timp îmbătrânită înainte de vreme. Era tunsă scurt şi purta o rochie de fetiţe, cu nasturi mari, albi în faţă, dar ceva în expresia ei împietrită o făcea să pară mai în vârstă şi sătulă de viaţă la cei doisprezece, treisprezece ani.

— Te rog, nu ţipa, i-am spus, cu gândul nu la tatăl ei, probabil fictiv, ci la cei care ne urmăreau.

În clipa următoare, o voce slabă s-a auzit din spatele ei, de după uşa pe care o ascundea atât de vădit.

— Cine-i acolo, Sam?

Fata se strâmbă iritată.

— Doar nişte copii, spuse ea. Ţi-am zis să nu scoţi niciun sunet, Esme.

— Sunt drăguţi? Vreau să-i cunosc!

— Tocmai plecau.

— Noi suntem mai mulţi şi voi, doar două, îi spuse Emma cu un aer prozaic. O să rămânem puţin aici şi asta e. Voi n-o să ţipaţi şi nici noi n-o să furăm nimic.

Fata îi aruncă o privire furioasă, apoi se linişti. Ştia că pierduse.

— Bine, spuse ea, dar dacă îndrăzniţi să faceţi ceva necugetat, o să ţip şi o să înfig asta în burţile voastre.

Flutură încet cuţitul de deschis corespondenţa, apoi îl lăsă jos.

Sam s-a tras într-o parte fără chef lăsând să se vadă o baie care dansa în lumina licărindă a lumânărilor. În baie erau o chiuvetă, o toaletă şi o cadă. În cadă, o fetiţă de vreo cinci ani făcea baie. Ne privea curioasă de după marginea căzii.

— Ea e sora mea, Esme, spuse Sam.

— Salut! spuse Esme, scuturând o răţuşcă de cauciuc spre noi. Ştiaţi că bombele n-au cum să te atingă dacă te ascunzi la baie?

— Nu ştiam, spuse Emma.

— E locul ei sigur, şopti Sam. Am petrecut fiecare raid aerian aici.

— N-aţi fi mai în siguranţă într-un adăpost? am întrebat eu.

— Adăposturile alea sunt oribile, spuse Sam.

Ceilalţi se săturaseră de aşteptat şi veneau spre noi străbătând holul. Bronwyn vârî capul pe uşă şi le făcu semn cu mâna.

— Intră! spuse Esme, încântată.

— Eşti prea uşor de păcălit, o admonestă Sam. Într-o bună zi, o să dai peste un om rău şi atunci o să-ţi pară rău.

— Ei nu sunt răi, spuse Esme.

— N-ai cum să-ţi dai seama doar aşa, din *ochi.*

Apoi au apărut şi Hugh cu Horace, curioşi să vadă cu cine ne-am întâlnit, iar Olive s-a strecurat printre picioarele lor şi s-a aşezat în mijlocul încăperii. În scurtă vreme, toţi eram înghesuiţi în baie, chiar şi Melina şi fraţii orbi, care, în mod înfiorător, stăteau cu faţa la colţ. La vederea atâtor oameni, lui Sam începură să-i tremure picioarele şi s-a trântit copleşită pe capacul toaletei – dar sora ei era încântată. Îi întreba pe toţi cum îi cheamă, pe măsură ce intrau.

— Şi părinţii voştri? Unde sunt? le întrebă Bronwyn.

— Tata împuşcă oameni răi în război, spuse Esme cu mândrie.

Mimă că ţine o puşcă şi strigă:

— Baaang!

Emma se uita la Sam.

— Parcă ziceai că taică-tău e sus, spuse ea pe un ton placid.

— Ne-aţi spart casa, răspunse Sam.

— Ai dreptate.

— Şi mama voastră? întrebă Bronwyn. Ea unde e?

— A murit de mult, spuse Sam, aparent neafectată. Aşa că, atunci când tata a plecat la război, au încercat să ne trimită la o familie, în altă parte – şi pentru că sora tatei din Devon e foarte rea şi nu ne voia pe amândouă, au încercat să ne trimită la două familii diferite. Dar am sărit din tren şi ne-am întors aici.

— Nu vrem să ne despartă, spuse Esme. Suntem *surori.*

— Şi vă temeţi că dacă vă duceţi la un adăpost, o să vă găsească? le întrebă Emma. Şi o să vă trimită iar cine ştie unde?

Sam a dat din cap.

— N-o să permit aşa ceva.

— În cadă suntem la adăpost, spuse Esme. Poate ar trebui să intraţi şi voi. Aşa o să fim în siguranţă cu toţii. Bronwyn îşi duse mâna la inimă.

— Mulţumesc, drăguţă, dar nu cred c-am încăpea toţi!

În timp ce toţi ceilalţi stăteau de vorbă, am încercat să mă concentrez pe sufletele-pustii. Nu mai alergau. Senzaţia se stabilizase, ceea ce însemna că nici nu se apropiau, probabil, dar nici nu se îndepărtau, ci stăteau la pândă, pe undeva prin preajmă. Am luat asta drept un semn bun: dacă ar fi ştiut unde suntem, ne-ar fi atacat imediat. Urmele noastre se răciseră deja. Nu trebuia decât să stăm cu capul la cutie pentru o vreme şi apoi puteam să lăsăm porumbelul să ne conducă până la Miss Wren.

Ne-am cuibărit pe gresia din baie şi ascultam bombele care cădeau în cealaltă parte a oraşului. Emma găsise nişte spirt în dulăpiorul din baie şi insista s-o las să-mi cureţe şi să-mi bandajeze rana de la cap. La un moment dat Sam a început să îngâne un cântec pe care îl ştiam, dar de care nu-mi aminteam chiar bine, în timp ce Esme se juca în cadă cu răţuşca ei şi, încet-încet, Senzaţia începuse să se retragă. Pentru câteva minute, baia aceea iluminată s-a transformat într-un univers aparte; un cocon, departe de orice rău şi orice război.

Dar războiul de afară nu se lăsa ignorat prea mult timp. În curând s-a auzit răpăitul focurilor antiaeriene. Şrapnelul aluneca rapid pe acoperiş, ca ghearele unei păsări. Bombele veneau din ce în ce mai aproape până când, în urma lor, s-a auzit sunetul înfundat şi prevestitor de rău al zidurilor care începuseră să se prăbuşească. Olive şi-a pus braţele în jurul trunchiului. Horace şi-a băgat degetele în urechi. Băieţii orbi gemeau şi se legănau în picioare. Miss Peregrine se zbătea în cutele hainei lui Bronwyn şi porumbelul tremura în poalele Melinei.

— În ce lume nebună ne-ai adus? întrebă Melina.

— Te-am avertizat, îi spuse Emma.

Apa din cada lui Esme tremura la fiecare explozie. Fetiţa şi-a strâns tare răţuşca de cauciuc şi a început să plângă. Hohotele ei răsunau prin încăperea cea mică. Sam cânta mai tare, oprindu-se din când în când să-i spună:

— Eşti în siguranţă, Esme, n-o să păţeşti nimic aici.

Dar Esme continuă să plângă. Horace şi-a scos degetele din urechi şi încerca să-i distragă atenţia formând animale

din umbre pe perete – un crocodil care îşi închidea şi deschidea fălcile, o pasăre în zbor –, dar Esme abia dacă-l băga în seamă. Apoi, ultima persoană despre care mi-aş fi putut închipui că i-ar păsa de sentimentele unui copil s-a tras mai aproape de cadă.

— Uită-te aici, spuse Enoch. Am un omuleţ aici care ar vrea să călărească pe răţuşca ta. Şi am impresia că ar încăpea pe spinarea ei.

Enoch a scos una dintre figurinele lui din argilă, ultima pe care o modelase în Cairnholm. Esme s-a oprit din plâns şi s-a uitat la Enoch care a îndoit picioarele omuleţului şi l-a aşezat pe marginea căzii. Apoi l-a apăsat pe pieptu-i micuţ şi omuleţul a înviat. Faţa lui Esme s-a luminat toată când omuleţul s-a ridicat în picioare şi s-a plimbat pe marginea căzii.

— Haide, spuse Enoch. Arată-i ce ştii să faci.

Omuleţul de argilă a sărit în sus şi a bătut din călcâie, apoi se înclină ceremonios. Esme râdea şi aplauda, iar când o bombă a căzut în apropiere şi omuleţul s-a dezechilibrat şi a căzut în cadă, Esme a râs şi mai tare.

Dintr-odată, am simtit un fior rece urcându-mi-se pe şira spinării şi gâdilându-mi scalpul. Senzaţia m-a copleşit atât de iute şi cu atâta forţă, încât am gemut şi m-am chircit de durere. Ceilalţi m-au privit şi şi-au dat seama imediat ce se întâmplă.

Veneau. Se apropiau foarte repede.

Şi nu era de mirare: Enoch îşi folosise puterea şi nici măcar nu m-am gândit să-l opresc. Puteam la fel de bine să fluturăm o făclie de semnalizare în faţa lor.

M-am clătinat pe picioare, durerea atacându-mă în unde paralizatoare. Am încercat să strig – *Haideţi, fugiţi! Ieşiţi prin spate!* dar nu puteam să scot niciun cuvânt. Emma mi-a pus mâna pe umăr.

— Adună-te, dragul meu! Avem nevoie de tine!

Apoi cineva a bătut la uşa de la intrare. Fiecare bătaie răsuna cu ecou prin casă.

— Sunt aici! am reuşit să spun, în sfârşit, dar sunetul uşii care se clătina în balamale era suficient de grăitor.

Toată lumea s-a ridicat repede şi s-a îngrămădit panicată spre hol. Doar Sam şi Esme rămaseră pe loc zăpăcite şi se făcură mici. Emma şi cu mine a trebuit s-o smulgem pe Bronwyn de lângă cadă.

— Dar nu putem să le *lăsăm* aici, pur şi simplu! ţipă ea în timp ce o trăgeam spre uşă.

— Ba da, putem! spuse Emma. O să se descurce – nu pe ele le vor sufletele-pustii!

Ştiam că avea dreptate, dar mai ştiam şi că sufletele-pustii ar fi făcut praf totul în calea lor, inclusiv două fetiţe obişnuite.

Bronwyn trase un pumn în perete, făcând o gaură de mărimea pumnului.

— Îmi pare rău, le spuse ea fetelor, apoi se lăsă scoasă în hol de Emma.

Am ţopăit în urma lor, cu stomacul chircit.

— Încuiaţi uşa şi nu deschideţi nimănui! am strigat eu şi am aruncat în urmă o ultimă privire.

Am văzut chipul lui Sam, înrămat de cadrul uşii, cu ochii ei mari şi speriaţi.

Cineva sparse un geam de la hol. O curiozitate sinucigaşă m-a făcut să trag cu ochiul pe după colţ. Pe lângă draperiile groase se zvârcoleau o grămadă de tentacule.

Apoi Emma m-a apucat de braţ şi m-a tras după ea, spre un alt hol, spre bucătărie, afară pe uşa din spate, printr-o curte acoperită de cenuşă, de-a lungul unei alei pe care ceilalţi alergau într-un grup împrăştiat. Cineva strigă: „Priviţi!” şi când am întors capul din fugă, am văzut o pasăre uriaşă, albă, fâlfâind din aripi deasupra străzii. Enoch spuse: „E a mea – e a mea!” şi ceea ce la început părea o pereche de aripi de tul s-a transformat brusc într-o paraşută de care era ataşat un obiect gros şi argintiu, plin de explozibil. Un înger al morţii, plutind senin spre pământ.

Sufletele-pustii se năpustiră afară. Îi vedeam în depărtare, alergând prin curte cu limbile fluturând în aer.

Mina a aterizat lângă casă cu un *clic* uşor.

— *Jos!* am urlat.

Nici n-am avut timp să alergăm să ne adăpostim. Numai ce-am apucat să mă arunc pe burtă când un fulger orbitor, urmat de un aer fierbinte şi un sunet asurzitor, ca atunci când pământul se crapă în două, m-a lăsat fără aer în plămâni. Apoi, o grindină întunecată de dărâmături m-a biciuit pe spate şi mi-am lipit genunchii de piept încercând să mă fac cât pot de mic.

După aceea, am auzit sirenele şi vântul şi un ţiuit în urechi. Încercam să respir, dar mă înecam cu norii de praf. Mi-am tras gulerul peste nas şi gură ca să-l filtrez şi, încet-încet, am reuşit să-mi recapăt suflul.

Mi-am numărat membrele: două braţe, două picioare. Bine.

M-am ridicat uşor şi am privit în jur. Nu vedeam mare lucru prin norii de praf, dar îmi auzeam prietenii strigându-se. Vocea lui Horace, a lui Bronwyn, a lui Hugh. A lui Millard.

Dar Emma unde era?

Am strigat-o. Am încercat să mă ridic şi am căzut. Picioarele îmi erau întregi, dar tremurau; pur şi simplu nu-mi susţineau greutatea.

Am strigat-o din nou:

— *Emma!*

— Sunt aici!

Am întors capul imediat către vocea ei. Emma a apărut în norul de fum.

— Jacob! O, Dumnezeule! Slavă Domnului.

Tremuram amândoi. Am îmbrăţişat-o, mângâind-o pe tot corpul ca să mă asigur că era acolo.

— Eşti bine? am întrebat.

— Da, tu?

Mă dureau urechile şi plămânii şi mă înţepa spatele acolo unde am încasat ploaia de dărâmături, dar durerea de stomac dispăruse. Când s-a declanşat explozia, Senzaţia a dispărut definitiv, de parcă cineva ar fi stins-o cu un buton.

Sufletele-pustii se evaporaseră.

— Sunt bine, am spus. Sunt bine.

În afară de câteva julituri şi tăieturi, toţi eram bine. Ne-am adunat clătinându-ne şi ne-am verificat rănile. Nu erau decât semne superficiale.

— E un miracol la mijloc, scutură capul Emma.

Ne-am dat seama că avea dreptate abia când ne-am uitat în jur: peste tot în jurul nostru, pământul era plin de cuie, bucăţi de beton şi aşchii de lemn, unele înfipte adânc în sol de puterea exploziei.

Enoch se duse clătinându-se până la o maşină parcată lângă noi, cu geamurile sparte şi carcasa atât de găurită de şrapnel încât arăta de parcă ar fi fost făcută ciur de o armă automată.

— Ar fi trebuit să fim morţi, se minună Enoch, vârând un deget într-una dintre găuri. *Noi* de ce nu suntem plini de găuri?

Hugh spuse:

— Bluza ta, amice…

Se duse la Enoch şi scoase un cui îndoit din spatele puloverului său întărit de prundiş.

— Şi a ta, spuse Enoch trăgând o ţepuşă de metal crestată din puloverul lui Hugh.

Apoi ne-am controlat cu toţii puloverele. În fiecare am găsit cioburi de sticlă şi bucăţi de metal care ar fi putut să ne spintece, dar n-au făcut-o. Puloverele noastre deosebite, prea lungi, cu lână care ne provoca mâncărimi nu erau ignifuge sau impermeabile, cum crezuse emu-rafa. Erau *antiglonţ.* Şi ne-au salvat viaţa.

— Niciodată n-aş fi crezut c-o să-mi datorez viaţa unui articol de îmbrăcăminte atât de oribil, spuse Horace, pipăind lâna puloverului. Mă întreb dacă aş putea să-l transform într-un smoching.

A apărut şi Melina cu porumbelul pe umăr, însoţită de fraţii orbi. Datorită simţurilor lor asemănătoare cu cele ale unui sonar, fraţii descoperiseră un zid jos făcut din beton armat – *suna* ca un material tare – şi o trăseseră pe Melina în dosul zidului exact în clipa exploziei. Ne mai rămânea să vedem ce s-a întâmplat cu cele două fete obişnuite. Dar

când praful s-a aşezat şi casa lor s-a ivit din ceaţă – sau ce mai rămăsese din ea – ne-am dat seama că şansele să le mai găsim în viaţă erau minime. Etajul se prăbuşise şi se întinsese ca o plăcintă pe podeaua de la parter. Nu se mai vedea decât un schelet alcătuit din bârne expuse şi dărâmături fumegânde.

Bronwyn a rupt-o oricum la fugă, strigându-le pe fete. Am urmărit-o amorţit cum se îndepărta.

— Am fi putut să le ajutăm, dar n-am făcut-o, spuse Emma pe un ton amărât. Le-am lăsat să moară.

— N-ar fi contat câtuşi de puţin, spuse Millard. Morţile lor au fost prestabilite deja de istorie. Chiar dacă le-am fi salvat azi, mureau mâine. De o altă bombă, într-un accident cu autobuzul. Au aparţinut trecutului, şi trecutul se corectează pe sine tot timpul, indiferent de câte ori am interveni.

— De asta nu te poţi întoarce în timp să-l ucizi pe bebeluşul Hitler ca să împiedici războiul, spuse Enoch. Istoria se cârpeşte tot timpul pe sine. Nu vi se pare interesant?

— Nu, se răţoi la el Emma. Şi eşti un tâmpit fără inimă dacă vorbeşti despre omorât bebeluşi în vremurile astea. Sau oricând.

— Ziceam de Hitler-bebeluş, spuse Enoch. Şi-i mai bine să discutăm despre teoria buclelor, decât să ne isterizăm fără rost.

S-a uitat la Bronwyn care se căţăra pe dărâmături, săpând printre ruine, aruncând bucăţi de perete într-o parte şi-n alta.

Apoi s-a întors spre noi dând din mâini.

— Aici! strigă ea.

Enoch clătina din cap.

— S-o ia cineva de acolo, vă rog. Avem o ymbrynă de găsit.

— Aici! ţipă Bronwyn şi mai tare. O aud pe una dintre fete!

Emma s-a uitat la mine.

— Ce? Ce-a zis?

Şi în clipa următoare am rupt-o la fugă spre Bronwyn.

•••

Am găsit-o pe fetiţă sub o bucată din tavanul prăbuşit. Căzuse pe cada care fusese avariată, dar nu în întregime. Şi în cadă am găsit-o pe Esme, ghemuită, udă, murdară şi traumatizată – dar vie. Cada o protejase, exact cum i-a promis sora ei.

Bronwyn a ridicat bucata de tavan cât s-o putem scoate de acolo. Emma a strecurat mâinile sub ea şi a tras-o afară. Fetiţa s-a agăţat de ea, tremurând şi plângând.

— Unde e soră-mea? întrebă. Unde-i Sam?

— Şşşt, copilaş, şşşt, spuse Emma, legănând-o. Te ducem la spital. Vine şi Sam mai încolo.

Era o minciună, bineînţeles, şi vedeam că Emmei i se frângea inima că trebuia s-o mintă. Faptul că supravieţuisem cu toţii, şi odată cu noi şi fetiţa, erau două miracole într-o singură noapte. Ar fi fost o lăcomie să ne aşteptăm la un al treilea.

Dar s-a întâmplat şi cel de-al treilea miracol, sau ceva de genul ăla: dintr-odată, am auzit-o pe sora ei.

— Sunt aici, Esme! se auzi de undeva de sus.

— *Sam!* strigă fetiţa şi ne-am uitat în sus cu toţii.

Sam atârna de o grindă de pe acoperiş. Grinda era ruptă şi atârna înclinată la vreo patruzeci şi cinci de grade faţă de pământ. Sam atârna de partea de jos, dar tot era prea sus ca s-o atingem.

— Dă-ţi drumul! spuse Emma. Te prindem noi!

— Nu pot!

Când m-am uitat mai bine de ce nu putea, am simţit că leşin.

Braţele şi picioarele lui Sam se bălăngăneau libere. Nu se *ţinea* de grindă, ci atârna *de* ea. Fusese trasă în ţeapă prin trunchi. Şi totuşi, avea ochii deschişi şi clipea alert înspre noi.

— Se pare că m-am blocat aici, ne spuse ea calm.

Eram sigur că Sam avea să moară dintr-o clipă în alta. Era în stare de şoc, şi de aceea nu simţea durerea, dar în

curând, adrenalina care-i pompa prin corp avea să se retragă şi Sam avea să moară încet.

— S-o dea jos cineva! ţipă Esme.

Bronwyn s-a dus după ea. Mai întâi a urcat câteva trepte şubrezite care dădeau spre tavanul prăbuşit, apoi a întins mâna ca să apuce grinda. A tras de ea până când a reuşit s-o îndrepte, astfel încât partea ascuţită şi ruptă să atingă podeaua. În felul ăsta, Enoch şi Hugh ajunseră la picioarele lui Sam şi o traseră încet spre ei, până când fata se eliberă şi ateriză în picioare cu un *pluuup!* moale.

Sam se uita la gaura din pieptul ei cu un aer indiferent. Gaura, perfect rotundă, avea un diametru de aproape cincisprezece centimetri, ca grinda pe care fusese trasă în ţeapă, dar nu părea s-o deranjeze prea tare.

Esme s-a eliberat din strânsoarea Emmei şi a alergat spre sora ei.

— Sam! ţipă ea şi cuprinse mijlocul fetei rănite. Slavă Cerului că eşti bine!

— Nu cred că e bine! spuse Olive. Nu cred că-i bine deloc!

Dar Sam îşi făcea griji doar pentru Esme. După ce o îmbrăţişă mai-mai s-o lase fără suflu, Sam îngenunche şi o îndepărtă puţin ca s-o caute de tăieturi şi julituri.

— Spune-mi dacă te doare undeva, zise ea.

— Îmi ţiuie urechile. Mi-am julit genunchii. Şi mi-a intrat ceva în ochi…

Apoi Esme a început să tremure şi să plângă, copleşită brusc de şocul celor întâmplate. Sam a strâns-o şi mai tare la piept:

— Gata, gata…

Faptul că organismul ei funcţiona perfect era complet ireal. Şi mai absurd mi se părea că rana din pieptul ei nu sângera deloc şi nu-i atârnau nici maţele, cum mă aşteptam, ca într-un film de groază. Sam arăta ca o păpuşă făcută din hârtie care încasase un pumn imens.

Deşi muream de curiozitate să aflăm explicaţia, am decis să le lăsăm în pace pe fete şi ne-am holbat la ea de la o distanţă decentă.

Dar Enoch nu le avea cu politeţurile.

— Scuză-mă, spuse înghesuindu-se în spaţiul lor privat, ai putea, te rog, să-mi explici cum se face de n-ai murit încă?

— Nu-i nimic grav, spuse Sam. Dar cred că n-am să mai pot recupera nimic din rochie.

— Nimic grav?! spuse Enoch. Dar văd prin tine ca prin geam!

— Mă ustură puţin, e drept, recunoscu Sam, dar o să se umple iar după o zi, două. Chestiile astea se umplu la loc mereu.

— *Chestiile astea?* râse Enoch isteric.

— În numele a tot ce-i deosebit, spuse Millard încet. V-aţi prins ce înseamnă asta, nu?

— E de-a noastră, am spus eu.

•••

Aveam întrebări. O mulţime de întrebări. Când lacrimile lui Esme începură să se usuce, ne-am luat inima în dinţi şi am întrebat-o.

Ştia că era deosebită?

Da, ştia că era altfel, ne-a spus ea, dar nu mai auzise niciodată cuvântul „deosebit.”

A trăit vreodată în vreo buclă?

Nu, ne-a spus („Într-o ce?”), ceea ce însemna că nu era mai în vârstă decât părea. Avea doisprezece ani, ne-a spus ea.

Nu venise nicio ymbrynă după ea?

— A venit cineva la un moment dat, ne spuse ea. Era cu nişte copii care erau ca mine, dar dacă m-aş fi dus cu ei, ar fi trebuit s-o părăsesc pe Esme.

— Esme nu ştie… *să facă* nimic? am întrebat eu.

— Pot să număr invers de la o sută şi să măcăi ca o raţă, spuse Esme între două oftaturi şi trecu să ne facă o demonstraţie. O sută, nouăzeci şi nouă, nouăzeci şi opt…

Dar nu apucă să continue pentru că fu întreruptă de o sirenă care se apropia tot mai mult. O ambulanţă s-a înclinat când a luat curba spre alee şi a gonit spre noi cu farurile stinse, astfel încât în mijlocul lor se vedeau doar nişte luminiţe mici. Se opri cu roţile scârţâind, sirena încetă să mai ţipe, iar şoferul sări din maşină.

— E cineva rănit? întrebă şoferul şi o luă spre noi cu paşi repezi.

Purta o uniformă cenuşie mototolită şi o cască metalică îndoită, şi deşi era plin de energie, avea ochii duşi în fundul capului, ca după mai multe nopţi nedormite.

Apoi privirea i se opri pe gaura din pieptul lui Sam şi rămase paralizat.

— Să mă trăsnească!

Sam se ridică în picioare.

— Nu-i nimic grav! Serios! spuse ea. Sunt bine!

Şi ca să demonstreze că n-avea nimic, strecură de câteva ori pumnul în gaură, apoi făcu câteva sărituri bătând din palme deasupra capului.

Medicul leşină.

— Hm, spuse Hugh atingându-l pe bărbatul leşinat cu piciorul. Te-ai aştepta ca băieţii ăştia să fie mai duri.

— Având în vedere că nu-i apt pentru serviciu, eu zic să-i împrumutăm ambulanţa, spuse Enoch. Nu se ştie unde o să ne ducă porumbelul ăla. Dacă e departe, s-ar putea să ne ia o noapte întreagă să ajungem pe jos la Miss Wren.

Horace, care până atunci stătuse pe o bucată de zid, sări în picioare.

— Ce idee bună! spuse el.

— Ba, e o idee foarte *ruşinoasă,* spuse Bronwyn. N-ai voie să furi o ambulanţă – gândeşte-te la toţi răniţii care pot avea nevoie de ea!

— *Noi* suntem răniţii, scânci Horace. *Noi* avem nevoie de ea!

— Nu-i acelaşi lucru!

— Sfântă Bronwyn! spuse Enoch pe un ton sarcastic. Te îngrijorează aşa de mult soarta oamenilor obişnuiţi, încât ai risca viaţa lui Miss Peregrine ca să aperi câteva vieţi obişnuite? O mie de vieţi obişnuite nu fac cât viaţa ei! Sau vieţile noastre!

Bronwyn rămase cu gura căscată.

— Cum poţi să spui aşa ceva de faţă cu…

Sam păşi furioasă spre Enoch. Nu părea deloc amuzată.

— Auzi, băiete, spuse ea, dacă mai zici o dată că viaţa soră-mii nu valorează nimic, o să te bat măr.

— Calmează-te, nu vorbeam despre soră-ta. Voiam să zic că…

— Ştiu exact ce-ai vrut să zici. Şi te bat măr dacă mai zici o dată.

— Îmi pare rău dacă ţi-am rănit sufletul sensibil, spuse Enoch cu vocea exasperată, dar n-ai trăit niciodată într-o buclă şi n-ai avut o ymbrynă, aşa că n-ai cum să înţelegi că asta – clipa asta – nu e *reală*, tehnic vorbind. Face parte din *trecut.* Vieţile oamenilor obişnuiţi din oraşul ăsta au fost deja trăite. Sorţile lor sunt predeterminate, indiferent câte ambulanţe furăm! Aşa că nu *contează,* să ştii.

Puţin uluită, Sam nu spuse nimic, dar continuă să se uite

urât la Enoch.

— Chiar şi aşa, spuse Bronwyn. Nu putem să-i facem să sufere degeaba! Nu putem să luăm ambulanţa!

— Foarte frumos, dar gândeşte-te la Miss Peregrine! spuse Millard. Nu cred că i-a mai rămas mai mult de o zi.

Grupul nostru părea împărţit în două tabere. Unii voiau să fure ambulanţa, ceilalţi spuneau să continuăm drumul pe jos, aşa că am hotărât să votăm. Eu eram împotriva furatului, dar mai mult din cauza drumului ciuruit de bombe şi pentru că nu ştiam cum s-o conduc.

Emma a organizat votul.

— Cine vrea să mergem cu ambulanţa? întrebă ea.

S-au ridicat câteva mâini.

— Şi cine e împotrivă?

Dintr-odată, dinspre ambulanţă s-a auzit un pocnet zgomotos şi când ne-am întors, am văzut-o pe Miss Peregrine lângă una din anvelopele maşinii care scăpa aer, şuierând. Miss Peregrine votase cu ciocul – găurind cauciucurile ambulanţei. Acum nu mai putea *nimeni* s-o folosească – nici noi, nici răniţii – aşa că nu mai avea rost să ne certăm sau să mai zăbovim.

— Ei, asta simplifică lucrurile, spuse Millard. O să mergem pe jos.

— Miss Peregrine! Cum ai putut face una ca asta? ţipă Bronwyn.

Miss Peregrine a ignorat protestele indignate ale lui Bronwyn şi sări spre Melina, s-a uitat la porumbelul de pe umărul ei cârâind. Mesajul era cât se poate de clar: *Haideţi odată!*

Ce puteam să facem? Pierdeam timpul.

— Vino cu noi, îi spuse Emma lui Sam. Dacă mai e un strop de dreptate în lumea asta, o să găsim noi un adăpost înainte de lăsarea nopţii.

— V-am spus că n-o las pe soră-mea, răspunse Sam. Vă duceţi într-unul din locurile alea în care ea nu poate să intre, nu?

— Nu… nu ştiu, se bâlbâi Emma. S-ar putea…

— Ei, oricum nu-mi pasă, spuse Sam pe un ton rece.

După câte am văzut, n-aş trece nici strada cu voi!

Emma s-a retras puţin palidă. Apoi a întrebat-o cu vocea gâtuită:

— De ce?

— Dacă până şi o specie renegată şi asuprită ca voi nu reuşeşte să aibă un pic de compasiune faţă de alţii, spuse ea, atunci lumea asta e sortită pieirii.

Apoi s-a întors cu spatele şi a dus-o pe Esme până la ambulanţă.

Emma a reacţionat de parcă ar fi primit o palmă peste faţă devenind stacojie. Alergă după Sam.

— Noi nu gândim deloc ca Enoch! Cât despre ymbryna noastră, sunt sigură că n-a făcut-o din răutate!

Sam se întoarse spre ea.

— Nu, ăla n-a fost un accident! Mă bucur că soră-mea nu-i ca voi. Şi tare aş vrea să nu fi fost nici *eu.*

Ne-a întors din nou spatele, dar de data asta, Emma nu a mai fugit după ea. I-a aruncat o privire rănită, apoi s-a întors spre ceilalţi cu paşi obosiţi. În mod curios, ramura de măslin pe care i-o întinsese se transformase într-un şarpe şi o muşcase.

Bronwyn şi-a scos puloverul şi l-a aşezat pe dărâmături.

— Data viitoare când mai plouă cu bombe, îmbrac-o pe soră-ta cu puloverul ăsta, strigă spre Sam. O s-o apere mai bine decât orice cadă.

Sam n-a mai spus nimic, nici măcar nu s-a uitat la ea. Stătea aplecată peste şoferul ambulanţei care se ridicase între timp în capul oaselor şi bâiguia: „Am avut cel mai ciudat vis…”

— Ce prostie ai făcut, îi spuse Enoch lui Bronwyn. Acum *tu* n-o să mai ai cu ce să te aperi.

— Tacă-ţi fleanca, spuse Bronwyn. Dacă ai fi făcut şi tu vreodată ceva drăguţ pentru cineva, ai înţelege.

— Dar chiar am făcut, spuse Enoch, şi era să ne mănânce sufletele-pustii!

Am bâiguit un „adio” slab care n-a primit niciun răspuns şi ne-am retras încet în întuneric. Melina a luat porumbelul de pe umăr şi l-a aruncat spre cer. A zburat doar puţin

până când sfoara cu care îi era legată de picior s-a întins şi porumbelul a plutit, prins în curent, ca un câine în lesă.

— Miss Wren e undeva în direcţia asta, spuse Melina indicând din cap spre direcţia spre care o trăgea porumbelul.

I-am urmat cu toţii, luând-o pe jos de-a lungul aleii.

Tocmai mă pregăteam să-mi iau poziţia de cercetaş, de-acum obişnuită, din capul grupului, atent să descopăr suflete-pustii, când ceva m-a îndemnat să mai arunc o ultimă privire către surori. Sam tocmai o aşeza pe Esme în ambulanţă, apoi s-a aplecat şi i-a sărutat ambii genunchi juliţi. Mă întrebam ce-o să se aleagă de ele. Mai târziu, Millard mi-a spus că din moment ce niciunul dintre ei nu auzise de Sam – lucru curios, având în vedere că o fetiţă cu abilităţile ei n-ar fi putut să treacă neobservată – nu putea însemna decât că n-a supravieţuit războiului.

Întregul episod o afectase foarte tare pe Emma. Nu ştiu de ce era atât de important pentru ea să demonstreze unei străine că eram nişte copii cumsecade, când noi ştiam asta oricum – dar simpla sugestie că am putea fi altceva decât nişte îngeri coborâţi pe pământ, că firile noastre ar putea fi mai complexe decât credea ea, părea s-o deranjeze foarte mult.

— Ei nu înţeleg, repetă ea la nesfârşit.

„Ba s-ar putea să înţeleagă”, mi-am spus în sinea mea.

◆◆◆ CAPITOLUL UNSPREZECE ◆◆◆

Aşadar, totul depindea de un porumbel – dacă nimeream sub aripile protectoare ale unei ymbryne sau în maţele negre ca smoala ale unui suflet-pustiu; dacă Miss Peregrine avea să fie salvată sau dacă aveam să-mi mai văd o dată casa şi părinţii, totul depindea de un biet porumbel, deosebit.

Mi-am reluat poziţia în fruntea grupului, încercând să depistez sufletele-pustii, dar cel care ne conducea cu adevărat era porumbelul. O luam la stânga când zbura spre stânga sau la dreapta când îşi schimba brusc direcţia, supuşi ca nişte oi, chiar dacă asta însemna să orbecăim pe străzi întunecate, pline de cratere care îţi rupeau gleznele, sau pline de scheletele clădirilor sfârtecate, cu ţepuşe de fier strălucind slab la flacăra tremurândă, îndreptate ameninţător spre gâturile noastre.

După întâmplările îngrozitoare din acea seară, mă resimţeam şi mai mult decât înainte. Capul îmi zbârnâia foarte ciudat. Abia îmi târâm picioarele. Bubuitul bombelor se domolise şi sirenele în sfârşit amuţiseră şi mă întrebam dacă larma apocaliptică fusese cea care m-a ţinut treaz. Acum aerul îmbibat de fum era animat de sunete mai subtile: apa revărsându-se din conductele magistrale, schelălăitul unui câine prins sub dărâmături, voci răguşite, gemând „Ajutor!” Uneori, ne întâlneam cu alţi călători care răsăreau din întuneric ca nişte fantome evadate dintr-o lume subterană, cu ochii strălucind de frică şi neîncredere, strângând la piept diverse obiecte – radiouri, argintărie furată, o cutie aurie, o urnă funerară. Morţii transportându-i pe morţi.

Am ajuns la o bifurcaţie şi ne-am oprit. Porumbelul nu părea să ştie încotro s-o apuce. Fata îi murmura vorbe încurajatoare:

— Haide, Winnie! Fii un porumbel drăguţ. Arată-ne drumul!

Enoch s-a aplecat înainte şi a şoptit:

— Dacă n-o găseşti pe Miss Wren, o să te înfig cu mâna mea pe o ţepuşă şi o să te frig.

Pasărea a făcut un salt în aer şi a luat-o brusc spre stânga.

Melina i-a aruncat lui Enoch o privire furioasă.

— Eşti un dobitoc, spuse ea.

— Dar măcar obţin rezultate concrete, spuse Enoch.

Până la urmă am ajuns la o staţie de metrou. Porumbelul ne-a condus prin intrarea în formă de cupolă într-un vestibul unde se vindeau bilete şi tocmai mă pregăteam să spun „Ah, luăm metroul – ce pasăre deşteaptă”, când mi-am dat seama că holul era pustiu şi ghereta spulberată. Deşi nu părea că trenul avea să sosească prea curând, am mărşăluit oricum mai departe, printr-o poartă deschisă, de-a lungul unui hol cu afişe sfâşiate şi dale de gresie ciobite, spre o scară lungă care cobora în spirală în burta oraşului, zumzăindă şi iluminată electric.

Pe fiecare peron a trebuit să sărim peste oameni care dormeau înfăşuraţi în pături, izolaţi, la început, şi apoi în grupuri, împrăştiaţi ca nişte beţe de chibrit, până când am ajuns jos şi am văzut o mare nesfârşită de oameni care ocupau întregul peron al metroului – sute de oameni înghesuiţi între şine şi perete, ghemuiţi pe podea, tolăniţi pe bănci, scufundaţi în scaune pliante. Cei care nu dormeau legănau bebeluşi în braţe, citeau cărţi ieftine, jucau cărţi sau se rugau. Nu aşteptau metroul; oricum nu venea niciun tren. Se refugiaseră aici din calea bombelor. Ăsta era adăpostul lor.

Am încercat să depistez sufletele-pustii, dar erau prea multe feţe, prea multe umbre. Trebuia să ne bazăm pe noroc.

Şi acum, încotro?

Aşteptam directive de la porumbelul nostru, care, pentru moment, părea cam zăpăcit – ca şi mine, probabil că era intimidat de mulţime –, aşa că am stat şi am aşteptat, înconjuraţi de respiraţia, sforăiturile şi mormăielile oamenilor care dormeau în jurul nostru.

După un minut, porumbelul se încordă şi zbură spre

şine, dar când lesa se întinse, fu aruncat înapoi spre mâna Melinei, ca un yoyo.

Am ocolit oamenii adormiţi păşind pe vârfurile picioarelor şi ne-am îndreptat spre marginea peronului, apoi am sărit în şanţul săpat pentru şine. Capetele lor se pierdeau în tunelurile din staţie. Aveam senzaţia apăsătoare că într-una dintre gurile alea întunecate, căscate larg, avea să se hotărască şi soarta noastră.

— Of, sper că n-o să tăiem frunze la câini chiar *acolo,* spuse Olive.

— Ba da, spuse Enoch. Nu ne simţim bine până când nu râcâim prin toate gurile de canalizare.

Porumbelul a luat-o ţanţoş spre dreapta. Am mers drept înainte pe lângă şine.

Am jucat şotronul în jurul unei bălţoace uleioase, speriind o armată de şobolani, ceea ce o făcu pe Olive să se refugieze ţipând în braţele lui Bronwyn. Tunelul se căsca în faţa noastră ca o gură neagră şi ameninţătoare. Mi-am dat seama că nu era deloc locul potrivit pentru o întâlnire cu un suflet-pustiu. N-am fi avut pereţi pe care să urcăm, nici case în care să ne adăpostim, nici capace de mausoleu pe care să le tragem după noi. Era un tunel lung şi drept, iluminat doar ici-colo de câte un bec roşu, scăpărând slab la intervale regulate.

Am grăbit pasul.

Întunericul ne-a învăluit din toate părţile.

•••

Când eram copil, obişnuiam să mă joc cu tata de-a v-aţi ascunselea. Eu eram cel care se ascundea de fiecare dată şi el cel care mă căuta. Eram foarte bun la jocul ăsta, mai ales pentru că, spre deosebire de majoritatea copiilor de patru sau cinci ani, aveam talentul – pe atunci, deosebit – de-a sta într-un loc fără să scot nici pâs ore în şir şi pentru că nu sufeream deloc de claustrofobie: puteam să mă strecor în cele mai strâmte locuri, în unghere ascunse din şifoniere şi să stau acolo timp de douăzeci, treizeci de minute, fără să scot un sunet. Şi mă şi distram de minune.

Tocmai de aceea, n-aş fi crezut c-o să am vreo problemă cu spaţiile întunecate şi închise. Sau că m-aş fi simţit mai bine într-un tunel menit să adăpostească trenuri şi şine decât într-un cimitir deschis, cu tot felul de obiecte terifiante de-a lungul lui. Şi cu toate astea, cu cât înaintam mai mult prin tunelul ăsta, cu atât mai copleşit mă simţeam de o frică lipicioasă, ciudată – un sentiment cu totul diferit faţă de cel pe care-l simţeam în prezenţa sufletelor-pustii. Ăsta era, pur şi simplu, un *sentiment neplăcut.* Aşa că i-am grăbit pe toţi cât am putut, împingând-o pe Melina din spate până când a ţipat la mine s-o las în pace. Un fir constant de adrenalină care îmi aluneca prin vene mă împiedica să obosesc.

După un drum lung şi mai multe bifurcaţii, porumbelul ne conduse la o porţiune de şină părăginită, cu traverse deformate şi putrezite şi băltoace de apă stătută pe jos. Presiunea creată de trenurile care treceau prin tuneluri îndepărtate împinse aerul în lături, ca în esofagul unei bestii neobişnuite.

Apoi, undeva în faţa noastră, o luminiţă cât gămălia unui ac ne îmbie, mică, dar crescândă. Emma ţipă „Trenul!” şi ne-am despărţit, lipindu-ne cu spatele de perete. Mi-am astupat urechile, aşteptându-mă la tunetul asurzitor al motorului trenului, dar nu veni niciun tren – nu auzeam decât un vaiet ascuţit, care, mult timp, am fost convins că venea din capul meu. În clipa în care lumina albă a reflectoarelor a umplut tunelul, am simţit o presiune neaşteptată în urechi şi lumina a dispărut.

Ne-am îndepărtat de perete împleticindu-ne. Şinele şi traversele de sub picioarele noastre erau noi, de parcă ar fi fost montate de curând. Tunelul nu mai mirosea aşa de tare a urină. Becurile de pe pereţi luminau mai bine şi, în loc de lumină constantă, emiteau o luminiţă plăpândă. Asta pentru că, de fapt, nici nu erau becuri electrice, ci nişte lămpi cu gaz.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— Am trecut într-o buclă nouă, spuse Emma. Dar ce-a fost lumina aia? N-am mai văzut aşa ceva până acum.

— Fiecare buclă are ciudăţeniile ei, spuse Millard.

— Ştie cineva unde suntem? l-am întrebat eu.

— Undeva prin cea de-a doua jumătate a secolului nouăsprezece, aş zice. Înainte de 1863, Londra nici n-a avut o reţea de metrou.

Apoi, din spatele nostru, a apărut o nouă lumină – de data asta acompaniată de o rafală de vânt fierbinte şi de un vuiet monstruos. „Trenul!” ţipă din nou Emma. De data asta, chiar avea dreptate. Ne-am aruncat spre perete în timp ce metroul a ţâşnit pe lângă noi ca un ciclon de sunet, lumină şi fum. Nu prea semăna cu un metrou modern, ci mai degrabă cu o locomotivă mică. Avea şi un vagon de serviciu, în care un bărbat cu barbă neagră, lungă şi un felinar plin de ceară topită în mână se holbă la noi uimit în timp ce trenul năvălea spre următoarea curbă.

Lui Hugh îi zbură şapca şi fu strivită de tren. Se duse după ea, dar o găsi făcută franjuri şi o aruncă cât colo, furios.

— Nu-mi place bucla asta, spuse el. Nici n-am ajuns bine şi deja încearcă să ne omoare. Haideţi să facem ce-avem de făcut şi să ne luăm tălpăşiţa.

— Sunt perfect de acord cu tine, spuse Enoch.

Porumbelul ne-a ghidat mai departe, pe şine. După vreo zece minute, s-a oprit şi trase spre ceva ce părea un perete gol. Nu înţelegeam de ce, până când ne-am uitat în sus şi am observat o uşă parţial camuflată care se unea cu tavanul, la vreo şase metri deasupra noastră. Şi fiindcă n-aveam cum să ajungem acolo altfel, Olive şi-a scos pantofii şi a plutit până sus ca să cerceteze mai cu atenţie.

— Are o încuietoare, spuse ea. Cu cifru.

Şi în colţul de jos al uşii se vedea şi o gaură cât un porumbel, făcută de rugină, dar asta nu ne ajuta cu nimic – aveam nevoie de combinaţia numerică.

— Aveţi idee care-ar putea fi? ne-a întrebat Emma.

Dar întrebarea ei a fost întâmpinată de feţe nedumerite şi ridicat din umeri.

— Habar n-am, spuse Millard.

— Trebuie să dăm cu presupusul, spuse ea.

— Poate e data naşterii mele, spuse Enoch. Încearcă cu trei-doisprezece-nouăzeci şi doi.

— De unde să ştie cineva data naşterii tale? îl întrebă Hugh.

Enoch se încruntă.

— Încearcă numai.

Olive roti discul cu numere, apoi încercă să deschidă uşa.

— Îmi pare rău, Enoch.

— Dar dacă o fi data buclei noastre? sugeră Horace. Nouă-trei-patruzeci.

Nici asta nu se potrivi.

— Nu cred că-i ceva aşa de uşor, ca o dată, spre exemplu, zise Millard. În cazul ăsta n-ar mai fi avut rost să pună şi un cifru.

Olive testă combinaţii aleatorii. Stăteam şi ne uitam, din ce în ce mai nerăbdători după fiecare încercare eşuată. Între timp, Miss Peregrine alunecă încet din haina lui Bronwyn şi sări spre porumbelul care mergea legănându-se la capătul lesei, ciugulind ceva de pe jos. Când a văzut-o pe Miss Peregrine, s-a străduit să sară mai încolo, dar directoarea îl urmări şi scoase un tril grav, vag ameninţător din gâtlej.

Porumbelul dădu din aripi şi zbură pe umărul Melinei, departe de Miss Peregrine. Miss Peregrine rămase lângă picioarele Melinei cârâind zgomotos. Asta părea să-l sperie şi mai tare pe porumbel.

— Miss P, ce-ai de gând? o întrebă Emma.

— Cred că vrea ceva de la pasărea ta, i-am spus Melinei.

— Dacă porumbelul cunoaşte drumul, spuse Millard, poate că ştie şi combinaţia.

Miss Peregrine s-a întors spre el cârâind, după care s-a uitat din nou la porumbel şi a început să cârâie şi mai tare. Porumbelul a încercat să se ascundă în dosul gâtului Melinei.

— Poate că porumbelul cunoaşte codul, dar nu ştie cum să ni-l comunice, zise Bronwyn. Poate ar putea să i-l zică lui Miss Peregrine pentru că vorbesc limba păsărească şi

Miss Peregrine ar putea să ni-l comunice cumva nouă.

— Spune-i porumbelului să vorbească cu pasărea noastră, spuse Enoch.

— Pasărea voastră e de două ori cât Winnie şi e ascuţită la trei capete, spuse Melina făcând un pas înapoi. E speriată şi n-o învinovăţesc.

— N-are de ce să fie speriată, spuse Emma. Miss P. n-ar răni în ruptul capului o altă pasăre. Ar însemna să încalce codul de onoare al ymbrynelor.

Ochii Melinei se lărgiră şi apoi se îngustară din nou.

— Pasărea aia e o *ymbrynă?*

— E directoarea noastră! spuse Bronwyn. Alma LeFay Peregrine!

— Sunteţi plini de surprize, nu-i aşa? spuse Melina şi apoi râse nu tocmai prietenos. Dacă aveţi o ymbrynă cu voi, de ce vreţi să mai găsiţi una?

— E o poveste lungă, spuse Millard. Ajunge să spunem că ymbryna noastră are nevoie de ajutor. Şi nu poate fi ajutată decât de o altă ymbrynă.

— Lasă jos porumbelul ăla blestemat ca Miss P. să poată vorbi cu el!

În sfârşit, Melina se învoi, dar cam fără voia ei.

— Haide, Winnie, fii fată cuminte.

Ridică porumbelul de pe umăr şi-l puse cu grijă la picioarele ei, apoi prinse lesa sub talpă ca să nu-şi poată lua zborul.

Toată lumea s-a strâns în jurul lui Miss Peregrine care s-a apropiat de porumbel. Acesta a încercat să fugă, dar a fost ţinut pe loc de lesă. Miss Peregrine începu să ţopăie în faţa ei, cârâind şi cloncănind. Parcă ne uitam la un interogatoriu. Porumbelul îşi ascunse capul sub aripă şi începu să tremure.

Apoi Miss Peregrine o lovi în cap cu ciocul.

— Hei! spuse Melina. Termină!

Porumbelul şi-a ascuns capul sub aripă şi nu a reacţionat în niciun fel, aşa că Miss Peregrine l-a pocnit cu ciocul şi mai tare.

— Gata, ajunge! spuse Melina şi ridică talpa pantofului

de pe lesă, după care se întinse să ridice porumbelul.

Dar înainte să pună mâna pe el, Miss Peregrine reteză sfoara cu o mişcare rapidă a ghearelor şi ciupi cu putere unul dintre picioarele subţiri ale porumbelului, apoi a făcut un salt înapoi. Porumbelul a ţipat, zbătându-se.

Melina se înfurie groaznic.

— Treci înapoi! strigă ea şi dădu să alerge după păsări, dar Bronwyn o apucă de braţ.

— Stai! spuse Bronwyn. Sunt sigură că Miss P. ştie ce face…

Miss Peregrine s-a oprit pe şine, la mică distanţă, departe de noi toţi. Porumbelul se străduia să se elibereze din ciocul ei şi Melina se chinui să se elibereze din strânsoarea lui Bronwyn, amândouă în zadar. Miss Peregrine părea că aşteaptă ca porumbelul să obosească şi să se dea bătut, dar până la urmă s-a plictisit să aştepte şi a început să-l rotească în aer, prinzându-l de picior.

— Te rog, Miss P.! ţipă Olive. O să-l omori!

Mă pregăteam să mă duc să le despart, dar nu vedeam decât o învălmăşeală de pene, gheare şi ciocuri şi nimeni nu se putea apropia de ele ca să le separe. Am ţipat şi am implorat-o pe Miss Peregrine să se oprească.

Până la urmă, s-a supus. Porumbiţa a căzut din ciocul ei şi a făcut câţiva paşi clătinându-se, prea ameţită ca să zboare. Miss Peregrine a mai cârâit la ea o dată, dar de data asta, porumbelul i-a răspuns. Apoi Miss Peregrine a bătut cu ciocul în pământ de trei ori, apoi de zece ori şi din nou, de cinci ori.

Trei-zece-cinci. Olive a tastat combinaţia. Încuietoarea a cedat cu un pocnet, uşa deschizându-se spre înăuntru şi o scară de frânghie a alunecat de-a lungul peretelui până la pământ.

Interogatoriul lui Miss Peregrine funcţionase. Făcuse tot ce i-a stat în putinţă ca să ne ajute şi, poate că am fi putut trece cu vederea comportamentul ei – dacă nu s-ar fi întâmplat ceva neprevăzut. Miss Peregrine l-a apucat din nou de picior pe porumbelul ameţit şi l-a izbit cât a putut de tare de perete, cu duşmănie.

Am icnit cu toţii, oripilaţi. Eram atât de şocat, încât nu reuşeam nici măcar să vorbesc.

Melina s-a smuls de lângă Bronwyn şi fugi să ridice porumbelul. Acesta atârna fără vlagă în mâna ei, cu gâtul frânt.

— Vai de pasărea mea! L-a omorât! strigă Bronwyn.

— Şi prin câte am trecut ca să-l prindem pe amărât, spuse Hugh. Şi-acum, uite!

— O să-i strivesc capul ymbrynei voastre! ţipă Melina, înnebunită de furie.

Bronwyn o prinse din nou de braţe.

— Nu, nu! Termină!

— Ymbryna voastră e o sălbatică! Dacă numai aşa ştie să se poarte, atunci prefer să stau cu nişte strigoi!

— Retrage-ţi cuvintele! zise Hugh.

— Nu! spuse Melina.

A urmat un schimb de cuvinte şi mai dure. Cât pe-aci să se încaiere. Bronwyn a ţinut-o pe Melina, iar Emma şi cu mine, pe Hugh, până când se mai liniştiră, chiar dacă păreau la fel de înverşunaţi.

Nimănui nu-i venea să creadă ce făcuse Miss Peregrine.

— Ce mare chestie? spuse Enoch. A fost doar un porumbel idiot şi-atât.

— Nu, n-a fost doar un porumbel idiot, spuse Emma vorbindu-i lui Miss Peregrine ca şi cum ar dojeni-o. Pasărea asta era prietena apropiată a lui Miss Wren. Şi avea peste o sută de ani. S-a scris despre ea chiar şi în *Poveşti.* Şi uite, acum a murit.

— A fost omorâtă, spuse Melina şi scuipă pe pământ. Aşa i se zice când ucizi pe cineva fără niciun motiv.

Miss Peregrine şi-a ciugulit nepăsătoare o aripă, de parcă n-ar fi auzit nimic.

— E posedată de ceva rău, spuse Olive. Miss Peregrine nu face, de obicei, lucruri din astea.

— Se schimbă, spuse Hugh. Devine mai sălbatică.

— Sper c-a mai rămas ceva uman în ea, spuse Millard pe un ton sumbru. Altfel n-o să ne mai rămână nimic de salvat.

Asta speram cu toţii.

Am ieşit din tunel, fiecare pierdut în gândurile lui neliniştite.

•••

În spatele uşii se afla un culoar care ducea la o scară din care se ajungea la un alt pasaj şi o altă uşă. În spatele ei, am dat peste o cameră luminoasă, plină cu haine: cuiere, şifoniere, dulapuri pline ochi cu tot felul de articole de îmbrăcăminte. În cameră mai erau şi două paravane în spatele cărora te puteai schimba, plus câteva oglinzi cu suport şi o masă de lucru cu maşini de cusut şi suluri de materiale textile. Era ca o combinaţie între un magazin de haine şi o croitorie – un adevărat paradis pentru Horace care a intrat făcând roata ţiganului şi ţipând: „Sunt în rai!”

Melina rămăsese în spatele grupului, bosumflată, fără să adreseze nicio vorbă nimănui.

— Ce-o fi aici? am întrebat eu.

— E o cameră de deghizat, spuse Millard, menită să-i ajute pe deosebiţii aflaţi în vizită să se amestece cu oamenii obişnuiţi din buclă.

A arătat apoi spre o ilustraţie înrămată care indica felul în care se purtau hainele din perioada respectivă.

— Când eşti la Roma, fă ca romanii! spuse Horace, ţopăind spre un cuier plin cu haine.

Emma îi rugă pe toţi să se schimbe. Hainele alea nu numai că ne ajutau să ne integrăm, dar puteau şi să-i păcălească pe strigoii care ne urmăreau.

— Dar nu vă scoateţi puloverele, în caz că dăm de vreun alt necaz.

Bronwyn şi Olive îşi puseră nişte rochii simple în spatele paravanului. Eu mi-am schimbat pantalonii şi haina pline de cenuşă şi pete de transpiraţie cu un costum din două piese care nu se potriveau, dar care măcar erau cât de cât curate. Nu mă simţeam deloc în largul meu îmbrăcat aşa şi mă întrebam cum de-au putut oamenii să poarte haine atât de formale şi incomode secole la rând.

Millard alese o ţinută elegantă şi se aşeză în faţa unei

oglinzi.

— Cum arăt? ne întrebă el.

— Ca un băiat invizibil cu haine, răspunse Horace. Millard a oftat, a mai zăbovit puţin în faţa oglinzii, apoi s-a dezbrăcat şi a dispărut din nou.

Entuziasmul iniţial a lui Horace deja dispăruse.

— Ce haine mizerabile, se plânse. Ori sunt mâncate de molii, ori sunt peticite cu un material care zgârie! Şi chiar vreau *să evit* să arăt ca un derbedeu de pe stradă.

— Derbedeii de pe stradă nu ies în evidenţă, spuse Emma din spatele unui paravan. Domnişorii cu joben, în schimb, da.

Când a ieşit din dosul paravanului purta o pereche de pantofi cu talpă joasă roşii, lucioşi, şi o rochie cu mânecă scurtă albastră care îi ajungea până la genunchi.

— Ce zici? spuse şi se învârti, umflând rochia.

Arăta ca Dorothy din „Vrăjitorul din Oz”, doar că era mai drăguţă. Dar nu ştiam cum să-i spun asta de faţă cu toţi, aşa că am rânjit doar şi am ridicat degetul mare.

Emma râse.

— Îţi place? Ei, foarte rău, spuse ea zâmbind sfios. Arată ca nuca-n perete.

Apoi expresia de pe chipul ei s-a schimbat, de parcă s-ar fi simţit vinovată că a râs – că s-a distrat chiar şi puţin, având în vedere cele întâmplate şi câte mai aveam de rezolvat – aşa că dispăru din nou în spatele paravanului.

O simţeam şi eu: spaima, tensiunea provocată de toate grozăviile pe care le-am văzut şi care se derulau iar şi iar în capul meu, ca un film fără sfârşit. Dar n-ai cum să te simţi prost chiar *în fiecare secundă,* îmi venea să-i zic. Râsul nu înrăutăţeşte lucrurile, la fel cum nici plânsul nu ajută cu nimic. Asta nu înseamnă că nu-ţi pasă sau că ai uitat de probleme. Înseamnă doar că eşti om. Dar nici asta nu ştiam cum să-i spun.

Când a ieşit din nou, era îmbrăcată cu o bluză care arăta ca un sac fără mâneci şi o fustă ţeapănă ca o coadă de mătură care atârna până jos. (Ca un copil al străzii.) Dar păstrase pantofii roşii. Emma nu se putea abţine să nu se împopoţoneze măcar un pic.

— Şi asta? spuse Horace, fluturând o perucă portocalie pe care o găsise prin mormanul de haine. Asta cum o să ne ajute să „nu ieşim în evidenţă”?

— Păi, o să pară că te duci la un carnaval, spuse Hugh

uitându-se la un afiş care făcea reclamă tocmai unui astfel de eveniment.

— O clipă! spuse Horace şi se duse lângă Hugh. Am auzit de locul ăsta! E o buclă veche pentru turişti.

— Ce-i aia? am întrebat eu.

— Pe vremuri, deosebiţii puteau să le găsească peste tot, prin tot ţinutul, ne explică Millard. Erau amplasate strategic, în locuri şi perioade istorice importante. Făceau parte dintr-un soi de Marele Tur al Buclelor şi trebuiau vizitate de orice deosebit cu pretenţii. Dar asta se întâmpla cu mulţi ani în urmă, când încă puteai să călătoreşti în străinătate în siguranţă. Nu ştiam că mai există.

Şi Millard a tăcut, pierdut în gândurile către vremuri mai fericite.

Când am terminat cu schimbatul în haine noi, ne-am aruncat hainele din secolul al douăzecelea într-un morman şi am urmat-o pe Emma care ne-a condus afară, spre o alee plină de gunoaie şi lăzi goale. Am recunoscut de la distanţă sunetele carnavalului: hârâitul aritmic al orgilor, freamătul estompat al mulţimii. În ciuda nervilor şi a oboselii, m-am entuziasmat brusc. Cândva, evenimentul acesta atrăgea mii de deosebiţi care călătoreau din toate părţile lumii până aici ca să participe la carnaval. Ai mei nu m-au dus nici măcar la Disney.

Ca de obicei, Emma ne-a dat indicaţiile.

— Nu vă împrăştiaţi. Uitaţi-vă la mine şi la Jacob, o să vă dăm noi semnalul în caz că se întâmplă ceva. Nu staţi de vorbă cu nimeni şi nu priviţi pe nimeni în ochi.

— Şi de unde o să ştim pe unde trebuie să mergem? întrebă Olive.

— Trebuie să gândim ca nişte ymbryne, spuse Emma. Dacă aţi fi în locul lui Miss Wren, unde v-aţi ascunde?

— Oriunde, în afară de Londra? spuse Enoch.

— Ce bine ar fi fost dacă cineva *n-ar fi omorât porumbelul,* spuse Bronwyn aruncându-i o privire amară lui Miss Peregrine.

Directoarea stătea pe pietrele de pe pavaj şi se uita la noi, dar nimeni nu voia s-o atingă. Oricum, tot trebuia să o

ascundem, aşa că Horace s-a întors în camera de deghizare şi a adus un sac de dril. Miss Peregrine nu părea deloc încântată de acest aranjament, dar când şi-a dat seama că nimeni nu vrea s-o ridice – Bronwyn părea cea mai dezgustată dintre noi toţi –, a păşit în sac şi l-a lăsat pe Horace să lege gura sacului cu o cordeluţă din piele.

•••

Am urmărit hărmălaia haotică a carnavalului printr-un hăţiş de alei înghesuite pe unde vânzătorii ambulanţi îşi strigau în gura mare marfa expusă în cărucioarele de lemn: zarzavaturi, saci prăfuiţi de grâne şi iepuri proaspăt vânaţi: copii şi pisici scheletice stăteau la pândă în căutarea prăzii cu ochi înfometaţi, unde femei mândre cu feţe murdare stăteau pe vine în şanţurile de scurgere şi curăţau cartofi, formând munţi mici din cojile aruncate. Dar, indiferent cât încercam să trecem neobservaţi, aveam impresia că toţi se întorceau şi se holbau la noi în timp ce treceam pe lângă ei: vânătorii, copiii, femeile, pisicile, până şi iepurii morţi, cu ochi lăptoşi, care atârnau cu capul în jos.

Mă simţeam nelalocul meu şi mi se părea că toată lumea vede lucrul ăsta, chiar şi în hainele mele noi, adaptate epocii. Mi-am dat seama că anonimatul trebuia obţinut mai mult prin atitudine decât prin haine, şi niciunul dintre noi n-avea acelaşi aer butucănos şi meschin ca oamenii din jurul nostru. Pe viitor, dacă voiam să mă deghizez la fel de bine ca strigoii, trebuia să-mi perfecţionez talentul actoricesc.

Pe măsură ce avansam, bâlciul devenea tot mai zgomotos şi mirosurile, mai puternice – carne lăsată prea mult pe grătar, nuci prăjite, balegă de cal, miros de fecale umane şi mirosul de fum de la cărbune – amestecate, alcătuiau ceva atât de bolnăvicios de dulce încât îmbâcseau aerul din jur. Într-un final, am ajuns la o piaţă mare unde carnavalul era în plină desfăşurare, cu grupuri mari de oameni şi corturi în culori vii şi mai multe activităţi decât puteam să procesez în acelaşi timp. Scena

întreagă părea un asalt asupra simţurilor mele. Vedeam acrobaţi şi dansatori pe sfoară, aruncători de cuţite, oameni care înghiţeau făclii aprinse şi tot felul de artişti de stradă. Un şarlatan care se dădea medic scotea medicamente patentate din coşul unei căruţe: „Un tonicardiac rar care întăreşte măruntaiele şi le apără împotriva paraziţilor, a lichidelor nesănătoase şi a emanaţiilor maligne!” Pe o scenă adiacentă, un clovn gălăgios se întrecea în giumbuşlucuri pentru a câştiga atenţia spectatorilor. Purta frac şi era însoţit de un animal cu aspect preistoric, a cărui piele cenuşie îi atârna în cute bogate. Mi-a luat vreo zece secunde, timp în care ne croiam drumul prin mulţimea adunată în faţa scenei, să-mi dau seama că era un urs. Fusese bărbierit, legat de un scaun şi îmbrăcat într-o rochie şi se uita la noi cu ochi mari, ieşiţi din orbite. Măscăriciul se prefăcea că-l serveşte cu ceai, ţipând în gura mare: „Doamnelor şi domnilor! Vă prezint cea mai frumoasă doamnă din Ţara Galilor!” Publicul l-a răsplătit cu râsete zgomotoase. Mi-aş fi dorit să-şi rupă lanţurile şi să-l mănânce chiar acolo pe scenă, de faţă cu toţi.

Ca să alung senzaţia ameţitoare şi iluzorie, am strecurat mâna în buzunar şi am mângâiat ecranul neted al telefonului meu şi, cu ochii închişi, am şoptit:

— Sunt un călător în timp. Chestia asta chiar se întâmplă. Eu, Jacob Portman, am călătorit în timp.

Iar asta era destul de uimitor. Şi mai uimitor, poate, era faptul că, deşi am călătorit în timp, nu îmi pierdusem încă minţile; că în mod miraculos, nu mă transformasem încă într-un nevolnic care făcea spume la gură la colţul străzii. Psihicul uman era mult mai flexibil decât mi-aş fi imaginat vreodată, capabil să se adapteze la tot felul de lucruri contradictorii şi aparent imposibile. Norocul meu.

— Olive! strigă Bronwyn. Pleacă de acolo!

Am ridicat privirea şi am văzut-o smucind-o pe Olive de lângă un clovn care se aplecase ca să vorbească cu ea.

— Ţi-am spus să nu stai *niciodată* de vorbă cu un obişnuit!

La cât de mare era grupul nostru, nu era de mirare că ne era greu să rămânem împreună, mai ales într-un loc ca ăsta, plin de lucruri special concepute parcă să distragă atenţia unui copil. Bronwyn se purta ca o lupoaică ce-şi protejează puii adunându-ne de fiecare dată când ne abăteam din drum ca să aruncăm o privire pe o morişcă în culori mai stridente sau pe nişte bomboane proaspăt modelate, încă aburinde. Olive cădea pradă distracţiilor cel mai uşor şi părea că uită de multe ori cât eram de vulnerabili. Reuşeau totuşi să rămână împreună pentru că, de fapt, nu erau nişte copii – cei mai mulţi aveau un soi de fire bătrânicioasă care îi apăra de impulsurile copilăroase. Dacă ar fi fost cu adevărat copii, ar fi fost o cauză pierdută.

O vreme, am hoinărit aiurea, fără niciun scop, uitându-ne după toate femeile care semănau cu Miss Wren sau după locuri care ar fi putut servi drept ascunziş pentru un deosebit. Dar aici *toate* lucrurile păreau deosebite – bucla asta, cu ciudăţeniile ei haotice, era ascunzişul perfect pentru deosebiţi. Şi totuşi, chiar şi aici oamenii ne băgau în seamă, întorcând capul subtil după noi. Începeam să devin paranoic. Oare câţi dintre ei erau spioni ai strigoilor – sau chiar strigoi deghizaţi? Cel mai mult mă îngrijora clovnul, cel de lângă care o trăsese Bronwyn pe Olive. Ne ieşea tot timpul în cale. Cred că am trecut pe lângă el de vreo cinci ori: ba tândălea pe o alee, ba se uita la noi de la o fereastră, ba ne privea dintr-o cabină foto acoperită cu pânză de cort – părul ciufulit şi machiajul lui groaznic creând un contrast înfiorător cu fundalul pictat, reprezentând un peisaj bucolic. Părea omniprezent.

— Nu-i bine să ne plimbăm aici, în văzul lumii, i-am spus Emmei. Nu putem să dăm ture pe aici la nesfârşit. Oamenii încep să se uite la noi. *Clovnii.*

— Care clovni? mă întrebă Emma. Dar, da, sunt de acord cu tine – doar că e greu să ne dăm seama pe unde s-o luăm în nebunia asta.

— Ar trebui să pornim de la cea mai deosebită parte a *oricărui* carnaval, spuse Enoch vârându-şi capul între noi. Spectacolul secundar.

Enoch arătă spre o faţadă înaltă şi ţipătoare de pe marginea piaţetei.

— Spectacolele secundare şi deosebiţii se potrivesc ca laptele şi biscuiţii. Sau sufletele-pustii şi strigoii.

— De obicei, spuse Emma, dar strigoii ştiu asta foarte bine. Sunt sigură că nu aşa a reuşit Miss Wren să rămână liberă atâta timp. Nu ascunzându-se în locuri atât de bătătoare la ochi.

— Ai vreo idee mai bună? spuse Enoch.

Nu aveam, aşa că am luat-o spre scena cu spectacole mai mici. Am încercat să-l găsesc pe clovnul care ne privise chiorâş, dar nu l-am mai găsit. Se pierduse în mulţime.

Lângă o scenă mai mică, un mesager murdar şi ciufulit vorbea într-un megafon, promiţându-ne imagini „şocante despre cele mai oribile erori ale naturii, accesibile publicului în mod legal” pentru un preţ modic. Spectacolul se intitula „Congresul Ciudăţeniilor Umane.”

— Îmi aminteşte de nişte serate la care am participat cândva, spuse Horace.

— Unii dintre „ciudaţii” ăştia ar putea fi deosebiţi, spuse Millard, caz în care ar putea să ştie ceva despre Miss Wren. Eu zic că merită banii.

— N-avem bani de bilet, spuse Horace, scoţând o monedă pătată din buzunar.

— Când ne-ai văzut tu să plătim intrarea la un spectacol de circ? întrebă Enoch.

L-am urmat pe Enoch până la intrarea din spate unde faţada ca un perete fu înlocuită de un cort mare, acoperit cu o pânză subţire. Tocmai căutam o crăpătură prin care să ne strecurăm când cineva dădu pânza la o parte, iar o femeie şi un bărbat elegant se năpustiră afară. Bărbatul încerca s-o susţină, în timp ce ea îşi făcea vânt cu un evantai.

— Daţi-vă la o parte! se răţoi la noi bărbatul. Femeia asta are nevoie de aer!

Deasupra intrării scria: „ACCESUL PERMIS DOAR ARTIŞTILOR.”

Ne-am strecurat înăuntru, dar am fost opriţi imediat. Un băiat cu o înfăţişare comună stătea pe un scaun împodobit cu ciucuri. Părea să aibă un soi de rol oficial.

— Sunteţi artişti? ne întrebă. N-aveţi voie să intraţi dacă nu sunteti artişti.

Prefăcându-se jignită, Emma răspunse:

— Bineînţeles că suntem artişti, spuse ea şi, ca să demonstreze acest lucru, aprinse o flacără micuţă pe vârful degetului pe care o stinse apropiind-o de ochi.

Băiatul ridică din umeri nepăsător.

— Bine, daţi-i drumul.

Am trecut pe lângă el clipind, ochii noştri adaptându-se treptat la întuneric. Spectacolul consta dintr-un labirint

făcut din pânză, acoperit cu un tavan jos – un culoar, iluminat în mod teatral cu torţe, care cotea brusc din şase în şase metri, astfel încât, după fiecare colţ, ne aştepta o nouă „anomalie.” Un grup mic de spectatori, unii râzând, alţii palizi şi tremurând, înaintară împleticindu-se pe lângă noi în direcţia opusă.

BEARDED
LADY
MAN
MEN
FOLDING

Primii ciudaţi erau genul pe care-l vedeai de obicei la spectacolele de curiozităţi şi nici măcar nu păreau cine ştie ce deosebiţi. Am văzut un bărbat „ilustrat”, acoperit cu tatuaje, o femeie cu barbă, în timp ce-şi mângâia barba lungă chicotind, o perniţă de ace umană, care îşi înţepa faţa cu ace şi îşi bătea cuie în nas cu un ciocan. Mie mi se părea destul de impresionant, în timp ce prietenii mei care, alături de Miss Peregrine, călătoriseră prin Europa cu un circ ambulant, abia reuşeau să se abţină să caşte.

Sub un banner pe care scria „UIMITORII OAMENI-CHIBRIT”, un domn cu o mie de cutii de chibrituri lipite de haine se luă la trântă cu un altul, îmbrăcat doar în beţe de chibrit lipite unul de celălalt, până când pieptul celui din urmă se aprinse brusc. Bărbatul dădu din mâini şi din picioare, cu o falsă expresie de oroare pe chip.

— Nişte amatori, mormăi Emma în timp ce ne mână spre următorul punct de atracţie.

Pe măsură ce avansam ciudăţeniile deveneau tot mai mari. Am văzut o fată îmbrăcată cu o rochie lungă cu franjuri, cu un piton uriaş atârnându-i de talie şi care dansa şi se încolăcea la comandă. Emma a recunoscut în acest talent ceva aproape deosebit, pentru că doar *syndrigasti* puteau să îmblânzească şerpi. Dar când Emma a întrebat-o de Miss Wren, fata ne-a aruncat o privire urâtă, iar şarpele ei a sâsâit la noi, arătându-şi colţii înveninaţi, aşa că ne-am văzut de drum.

N 3L

— Asta-i o pierdere de timp, spuse Enoch. Timpul lui Miss Peregrine se scurge văzând cu ochii şi noi căscăm gura într-un carnaval! Haideţi să cumpărăm şi nişte acadele, dacă tot suntem aici!

Dar mai aveam de văzut o anomalie, aşa că ne-am continuat drumul. Ultima scenă era goală. Vedeam doar un fundal simplu, o măsuţă cu flori şi o tablă sprijinită pe un suport pe care scria: FAIMOSUL OM DE CAUCIUC.

Un maşinist a ieşit pe scenă cu un geamantan în mână. L-a pus jos şi a plecat.

Mulţimea s-a adunat în faţa scenei. Geamantanul rămase neclintit în mijlocul scenei. Oamenii începură să strige:

— Daţi-i drumul!

Şi:

— Scoateti ciudatul afară!

Geamantanul a început să se clatine. Apoi a început să tremure, clătinându-se înainte şi înapoi, până când a aterizat pe o parte. Mulţumea s-a îngrămădit spre scenă, cu ochii aţintiţi asupra geamantanului.

Încuietoarele pocniră şi încet, foarte încet, geamantanul se deschise. Doi ochi albi s-au uitat pe furiş la mulţime şi apoi geamantanul s-a mai deschis puţin, dezvăluind o faţă – faţa unui bărbat, cu o mustaţă aranjată frumos şi o pereche de ochelari cu lentile rotunde; omul reuşise cumva să se înghesuie într-un geamantan cam de mărimea trunchiului meu.

Mulţimea aplauda tot mai frenetic, pe măsură ce ciudatul continua să-şi desfacă membrele, unul câte unul, şi a păşit afară din geamantanul ridicol de mic. Era foarte înalt şi slab ca un ţâr – atât de alarmant de slab, încât părea că o să-i iasă oasele pe sub piele. Era un semn de exclamare uman, dar emana atâta demnitate, încât nu puteam să râd de el. Cercetă mulţimea care îl aclama cu o expresie neînduplecată, după care se înclină ceremonios.

Apoi ne-a făcut o demonstraţie de vreo zece minute ca să ne arate cât era de flexibil şi în câte feluri putea să-şi îndoaie membrele – îşi răsuci piciorul astfel încât vârfurile degetelor îi atinseră şoldul, apoi s-a înclinat, astfel încât

genunchiul i-a atins pieptul – şi după mai multe aplauze şi plecăciuni, spectacolul s-a încheiat.

Am rămas mai în urmă în timp ce mulţimea se risipea. Contorsionistul tocmai se pregătea să părăsească scena, când Emma îl întrebă:

— Faceţi parte dintre cei deosebiţi, nu-i aşa?

Bărbatul s-a oprit. S-a întors către ea privind-o cu un aer extrem de iritat.

— Pardon? spuse cu un accent rusesc strident.

— Îmi cer scuze că v-am încolţit aşa, dar trebuie s-o găsim pe Miss Wren, spuse Emma. Ştim că e pe aici, pe undeva.

— Pff! spuse bărbatul, expediind-o cu un sunet care aducea a râset batjocoritor şi a scuipat agresiv, în acelaşi timp.

— E un caz de urgenţă! îl imploră Bronwyn.

Contorsionistul îşi încrucişă braţele într-un „x” subţire şi spuse:

— Nuş’ şhe zâşi.

Apoi părăsi scena.

— Şi acum ce facem? întrebă Bronwyn.

— Continuăm căutările, spuse Emma.

— Şi dacă n-o găsim pe Miss Wren? întrebă Enoch.

— O căutăm *până când* o găsim, şuieră Emma printre dinţi. E clar pentru toată lumea?

Era foarte clar. Nu mai aveam alte opţiuni. Dacă planul ăsta nu mergea – dacă Miss Wren nu era aici sau dacă n-o găseam în curând –, atunci toate eforturile noastre fuseseră în zadar şi Miss Peregrine pierea oricum, ca şi cum nici n-am fi trecut prin Londra.

Am ieşit din cort prin acelaşi loc prin care intrasem, dezamăgiţi. Am trecut pe lângă scenele părăsite, pe lângă băiatul cu înfăţişare comună şi am ieşit la lumină. Stăteam în faţa cortului, fără să ştim pe unde s-o apucăm, când băiatul cu înfăţişare comună scoase capul pe crăpătura care servea drept uşă.

— Care-i treaba? ne întrebă. Nu v-o plăcu' spectacolu'?

— Ba, da, a fost... în regulă, am spus, făcându-i semn să ne lase în pace.

— N-a fost suficient de deosebit? ne întrebă.

Asta ne-a atras atenţia.

— Ce-ai spus? îl întrebă Emma.

— Wakeling şi Rookery, spuse băiatul şi arătă spre capătul îndepărtat al pieţei. Acolo se dau *adevăratele* spectacole.

Apoi ne-a făcut cu mâna şi a dispărut din nou în spatele pânzei.

— Misterios, spuse Hugh.

— Chiar a zis „deosebit"? spuse Bronwyn.

— Ce-o fi Wakeling şi Rookery? am întrebat.

— Un loc, spuse Horace. Undeva în bucla asta, cred.

— Poate fi o intersecţie, spuse Emma şi trase pânza ca să-l întrebe pe băiat dacă la asta se referea, dar nu mai era nici urmă de el.

Aşadar, am luat-o din nou prin mulţime către celălalt capăt al pieţei, spre care fusesem îndrumaţi. Singura şi ultima noastră speranţă se agăţa de două străzi cu nume ciudate despre care nu ştiam nimic, nici măcar dacă

existau în realitate.

•••

Undeva, la câteva străzi de piaţa principală, zarva mulţumii a fost înlocuită de un ţăcănit şi un zăngănit industrial, iar mirosul greu de carne prăjită şi dejecţii a fost înlocuit de o duhoare mult mai cumplită şi mai greu de suportat. Am traversat un râu infernal, cu albia regularizată şi am intrat într-o zonă industrială, cu fabrici şi ateliere şi coşuri care scuipau spre cer rafale de fum negru. Aici am găsit strada Wakeling. Am luat-o spre celălalt capăt, în căutarea celeilalte străzi, dar am nimerit într-o fundătură: un canal colector care se vărsa în râu. Enoch spunea că se numeşte Râul Fleet. Strada ocolea canalul şi se întorcea spre punctul din care am venit. După ce-am trecut de punctul în care începea strada Wakeling, drumul a început să se unduie, iar în loc de fabrici şi ateliere, se vedeau nişte clădiri de birouri joase şi tot felul de case cu faţade anonime, fără nicio firmă sau indicator, de parcă întreg cartierul ar fi fost construit cu scopul de a rămâne cât mai anonim.

Senzaţia neplăcută de dinainte se intensifica. Dacă ni s-a întins o cursă? Dacă am fost trimişi în acel colt îndepărtat al oraşului tocmai ca să putem fi atacaţi fără să bage cineva de seamă?

A urmat o nouă curbă şi strada s-a îndreptat din nou. În clipa următoare, m-am ciocnit de Emma care până atunci mergea în faţa mea, dar care acum se opri dintr-odată.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

În loc de răspuns, Emma doar a arătat doar cu degetul. În faţa noastră, la o intersecţie în formă de T, se vedea un grup de oameni. Deşi la carnaval era insuportabil de cald, mulţi dintre ei erau înfofoliţi cu fulare şi haine groase. Stăteau în faţa unei clădiri ciudate şi se holbau la ea uluiţi – ca şi noi de altfel. Clădirea în sine nu ieşea prin nimic în evidenţă – avea patru etaje, iar la ultimele trei se vedeau doar şiruri de ferestre înguste, rotunjite, ca la orice altă veche clădire de birouri. De fapt, era aproape identică cu

cele din jurul ei, cu o singură excepţie: era complet acoperită de gheaţă. Gheaţa îi acoperise ferestrele şi uşile. Ţurţurii atârnau ca nişte colţi sub fiecare ramă sau bordură. Pe la cadrele uşilor, vântul răscolea zăpada şi o depunea în mormane uriaşe pe trotuarul din faţa clădirii. Arăta de parcă întreaga clădire ar fi fost răvăşită de un viscol – pe *dinăuntru.*

M-am uitat la indicatorul acoperit de zăpadă: R – KERY STRE –.

— Cunosc locul ăsta, spuse Melina. E clădirea arhivelor deosebiţilor. Locul în care sunt păstrate toate documentele noastre oficiale.

— De unde ştii? o întrebă Emma.

— Miss Thrush mă pregătea pentru postul de asistentă-adjunctă a ombudswomanului de aici. Examenul e foarte dificil. Mă pregătesc de douăzeci şi unu de ani.

— Şi e normal să fie acoperită de zăpadă? întrebă Bronwyn.

— Nu, din câte ştiu eu, spuse Melina.

— E locul în care se adună Consiliul Ymbrynelor pentru Căutarea Nodului în Papură Anual, apropo de normele interne, spuse Millard.

— Consiliul Ymbrynelor se întruneşte *aici?* întrebă Horace. E o clădire foarte modestă. Mă aşteptam la un castel sau ceva asemănător.

— Ideea e tocmai asta, să nu iasă în evidenţă, spuse Melina. Nu trebuie să sară deloc în ochi.

— Înseamnă că nu prea se pricep la camuflaj, spuse Enoch.

— Cum spuneam, de obicei nu e acoperită de gheaţă.

— Ce crezi că s-a întâmplat? am întrebat.

— Nimic bun, spuse Millard. Clar, nimic bun.

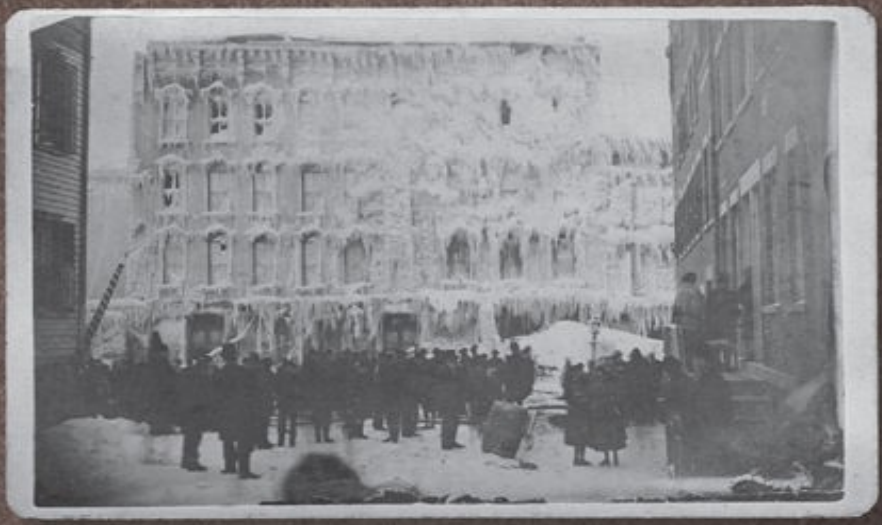

Nu mai încăpea îndoială, trebuia să ne apropiem şi să cercetăm terenul mai pe îndelete, dar nu voiam să ne grăbim ca nişte netoţi. Am rămas pe loc şi am privit clădirea de la distanţă. Oamenii veneau şi plecau. Cineva a dat să deschidă uşa, dar aceasta era sigilată de stratul de gheaţă. Mulţimea se mai rări.

— Tic, tac, tic, tac, spuse Enoch. Pierdem vremea.

Ne-am croit drum prin ce mai rămăsese din mulţime şi am păşit pe un trotuar alunecos. Clădirea emana un aer rece. Tremuram, aşa că ne-am vârât mâinile în buzunare. Bronwyn a tras de uşă până când a reuşit s-o smulgă din loc, cu balamale cu tot – dar holul era complet blocat de gheaţă. Gheaţa se întindea de la un perete la altul, de la tavan la podea, până în inima clădirii unde totul părea învăluit într-o ceaţă albăstruie. Acelaşi lucru era valabil şi pentru ferestre: am şters pojghiţa îngheţată de pe un geam, apoi de pe un altul, dar tot nu vedeam decât gheaţă prin ele. Ca şi cum un gheţar s-ar fi format undeva în centrul clădirii şi limbile lui îngheţate s-ar fi strecurat peste tot unde exista o deschizătură.

Am verificat toate intrările posibile. Am dat ocol clădirii căutând o uşă sau o fereastră neblocată, dar peste tot era numai gheaţă. Am ridicat pietre şi cărămizi căzute şi am încercat să cioplim gheaţa, dar era aproape imposibil – nici măcar Bronwyn nu reuşea să scobească mai mult de câţiva centimetri. Millard cercetă atent *Poveştile* sperând c-o să găsească un indiciu referitor la clădire, dar fără succes. Nu a găsit niciun secret.

În sfârşit, am hotărât să ne încercăm norocul, cu toate că ştiam că s-ar putea să eşuăm. Am format un semicerc în jurul Emmei ca s-o ascundem, iar Emma şi-a încălzit mâinile şi le-a lipit de peretele de gheaţă care umplea holul. După un minut, gheaţa a început să se topească, apa prelingându-se şi formând o băltoacă în jurul picioarelor noastre. Dar totul se întâmpla dureros de încet şi după cinci minute, nu a reuşit să topească mai mult de cincizeci de centimetri.

— La viteza asta, o să ne ia o săptămână să ajungem pe

hol, spuse ea, retrăgându-şi mâinile.

— Chiar crezi că Miss Wren e aici? întrebă Bronwyn.

— *Trebuie* să fie, spuse Emma pe un ton hotărât.

— Mie optimismul ăsta molipsitor mi se pare de-a dreptul uluitor, spuse Enoch. Dacă Miss Wren e aici, înseamnă că e îngheţată bocnă.

Emma s-a răstit la el.

— Tunete şi fulgere! Aoleu şi vai de noi! Cred că te-ai bucura dacă lumea ar pieri mâine, doar ca să ne poţi scoate ochii c-un „V-am spus eu”!

Enoch clipi spre ea, surprins, apoi spuse pe un ton foarte calm:

— Draga mea, dacă vrei să trăieşti într-o lume fantezistă, n-ai decât. Eu unul sunt realist.

— Dacă ai fi contribuit şi cu altceva în afară de critică, spuse Emma, dacă ne-ai fi dat vreodată un sfat bun într-un moment de criză, în loc doar să ridici din umeri la perspectiva eşecului şi a morţii, poate că aş reuşi să-ţi înghit toanele astea veşnice! Dar la cum stau lucrurile…

— Am încercat totul! interveni Enoch. Ce sfat să vă mai dau?

— Ar mai fi un lucru pe care nu l-am încercat încă, spuse Olive cu vocea-i piţigăiată de undeva de pe margine.

— Ce anume? o întrebă Emma.

Olive hotărî că e mai bine dacă ne arată. Părăsi trotuarul şi se duse spre mulţime, întoarse faţa spre clădire şi strigă cât putu de tare:

— *Hei, Miss Wren! Dacă eşti acolo, te rog să ieşi! Avem nevoie de…*

Înainte să apuce să termine, Bronwyn a trântit-o la pământ şi Olive a rostit restul propoziţiei undeva în subţioara fetei butucănoase.

— Ai înnebunit? întrebă Bronwyn târând-o pe Olive înapoi. O să ne dai în vileag pe toţi!

O lăsă pe Olive jos, pe trotuar, şi tocmai se pregătea s-o certe şi mai tare, când fetiţa începu să plângă.

— Şi dacă vă dau în vileag? Dacă n-o găsim pe Miss Wren şi n-o putem salva pe Miss Peregrine, ce mai contează? Poate să ne atace şi întreaga armată de strigoi!

O doamnă ieşi din masa de oameni şi se apropie de noi. Era o femeie mai în vârstă, încovoiată sub povara anilor, cu faţa pe jumătate ascunsă sub gluga pelerinei.

— Se simte bine? întrebă doamna.

— Da, e bine, mulţumesc, spuse Emma pe un ton indiferent.

— Ba *nu* sunt bine! spuse Olive. Nimic nu e bine! Tot ce voiam e să trăim în linişte şi pace pe insula noastră, dar monştrii ăia au venit şi au rănit-o pe directoarea noastră. Acum nu vrem decât s-o ajutăm – dar nici măcar atâta lucru nu putem face!

Olive lăsă capul jos şi începu să plângă sfâşietor.

— Ei, bine, spuse femeia, atunci e foarte bine că aţi venit să mă vedeţi.

Olive ridică privirea, îşi trase nasul şi zise:

— Ce-aţi spus?

În clipa următoare, femeia dispăru.

Pur şi simplu.

Dispăru, iar hainele şi pelerina ei, dintr-odată goale, căzură grămadă pe trotuar, cu un „vuuump” delicat. Eram prea uluiţi ca să putem vorbi – până când o pasăre mică sări afară de sub cutele pelerinei.

Am înlemnit, neştiind dacă ar trebui să încerc s-o prind.

— Ştiţi cumva ce fel de pasăre e asta? întrebă Horace.

— Cred că e o pitulice.

Pasărea a bătut din aripi, a sărit în aer şi a dispărut pe după colţul clădirii.

— N-o pierdeţi din ochi! strigă Emma şi am rupt-o cu

toţii la fugă, alunecând pe gheaţă, dând colţul spre aleea sufocată de nămeţii de zăpadă, aflată între clădirea îngheţată şi cea de lângă ea.

Pasărea dispăruse.

— La naiba! spuse Emma. Unde s-a dus?

Apoi, de sub pământul de sub noi au început să răzbată nişte sunete ciudate: zăngănit metalic, voci, şi sunetul apei şiroinde. Am răscolit zăpada cu piciorul şi am dat peste două uşi de lemn montate în cărămidă, ca uşile de la intrarea unei pivniţe.

Uşile nu erau zăvorâte. Am tras de ele. Înăuntru se vedeau nişte trepte care coborau spre o încăpere întunecată, acoperită de gheaţa care se topea repede, băltoacele adunându-se şi scurgându-se într-un jgheab ascuns.

Emma s-a ghemuit şi a strigat în întuneric:

— Hei! E cineva acolo?

— Dacă veniţi, se auzi o voce îndepărtată, veniţi repede!

Emma s-a îndreptat de spate, uimită.

— Cine eşti?

Aşteptam răspunsul. Dar răspunsul întârzia.

— Ce mai aşteptăm? spuse Olive. E Miss Wren!

— Nu ştim sigur asta, spuse Millard. Şi nu ştim nici *ce* s-a întâmplat aici.

— Ei, bine, o să aflu eu, spuse Olive şi înainte să apucăm s-o reţinem, s-a dus la uşa pivniţei şi a sărit în gol, plutind uşor până jos.

— N-am murit! ne tachină din întuneric.

De ruşine am pornit după ea, am coborât treptele, până când am descoperit un tunel săpat în gheaţa groasă. De pe tavan picura apă îngheţată sau se scurgea pe pereţi în şiroaie necontenite. Şi nu era chiar întuneric beznă – de după o cotitură, venea o lumină slabă, delicată ca un voal.

Am auzit paşi apropiindu-se. O umbră alunecă pe peretele din faţa noastră. Apoi o siluetă învăluită într-o manta se contură înaintea cotiturii din tunel, în lumina de pe fundal.

— Bună, copii, spuse silueta. Sunt Balenciaga Wren şi

mă bucur foarte mult că sunteţi aici.

◆◆◆ CAPITOLUL DOISPREZECE ◆◆◆

Sunt Balenciaga Wren.

La auzul cuvintelor ne simţeam ca şi cum cineva ar fi destupat o sticlă sub presiune. Mai întâi s-a auzit sfârâitul – ţipete de uimire, chicoteli –, şi apoi, pocnetul – bucuria de nestăvilit: eu şi Emma ne-am îmbrăţişat şi am început să ţopăim, Horace a căzut în genunchi şi a ridicat braţele spre cer, de parcă ar fi vrut să zică „Aleluia!” Olive era atât de emoţionată, încât începu să leviteze chiar dacă avea pantofii de plumb în picioare, bâlbâindu-se:

— No-no-noi cre-cre-deam că n-o să mai ve-ve-dem o ymbrynă! Ni-ni-ciodată!

În sfârşit, o găsisem pe Miss Wren. Cu câteva zile în urmă, era doar o ymbrynă necunoscută dintr-o buclă de care nu auzise mai nimeni, dar de atunci, dobândise dimensiuni aproape mitice: era ultima ymbrynă liberă, puternică – din câte ştiam – simbolul viu al speranţei, ceva după care tânjisem în tot acest timp. Şi iat-o acum, în faţa noastră, atât de omenească şi de fragilă! Am recunoscut-o după fotografia pe care ne-o arătase Addison, doar că acum nu mai avea nicio şuviţă neagră în părul argintiu. Brazde adânci îi încreţeau sprâncenele şi îi strângeau gura şi stătea cu umerii încovoiaţi, de parcă n-ar fi purtat doar povara anilor, ci şi pe cea a tuturor speranţelor noastre disperate.

Ymbrynă îşi trase gluga de pe cap şi spuse:

— Şi eu mă bucur să vă văd, dragilor, dar trebuie să intraţi repede. Afară nu sunteţi deloc în siguranţă.

Se întoarse şi o luă încet spre pasaj. Am urmat-o în şir indian, clătinându-ne în spatele ei prin tunelul de gheaţă, ca nişte răţuşte după mama lor, târşâindu-ne picioarele şi încercând să ne ţinem de pereţi ca să nu alunecăm la tot pasul. Atât de puternică era influenţa unei ymbryne asupra copiilor deosebiţi: simpla prezenţă a unei ymbryne – chiar şi a uneia pe care tocmai o întâlnisem – era de ajuns ca să ne liniştească pe dată.

Urmă o bucată în pantă. Am trecut pe lângă cazane amuţite, cu bărbi de gheaţă şi am traversat o galerie îngheţată de sus până jos – mai puţin tunelul care o străbătea şi care părea scobit prin mijlocul galeriei. Gheaţa era groasă, dar transparentă şi în câteva locuri vedeam prin ea la o distanţă de vreo douăzeci, treizeci de picioare, fără ca imaginea să fie vreun pic deformată. Galeria părea un soi de recepţie, cu şiruri de scaune cu spătarul drept îndreptate către un birou masiv şi câteva fişiere, prinse toate sub tone de gheaţă. Lumina zilei, filtrată, albastră, pătrundea prin ferestrele imposibil de atins, în spatele cărora se vedea strada, o pată neclară, cenuşie.

O sută de suflete-pustii n-ar fi reuşit să spargă gheaţa aia şi să ajungă la noi, nici dacă ar fi scobit în ea o săptămână. Dacă n-ar fi existat intrarea în tunel, locul ăsta ar fi fost o fortăreaţă perfectă. Sau o închisoare perfectă.

Pe pereţi atârnau sute de ceasuri, acele lor oprite indicau ore diferite. (Cei care lucrau aici voiau să fie la curent cu ora exactă din fiecare buclă, poate.) Deasupra lor, nişte indicatoare arătau direcţia către diferite birouri.

 SUBSECRETARUL AFACERILOR TEMPORALE
 CUSTODELE ACTELOR GRAFICE
URGENŢE NESPECIFICE
DEPART. ECLIPSĂRI ŞI SUSPENDĂRI

Prin uşa biroului Afacerilor Temporale am zărit un bărbat prins în gheaţă. Stătea gheboşat, de parcă ar fi vrut să-şi elibereze piciorul, în timp ce gheaţa îi paraliza restul corpului. Părea prins acolo de multă vreme. M-am înfiorat şi am întors capul.

Tunelul se termina în faţa unei scări elegante, a cărei balustradă nu era acoperită de gheaţă, dar era năpădită de hârtii. O fată ne urmărea de pe una dintre ultimele trepte ale scării apropiindu-ne, alunecând şi încercând să rămânem în picioare. Nu trăda prea mult entuziasm. Avea părul lung, despărţit aproape simetric pe creştet şi i se

revărsa până la şolduri. Purta ochelari cu lentile mici, rotunde, pe care îi potrivea tot timpul, iar buzele ei subţiri păreau incapabile să zâmbească.

— Althea! spuse Miss Wren, pe un ton sever. N-ai voie să umbli aşa, aiurea când e deschis pasajul – poate să intre oricine!

— Da, duducă, spuse fata şi înălţă capul uşor. Cine sunt ăştia, duducă?

— Sunt elevii lui Miss Peregrine. Cei despre care ţi-am povestit.

— Au adus ceva mâncare? Sau medicamente? Sau ceva folositor?

Fata rostea fiecare cuvânt chinuitor de încet, pe un ton la fel de inexpresiv ca şi chipul ei.

— Nu mai pune întrebări până nu încui, spuse Miss Wren. Hai, fuguţa!

— Da, duducă, spuse fata şi se îndreptă agale spre tunel, de parcă ar fi avut tot timpul din lume, târându-şi mâinile pe pereţii tunelului.

— Îmi cer scuze, spuse Miss Wren. Althea nu e încăpăţânată din răutate; aşa e firea ei. Dar ţine lupii la distanţă şi avem mare nevoie de ea aici. O s-o aşteptăm.

Miss Wren se aşează pe ultima treaptă şi când se aplecă, aproape că i-am auzit oasele bătrâne pocnind. Nu ştiam ce înseamnă „să ţii lupii la distanţă”, dar aveam atâtea întrebări, încât am hotărât că asta putea să mai aştepte.

— Miss Wren, spuse Emma, de unde aţi ştiut cine suntem? Că nu v-am spus.

— E treaba unei ymbryne să ştie, răspunse ea. Am străjeri în fiecare copac, de aici şi până la Marea Irlandeză. Şi, oricum, sunteţi renumiţi! Există o singură ymbrynă ai cărei învăţăcei au reuşit să scape din capcana celor corupţi fără să fie răniţi, şi ymbryna asta se numeşte Miss Peregrine. Dar habar n-am cum aţi ajuns până aici fără să vă ia prizonieri – sau cum ciudăţenia ciudăţeniilor m-aţi găsit!

— Băiatul de la carnaval ne-a îndrumat către locul ăsta, spuse Enoch ridicând mâna în dreptul bărbiei. Era cam atât de înalt… Şi purta o pălărie ridicolă.

— E unul dintre oamenii mei de veghe, spuse Miss Wren, dând din cap. Dar *pe el* cum l-aţi găsit?

— Am prins un porumbel-spion, spuse cu mândrie Emma. El ne-a condus spre buclă.

(Sări partea despre cum Miss Peregrine l-a omorât.)

— Porumbeii mei! izbucni Miss Wren. Dar de unde aţi aflat despre ei? Şi, mai ales, cum aţi reuşit *să prindeţi* unul?

Millard a păşit în faţă. Împrumutase paltonul lui Horace din camera de deghizat ca să nu îngheţe şi, deşi Miss Wren nu părea surprinsă de paltonul care atârna gol în aer, a rămas uimită când băiatul invizibil a spus:

— Mi-am dat seama unde sunt după ce-am citit *Poveştile deosebiţilor.* Dar prima oară am auzit de porumbei de la un câine preţios.

— Dar *nimeni* nu ştie unde e menajeria mea!

Miss Wren era prea uluită ca să poată vorbi şi pentru că răspunsurile noastre îi trezeau şi mai mult curiozitatea, i-

am povestit totul de-a fir a păr, cât am putut de repede, de la începutul aventurii noastre, când am evadat de pe insulă în nişte bărcuţe fără vele.

— Mai-mai să ne înecăm! spuse Olive.

— Şi să fim împuşcaţi şi bombardaţi şi mâncaţi de suflete-pustii! spuse Bronwyn.

— Şi era să ne calce metroul, spuse Enoch.

— Şi să mă strivească o comodă, contră Horace, aruncându-i o privire urâtă fetei telekinetice.

— Am călătorit mult printr-un ţinut plin de pericole, spuse Emma, doar ca să găsim pe cineva care s-o poată ajuta pe Miss Peregrine. Am sperat ca persoana aceea să fiţi chiar dumneavoastră, Miss Wren.

— De fapt, contăm pe asta, zise Millard.

Miss Wren a avut nevoie de câteva minute ca să poată vorbi şi atunci când a deschis gura, vocea i s-a frânt de emoţie.

— Ce copii curajoşi şi minunaţi! Sunteţi nişte miracole, fiecare dintre voi, şi orice ymbrynă s-ar bucura să vă numească elevii ei.

Îşi şterse o lacrimă cu mâneca pelerinei.

— Mi-a părut rău când am auzit ce s-a întâmplat cu Miss Peregrine. N-o cunosc prea bine pentru că eu sunt mai retrasă, dar vă promit un lucru: c-o s-o aducem înapoi. Şi pe ea, şi pe celelalte surori!

O s-o aducem înapoi?

Atunci mi-am dat seama că Miss Peregrine nu fusese încă scoasă din sacul lui Horace. Miss Wren nici n-o văzuse încă!

— Ah, păi, e aici! spuse Horace, după care a lăsat sacul jos şi l-a dezlegat.

O clipă mai târziu, Miss Peregrine a ieşit clătinându-se, ameţită de cât stătuse în întuneric.

— Pe toţi strămoşii noştri! izbucni Miss Wren. Dar… am auzit c-a fost răpită de strigoi!

— *Chiar* a fost răpită, spuse Emma. Dar am salvat-o!

Miss Wren era atât de emoţionată, încât sări în sus fără să se sprijine de toiagul ei şi a trebuit s-o prind de cot ca

să nu cadă.

— Alma, tu eşti? strigă ea dintr-o răsuflare şi când şi-a recăpătat echilibrul, s-a năpustit s-o ridice pe Miss Peregrine. Hei, Alma! Chiar tu eşti?

— Da, ea e! zise Emma. E Miss Peregrine!

Miss Wren a ţinut pasărea la distanţă, cercetând-o din toate unghiurile, în timp ce Miss Peregrine dădea din aripi şi picioare.

— Hmmm, hm, hm, mormăi Miss Wren ca pentru sine, îngustând ochii şi strângându-şi buzele. Ceva nu-i în regulă cu directoarea voastră.

— A fost rănită, spuse Olive. Pe dinăuntru.

— Nu se mai poate preschimba în om, spuse Emma.

Miss Wren a dat din cap cu un aer funest, de parcă şi-ar fi dat deja seama şi singură.

— De când e aşa?

— De trei zile, spuse Emma. De când am recuperat-o de la strigoi.

— Câinele dumneavoastră ne-a spus că dacă nu se schimbă la loc în curând, n-o să mai poată s-o facă deloc, i-am zis.

— Da, spuse Miss Wren. Addison are dreptate.

— Şi a mai zis că doar o ymbrynă o poate ajuta, spuse Emma.

— Aşa e.

— S-a schimbat, zise Bronwyn. N-o mai recunoaştem. O vrem înapoi pe Miss P. cea dinainte!

— Nu putem s-o lăsăm să i se întâmple una ca asta! zise Horace.

— Ei, bine? întrebă Olive. Puteţi, vă rog, s-o schimbaţi din nou în om?

O înconjurasem pe Miss Wren şi o încolţeam din toate direcţiile. Era clar cât eram de disperaţi.

Miss Wren ridică mâinile implorându-ne să facem linişte.

— Aş vrea să fie atât de simplu, zise, sau să pot s-o ajut atât de repede. Când o ymbrynă rămâne pasăre prea mult timp, devine rigidă, ca un muşchi care nu mai e folosit. Dacă încerci să-l mişti prea brusc, s-ar putea să

pleznească. Trebuie să-l masezi delicat, să-l modelezi ca pe o bucată de argilă. Dacă încep să lucrez cu ea toată noaptea, poate termin până mâine dimineaţă.

— Asta dacă are atâta timp la dispoziţie, spuse Emma.

— Roagă-te să aibă, îi răspunse Miss Wren.

Fata cu părul lung se întoarse păşind încet în timp ce palmele îi alunecau pe peretele tunelului. Pe unde trecea mâna ei se forma un strat gros de gheaţă. Tunelul din spatele ei se îngustase şi părea lat de doar câţiva centimetri; în curând, avea să fie complet blocat, şi noi izolaţi de lumea de afară.

Miss Wren îi făcu semn fetei să se apropie.

— Althea! Fugi sus şi spune-i asistentei să pregătească o cameră de consultaţie. O să am nevoie de toate leacurile mele!

— Când spuneţi „leacuri”, vă referiţi la soluţii, la infuzii sau la suspensii?

— La toate! strigă Miss Wren. Şi repede – avem de-a face cu o urgenţă!

Apoi fata o văzu pe Miss Peregrine şi căscă puţin ochii – n-o mai văzusem să reacţioneze atât de „expresiv” – şi o luă pe scări în sus.

De data asta o rupse la fugă.

•••

Am prins-o pe Miss Wren de braţ şi am ajutat-o să urce scările. Clădirea avea patru etaje şi noi ne îndreptam spre ultimul. În afară de casa scărilor, era singura zonă din clădire încă accesibilă; celelalte etaje erau sigilate de pereţi de gheaţă. De fapt, urcam într-un tunel scobit într-un cub de gheaţă gigantic.

Am aruncat o privire rapidă într-una dintre camerele pe lângă care am trecut. Limbile de gheaţă umflate smulseră uşile din balamale şi prin glafuri vedeam urmele unui atac: mobilă răsturnată, sertare trase, mormane de hârtie împrăştiate. O mitralieră stătea sprijinită de un birou, cu proprietarul ei îngheţat în poziţia în care a încercat să fugă. Un deosebit zăcea prăbuşit într-un colţ, lângă un

perete ciuruit de gloanţe. În afara ymbrynelor, Althea părea una dintre cele mai puternice fete deosebite pe care le cunoscusem vreodată. Am ridicat privirea la timp ca s-o văd cum dispare pe palierul de deasupra noastră, cu coama aceea nesfârşită de păr care se prelingea în urma ei ca o imagine consecutivă[7] estompată.

Am rupt un ţurţure de pe perete.

— Ea a făcut asta? Serios? am întrebat întorcând capul.

— Da, serios, spuse Miss Wren, răsuflând cu greu lângă mine. Lucrează – sau, mai bine spus, a lucrat – ca asistentă la ministerul de eclipsări şi suspendări, şi era de serviciu în ziua în care corupţii au asediat clădirea. Pe vremea aia nu ştia prea multe despre puterea ei decât că mâinile ei iradiau o răceală ieşită din comun. Mi-a spus că i s-a părut genul de lucru care o ajuta vara, pe timpul caniculei, şi că niciodată nu s-a gândit că şi-ar putea folosi talentul drept armă de apărare înainte ca două suflete-pustii să înceapă să-l devoreze pe ministru de faţă cu ea. Speriată cum era, a invocat o putere până atunci complet necunoscută sieşi şi a îngheţat toată camera – cu tot cu sufletele-pustii – şi apoi întreaga clădire în decursul a câtorva minute.

— Minute? spuse Emma. Nu-mi vine să cred.

— Şi eu mi-aş fi dorit să fiu aici şi s-o văd cu ochii mei, spuse Miss Wren, deşi, dacă aş fi văzut-o, probabil că aş fi fost răpită, la fel ca celelalte ymbryne prezente aici – Miss Nightjar, Miss Finch şi Miss Crow.

— Gheaţa nu i-a oprit şi pe strigoi? am întrebat-o.

— Ba da, pe câţiva dintre ei, spuse Miss Wren. Unii dintre ei sunt încă aici, prinşi în clădire, presupun. Dar în ciuda pierderilor pe care le-au suferit, până la urmă au căpătat ce-au vrut. Înainte să îngheţe clădirea, au reuşit să le scoată pe furiş pe ymbryne prin acoperiş.

Miss Wren a scuturat din cap îndurerată.

— Jur pe viaţa mea că, într-o bună zi, o să-i escortez personal în iad pe toţi cei care mi-au rănit surorile.

[7] Fenomenul post-efect are loc atunci când imaginea nu dispare imediat ce a încetat acţiunea stimulului, ci mai continuă câteva secunde.

— Înseamnă că toată puterea aia a ei nu v-a ajutat cu nimic, spuse Enoch.

— Nu, Althea n-a reuşit să le salveze pe ymbryne, zise Miss Wren, dar a creat locul ăsta, şi asta e de-ajuns. Dacă nu era ea, n-am fi avut unde să ne refugiem. L-am folosit zilele astea drept bază de operaţiuni, adunând supravieţuitorii din buclele invadate pe măsură ce dădeam peste ei. E fortăreaţa noastră, singurul loc sigur pentru deosebiţi din toată Londra.

— Şi eforturile *noastre,* doamnă? o întrebă Millard. Câinele zicea c-aţi venit aici ca să vă salvaţi surorile. Aţi avut noroc?

— Nu, spuse ea cu vocea frântă. N-am reuşit să le salvez.

— Poate Jacob vă poate ajuta, Miss Wren, zise Olive. El e foarte special.

Miss Wren îmi aruncă o privire.

— Chiar aşa? Şi ce talent ai tu, tinere?

— Pot să văd sufletele-pustii, am spus, încurcat oarecum. Şi le simt prezenţa.

— Şi uneori îi mai şi *ucizi,* adăugă Bronwyn. Dacă nu v-am fi găsit pe dumneavoastră, Miss Wren, Jacob ne-ar fi ajutat să pătrundem într-una dintre buclele corecţionale ca să salvăm una dintre ymbrynele ţinute acolo. De fapt, vă poate ajuta şi pe *dumneavoastră…*

— Drăguţ din partea voastră, spuse Miss Wren, dar surorile mele nu sunt ţinute în buclele corecţionale şi nici măcar nu sunt în Londra. Sunt sigură.

— Nu? am întrebat-o.

— Nu, şi nici n-au fost vreodată. Treaba asta cu buclele corecţionale a fost un şiretlic inventat de cei corupţi ca să le ademenească pe ymbrynele pe care nu reuşiseră să le răpească. Pe mine, mai exact. Şi aproape că au reuşit. Am zburat direct în plasa lor, ca o toantă – dar buclele corecţionale sunt închisori, nimic altceva! Am avut noroc c-am scăpat de acolo doar cu nişte cicatrice.

— Atunci unde duc ymbrynele răpite? întrebă Emma.

— Nu ţi-aş spune nici dacă aş şti, pentru că asta chiar nu

vă priveşte, spuse Miss Wren. Nu e datoria copiilor deosebiţi să-şi facă griji pentru bunăstarea ymbrynelor – dimpotrivă, noi trebuie să ne facem griji pentru voi.

— Dar, Miss Wren, asta nu e deloc drept, începu să zică Millard, însă ymbryna l-a întrerupt cu un scurt „Nici nu vreau să aud!” punând capăt discuţiei.

Am fost şocat de felul în care îl expediase, mai ales că dacă *nu* ne-am fi făcut griji pentru Miss Peregrine – şi nu ne-am fi riscat vieţile ca s-o aducem aici –, ar fi fost condamnată să-şi petreacă restul vieţii prinsă într-un corp de pasăre. Aşa că, dimpotrivă, chiar era datoria noastră să ne facem griji pentru că ymbrynele nu-şi făcuseră deloc datoria: aceea de a-şi apăra buclele. Mie unul nu-mi plăcea să mi se vorbească aşa şi, judecând după fruntea încreţită a Emmei, şi ea gândea la fel – dar dacă i-aş fi spus ceva, aş fi părut incredibil de nepoliticos, aşa că am urcat mai departe învăluiţi într-o tăcere apăsătoare.

În sfârşit, am ajuns la capătul scărilor. La etaj, doar cadrele câtorva uşi erau acoperite de gheaţă. Miss Wren a luat-o pe Miss Peregrine de la Horace şi i-a spus:

— Haide, Alma, să vedem ce putem face pentru tine.

Althea a apărut în cadrul uşii, cu faţa îmbujorată, gâfâind.

— Camera e pregătită, duducă. Arată exact cum mi-aţi spus.

— Foarte bine, spuse Miss Wren.

— Dacă vă putem ajuta cumva, spuse Bronwyn. Facem orice…

— N-am nevoie decât de timp şi de linişte, răspunse Miss Wren. O s-o salvez pe ymbryna voastră, micuţilor. Jur pe viaţa mea c-o s-o salvez.

Apoi s-a întors şi a dus-o în cameră pe Miss Peregrine. Althea mergea în urma lor.

Neştiind ce să facem, ne-am adunat în faţa uşii crăpate. Am tras pe rând cu ochiul. Într-o încăpere îmbietoare, iluminată discret cu nişte lămpi cu ulei, Miss Wren stătea într-un balansoar cu Miss Peregrine în poală. La o masă de laborator Althea amesteca tot felul de poţiuni din nişte

fiole. Din când în când, ridica o fiolă şi o învârtea, după care se apropia de Miss Peregrine şi o punea să miroasă fiola – ca şi cum ar fi fost săruri volatile şi ar fi vrut să trezească un om leşinat. În tot acest timp, Miss Wren se legăna în balansoar şi mângâia penele directoarei noastre, cântându-i un cântec de leagăn vioi:

— *Eft kaa vangan soorken, eft ka vangan soorken, malaaya…*

— E în limba strămoşilor deosebiţilor, şopti Millard. „Vino acasă, vino acasă… aminteşte-ţi cine eşti…”, ceva de genul ăsta.

Miss Wren l-a auzit şi a ridicat privirea, apoi ne-a făcut semn cu mâna să plecăm. Althea a traversat camera şi a închis uşa.

— Ei, bine, zise Enoch, văd că nu suntem deloc bineveniţi aici.

După trei zile în care soarta directoarei a depins în întregime de noi, brusc devenisem cea de-a cincea roată la căruţă. Deşi ne ştiam îndatoraţi faţă de Miss Wren, ne cam simţeam ca nişte copii cărora tocmai li s-a spus să se ducă la culcare.

— Miss Wren ştie ce faşe, spuse o voce din spatele nostru, cu accent rusesc. Mai bine o lăsaţi în pase.

Ne-am întors şi am dat nas în nas cu contorsionistul înalt de la carnaval, care stătea cu braţele încrucişate în spatele nostru.

— Dumneata! izbucni Emma.

— Da, ne întâlnim din nou, zise contorsionistul cu o voce adâncă precum Groapa Marianelor. Numele meu e Serghei Andropov şi sunt căpitanul armatei deosebiţilor. Haideţi să vă arăt împrejurimile.

•••

— Ştiam că sunteţi deosebit! zise Olive.

— Nu-i adevărat, spuse Enoch. Doar ai *crezut* că e.

— Eu mi-am dat seama că sunteţi deosebiţi din clipa în care v-am văzut, spuse contorsionistul. Cum de nu v-a luat nimeni prizonieri până acum?

— Pentru că suntem pişicheri, spuse Hugh.

— Vrea să spună că am avut noroc, am zis eu.

— Dar mai ales, ne e o foame de lup, spuse Enoch. Aveţi ceva de mâncare pe-aici? Aş putea hali o emu-rafă.

La auzul cuvântului „mâncare”, stomacul meu începu să ghiorăie violent. Niciunul dintre noi nu mâncase nimic de când coborâserăm din tren, iar asta părea să se fi petrecut cu ani-lumină în urmă.

— Desigur, zise contorsionistul. Haideţi după mine.

L-am urmat pe hol.

— Povestiţi-ne puţin despre armata asta deosebită, spuse Emma.

— O să-i zdrobim pe strigoi şi o să ne recâştigăm drepturile. O să-i pedepsim pentru că ne-au răpit ymbrynele.

Deschise o uşă din capătul holului şi ne conduse printr-un birou făcut harcea-parcea, unde câţiva oameni dormeau întinşi pe jos şi pe sub mesele de scris. De cum am intrat, am recunoscut câteva feţe de la bâlci: pe băiatul cu aspect comun şi pe îmblânzitoarea de şerpi cu părul vâlvoi.

— Sunt deosebiţi cu toţii? am întrebat eu.

Contorsionistul dădu din cap.

— Au fost salvaţi din alte bucle, zise el deschizând uşa pentru noi.

— Şi dumneata? întrebă Millard. De unde vii?

Contorsionistul ne conduse spre un vestibul unde puteam să stăm de vorbă fără să-i deranjăm pe cei care dormeau, o încăpere dominată de două uşi mari de lemn, decorate cu blazoanele mai multor păsări.

— Vin din ţara deşertului îngheţat, de dincolo de Pustietatea de Gheaţă, spuse el. Acum o sută de ani, când născut primele suflete-pustii, distrus casa. Tot făcut praf. Tot satul a omorât. Femei bătrâne. Copilaşi. Tot.

Făcu o mişcare bruscă, de parcă ar fi tăiat aerul cu mâna.

— Ascuns în putineiul de unt, respirat cu un pai, în timp ce fratele ucis în casă. După aia, venit la Londra să scap de sufletele-pustii. Dar şi ei venit.

— Asta e oribil, zise Bronwyn. Îmi pare rău pentru tine.

— Într-o zi, o să ne răzbunăm, zise bărbatul şi chipul i se întunecă.

— Ai mai spus asta, zise Enoch. Câţi membri are armata asta?

— În clipa asta, şase, spuse bărbatul şi făcu un semn spre camera din care am ieşit.

— Şase inşi?! spuse Emma. Adică… *ei?*

Nu ştiam dacă să plâng sau să râd.

— Şi cu voi, şaptesprezece. Creştem repede.

— Stai, stai, stai, am zis eu. N-am venit aici ca să ne alăturăm unei armate.

Bărbatul îmi aruncă o privire nimicitoare, după care îmi întoarse spatele şi trânti uşile de perete.

L-am urmat într-o cameră mare, dominată de o masă ovală cu tăblia lustruită ca o oglindă.

— Asta e loc de întâlnit pentru Consiliul Ymbrynelor, zise contorsionistul.

În jurul nostru vedeam portrete cu deosebiţi bătrâni faimoşi. Nu erau tablouri clasice, înrămate, ci portrete pictate direct pe pereţi, în ulei, cu cărbune sau cretă. Cel mai aproape de mine era o faţă cu ochi mari şi o gură căscată în care se vedea o cişmea adevărată în funcţiune. În jurul gurii se vedea un slogan scris în olandeză. Millard ne traduse:

— „Din gurile străbunilor noştri izvorăşte fântâna înţelepciunii.”

Şi lângă el, un altul, scris în latină: *Ardet nec consomitur.*

— „Arşi, dar nu distruşi”, zise Melina.

— Se potriveşte, zise Enoch.

— Nu-mi vine să cred că sunt aici, zise Melina. Cât am învăţat despre locul ăsta şi ce mult mi-am dorit să ajung aici!

— E doar o cameră, zise Enoch.

— Poate pentru tine. Pentru mine e inima întregului univers al deosebiţilor.

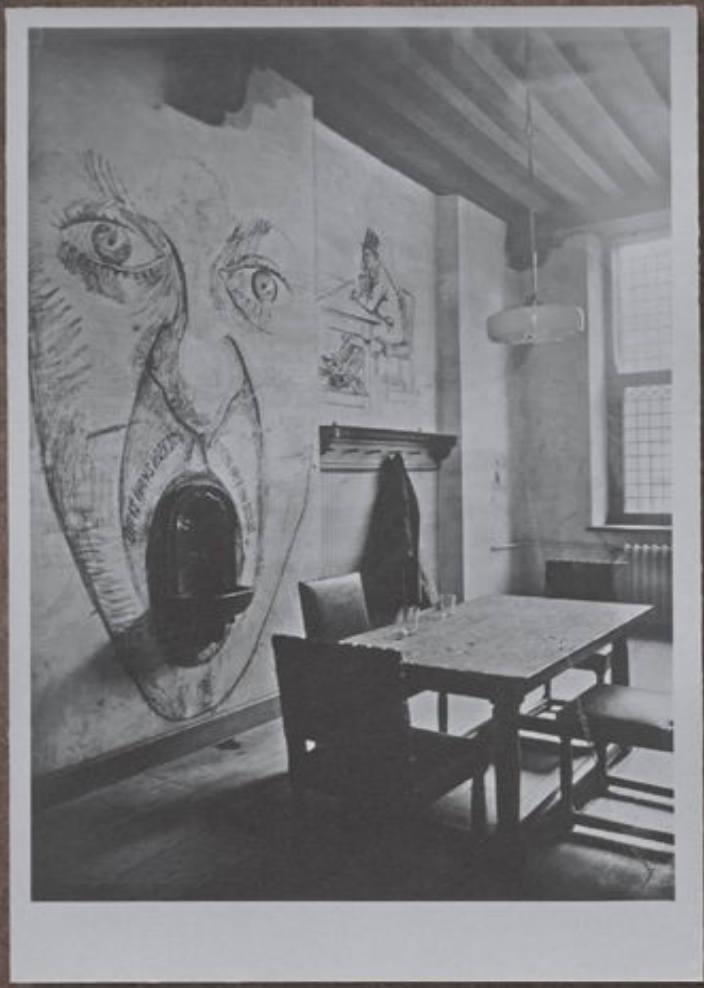

— O inimă smulsă din piept, spuse o voce necunoscută şi când m-am uitat, am văzut un clovn îndreptându-se spre noi – acelaşi care ne urmărise la carnaval. Miss Jackdaw stătea exact unde staţi voi acum când a fost răpită. În locul ei am găsit doar o grămăjoară de pene.

Avea accent american. Se opri la doar un metru jumătate de noi, rumegând ceva, cu o mână pe şold.

— Ei sunt? îl întrebă pe contorsionist şi arătă spre noi cu un copan de curcan. Avem nevoie de *soldaţi,* nu de copii.

— Am o sută doisprezece ani! spuse Melina.

— Da, da, am mai auzit-o pe asta, spuse clovnul. Şi, apropo, mi-am dat seama că sunteţi deosebiţi dinainte să puneţi piciorul în târg. Sunteţi cei mai săritori în ochi deosebiţi pe care i-am văzut vreodată.

— Asta le-am spus şi eu, zise contorsionistul.

— Cum or fi ajuns aici din Ţara Galilor iară să fie luaţi prizonieri mă depăşeşte, spuse clovnul. De fapt, e chiar dubios, dacă ne gândim mai bine. Sigur nu sunteţi strigoi?

— Cum îndrăzneşti! spuse Emma.

— Dar *am fost* luaţi prizonieri, zise Hugh cu mândrie. Dar strigoii care ne-au capturat n-au apucat ziua de azi ca să se laude cu asta.

— Îhâm, şi eu sunt regele Boliviei, zise clovnul.

— E *adevărat!* tună Hugh cu faţa stacojie.

Clovnul ridică mâinile spre cer.

— OK, OK, calmează-te, puştiule! Sunt convins că Wren nu v-ar fi lăsat să intraţi aici dacă n-aţi fi fost legitimi. Haideţi mai bine să fim prieteni, ia, luaţi un copan de curcan de la mine.

N-a trebuit să ne roage prea mult. Eram prea lihniţi ca să stăm bosumflaţi.

Clovnul ne conduse la o masă plină de mâncare – aceleaşi nuci prăjite şi fripturi care ne ademeniseră şi la târg. Ne-am îngrămădit cu toţii în jurul mesei şi am început să ne îndopăm fără pic de ruşine. Contorsionistul mâncă cinci cireşe şi un coltuc de pâine, după care ne anunţă că de mult nu s-a mai simţit atât de plin. Bronwyn se plimba pe lângă perete rozându-şi unghiile, prea

îngrijorată ca să poată mânca.

După ce am terminat, masa arăta ca un câmp de luptă plin de oase roase şi pete de grăsime. Clovnul s-a lăsat pe spate în scaun şi a spus:

— Ei, bine, copii deosebiţi, care-i treaba cu voi? De ce aţi venit până aici tocmai din Ţara Galilor?

Emma îşi şterse gura şi spuse:

— Ca s-o ajutăm pe ymbryna noastră.

— Şi după ce aţi ajutat-o? o întrebă clovnul. Ce faceţi după-aia?

Tocmai înmuiam un colţ de pâine în nişte grăsime de curcan, dar când l-am auzit, am ridicat privirea. Întrebarea era atât de directă, atât de simplă – atât de evidentă – încât nu-mi venea să cred că niciunul dintre noi nu o pusese până acum.

— Nu vorbi aşa, zise Horace. Nu e bine să cobeşti înainte de vreme.

— Wren e capabilă de miracole, zise clovnul. Nu trebuie să vă faceţi griji.

— Sper să ai dreptate, zise Emma.

— Bineînţeles că am dreptate. Deci, care-i planul? O să staţi şi o să ne ajutaţi să luptăm, dar unde o să dormiţi? În niciun caz cu mine, camera mea e pentru o persoană. Şi nu fac excepţii decât rar.

Ridică o sprânceană şi se uită la Emma.

— Bagă de seamă că am spus „rar.”

Dintr-odată, toată lumea a început să cerceteze portretele de pe pereţi sau să-şi aranjeze gulerele – în afară de Emma care se înverzise la faţă. Poate că eram pesimişti din fire şi şansele noastre de reuşită erau atât de mici, încât nici nu ne-am bătut capul cu gândul ăsta. Nu ne-am gândit ce-o să facem dacă chiar reuşeam s-o vindecăm pe Miss Peregrine – sau poate că greutăţile cu care ne-am confruntat în acele zile ne-au presat într-atât încât nici n-am avut timp să ne punem asemenea întrebări. În orice caz, întrebarea clovnului ne luase pe nepregătite.

Ce avea să se întâmple chiar dacă reuşeam? Ce ne făceam dacă Miss Peregrine intra în cameră în clipa asta,

sub forma ei umană?

Fu Millard cel care într-un final răspunse.

— Presupun că am lua-o din nou spre vest şi ne-am întoarce de unde am venit. Miss Peregrine ar putea face o buclă nouă pentru noi. Una în care n-am putea fi găsiţi.

— Atât? întrebă clovnul. O să vă *ascundeţi?* Şi celelalte ymbryne – care n-au fost la fel de norocoase? Ymbryna *mea*, de pildă…

— Nu-i treaba noastră să salvăm lumea întreagă, zise Horace.

— Dar nici nu încercaţi să salvaţi lumea întreagă. Doar lumea deosebiţilor.

— Ei, bine, nici asta nu-i treaba noastră.

Horace părea slab şi în defensivă, de parcă i s-ar fi făcut ruşine că a fost obligat să spună aşa ceva.

Clovnul s-a aplecat înainte şi s-a holbat la noi.

— Şi atunci a cui treabă e?

— Sigur sunt alţii mai calificaţi ca noi, spuse Enoch. Oameni mai bine echipaţi, care s-au antrenat pentru asta…

— Primul lucru pe care l-au făcut corupţii acum trei săptămâni a fost să atace Garda Internă a Deosebiţilor. În mai puţin de o zi i-au împrăştiat în toate direcţiile. Fără ei şi fără ymbryne, cine o să apere lumea deosebiţilor? Exact! Oameni ca tine şi ca mine.

Clovnul azvârli cât colo copanul de curcan.

— Laşii ca voi mă scârbesc. Mi-a pierit pofta de mâncare.

— Sunt obosiţi, călătorit mult, zise contorsionistul. Lasă-i cu pace.

Clovnul scutură degetul în aer, ca o învăţătoare pedantă.

— Nee, ne, neee! Nimeni nu călătoreşte gratuit. Nu-mi pasă dacă aţi venit să staţi o oră sau o lună, atâta vreme cât sunteţi aici, trebuie să fiţi pregătiţi să luptaţi. E adevărat că arătaţi ca vai de voi, dar sunteţi deosebiţi, aşa că ştiu c-aveţi o grămadă de talente ascunse. Arătaţi-mi ce puteţi face!

S-a ridicat şi s-a dus la Enoch, cu un braţ întins înainte, de parcă s-ar fi pregătit să-l percheziţioneze şi să-i caute

talentul deosebit.

— Tu, cel de acolo! spuse el. Arată-mi ce poţi!

— Am nevoie de un om mort ca să-ţi demonstrez, zise Enoch. Ai putea fi tu ăla, dacă îndrăzneşti să pui laba pe mine.

Clovnul schimbă direcţia şi se întoarse spre Emma.

— Şi tu, drăguţo? spuse, şi Emma ridică un deget în aer.

O flacără începu să danseze în vârful lui, ca o lumânare înfiptă într-un tort aniversar. Clovnul râse şi spuse:

— Ai simţul umorului! Asta îmi place! zise el şi se duse spre fraţii orbi.

— Au creierele conectate, spuse Melina, strecurându-se între fraţi şi clovn. Văd cu urechile şi pot să ghicească gândurile celorlalţi.

Clovnul bătu din palme.

— În sfârşit, ceva folositor! Ei vor fi iscoadele noastre – o să trimitem unul în târg şi celălalt rămâne aici. Dacă se întâmplă ceva, aflăm imediat!

O dădu pe Melina la o parte. Fraţii se feriră de el.

— N-ai voie să-i separi! spuse Melina. Lui Joel-şi-Peter nu le place să fie separaţi!

— Nici mie nu-mi place să fiu vânat de nişte bestii fără corp, spuse clovnul şi începu să-l tragă pe fratele mai mare de lângă cel mic. Băieţii îşi încleştară braţele şi gemură zgomotos, pocnind din limbă şi rotindu-şi violent ochii. Tocmai mă pregăteam să intervin când unul dintre fraţi se eliberă şi scoase un ţipăt atât de ascuţit, încât am crezut c-o să-mi spargă timpanele. Vasele de pe masă s-au făcut praf şi toată lumea s-a ghemuit şi şi-a astupat urechile. Am avut impresia că aud gheaţa crăpându-se la etajele îngheţate de dedesubt.

Când ecoul s-a stins, Joel-şi-Peter s-au agăţat unul de celălalt pe podea, tremurând.

— Vezi ce-ai făcut! ţipă Melina la clovn.

— Dumnezeule! Impresionant! zise clovnul.

Bronwyn l-a ridicat de guler cu o mână.

— Dacă ne mai hărţuieşti mult, spuse ea calm, o să te dau cu capul de pereţi.

— Scuze… scuze… că… hârâi clovnul cu gâtul strâns. Lasă-mă… jos?

— Haide, Wyn, spuse Olive. Şi-a cerut scuze.

Bronwyn l-a pus jos cam fără chef. Clovnul a tuşit şi şi-a îndreptat hainele şifonate.

— Se pare că v-am judecat greşit, spuse. O să vă încadraţi perfect în armata mea.

— Ţi-am zis că nu vrem să ne alăturăm armatei tale idioate, am spus eu.

— Şi oricum, ce rost are să te lupţi? întrebă Emma. Nici nu ştii unde sunt ymbrynele.

Contorsionistul s-a ridicat tacticos de pe scaun. Era înalt cât un turn.

— Ideea e, zise el, dacă cei corupţi prind ymbryne, o să fie de neoprit.

— Mie mi se par deja de neoprit, am zis eu.

— Dacă ţi se par de neoprit acum, înseamnă că n-ai văzut încă tot, zise clovnul. Şi dacă crezi că n-o să vă atace atâta timp cât ymbryna voastră e liberă, te înşeli amarnic.

Horace s-a ridicat şi şi-a dres vocea.

— Tocmai ne-ai arătat ce-o să se întâmple în cel mai rău caz, spuse. În ultimul timp, n-am auzit decât asta. Ce-o să se întâmple în cel mai rău caz. Dar nimeni nu mi-a prezentat un argument bun pentru ce-ar putea să se întâmple în *cel mai bun* caz.

— Ei, hai că-mi place, spuse clovnul. Haide, spilcuitule, să te auzim.

Horace trase aer în piept, încercând să capete curaj.

— Strigoii au vrut să pună mâna pe ymbryne şi au făcut-o – le-au prins aproape pe toate, oricum. Haideţi să zicem – de dragul discuţiei – că strigoii au tot ce le trebuie ca să-şi pună în practică planul diavolesc. Şi o fac: devin nişte superstrigoi sau semizei, sau ce-or fi vrând. Şi după aceea nu mai au nevoie de ymbryne şi nici de copiii deosebiţi şi nici de bucle temporale, aşa că se duc să-şi vadă de treaba lor de semizei altundeva şi pe noi ne lasă în pace. Şi atunci lucrurile nu numai că revin în făgaşul lor normal, ci chiar o să se *îndrepte* şi mai mult, pentru că nimeni n-o să ne mai

amenințe c-o să ne mănânce sau c-o să ne răpească ymbrynele. Şi atunci poate că o să ne putem permite să plecăm undeva în vacanţă, ca pe vremuri, să vedem un pic lumea, să ne afundăm picioarele în nisip undeva unde nu e frig şi cenuşiu trei sute de zile pe an. Şi în cazul ăsta, ce rost are să luptăm? Ar însemna să ne aruncăm drept în suliţele lor, când, de fapt, poate că lucrurile ar putea să ia o întorsătură favorabilă chiar şi fără să intervenim.

Pentru o clipă nu spuse nimeni nimic. Apoi clovnul izbucni în râs. Râsetul lui răsuna cu ecou în cameră. Râse până când căzu de pe scaun.

Apoi Enoch spuse:

— N-am cuvinte, pur şi simplu. Adică – ba da, staţi aşa – am! Horace, ăsta a fost cel mai naiv şi mai mişelesc discurs pe care l-am auzit vreodată.

— Dar e *posibil,* insistă Horace.

— Da. La fel cum e posibil ca luna să fie făcută din caşcaval. Doar că nu e foarte probabil.

— Pot să închei ceartă acum, spuse contorsionistul. Vreţi ştiţi ce face strigoii cu noi când e liberi să facă orice? Haideţi – vă arăt.

— Numai pentru cei cu stomacul rezistent, spuse clovnul şi aruncă o privire spre Olive.

— Dacă *ei* nu păţesc nimic, n-o să păţesc nici eu, zise Olive.

— Eu v-am avertizat, ridică clovnul din umeri. Veniţi cu mine!

— Nu te-aş urma nici dacă ai sări de pe o navă care se scufundă, zise Melina care tocmai încerca să-i pună pe picioare pe fraţii orbi care tremurau ca varga.

— Atunci rămâi aici, zise clovnul. Cei care nu vor să se scufunde cu nava, haideţi cu noi.

•••

Cei răniţi zăceau în paturi de toate felurile, într-un salon de spital improvizat, supravegheaţi de o asistentă medicală cu un ochi de sticlă ieşit din orbită. Erau trei pacienţi – dacă îi puteai numi pacienţi – un bărbat şi două femei.

Bărbatul stătea culcat pe o parte, pe jumătate catatonic. Şuşotea ceva, salivând. Una dintre femei fixa tavanul, în timp ce cealaltă se zvârcolea sub pătură, gemând încet, semn că avea coşmaruri. Câţiva copii priveau din cadrul uşii. Încercau să se ţină departe de bolnavi, în caz că ar fi fost contagioşi.

— Cum se simt? o întrebă contorsionistul pe asistentă.

— Tot mai rău, răspunse femeia, trecând de la un pat la altul cu paşi repezi. Mai nou îi ţin sedaţi tot timpul. Altfel ar face numai scandal.

Bolnavii nu păreau să aibă răni vizibile. Nu vedeam bandaje însângerate, nici membre puse în ghips, nici ligheane pline cu lichid roşiatic. Încăperea semăna mai degrabă cu un salon de psihiatrie decât cu unul dintr-un spital obişnuit.

— Ce s-a întâmplat cu ei? am întrebat. Au fost răniţi în atac?

— Nu, Miss Wren i-a adus aici, îmi răspunse sora medicală. I-a găsit abandonaţi într-un spital pe care strigoii l-au transformat într-un laborator. Amărâţii de ei au servit drept cobai în experimente abominabile. Iar ce vedeţi aici e rezultatul experimentelor.

— Le-am găsit fişele medicale vechi, spuse clovnul. Au fost răpiţi de strigoi acum câţiva ani. Oamenii credeau c-au murit.

Sora medicală luă o plăcuţă scrisă de pe peretele de lângă bărbatul care şuşotea.

— Cică băiatul ăsta, Benteret, ar vorbi fluent o sută de limbi, dar acum repetă un singur cuvânt – de o mie de ori.

M-am apropiat încet, urmărindu-i buzele. „Sună, sună, sună”, spunea. „Sună, sună, sună.”

Aiurea. Îşi pierduse minţile.

— Şi ea, spuse asistenta, arătând cu plăcuţa scrisă spre fata care gemea. În fişa ei scrie că poate să zboare, dar n-am văzut-o nici măcar ridicându-se din pat. Cât despre ea, cică ar fi invizibilă. Dar o văd limpede ca bună-ziua.

— Au fost torturaţi? întrebă Emma.

— Evident – torturaţi până când şi-au pierdut minţile! spuse clovnul. Până când au uitat cum e să fie deosebiţi!

— Pe mine poţi să mă torturezi o zi întreagă, spuse Millard, şi tot n-aş uita cum să fiu invizibil.

— Arată-le cicatricele, îi spuse clovnul asistentei.

Aceasta s-a dus la femeia nemişcată şi a dat pătura la o parte. Pe abdomenul, gâtul şi sub bărbia ei se vedeau cicatrice roşii, subţiri, lungi cam cât o ţigară.

— Mie asta nu mi se pare o dovadă clară c-au fost torturaţi, spuse Millard.

— Şi atunci, *ce* ţi pe pare? îl întrebă furioasă asistenta.

Ignorând întrebarea, Millard spuse:

— Mai are şi alte cicatrici? Sau doar atât?

— Nici pe departe, spuse asistenta şi înlătură aşternuturile ca să ne arate picioarele femeii şi cicatricele din spatele genunchilor, interiorul pulpelor şi gleznele.

Millard s-a aplecat să le cerceteze mai îndeaproape.

— Nu vi se pare un loc cam ciudat pentru aşa ceva?

— Ce vrei să spui, Mill? îl întrebă Emma.

— Şşt, tăceţi, spuse Enoch. Lăsaţi-l să se joace de-a Sherlock dacă aşa vrea el. Pe mine începe să mă amuze.

— De ce nu-l tăiem pe el în zece bucăţi? întrebă clovnul. Să vedem dacă o să i se pară destul de dureros!

Millard se apropie de patul bărbatului şuşotind.

— Pot să mă uit puţin la el?

— Sunt sigură că n-o să aibă nimic de obiectat, spuse asistenta.

Millard a ridicat aşternuturile de pe picioarele bărbatului. La baza piciorului avea o cicatrice identică cu cea de pe piciorul femeii înlemnite.

Asistenta a arătat spre femeia care se zvârcolea sub pătură.

— Şi ea are o cicatrice din aia, dacă asta te interesează.

— Gata, ajunge, spuse contorsionistul. Dacă asta nu-i tortură, atunci ce e?

— Explorare amănunţită, spuse Millard. Inciziile astea sunt făcute cu o precizie de chirurg. N-au fost făcute ca să

provoace durere – aş zice chiar că i-au tăiat după ce i-au anesteziat. Strigoii *căutau* ceva anume.

— Ce anume? întrebă Emma, îngrozită în aşteptarea răspunsului.

— Există un proverb vechi referitor la picioarele unui deosebit, spuse Millard. Îşi aminteşte careva dintre voi?

Horace se apucă să recite:

— „Piciorul unui deosebit e fereastra spre sufletul lui", spuse el. Dar e mai degrabă un fel de avertisment pentru copii, le spun asta ca să se încalţe când se joacă pe afară.

— Poate că da, poate că nu, spuse Millard.

— Nu fi absurd! Crezi că le căutau…

— Sufletele. Şi le-au găsit.

Clovnul izbucni într-un râs zgomotos.

— Ce tâmpenie! Crezi că le-au extras sufletele doar pentru că şi-au pierdut talentele?

— Parţial. Ştim că strigoii sunt interesaţi de ani buni de cel de-al doilea suflet.

În clipa următoare, mi-am adus aminte de conversaţia pe care am avut-o cu Millard în tren şi am spus:

— Dar mi-ai zis că sufletul e cel care le permite deosebiţilor să intre în bucle. Şi dacă oamenii ăştia n-au suflete, cum de au ajuns *aici?*

— Păi, tocmai asta e, că nu sunt *cu adevărat* aici, nu-i aşa? spuse Millard. Vreau să zic că minţile lor sunt plecate cine ştie pe unde.

— Hai, că începi să baţi câmpii, spuse Emma. Cred că exagerezi, Millard.

— O secundă şi-am terminat, spuse Millard şi începu să se plimbe de colo-colo, agitat. Presupun că n-aţi auzit niciodată de un obişnuit care *să poată* intra într-o buclă.

— Nu, fiindcă ştim că aşa ceva e imposibil, răspunse Enoch.

— Aproape imposibil, spuse Millard. Nu e uşor, şi nici foarte frumos, dar s-a întâmplat – o singură dată. Fratele lui Miss Peregrine a făcut un experiment ilegal cu câţiva ani înainte s-o ia razna, dacă îmi amintesc eu bine, şi a creat un fel de grup dizident. Grupul celor care, mai târziu,

au devenit strigoi.

— Şi eu de ce n-am auzit nimic despre asta? întrebă Enoch.

— Pentru că a fost un experiment extrem de controversat şi urmările s-au muşamalizat imediat, ca nu cumva să mai încerce cineva să-l repete. Oricum, se pare că poţi să aduci un obişnuit într-o buclă, dar trebuie aduşi cu forţa, lucru pe care nu-l poate face nimeni, în afară de o ymbrynă. Poate pentru că obişnuiţii n-au un al doilea suflet şi din cauza asta nu pot să prelucreze paradoxurile inerente oricărei bucle temporale. Creierul lor se face piure. Devin nişte legume catatonice, cărora le curg balele, din clipa în care intră în buclă. Ca oamenii ăştia din faţa noastră.

Vorbelor lui Millard le-au urmat un moment de tăcere, timp în care toată lumea a încercat să înregistreze cele spuse. Apoi Emma a dus mâna la gură şi a spus încet:

— Of, la naiba. Are dreptate.

— Ei, bine, spuse clovnul. În cazul ăsta, lucrurile stau şi mai prost decât am fi crezut.

Simţeam că nu e aer.

— Nu cred că înţeleg prea bine, spuse Horace.

— A zis că monştrii le-au răpit sufletele! strigă Olive, după care alergă plângând la Bronwyn şi îşi ascunse faţa în haina ei.

— Deosebiţii ăştia nu şi-au pierdut abilităţile, spuse Millard. Le-au fost furate – extrase, împreună cu sufletele lor cu care strigoii au adăpat apoi sufletele-pustii. Asta le-a permis sufletelor-pustii să evolueze suficient cât să poată pătrunde în bucle, drept pentru care au putut să atace lumea deosebiţilor – şi să-i aprovizioneze pe strigoi cu şi mai mulţi deosebiţi ale căror suflete puteau fi extrase, şi uite aşa, strigoii puteau să dezvolte şi mai multe suflete-pustii. Şi tot aşa, iar şi iar, ca într-un cerc vicios.

— Deci nu le vor doar pe ymbryne, spuse Emma. Ne vor şi pe noi – şi sufletele noastre.

Hugh a rămas şuşotind la picioarele bărbatului, cu ultima lui albină bâzâind nervos în jurul lui.

— Deci toţi copiii deosebiţi pe care i-au răpit de-a lungul anilor… *asta* făceau cu ei? Am crezut că sufletele-pustii îi mâncau. Dar asta… asta e de un *milion de ori* mai rău.

— Şi de unde ştiţi că nu vor să extragă şi sufletele ymbrynelor? spuse Enoch.

Asta ne făcu să ne înfiorăm şi mai mult. Clovnul se întoarse spre Horace şi spuse:

— Ce se mai aude de varianta ta fericită, băiete?

— Nu mă cicăli, spuse Horace. Să ştii că muşc.

— Afară, toată lumea! ne ordonă asistenta medicală. Suflete sau ne-suflete, oamenii ăştia sunt bolnavi. Găsiţi-vă alt loc în care să vă certaţi.

Am ieşit în hol cu nişte feţe posace.

— Bine, ne-aţi arătat spectacolul de groază, le spuse Emma clovnului şi contorsionistului. Şi chiar ne-am îngrozit. Acum ziceţi-ne ce vreţi.

— E simplu, spuse contorsionistul. Vrem să rămâneţi şi să luptaţi alături de noi.

— Ne-am gândit că ar fi bine să vă arătăm de ce ar fi în interesul vostru dacă aţi face-o, spuse clovnul şi îl bătu pe spate pe Millard. Dar amicul vostru a făcut o treabă mai bună decât mine.

— Să rămânem aici şi să luptăm pentru ce? întrebă Enoch. Ymbrynele nici măcar nu-s în Londra – cel puţin, asta ne-a spus Miss Wren.

— Lăsaţi Londra! Londra e terminată! spuse clovnul. Acolo s-a terminat războiul. Am pierdut. De îndată ce Wren îi adună pe toţi cei care au rămas în buclele astea devastate, o să ne adunăm catrafusele şi o să plecăm – spre alte ţări, alte bucle. Cu siguranţă că acolo au rămas mai mulţi supravieţuitori, deosebiţi ca şi noi, dornici să lupte.

— O să facem armată, spuse contorsionistul. Una *adevărată.*

— Cât despre chestia cu ymbrynele, spuse clovnul, nu-i nicio problemă. O să prindem un strigoi şi-o să-l torturăm până când o să ne dezvăluie unde sunt. O să-l punem să ne arate pe Harta Zilelor.

— Aveţi o Hartă a Zilelor? îl întrebă Millard.

— Două chiar. Arhivele deosebiţilor se află chiar sub noi, să ştii.

— Astea chiar sunt veşti bune, spuse Millard cu vocea gâtuită de entuziasm.

— Să prinzi un strigoi – da, e mai uşor în teorie, decât în practică, zise Emma. Şi apoi, ştim cât mint. La asta se pricep cel mai bine.

— Atunci prindem doi şi comparăm minciunile, spuse clovnul. Vin să adulmece pe aici destul de des, aşa că, data viitoare când mai vedem vreunul – pang! Îl săltăm.

— Nu-i nevoie să aşteptăm prea mult, spuse Enoch. Nu zicea Miss Wren că până şi în clădirea asta există strigoi?

— Sigur că da, spuse clovnul. Dar sunt îngheţaţi bocnă. Morţi de-a binelea!

— Asta nu înseamnă că nu pot fi interogaţi, spuse Enoch rânjind.

Clovnul se întoarse spre contorsionist.

— Chiar încep să-mi placă ciudaţii ăştia.

— Atunci este cu noi? întrebă contorsionistul. Rămâneţi şi luptaţi?

— N-am spus asta, zise Emma. Lăsaţi-ne un minut să discutăm.

— Ce e de discutat? întrebă clovnul.

— Sigur, discutaţi câte vreţi, spuse contorsionistul, şi-l trase pe clovn după el. Haide, o să fac cafea.

— Biiine, zise clovnul cam fără chef.

Am format un cerc, ca de multe alte ori de când au început problemele, doar că de data asta nu ţipam, acoperindu-ne unul pe altul, ci am luat cuvântul pe rând, civilizat. Gravitatea situaţiei ne adusese într-o stare aproape solemnă.

— Eu cred c-ar trebui să luptăm, spuse Hugh. Acum că ştiu ce ne fac strigoii, n-aş putea să stau liniştit, ştiind că ne-am întors acasă de parcă n-am mai fi avut nicio problemă şi ne-am preface că nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Singurul lucru onorabil e să luptăm.

— Şi supravieţuirea e onorabilă, spuse Millard. Specia

noastră a supravieţuit secolului douăzeci ascunzându-se şi nicidecum luptând – aşa că, poate că ar fi mai bine să căutăm nişte ascunzători mai bune.

Bronwyn s-a întors spre Emma şi spuse:

— Eu aş vrea să aflu părerea *ta.*

— Da, şi eu aş vrea să ştiu părerea Emmei, se auzi şi Olive.

— Şi eu, spuse Enoch, spre surprinderea mea.

Emma trase aer în piept, apoi spuse:

— Mi-e tare milă de celelalte ymbryne. E strigător la cer ce li s-a întâmplat şi viitorul speciei noastre s-ar putea să depindă de eliberarea lor. Cu toate astea, eu n-am depus un jurământ faţă de ele sau faţă de ceilalţi copii deosebiţi. Eu am jurat credinţă femeii căreia îi datorez viaţa – Miss Peregrine, doar ei şi numai ei.

Făcu o pauză şi dădu din cap – de parcă ar fi vrut să confirme justeţea vorbelor ei – apoi continuă.

— Şi când se preface din nou în om, cu voia Păsării, o să fac tot ce-mi spune ea. Dacă îmi spune să lupt, o să lupt. Dacă o să vrea să ne ascundă într-o buclă, undeva, o să mă supun. Oricum ar fi, susţin în continuare acelaşi lucru: Miss Peregrine ştie cel mai bine.

Ceilalţi păreau cuprinşi de gânduri. Într-un final, Millard spuse:

— Foarte înţelept, domnişoară Bloom.

— Miss Peregrine ştie cel mai bine! exclamă Olive.

— Miss Peregrine ştie cel mai bine! o îngână Enoch.

— Mie nu-mi pasă ce-o să zică Miss Peregrine, spuse Horace. Eu o să lupt.

Pe Enoch l-a bufnit râsul.

— Tu?

— Toţi mă cred un păMpălău. E şansa mea să le dovedesc să se înşală.

— Nu-ţi irosi viaţa din cauza unor glume proaste făcute pe seama ta, spuse Hugh. Cui îi pasă ce cred ceilalţi?

— Nu-i doar asta, spuse Horace. Vă amintiţi de viziunea pe care am avut-o pe Cairnholm? Era ca o frântură, aveam senzaţia c-am văzut locul în care sunt ţinute ymbrynele. N-

aş putea să vi-l arăt pe hartă, dar sunt sigur că l-aş recunoaşte dacă l-aş vedea.

Îşi împunse fruntea cu degetul arătător.

— Ce-am aici i-ar putea scuti pe băieţii ăştia de o grămadă de probleme. Şi să le salveze pe celelalte ymbryne.

— Dacă unii dintre voi vor să rămână şi să lupte, spuse Bronwyn, o să vă apăr. Asta a fost vocaţia mea de când mă ştiu.

Apoi Hugh se întoarse spre mine şi spuse:

— Şi tu, Jacob?

Gura mi se uscă instantaneu.

— Da, spuse Enoch. Tu *ce* ai de gând?

— Păi… Eu…

— Hai la o plimbare, spuse Emma. Noi doi trebuie să stăm de vorbă.

•••

Am coborât scările în tăcere, până când am ajuns la parter, la peretele de gheaţă curbat unde Althea blocase ieşirea. Ne-am uitat la gheaţă şi la formele prizoniere, şterse şi distorsionate de lumina pe cale de-a se stinge, suspendate ca nişte ouă preistorice în chihlimbar albastru. Am stat aşa mult timp şi, judecând după tăcerea dintre noi, îmi dădeam seama că avea să fie o discuţie complicată, pe care niciunul dintre noi nu voia s-o deschidă.

— Ei, bine? spuse Emma în cele din urmă.

— Zic şi eu ca şi ceilalţi: aş vrea să ştiu ce gândeşti *tu,* am spus eu.

Emma râse în felul acela în care râde un om care nu se amuză, ci e mai degrabă contrariat.

— Nu sunt sigură că e aşa, spuse.

Avea dreptate, dar am îndemnat-o să vorbească oricum.

— Haide, spune.

Emma a pus o mână pe genunchiul meu, apoi o retrase. A început să se foiască nervos. Mi se ridicase un nod în gât.

— Cred c-a venit timpul să te duci acasă, spuse ea într-

un final.

Am clipit. Mi-a luat câteva secunde ca să mă conving c-am auzit bine.

— Nu înţeleg, am bâiguit.

— Chiar tu ai spus că ai fost trimis aici cu un singur scop, spuse ea repede, coborând privirea: ca s-o ajuţi pe Miss Peregrine. Acum se pare că o să-şi revină. Ţi-ai plătit datoriile. Ne-ai ajutat mai mult decât crezi. Şi acum e vremea să te întorci acasă.

Spuse totul dintr-o singură răsuflare, de parcă ar fi vrut să se elibereze de o povară grea pe care o cărase cu ea până acum.

— *Asta* e casa mea, am spus eu.

— Nu, nu-i adevărat, insistă Emma uitându-se la mine. Lumea deosebiţilor e pe cale de dispariţie, Jacob. E un vis pierdut. Şi chiar dacă, printr-un miracol, am reuşi să-i învingem pe cei corupţi, am rămâne doar umbre a ceea ce am fost cândva, o adunătură de amărâţi. Tu ai o *casă* – o casă care nu zace în ruine – şi nişte părinţi vii, care te iubesc în felul lor.

— Ţi-am spus. Nu vreau lucrurile alea. Am ales *asta.*

— Da, ai făcut o promisiune şi te-ai ţinut de ea. Dar acum, toate astea s-au terminat şi e timpul să pleci acasă.

— Termină! am ţipat eu. De ce încerci să mă îndepărtezi?

— Pentru că ai un cămin al tău şi o familie adevărată, şi dacă crezi că vreunul dintre noi ar renunţa la aşa ceva doar ca să fie *aici* – dacă crezi că n-am renunţa la buclele noastre, la longevitate şi la talentele noastre deosebite ca măcar să *gustăm* ce ai tu –, înseamnă că trăieşti într-o lume iluzorie. Mi se face rău când mă gândesc că ai fi gata să arunci totul la gunoi – şi pentru ce?

— Pentru *tine,* nebuno! Te iubesc!

Nu-mi venea să cred c-am spus-o. Nici Emmei – care rămăsese cu gura căscată.

— Nu, spuse ea, scuturând din cap de parcă ar fi vrut să şteargă din el cuvintele mele. Nu, asta n-o să ne ajute cu nimic.

— Dar e *adevărat!* am spus. De ce crezi că am rămas aici, în loc să mă întorc? N-a fost din cauza bunicului sau din vreun simţ tâmpit al datoriei – în niciun caz – sau din cauză că-mi urăsc părinţii sau nu-mi apreciez casa şi toate lucrurile frumoase pe care le aveam. Am rămas pentru tine!

N-a spus nimic un timp, doar a dat din cap şi apoi a întors privirea, trecându-şi degetele prin păr, dezvăluind o şuviţă de culoarea betonului pe care n-o observasem până atunci. Asta o făcu să pară dintr-odată mai în vârstă.

— E vina mea, spuse ea într-un final. N-ar fi trebuit să te sărut. Poate te-am făcut să crezi ceva ce nu-i deloc adevărat.

Asta m-a lovit drept în inimă şi m-am retras din instinct, de parcă aş fi vrut să mă apăr.

— Nu-mi spune asta dacă nu vorbeşti serios, i-am spus eu. N-oi fi având eu prea multă experienţă cu fetele, dar nu vreau să mă tratezi ca pe un imbecil neputincios în faţa unei fete drăguţe. Nu tu m-ai *obligat* să rămân. Am rămas pentru că aşa am vrut eu – şi pentru că sentimentele mele faţă de tine sunt la fel de adevărate ca orice altceva am simţit până acum.

Am lăsat cuvintele să atârne în aer, gândindu-mă cât era de adevărat tot ce spusesem.

— O simţi şi tu, i-am zis. Ştiu sigur.

— Îmi pare rău, spuse Emma. Îmi pare rău, am fost prea dură, n-ar fi trebuit să zic aşa ceva.

Ochii i se umeziseră puţin şi se şterse cu dosul palmei. Încercase să-şi împietrească inima, dar faţada începu să crape.

— Ai dreptate, spuse. Ţin foarte mult la tine. Tocmai de asta nu vreau să-ţi iroseşti viaţa pentru ceva ce nu merită.

— Dar *nu* mi-aş irosi-o!

— La naiba, Jacob! Ba da, ţi-ai irosi-o!

Era atât de pornită, încât i se aprinse o flacără în mână. Noroc că şi-o retrăsese de pe genunchiul meu. A bătut din palme, a stins flacăra şi s-a ridicat. Arătând spre peretele de gheaţă, îmi spuse:

— Vezi planta aia din ghiveciul ăla de pe birou?

O vedeam. Am dat din cap.

— Acum e încă verde datorită gheţii. Dar pe dinăuntru, e moartă. Şi în clipa în care o să se topească gheaţa, o să se ofilească şi o să se prefacă în cărbune.

M-a privit drept în ochi.

— Planta aia e exact ca mine.

— Nu-i adevărat, am spus. Tu eşti… perfectă.

Faţa i s-a încordat ca şi cum s-ar fi străduit să fie răbdătoare cu un copil încăpăţânat. S-a aşezat din nou, îmi apucă mâna şi a lipit-o de obrazul ei fin.

— Asta? spuse ea. Asta e o minciună. Nu sunt eu. Dacă m-ai vedea cum sunt cu adevărat, n-ai mai vrea să fii cu mine.

— Nu-mi *pasă* de chestiile alea…

— Sunt o femeie bătrână! spuse ea. Tu crezi că suntem la fel, dar nu suntem. Persoana pe care zici c-o iubeşti? E de fapt o hoaşcă bătrână, ascunsă în trupul unei fete. Tu eşti un bărbat tânăr – un *copil* – un bebeluş, în comparaţie cu mine. N-o să înţelegi niciodată cum e să fii tot timpul la un pas de moarte. Şi nici nu vreau să înţelegi. Ai o viaţă întreagă în faţă, Jacob, pe când eu mi-am trăit-o deja pe a mea. Şi într-o zi – curând, sper – o să mor şi o să mă prefac în ţărână.

O spuse cu o hotărâre atât de rece, încât ştiam că vorbeşte serios. O durea să vorbească în felul ăsta, la fel cum şi pe mine mă durea s-o aud, dar înţelegeam de ce o făcea. Încerca să mă salveze, în felul ei.

Dar m-a durut oricum – parţial, fiindcă ştiam că avea dreptate. Dacă Miss Peregrine îşi revenea, ar fi însemnat c-am făcut exact ce mi-am propus: să dezleg misterul legat de bunicul, s-o răsplătesc pe Miss Peregrine pentru toate datoriile familiei mele şi să trăiesc viaţa ieşită din comun la care am visat mereu – măcar pentru un timp. Singura mea obligaţie în clipa asta era faţă de părinţii mei. Cât despre Emma, puţin îmi păsa că era mai bătrână decât mine sau diferită, dar ea hotărâse că ar trebui să-mi pese şi n-aveam cum s-o conving că nu era cazul.

— Poate când toate astea o să se termine, zise, o să-ţi trimit o scrisoare şi tu o să-mi răspunzi. Şi poate că într-o zi o să te întorci să mă vizitezi.

O scrisoare. M-am gândit la cutia prăfuită pe care o găsisesem în camera ei, plină cu scrisori de la bunicul. Asta era tot ce aveam să fiu pentru ea? Un bătrân, dincolo de ocean? O amintire? Şi mi-am dat seama că, fără să vreau, eram pe cale să urmez exemplul bunicului meu. Îi trăiam viaţa, în atâtea feluri. Şi probabil că, într-o zi, aveam să mor la fel. Şi Emma avea să-şi continue viaţa fără mine, fără noi, şi într-o zi, cineva avea să găsească scrisorile *mele* în dulapul ei, lângă scrisorile bunicului meu, şi o să se întrebe ce am însemnat pentru ea.

— Şi dacă o să ai nevoie de mine? am întrebat eu. Dacă o să se întoarcă strigoii?

Lacrimile îi jucau în ochi.

— O să ne descurcăm cumva, spuse ea. Dar eu nu mai pot să discut despre asta. Nu cred că mai fac faţă. Vrei să urcăm să-i anunţăm şi pe ceilalţi ce hotărâre ai luat?

Mi-am încleştat maxilarele, iritat de cât de mult mă presa.

— N-am hotărât nimic, am spus. *Tu* ai hotărât pentru mine.

— Jacob, tocmai ţi-am spus că…

— Da, exact, *tu* mi-ai spus mie. Dar *eu* nu m-am hotărât încă.

Îşi încrucişă braţele.

— Bine, atunci aştept.

— Nu, am spus şi m-am ridicat. Vreau să rămân singur.

Şi am urcat fără ea.

◆●◆ CAPITOLUL TREISPREZECE ◆●◆

M-am plimbat încet pe hol. M-am oprit puţin în faţa sălii de întruniri a ymbrynelor şi am tras cu urechea la vocile înăbuşite din spatele uşii, dar n-am intrat. Am aruncat o privire asistentei prin uşa crăpată a salonului şi am văzut-o moţăind pe un scaun între deosebiţii cu un singur suflet. Am întredeschis uşa de la camera lui Miss Wren şi am văzut-o cum o legăna pe Miss Peregrine, adormită la ea în poală, masându-i cu grijă penele. N-am spus nimic nimănui.

Plimbându-mă pe holurile pustii şi birourile jefuite, am încercat să-mi imaginez cum aş fi perceput întoarcerea acasă, dacă într-adevăr mă hotăram să mă întorc. Ce le-aş fi spus părinţilor mei. Probabil că n-aveam să le spun nimic. Nu m-ar fi crezut, oricum. Aveam să le spun că am înnebunit, că i-am scris o scrisoare tatălui meu, plină cu detalii absurde, după care am luat feribotul spre continent şi c-am fugit. Ei aveau să zică c-a fost o reacţie extremă, provocată de stres. Aveau să inventeze o boală oarecare şi s-o trateze cu medicamentele potrivite. O să dea vina pe doctorul Golan pentru că m-a sfătuit să plec în Ţara Galilor. Doctorul Golan, despre care n-o să mai audă niciodată. A fugit din oraş, o să zică, pentru că a fost un escroc, un şarlatan în care n-ar fi trebuit să avem încredere. Şi aveam să redevin Jacob, săracul băiat bogat, traumatizat şi tulburat mintal.

Suna ca o condamnare pe viaţă. Şi, cu toate astea, dacă principalul motiv pentru care aş fi vrut să rămân în lumea deosebiţilor mă respingea, n-aveam să mă umilesc şi să mă agăţ de ea. Aveam şi eu demnitatea mea.

Dar cât timp puteam să rămân în Florida acum că ştiam cum e să trăieşti alături de copiii deosebiţi? Nu eram deloc la fel de obişnuit ca înainte – şi dacă era adevărat că niciodată n-am fost un copil obişnuit, acum eram sigur de asta. Mă schimbasem. Şi asta mă făcea să sper că aveam să găsesc o cale să trăiesc o viaţă ieşită din comun, chiar şi

într-o lume obişnuită.

Da, era mai bine să plec. Dacă lumea asta era pe moarte şi nu puteam face nimic ca s-o ajut, atunci ce mai căutam aici? Să fug şi să mă ascund până când nu mai aveam unde, până când nu mai rămânea nicio buclă care să întreţină tinereţea artificială a prietenilor mei? Să-i privesc cum mor? Să o ţin pe Emma în braţe în timp ce se împuţina şi se ofilea?

Asta m-ar fi ucis mai repede decât orice suflet-pustiu.

Deci, da, aveam să plec. Să salvez ce-a mai rămas din vechea mea viaţă. Rămas-bun, copii deosebiţi! Rămas-bun, lume deosebită!

Era mai bine aşa.

Am hoinărit până când am dat peste un loc în care pereţii camerelor erau îngheţaţi doar până la jumătate, ca apa într-un vapor care se scufunda, după care s-a oprit, lăsând tăblia meselor de scris şi abajurul lămpilor în afară, ca nişte înotători nesiguri. În spatele geamurilor îngheţate, soarele apunea. Umbrele înfloreau dincolo de pereţi şi se multiplicau în casa scărilor şi lumina stinsă le făcea să pară albastre, pictând totul în jurul meu într-un cobalt închis.

Mi-am dat seama că ar putea fi ultima mea noapte petrecută în lumea deosebiţilor. Ultima noapte cu cei mai buni prieteni pe care i-am avut vreodată. Ultima noapte cu Emma.

Şi atunci, de ce o petreceam singur? Pentru că eram trist. Emma îmi rănise orgoliul şi acum aveam nevoie să stau bosumflat.

Gata, îmi era de ajuns.

Dar chiar în clipa în care mă pregăteam să ies din cameră, am simţit-o: acelaşi junghi binecunoscut din stomac.

Un suflet-pustiu.

M-am oprit şi am aşteptat un nou junghi. Aveam nevoie de mai multe informaţii. Intensitatea durerii corespundea cu distanţa la care se aflau sufletele-pustii şi frecvenţa zvâcnirilor, cu puterea lor. Când ne urmăreau două suflete-

pustii puternice, Senzaţia se manifesta sub forma unui spasm îndelung, neîntrerupt, dar de data asta a trecut mult timp până când am simţit o nouă zvâcnire – aproape un minut – şi când a apărut, nici nu eram sigur că am simţit-o cu adevărat.

M-am furişat afară din cameră şi am ieşit pe hol. Când am trecut pe lângă următoarea uşă, am simţit o a treia zvâcnire, de data asta mai puternică, dar la fel de îndepărtată ca o şoaptă.

Am încercat să deschid uşa cu grijă şi încet, dar era îngheţată. A trebuit să o smucesc de mai multe ori, până când, în sfârşit, s-a dat de perete şi a dezvăluit un gol pentru uşă şi o cameră plină de gheaţă ce se înălţa aproape până în dreptul pieptului. M-am apropiat precaut de gheaţă şi am aruncat o privire dincolo de ea. Am văzut imediat sufletul-pustiu, chiar şi în lumina aceea slabă. Stătea ghemuit pe jos, prins în gheaţă până la ochii-i negri ca cerneala. Restul, părţile periculoase, maxilarele deschise, dinţii şi limbile erau prinse sub gheaţă.

Vietatea abia mai trăia, inima aproape că i se oprise, bătând poate o dată pe minut. Fiecărei bătăi slabe îi corespundea o zvâcnire dureroasă în stomac.

Stăteam în cadrul uşii şi mă holbam la el, fascinat şi dezgustat în acelaşi timp. Era inconştient, imobilizat şi complet vulnerabil. Ar fi fost uşor să mă caţăr peste peretele de gheaţă şi să înfig un ţurţure ascuţit în capul lui – toată lumea ar fi făcut la fel, sunt convins, dacă ar fi aflat de existenţa lui. Dar ceva m-a oprit. Creatura asta nu constituia un pericol pentru nimeni. Fiecare suflet-pustiu cu care mă întâlnisem lăsase o urmă în mine. Le-am văzut feţele descompuse în vis. În curând, aveam să mă întorc acasă, unde n-aveam să fiu Jacob – ucigaşul de suflete-pustii. Nu voiam să-l iau şi pe ăsta cu mine. Nu mai era treaba mea.

Am ieşit din cameră şi am închis uşa în urma mea.

•••

Când m-am întors în sala de consiliu, afară aproape că

se lăsase întunericul şi în cameră era o beznă de nepătruns. Pentru că Miss Wren nu ne permitea să aprindem felinarele de frică să nu fie văzute din stradă, toată lumea se adunase în jurul câtorva lumânări aşezate pe masa ovală. Unii stăteau pe scaune, alţii, cocoţaţi cu picioarele încrucişate chiar pe masă, discutând pe un ton jos şi cu privirile aţintite coborâte spre ceva.

La auzul scârţâitului uşii, toată lumea se întoarse spre mine.

— Miss Wren? spuse Bronwyn încrezătoare, îndreptându-se de spate pe scaunul ei şi mijind ochii.

— E doar Jacob, spuse o altă siluetă din umbră.

După un cor de oftaturi dezamăgite, Bronwyn spuse „Salut, Jacob!” şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra mesei.

Când m-am dus către ei, s-a întâmplat ca eu şi Emma să ne uităm unul la altul în acelaşi timp. În ochii ei se citea un fel de sinceritate şi deschidere – o teamă, mi-am imaginat, teama că am hotărât să-i urmez sfatul. Apoi ochii i s-au întunecat şi şi-a plecat din nou privirea.

Într-un fel, speram că i s-a făcut milă de mine şi le-a povestit deja celorlalţi că urma să plec. Dar n-o făcuse, bineînţeles – pentru că nici eu nu i-am spus *ei.* Dar părea să fi ghicit deja după expresia de pe faţa mea.

Îmi dădeam seama că ceilalţi habar n-aveau de planurile mele. Se obişnuiseră atât de mult cu prezenţa mea, încât uitaseră că mă gândeam să plec. Mi-am împietrit inima şi i-am rugat să îmi acorde câteva secunde de atenţie.

— Stai puţin, spuse o voce cu un accent puternic, şi la lumina lumânărilor am văzut-o pe îmblânzitoarea de şerpi şi pitonul ei uitându-se la mine. Băiatul ăsta a îndrugat o grămadă de prostii despre locul din care provin.

Se întoarse spre singurul scaun de la masă care părea gol şi spuse:

— Poporul meu l-a numit *Simhaladvipa* – locul în care sălăşluiesc leii.

Din scaun, Millard răspunse:

— Îmi pare rău, dar aici scrie clar, cu litere de mână: Ţara lui Serendip. Cartografii deosebiţi care au desenat

harta asta n-au stat să inventeze tot felul de nume prosteşti!

M-am apropiat puţin şi am văzut de ce se certau. Era Harta Zilelor, dar într-o ediţie mult mai mare decât cea pe care o pierdusem pe mare. Aceasta acoperea, practic, toată masa şi era groasă ca o cărămidă.

— Ştiu cum se numeşte propria mea ţară. Se cheamă *Simhaladuipa!* insistă fata cu pitonul care se descolăci din jurul gâtului ei şi se trânti pe Harta Zilelor, indicând o insulă sub formă de lacrimă de lângă coasta Indiei.

Pe harta asta însă, India se numea *Malabar,* iar insula pe care eu o cunoşteam sub numele de Sri Lanka, era acoperită cu nişte litere şerpuitoare şi era botezată *Ţara lui Serendip.*

— N-are rost să ne certăm, spuse Millard. Unele locuri au tot atâtea nume câte le dau locuitorii lor. Şi roagă-l pe şarpele tău să se ridice de pe hartă, în caz că nu vrei să şifoneze paginile.

Îmblânzitoarea de şerpi şi-s dres glasul şi a mormăit ceva, iar pitonul s-a retras şi s-a încolăcit din nou în jurul gâtului ei. În tot acest timp, nu-mi puteam lua ochii de la atlasul din faţa noastră. Până şi cel pe care-l pierdusem era impresionant, deşi nu-l văzusem deschis decât o dată, într-o noapte, la lumina portocalie şi jucăuşă a focului care cuprinsese casa copiilor deosebiţi. Dar acesta era tipărit la o scară mult mai largă. Era impresionant nu doar datorită dimensiunii, ci şi a ornamentelor. Pe lângă el, atlasul nostru părea o carte făcută din hârtie igienică, legată în piele. Hărţile colorate îi acopereau paginile făcute dintr-un material mai rezistent decât hârtia – piele de viţel – poate, şi toate chenarele erau decorate cu vopsea aurită, ilustraţii bogate, legende şi note de subsol.

Millard îşi dădu seama cât de mult mă impresionase cartea şi spuse:

— Nu-i aşa că e uluitoare? În afară de *Codix Peculiaris,* cartea asta e cea mai frumoasă din toată lumea deosebiţilor. Echipa compusă din cartografi, artişti şi tipografi a lucrat la ea o viaţă întreagă şi se zice că unele

hărţi au fost desenate de Perplexus Anomalous, în persoană. Visam s-o văd încă de când eram copil. Sunt *atât* de fericit!

— Chiar e uimitoare, am spus eu.

Şi chiar aşa şi era.

— Millard tocmai ne arăta paginile lui preferate, spuse Olive. Mie cel mai mult îmi plac desenele!

— Ca să le distrag atenţia, îmi explică Millard, şi să uşurez aşteptarea. Haide, Jacob, ajută-mă să dau paginile.

Nu voiam să stric momentul lui Millard cu un anunţ deprimant, aşa că am zis să mai aştept puţin. Oricum nu plecam înainte de răsărit şi voiam să mă mai bucur puţin alături de prietenii mei, fără povara unei decizii apăsătoare. M-am apropiat ruşinat de Millard şi mi-am strecurat degetele sub pagina atât de mare încât a trebuit să îmi folosesc ambele mâini ca s-o întorc.

Am studiat cu atenţie Harta. Eram complet absorbit de ea – mai ales de hărţile ţărilor îndepărtate şi mai puţin cunoscute. Europa şi numeroasele ei bucle erau mai bine definite, desigur, dar cu cât ne îndepărtam de ea, cu atât desenele deveneau mai schematice. Porţiuni întregi din Africa erau pur şi simplu goale. *Terra incognita.* La fel şi pentru Siberia, deşi Harta Zilelor avea propria denumire pentru Estul îndepărtat al Rusiei: *Marea Pustietate din Depărtare.*

— Există bucle în locurile astea? întrebă Olive arătând spre vidul care se întindea peste China. Există şi acolo deosebiţi ca noi?

— Sunt sigur că există, spuse Millard. Talentul deosebit se transmite prin gene; nu are legătură cu locul în care te-ai născut. Dar o mare parte din lumea deosebiţilor n-a fost încă explorată.

— De ce?

— Păi, cred că eram prea ocupaţi să supravieţuim…

Mi-am dat seama că treaba asta cu supravieţuitul excludea o grămadă de aspecte ale vieţii, exploratul şi îndrăgostitul fiind doar două dintre ele.

Am mai dat câteva pagini, încercând să descoperim mai

multe zone neexplorate. Am găsit multe, toate cu nume fanteziste. *Regatul Îndoliat al Nisipului. Ţinutul Născut din Furie. Un Loc Înalt Plin de Stele.* Am citit numele încet, ca pentru mine, gustându-le parcă expresivitatea.

Pe marginea paginii pândeau nişte locuri înspăimântătoare pe care Harta le numea *Pârloagele.* Ţinuturile nordice ale Scandinaviei se numeau *Pârloaga Îngheţată.* Centrul insulei Borneo era *Pârloaga Înăbuşitoare.* O mare parte din Peninsula Arabă se numea *Pârloaga Nemiloasă.* Capătul sudic al Patagoniei: *Pârloaga Mohorâtă.* Unele locuri nici nu apăreau pe hartă. Noua Zeelandă. Hawaii. Florida, care părea doar o umflătură crescută pe piciorul Americii, abia dacă era schiţată.

În timp ce priveam Harta Zilelor, m-a cuprins un dor inexplicabil. Tânjeam chiar şi după locurile cu nume ameninţătoare. Asta îmi aducea aminte de o după-amiază petrecută cu mulţi ani în urmă împreună cu bunicul meu. Studiam hărţi istorice din revista *National Geographic,* hărţi desenate cu mult înainte de apariţia avioanelor sau a sateliţilor, când camerele cu rezoluţie înaltă nu puteau să exploreze încă fiecare colţişor şi ungher al lumii. Când încă forma actuală a liniilor de coastă era trasată la nimereală. Când adâncimea şi mărimea oceanelor îngheţate şi a junglelor ameninţătoare era stabilită mai mult pe ghicite, în urma unor zvonuri, legende sau scormoneli ale exploratorilor care îşi pierduseră jumătate din echipaj în timpul explorării.

În timp ce Millard continua să turuie despre istoria Hărţii, am trecut cu degetul peste conturul unui deşert întins şi neexplorat din centrul Asiei. *Unde Făptura Înaripată Nu îşi Încheie Zborul.* O lume întreagă aştepta să fie descoperită şi eu abia dacă-i crăpasem coaja. Gândul acesta mă umplu de regrete – dar şi de un sentiment ruşinos de uşurare. Aveam să-mi revăd, în sfârşit, casa şi părinţii. Şi poate că dorinţa aceasta de a explora ceva de dragul explorării fusese de la bun început copilăroasă. Necunoscutul era seducător, dar imediat ce descopeream, catalogam şi cartografiam un loc, acesta îşi pierdea

puterea de atracţie, redus la un simplu fapt uitat dintr-o carte secată de mister. Poate că era mai bine să lăsăm câteva puncte goale pe hartă. Să lăsăm lumea să-şi păstreze o urmă de mister, în loc s-o forţăm să-şi divulge fiecare secret.

Poate că era mai bine – atât în trecut, cât şi acum – să ne întrebăm ce se ascundea în spatele fiecărui loc nedescoperit.

Şi în clipa următoare, le-am dat vestea. Nu mai avea rost să aştept. Am trântit-o, pur şi simplu:

— Plec, am spus. Când toate astea se termină, mă întorc acasă.

A urmat o clipă de linişte şi şoc. Emma se uită, în sfârşit, în ochii mei. Avea ochii plini de lacrimi.

Apoi Bronwyn s-a ridicat de la masă şi m-a îmbrăţişat.

— Frate, spuse ea. O să ne fie dor de tine.

— Şi mie de voi, am spus eu. Mai mult decât se poate exprima prin cuvinte.

— Dar *de ce?* mă întrebă Olive, ridicându-se până la nivelul ochilor mei. Te-am sâcâit prea mult?

Mi-am pus mâna pe capul ei şi am împins-o înapoi, pe podea.

— Nu, n-are de-a face cu tine, am spus eu. Tu ai fost grozavă, Olive.

Emma păşi în faţă.

— Jacob a venit aici ca să ne ajute, zise ea. Dar trebuie să se întoarcă la viaţa lui de dinainte, acum, cât încă mai are la ce.

Copiii păreau să înţeleagă. Nu era nicio supărare. Majoritatea păreau să se bucure cu adevărat pentru mine.

Miss Wren vârî capul pe uşă ca să ne dea repede ultimele veşti – totul mergea brici, spuse ea. Miss Peregrine îşi revenea treptat. Avea să-şi schimbe forma până mâine dimineaţă. Şi apoi, Miss Wren a dispărut din nou.

— Slavă zeilor, spuse Horace.

— Slavă păsărilor, spuse Hugh.

— Slavă zeilor *şi* păsărilor, spuse Bronwyn. Tuturor

păsărilor din copacii tuturor pădurilor.

— Şi-i mulţumim şi lui Jacob, spuse Millard. Fără el n-am fi ajuns până aici.

— N-am fi reuşit nici măcar să plecăm de pe *insulă,* spuse Bronwyn. Ne-ai ajutat foarte mult, Jacob.

Au venit pe rând să mă îmbrăţişeze. Apoi s-au risipit şi a rămas doar Emma care m-a îmbrăţişat ultima – era o îmbrăţişare lungă, dulce-amară, care semăna, din păcate, prea mult cu un adio.

— Ăsta a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată, spuse ea. Să te rog să pleci. Mă bucur că te-ai hotărât să-mi urmezi sfatul. Nu cred c-aş mai fi în stare să te mai rog o dată.

— Urăsc chestia asta, am spus eu. Aş vrea să existe o lume în care să putem trăi împreună liniştiţi.

— Ştiu, spuse Emma. Ştiu.

— Aş vrea… am dat să spun.

— Opreşte-te, zise ea.

Dar am spus-o oricum.

— Aş vrea să te pot lua cu mine.

Emma şi-a ferit privirea.

— Ştii bine ce-aş păţi dacă aş merge cu tine.

— Ştiu.

Emmei nu-i plăcea să lungească momentul de rămas-bun. O simţeam cum se încordează, încercând să-şi stăpânească durerea.

— Deci, spuse ea pe un ton oficial. Logistica. Când Miss Peregrine o să-şi revină, o să te conducă înapoi prin bâlci până la tunelul subteran şi când o să treci prin intrarea în buclă, o să nimereşti direct în prezent. Crezi că te descurci de-acolo?

— Cred că da, am spus eu. O să-i sun pe-ai mei. Sau o să mă duc la o secţie de poliţie, ceva. Din câte îl cunosc eu pe taică-meu, sunt sigur că au afişe cu poza mea în toate secţiile de poliţie din Marea Britanie.

Am râs un pic pentru că dacă n-aş fi făcut-o, m-ar fi apucat, probabil, plânsul.

— Păi, bine, spuse ea.

— Păi, da, am spus şi eu.

Ne-am uitat unul la altul, fără să fim pregătiţi să ne despărţim încă, nesiguri de ce aveam de făcut mai departe. Instinctul îmi spunea s-o sărut, dar m-am abţinut. Nu mai aveam voie să fac lucruri din astea.

— Hai, du-te, spuse Emma. Dacă n-o să mai auzi nimic de noi… ei, bine, într-o bună zi, o să te simţi pregătit să spui povestea noastră. Poţi să le povesteşti copiilor tăi despre noi. Sau nepoţilor tăi. Şi atunci n-o să fim uitaţi de tot.

Ştiam că de-acum încolo fiecare cuvânt schimbat avea să doară, învelit şi marcat de durerea acestei clipe, şi că trebuia să mă retrag, altfel nu puteam să plec. Aşa că am dat din cap trist, am mai îmbrăţişat-o o dată şi m-am ghemuit într-un colţ ca să dorm pentru că eram foarte, foarte obosit.

După un timp, ceilalţi şi-au tras saltelele şi păturile în cameră şi au făcut un cuib în jurul meu. Ne-am adunat cu toţii într-o grămadă ca să ne apărăm de frigul pătrunzător. Dar în timp ce toţi ceilalţi au început să-şi improvizeze culcuşurile, eu mi-am dat seama că nu pot să dorm, în ciuda oboselii, aşa că m-am ridicat şi m-am plimbat puţin prin cameră, privindu-i pe copii de la distanţă.

Trecusem prin atâtea stări de-a lungul călătoriei – bucurie, frică, speranţă, groază –, dar până acum, niciodată nu m-am simţit singur. Bronwyn m-a numit fratele ei, dar acum nu mi se mai părea deloc adevărat. Eram un văr de-al doilea pentru ei, cel mult. Emma avea dreptate: n-aveam cum să-i înţeleg vreodată. Erau atât de bătrâni, trecuseră prin atâtea. Şi eu veneam dintr-o altă lume. Era timpul să mă întorc.

•••

Până la urmă m-a adormit sunetul gheţii care gemea şi crăpa la etajele de dedesubt şi în podul de deasupra noastră. Clădirea părea dintr-odată animată de sunetele ei.

În noaptea aceea, am fost bântuit de nişte vise bizare şi insistente.

Se făcea că sunt din nou acasă şi fac aceleaşi lucruri pe care le făceam de obicei. Îmi înfig dinţii într-un hamburger – mare, maro şi plin de ulei. Dau ture cu Crown Vic-ul lui Ricky în scaunul din dreapta şoferului, cu radioul gâjâind, setat pe un canal de doi bani. Sunt la supermarket cu părinţii mei, mă plimb pe culoarele prea late şi o văd pe Emma care îşi răcoreşte mâinile în gheaţa de la raionul de peşte. Gheaţa topită se scurge peste tot. Nu mă recunoaşte.

Apoi sunt la sala de jocuri mecanice unde mi-am sărbătorit cea de-a douăsprezecea aniversare şi trag cu un pistol de jucărie. Corpurile explodează ca nişte baloane pline de sânge.

Jacob unde eşti

Apoi sunt la şcoală. Profesorul scrie ceva pe tablă, dar literele nu formează cuvinte inteligibile. În clipa următoare, toată lumea e în picioare şi dă năvală afară. Ceva nu-i în regulă. Se aude un sunet strident, care devine din ce în ce mai puternic şi apoi dispare. Toată lumea rămâne nemişcată, cu privirea spre cer.

Raid aerian.

Jacob, Jacob unde eşti

O mână pe umărul meu. E un bătrân. Un bărbat fără ochi. Vine să mi-i fure pe-ai mei. Nu e un bărbat – e o chestie – un monstru.

Apoi alerg. Alerg după câinele meu. Acum câţiva ani a fugit de mine cu lesa încă prinsă la gât şi a rămas înţepenit într-o creangă, în timp ce încerca să se caţere după o veveriţă. S-a spânzurat singur. Două săptămâni l-am căutat prin cartier, strigându-l. L-am găsit după trei săptămâni. Bătrâna căţeluşă Snuffles.

Sirena mă asurzeşte. Alerg şi o maşină trage lângă mine şi şoferul îmi spune să urc. Sunt părinţii mei, îmbrăcaţi în haine elegante. Nu se uită la mine. Uşa se încuie. Maşina porneşte şi înăuntru e înăbuşitor de cald, dar încălzirea e pornită şi geamurile ridicate, radioul e dat la maximum, dar gâjâie, setat între două canale.

Mamă unde mergem

Nu răspunde.

Tată de ce oprim aici

Apoi coborâm din maşină şi, în sfârşit, simt că pot respira din nou. Un loc frumos, înverzit. Miros de iarbă proaspăt cosită. Oameni îmbrăcaţi în negru, adunaţi în jurul unei gropi în pământ.

Un coşciug deschis sub un baldachin. Încerc să arunc o privire înăuntru. E gol, dar o pată de ulei se întinde încet pe fundul lui. Înnegreşte satinul alb. *Repede, închideţi capacul!* Smoală neagră începe să clocotească şi să se reverse prin crăpături. Picură pe iarbă şi e absorbită de pământ.

Jacob unde eşti, spune ceva

ABRAHAM EZRA PORTMAN stă scris pe piatra de mormânt. Şi, dintr-odată, mă prăbuşesc în mormântul deschis, bezna mă învăluie şi continui să cad într-o groapă fără fund, apoi mă trezesc undeva sub pământ, sunt singur şi bântui printr-o mie de tuneluri legate între ele, şi mă plimb şi e frig, atât de frig, încât mi-e frică să nu îngheţe pielea de pe mine şi să nu-mi crape oasele şi peste tot, sute de ochi galbeni îmi urmăresc fiecare mişcare.

Îi urmez vocea. *Yakob, vino aici. Nu te teme.*

Tunelul urcă şi la capătul lui se vede o lumină, iar la ieşirea din tunel se vede un tânăr care citeşte liniştit o carte. Arată exact ca mine, poate că sunt eu, mă gândesc, dar în clipa următoare tânărul începe să vorbească şi aud vocea bunicului meu. *Vreau să-ţi arăt ceva.*

Am tresărit în întuneric şi pentru o secundă mi-am dat seama că visez, dar nu ştiam unde sunt, doar că nu eram în pat lângă ceilalţi, în sala de conferinţe. Plecasem de acolo şi camera în care mă aflam acum era întunecată, plină de gheaţă şi stomacul mă înjunghia…

Jacob vino aici unde eşti

O voce de afară, din capătul holului – o voce adevărată, nu vocea cuiva dintr-un vis.

Apoi mă aflu din nou în vis, dincolo de nişte frânghii care delimitează un ring de box şi pe ecran, înconjurat de ceaţă şi de lumini, bunicul meu se luptă cu un suflet-pustiu.

Îşi dau târcoale. Bunicul meu e tânăr şi agil, dezbrăcat până la brâu, cu un cuţit în mână. Sufletul-pustiu se suceşte şi se încolăceşte, limbile îi flutură în aer, din fălcile deschise îi picură un lichid negru. Lansează o limbă şi bunicul meu încearcă s-o evite.

Important e să nu te împotriveşti durerii, spune bunicul meu. *Ea îţi spune ceva. Întâmpin-o, las-o să-ţi vorbească. Durerea spune: salut, sunt la fel ca tine; fac parte din sufletul-pustiu, dar şi din tine.*

Sufletul-pustiu îl biciuieşte din nou cu limba. Bunicul meu îi anticipează însă mişcarea şi-i face loc înainte să-l atace. Apoi, sufletul-pustiu încearcă să-l lovească şi a treia oară şi bunicul se aruncă peste el cu cuţitul, iar vârful limbii negre a monstrului cade pe covor, retezat şi zvârcolindu-se.

Sunt nişte creaturi stupide. Foarte uşor de influenţat. Vorbeşte cu ele, Yakob. Şi bunicul meu începe să vorbească, dar nu în engleză sau poloneză, în nicio limbă pe care am auzit-o vreodată în viaţa de zi cu zi. Pare un fel de şuierat gutural şi sunetele nu par a fi formate în gât sau în gură.

Şi făptura se opreşte, se leagănă pe loc, vizibil hipnotizată. Vorbind în limba lui păsărească, bunicul meu lasă cuţitul jos şi se apropie încet de ea. Cu cât se apropie mai mult, cu atât creatura devine mai docilă şi, în final, se prăbuşeşte pe covor, în genunchi. Tocmai mă gândesc că mai are puţin şi aţipeşte, când, dintr-odată, sufletul-pustiu

se eliberează de vraja bunicului şi se aruncă peste el cu toate limbile lui şi-l trage în ţeapă pe bunicul. În timp ce se prăbuşeşte, sar peste cordon şi alerg spre el şi monstrul se face nevăzut. Bunicul meu e întins pe spate şi eu stau în genunchi lângă el, cu mâna pe faţa lui şi bunicul îmi şopteşte ceva, dar sângele îi dă pe gură şi trebuie să mă aplec ca să-l aud. *Eşti mai bun decât mine, Yakob,* spune el. *Eşti mai mult decât am fost vreodată.*

Simt cum inima îi bate tot mai încet. O aud până când, la un moment dat, între două bătăi trec secunde întregi. Apoi zeci de secunde. Şi apoi…

Jacob unde eşti

Tresar din nou şi mă trezesc. De data asta, camera e iluminată. E dimineaţă, e lumina aceea albastră a răsăritului. Stau îngenuncheat pe gheaţă în camera îngheţată pe jumătate şi nu ţin mâna pe faţa bunicului, ci pe craniul sufletului-pustiu prins sub gheaţă, pe creierul lui primitiv de reptilă. Are ochii deschişi şi se uită la mine, iar eu mă uit la el. *Te văd.*

— Jacob! Ce faci? Te-am căutat peste tot!

Emma se agita înnebunită pe hol.

— Ce faci? mă întrebă din nou.

Nu-l vede pe sufletul-pustiu. Nu ştie că e acolo.

Mi-am luat palma de pe capul lui şi m-am tras mai încolo.

— Nu ştiu, am spus. Cred că am umblat în somn.

— Nu contează, spuse Emma. Hai repede – Miss Peregrine e pe cale să se schimbe!

•••

Toţi copiii şi ciudaţii de la bâlci erau înghesuiţi în camera cea mică, palizi şi neliniştiţi, sprijiniţi de pereţi şi ghemuiţi pe podea într-un cerc larg în jurul celor două ymbryne, ca nişte pariori la o luptă ilegală de cocoşi. Emma şi cu mine ne-am strecurat printre ei şi ne-am cuibărit într-un colţ, cu ochii aţintiţi la spectacolul din faţa noastră. Camera era răvăşită: balansoarul în care Miss Wren stătuse toată noaptea cu Miss Peregrine era

răsturnat, masa plină de fiole şi de eprubete de laborator era împinsă lângă perete. Althea stătea pe masă cu o plasă legată de un băţ, gata s-o folosească în caz de nevoie.

Miss Wren şi Miss Peregrine erau în mijlocul camerei. Miss Wren stătea în genunchi şi o ţinea pe Miss Peregrine ţintuită de podea, cu mâinile vârâte în nişte mănuşi groase de vânătoare cu şoimi, transpirată şi cântând în Deosebita Veche, în timp ce Miss Peregrine cârâia şi dădea din gheare. Dar oricât s-ar fi zvârcolit, Miss Wren nu-i dădea drumul.

La un moment dat din noaptea aceea, masajul blând făcut de Miss Wren se transformase într-o luptă de wrestling dintre două specii, amestecat cu un ritual de exorcism. Jumătatea păsărească a lui Miss Peregrine, care îi dominase firea atâta timp, refuza să fie alungată fără să lupte. Ambele ymbryne s-au ales cu răni superficiale: camera era plină de penele lui Miss Peregrine, iar Miss Wren avea o zgârietură lungă şi însângerată pe un obraz. Era o privelişte tulburătoare şi copiii au urmărit totul cu gurile deschise, complet şocaţi. Pasărea pe care Miss Wren o ţintuise la podea era aproape imposibil de recunoscut, cu ochii ei sălbatici. Părea incredibil ca din spectacolul acesta violent să se nască o Miss Peregrine complet sănătoasă, cea pe care o cunoşteam cu toţii, dar Althea continua să ne zâmbească, dând încurajator din cap, de parcă ar fi vrut să ne spună: „Încă puţin şi reuşim!”

Pentru o femeie bătrână şi fragilă, Miss Wren părea că o bate măr pe Miss Peregrine. Dar în clipa următoare, pasărea dădu cu ciocul spre Miss Wren şi strânsoarea acesteia slăbi, iar Miss Peregrine bătu puternic din aripi şi părea că mai are puţin şi se eliberează. Copiii reacţionară cu strigăte şi icnituri. Dar Miss Wren se mişcă rapid. Sări în sus şi reuşi s-o apuce de picior pe Miss Peregrine şi o azvârli din nou pe podea, ceea ce îi făcu pe copii să icnească şi mai tare de spaimă. Nu eram obişnuiţi s-o vedem pe ymbryna noastră tratată în felul acesta şi Bronwyn chiar a trebuit să-l reţină pe Hugh care se pregătea să se repeadă spre ea s-o apere.

Ambele ymbryne păreau epuizate, mai ales Miss Peregrine; o vedeam cum i se scurg puterile. Firea ei umană părea să fi câştigat lupta împotriva firii ei de pasăre.

— Haide, Miss Wren! strigă Bronwyn.

— Poţi s-o faci, Miss Wren! ţipă Horace. Adu-o înapoi!

— Vă rog! spuse Althea. Avem nevoie de linişte deplină.

După un timp, Miss Peregrine încetă să se mai zbată şi se întinse pe jos cu aripile desfăcute, răsuflarea întretăiată, cu pieptul împănat umflându-i-se şi dezumflându-i-se rapid. Miss Wren îşi luă mâinile de pe pasăre şi se lăsă în spate, pe vine.

— O să se întâmple dintr-o clipă în alta, spuse, şi când se întâmplă, nu vreau să vă repeziţi la ea s-o atingeţi. S-ar putea ca ymbryna voastră să fie puţin zăpăcită şi vreau ca prima faţă pe care o vede şi prima voce pe care o aude să fie a mea. Trebuie să-i explic ce s-a întâmplat.

Apoi duse mâinile împreunate la piept şi murmură:

— Întoarce-te la noi, Alma. Haide, surioaro! Întoarce-te la noi.

Althea se dădu jos de pe masă şi apucă un cearşaf, îl despături şi îl ţinu ca pe un paravan în faţa lui Miss Peregrine. Când ymbrynele se transformau la loc, erau goale, iar în felul ăsta, păstram o oarecare discreţie.

Am aşteptat cu sufletul la gură în timp ce din spatele cearşafului se auzeau tot felul de sunete stranii: sunetul aerului eliminat brusc, o bătaie puternică din palme – după care Miss Wren sări în picioare şi făcu un pas nesigur înapoi.

Părea îngrozită – stătea cu gura deschisă, la fel ca Althea. Apoi am auzit-o pe Miss Wren spunând, „Nu, nu se poate!” Şi Althea s-a împleticit ameţită, scăpând cearşaful din mâini. Pe podea se vedea o siluetă umană, dar nu a unei femei.

Bărbatul era gol, ghemuit ca o minge şi era cu spatele la noi. A început să se mişte şi să-şi dezmorţească membrele, apoi s-a ridicat în picioare.

— E Miss Peregrine? întrebă Olive. A ieşit cam…

dubioasă.

Era clar că nu era ea. Persoana din faţa noastră nu semăna deloc cu Miss Peregrine. Era un bărbat pipernicit, cu genunchii noduroşi şi un început de chelie şi un nas care arăta ca o radieră tocită. Era complet gol şi plin de o mâzgă lipicioasă şi transparentă. În timp ce Miss Wren se holba la el şi căuta ceva de care să se sprijine, ceilalţi au început să ţipe, şocaţi şi furioşi:

— Cine eşti? Cine eşti? Ce-ai făcut cu Miss Peregrine?

Încet, foarte încet, bărbatul şi-a dus mâinile la faţă frecându-se la ochi. Apoi, pentru prima oară, îi deschise.

Avea pupilele albe şi goale.

Cineva a scăpat un ţipăt scurt.

Apoi, foarte calm, bărbatul spuse:

— Numele meu e Caul. Iar voi sunteţi prizonierii mei.

•••

— Prizonieri! spuse contorsionistul râzând. Ce zice, că suntem prizonieri?

Emma ţipă la Miss Wren:

— Unde-i Miss Peregrine? Cine e omul ăsta şi ce-aţi făcut cu Miss Peregrine?

Miss Wren părea să-şi fi pierdut graiul.

Confuzia noastră s-a transformat în şoc şi furie şi am început să-l bombardăm pe bărbatul pipernicit cu întrebări. Acesta le-a îndurat cu o expresie uşor plictisită, stând în mijlocul camerei şi acoperindu-şi sfios părţile intime cu mâinile.

— Dacă mi-aţi permite să şi vorbesc, aş putea să vă explic totul, zise el.

— Unde e Miss Peregrine? strigă din nou Emma, tremurând de furie.

— Nu-ţi face griji, spuse Caul. E în siguranţă la noi, într-una dintre închisorile noastre. Am răpit-o acum câteva zile, pe insula voastră.

— Şi pasărea pe care am salvat-o de pe submarin, am zis, era…

— Eu eram, spuse Caul.

— Imposibil! spuse Miss Wren căreia îi revenise, în sfârşit, vocea. Strigoii nu se pot transforma în păsări!

— Da, e adevărat, în general. Dar Alma e sora mea, ştii, şi deşi n-am fost atât de norocos să moştenesc talentul ei de a manipula timpul, împărtăşim totuşi trăsătura cea mai inutilă a ei – aceea de a se transforma într-o pasăre de pradă mică şi rea. Am imitat-o destul de bine, ce ziceţi?

Şi bărbatul a făcut o plecăciune.

— Pot să vă deranjez cu o rugăminte? Aş putea să primesc o pereche de pantaloni? Sunt în dezavantaj aici…

Cerinţa lui a fost ignorată. Între timp, capul a început să mi se învârtească. Mi-am amintit că Miss Peregrine a spus ceva odată despre cei doi fraţi ai ei – de fapt, chiar am văzut fotografii cu ei, când încă erau în custodia lui Miss Avocet. Apoi m-am gândit la zilele pe care le-am petrecut cu pasărea, crezând că e Miss Peregrine; prin câte am trecut, câte am văzut. Am încuiat-o pe Miss Peregrine într-o colivie, pe care Golan a aruncat-o în ocean – fusese adevărata Miss Peregrine, în timp ce pasărea pe care „am salvat-o” era fratele ei. Cruzimea lui Miss Peregrine din ultimul timp părea mai uşor de înţeles – nu fusese Miss Peregrine, de fapt – dar tot îmi mai rămâneau un milion de întrebări.

— În tot acest timp, am întrebat, de ce ai rămas pasăre? Ca să ne spionezi?

— E drept că mi s-a părut fascinant să vă urmăresc certurile copilăreşti, dar, de fapt, speram c-o să mă ajutaţi cu o problemă nerezolvată. Când mi-aţi omorât oamenii pe câmp, am fost impresionat. Aţi dat dovadă de multă ingeniozitate. Bineînţeles că oamenii mei ar fi putut să vă atace şi să vă ia prizonieri oricând după aceea, dar m-am gândit c-ar fi mai bine să vă las să fluturaţi în vânt şi să văd dacă ingenuozitatea voastră n-o să mă ducă la singura ymbrynă care până acum a reuşit să ne scape, de fiecare dată.

Şi spunând astea, se întoarse şi-i rânji larg lui Miss Wren.

— Bună, Balenciaga. Mă bucur tare mult să te revăd.

Miss Wren gemu şi îşi făcu vânt cu mâna.

— Cretinilor ce sunteţi! Idioţilor, imbecililor! ţipă clovnul. I-aţi adus direct la noi!

— Şi drept bonus, spuse Caul, am făcut şi o vizită în menajeria ta! Oamenii mei au ajuns la scurt timp după ce-am plecat noi; capetele împănate ale emu-rafei şi boxerului vor arăta *minunat* pe poliţa de deasupra căminului!

— Monstru ce eşti! şuieră Miss Wren şi se sprijini de masă cu genunchii înmuiaţi.

— Aoleu, Pasăre din ceruri! strigă Bronwyn cu ochii căscaţi. Fiona şi Claire!

— O să le revedeţi în curând, spuse Caul. Le-am pus la păstrare într-un loc sigur.

Totul începu să se lege într-un mod teribil. Caul ştia c-o să fie binevenit în menajeria lui Miss Wren, deghizat în Miss Peregrine şi când n-a găsit-o acasă ca s-o răpească, ne-a prostit s-o căutăm la Londra. Fusesem manipulaţi încă de la început, în mai multe feluri – din clipa în care am ales să părăsim insula şi eu am hotărât să mă alătur grupului. Chiar şi povestea pe care a ales-o pentru Bronwyn în prima noapte petrecută în pădure despre uriaşul împietrit făcea parte din planul lui. Voia să găsim bucla lui Miss Wren şi să credem că noi am fost cei care au dezlegat misterul.

Aceia dintre noi care nu erau în pragul leşinului, îngroziţi, tropăiau de nervi. Mulţi au început să ţipe c-o să-l omoare pe Caul şi s-au apucat să caute obiecte contondente în acest scop, în timp ce minoritatea care nu-şi pierduse capul încerca să-i calmeze. În tot acest timp, Caul stătea şi aştepta liniştit să se calmeze spiritele.

— Dacă-mi permiteţi, spuse. N-aş vrea să vă încurajez să mă ucideţi. Aţi *putea* s-o faceţi, desigur; nimeni nu vă poate opri. Dar v-ar fi mult mai bine dacă oamenii mei m-ar găsi nevătămat când sosesc.

S-a prefăcut că verifică un ceas inexistent de pe încheietură.

— Ah, da, spuse, ar trebui să ajungă chiar acum – da, chiar în clipa asta – probabil că tocmai au încercuit clădirea şi au blocat orice punct de ieşire, inclusiv

acoperişul. Şi vreau să vă avertizez că sunt cincizeci şi şase şi sunt înarmaţi până în dinţi. *Mai mult* decât atât. Aţi văzut ce poate face o mini-mitralieră cu un corp de copil?

Aruncă o privire spre Olive şi spuse:

— Pe tine te-ar transforma în mâncare de pisică, draga mea.

— E o cacealma! spuse Enoch. Nu-i nimeni acolo!

— Ba, te asigur că e. M-au urmărit îndeaproape de când am părăsit insuliţa voastră deprimantă şi i-am anunţat să fie pregătiţi încă din clipa în care Balenciaga şi-a dezvăluit identitatea. Iar asta s-a întâmplat acum mai bine de douăsprezece ore – timp suficient cât să se regrupeze.

— Lăsaţi-mă pe mine să verific, spuse Miss Wren şi se duse în sala de consiliu al ymbrynelor unde gheaţa acoperea geamurile mai mult pe dinăuntru, cu mici tuneluri topite ca nişte telescoape în stratul gros şi cu oglinzi ataşate de ele, în care vedeam tot ce se întâmpla pe strada din faţa clădirii.

În timp ce o aşteptam, clovnul şi fata cu şarpele dezbăteau diverse metode de tortură potrivite pentru Caul.

— Eu zic să-i smulgem unghiile de la picioare mai întâi, spuse clovnul. Şi apoi să-i scoatem ochii cu nişte prăjini fierbinţi.

— În ţara din care vin eu, spuse fata cu şarpele, pedeapsa pentru trădare e să te acopere cu miere, să te lege de o barcă fără vele şi să te lase în mijlocul unui ochi de apă stătătoare. Muştele te mănâncă de viu.

Caul îşi legăna capul dintr-o parte în alta şi-şi dezmorţea braţele cu un aer plictisit.

— Scuze, spuse. Am crampe musculare de la cât am stat ca pasăre.

— Crezi că glumim? spuse clovnul.

— Cred că sunteţi nişte amatori, zise Caul. Dacă aţi găsi câteva vlăstare de bambus, v-aş putea arăta un truc foarte vicios. Dar oricât de amuzant ar fi, eu vă propun totuşi să topiţi gheaţa asta şi să scutiţi lumea de o grămadă de probleme. O zic pentru binele vostru, chiar nu vreau să păţiţi nimic.

— Mda, sigur, spuse Emma. Şi unde era grija asta când ai furat sufletele deosebiţilor ăstora de aici?

— Ah, da. Cei trei pioneri. A fost un sacrificiu necesar, dragii mei. Ce vrem să facem noi e să dezvoltăm specia deosebită, mă înţelegeţi?

— Ce glumă proastă, spuse Emma. Nu sunteţi decât nişte sadici însetaţi de putere!

— Ştiu că aţi fost destul de cocoloşiţi şi ţinuţi în întuneric, spuse Caul, dar am crezut că ymbrynele v-au învăţat câte ceva despre istoria propriei specii. Noi, deosebiţii, eram ca nişte zei coborâţi pe pământ! Uriaşi – regi – conducători născuţi să domnească peste lumea pământeană! Dar de-a lungul secolelor şi al mileniilor, am suferit un declin teribil. Ne-am amestecat cu oamenii obişnuiţi într-atât încât sângele nostru deosebit a fost diluat aproape în întregime. Şi uitaţi-vă la noi acum, cât de degradaţi suntem! Ne ascundem în buclele astea temporale, de frica celor pe care ar trebui să-i conducem, prizonieri pe veci în trupuri de copii, guvernaţi de confederaţia asta de băgăreţe – de *femeile* astea! Nu vedeţi cât ne-au înjosit? Nu vă e ruşine? Vă daţi seama măcar câtă putere aveţi – putere care e a voastră din naştere? Nu simţiţi sângele de *uriaş* în vene?

Începea să-şi piardă calmul, devenind tot mai stacojiu la faţă.

— Noi nu încercăm să radem rasa deosebiţilor de pe pământ – dimpotrivă, încercăm s-o *salvăm!*

— Hai, nu mai spune, zise clovnul, după care se duse la Caul şi-l scuipă în faţă. Să ştii că ai nişte metode ciudate.

Caul şterse scuipatul cu dosul palmei.

— Ştiam eu că n-are rost să stau la taclale cu voi. Ymbrynele v-au umplut capul cu minciuni şi propagandă sute de ani. Mai bine vă iau sufletele şi vă las s-o luaţi de la zero.

Miss Wren se întoarse.

— Da, n-a minţit, spuse. Cred că sunt vreo cincizeci de soldaţi afară. Înarmaţi, toţi.

— O, nu, gemu Bronwyn. Ce să *facem?*

— Renunţaţi, spuse Caul. Alegeţi un sfârşit decent.

— Nu contează câţi sunt, spuse Althea. N-o să reuşească să pătrundă prin gheaţa mea în veci.

Gheaţa! Uitasem de ea. Ne aflam într-o fortăreaţă de gheaţă!

— Aşa e! spuse Caul vesel. Are dreptate, n-au cum să intre. Aşa că, puteţi să alegeţi calea rapidă şi nedureroasă – să topiţi gheaţa chiar acum, de bunăvoie – sau una lungă, încăpăţânată şi înceată, plictisitoare, calea cea tristă, numită asediu, timp în care oamenii mei păzesc clădirea de afară şi noi rămânem aici, murind încet de foame. Poate c-o să renunţaţi dacă o să fiţi destul de disperaţi sau de înfometaţi. Sau poate o să începeţi să vă mâncaţi între voi, ca nişte canibali. Oricum ar fi, băieţii mei o să vă tortureze până la moarte dacă o să intre aici, ceea ce e inevitabil. Şi dacă vreţi să alegeţi calea înceată, tristă şi plictisitoare, atunci, vă rog, de dragul copiilor, aduceţi-mi măcar o pereche de pantaloni.

— Althea, adu-i omului nişte pantaloni nenorociţi! spuse Miss Wren. Dar să *nu* cumva să topeşti gheaţa! Sub nicio formă!

— Bine, duducă, spuse Althea şi ieşi.

— Şi-acum, spuse Miss Wren şi se întoarse spre Caul, uite ce-o să facem. Spune-le oamenilor tăi să ne lase să plecăm de aici, altfel o să te omorâm. Dacă va trebui s-o facem, te asigur că n-o să ne fie frică şi o să-ţi aruncăm cadavrul împuţit printr-o gaură din gheaţă în bucăţi, una câte una. Sunt sigură că oamenii tăi n-o să se bucure prea tare şi între timp, noi o să avem destul timp să ne plănuim următoarea mişcare.

Caul ridică din umeri şi spuse:

— Da, bine.

— Serios? întrebă Miss Wren.

— Am crezut că pot să vă sperii, spuse, dar ai dreptate, prefer să nu mă omorâţi. Aşa că duceţi-mă la una dintre găurile alea din gheaţă şi o să fac ce mi-aţi spus. O să-i anunţ pe oamenii mei.

Althea s-a întors cu o pereche de pantaloni şi i-a aruncat

spre Caul, iar acesta s-a îmbrăcat cu ei. Miss Wren i-a desemnat pe Bronwyn, pe clovn şi pe contorsionist să-l supravegheze pe Caul, după care i-a înarmat cu nişte ţurţuri rupţi. Am ieşit cu toţii în hol, Caul, împuns de la spate cu vârfurile ascuţite ale ţurţurilor. Dar, în timp ce ne strecuram cu chiu, cu vai prin biroul mic şi întunecat care ducea spre sala de consiliu al ymbrynelor, totul s-a dus naibii. Cineva s-a împiedicat de o saltea şi a căzut şi apoi am auzit sunetele unei încăierări în întuneric. Emma aprinse o flacără tocmai la timp. L-am văzut pe Caul târând-o pe Althea de păr, încercând s-o îndepărteze de noi. Aceasta se zbătea şi gâfâia, în timp ce Caul o ameninţa cu un ţurţure ascuţit, lipit de gâtul ei:

— Nu vă apropiaţi dacă nu vreţi să-i tai jugulara!

L-am urmat de la o distanţă precaută. Caul o târî pe Althea care se zbătea cât o ţineau puterile în sala de conferinţe şi apoi o ţintui de tăblia mesei ovale, ţinând în continuare ţurţurele îndreptat către ochii ei şi ţipă:

— *Iată care sunt cerinţele mele!*

Dar înainte să poată spune mai multe, Althea smulse ţurţurele din mâna lui. Acesta zbură şi se înfipse în Harta Zilelor. În timp ce gura lui Caul încă forma litera „o”, complet luat prin surprindere, mâna Altheei apucă partea din faţă a pantalonilor lui şi o-ul se transformă într-o grimasă.

— *Acuml* urlă Emma, şi Bronwyn, eu şi ea am alergat spre ei prin uşile de lemn.

Dar în timp ce alergam, camera cea mare păru tot mai mare şi distanţa la fel, iar lupta dintre Caul şi Althea luă o nouă turnură: Caul îi dădu drumul Altheei şi se prăbuşi pe masă, cu braţele întinse şi încercă să pună mâna pe ţurţure. Althea căzu şi ea, dar nu-i dădu drumul – acum îi strângea pulpa cu ambele mâini – şi în jurul picioarelor lui Caul începu să se formeze un strat de gheaţă care se întindea rapid, paralizându-l de la mijloc în jos şi lipind mâna Altheei de piciorul lui. Caul apucă ţurţurele cu un deget şi apoi cu toată mâna, după care, gemând din cauza efortului şi al durerii, îl scoase din paginile Hărţii şi îşi suci

partea de sus a corpului în aşa fel încât reuşi să îndrepte vârful ţurţurelui spre spatele fetei. Apoi ţipă la ea să se oprească, să-i dea drumul şi să topească gheaţa că dacă nu, o s-o înjunghie cu ţurţurele.

Ne aflam la doar câţiva centimetri de ei, dar Bronwyn ne prinse pe mine şi pe Emma şi ne ţintui locului.

Caul ţipă:

— Termină! Opreşte-te! şi faţa i se contorsionă de durere, în timp ce gheaţa urca vertiginos spre pieptul şi umerii lui.

În câteva secunde, aveau să-i îngheţe şi braţele, şi mâinile.

Althea nu se opri.

Şi în clipa următoare, Caul îşi puse în practică ameninţările – o înjunghie în spate cu ţurţurele. Althea se încordă, şocată, apoi gemu. Miss Wren alergă spre ei ţipând numele Altheei în timp ce gheaţa de pe corpul lui Caul începu să se retragă rapid. Până să ajungă la ei, gheaţa dispăru aproape de tot. Dar în clipa următoare, începu să se retragă şi gheaţa din jurul nostru, în acelaşi ritm în care se scurgea viaţa Altheei – gheaţa din pod se prelingea şi picura prin tavan, la fel ca sângele Altheei. Era în braţele lui Miss Wren acum, complet lipsită de energie, agonizând.

Bronwyn sări pe masă, îl strânse de gât pe Caul cu o mână şi îi fărâmiţă arma cu cealaltă. Auzeam gheaţa cum se topea şi la etajele de sub noi şi apoi ferestrele deveniră complet transparente. Ne-am năpustit spre ele ca să vedem ce se întâmpla afară şi am văzut apa şiroind prin geamurile de la parter şi etajele de jos, revărsându-se în stradă, unde soldaţi în uniforme de camuflaj cenuşii se căţăraseră pe stâlpii lămpilor sau pe hidranţii de incendiu ca să nu-i ia valul îngheţat.

Apoi le-am auzit tropotul bocancilor pe scările de la etajele inferioare şi pe acoperiş şi în clipa următoare, dădură năvală peste noi cu armele ridicate, ţipând. Câţiva dintre ei purtau ochelari cu infraroşu şi toţi erau înarmaţi până în dinţi – cu mitraliere compacte, pistoale cu laser,

cuţite de luptă. A fost nevoie de trei oameni ca să-l elibereze pe Caul din strânsoarea lui Bronwyn. Caul şuieră prin esofagul pe jumătate strivit:

— Luaţi-i de aici! Şi nu vă purtaţi cu mănuşi cu ei!

Miss Wren ţipa şi ne ruga să ne conformăm – „Faceţi ce vă spun, altfel n-o să scăpaţi teferi!” – dar nu voia să-i dea drumul Altheei, aşa că soldaţii au încercat să ne înveţe o lecţie prin exemplul ei. Au smuls-o pe Althea din braţele ei şi pe Miss Wren au trântit-o pe podea, iar unul dintre ei trase în tavan cu pistolul automat, ca să ne sperie. Când am văzut că Emma se pregătea să facă o minge de foc cu mâinile, am apucat-o de braţ şi am rugat-o să se oprească – „Te rog, nu, o să te omoare!” – după care cineva m-a lovit cu patul puştii în piept, încât m-am prăbuşit cu respiraţia întretăiată. Unul dintre soldaţi mi-a legat mâinile la spate.

I-am auzit numărându-ne, Caul făcea o listă cu numele noastre, având grijă să nu-i scape nici Millard – pentru că, după trei zile petrecute cu noi, ne cunoştea pe toţi şi ştia totul despre noi.

Am fost ridicat în picioare cu forţa şi apoi, soldaţii ne-au îmbrâncit pe toţi pe coridor. Emma mergea împleticindu-se pe lângă mine, cu părul înroşit de sânge şi i-am şoptit:

— Te rog, fă ce-ţi spun.

Deşi nu mi-a răspuns, ştiam că m-a auzit. Expresia de pe faţa ei sugera furie, frică şi şoc – şi milă, cred, pentru toate planurile mele duse pe apa sâmbetei.

În casa scărilor, podelele şi scările erau toate numai un vortex de valuri care se revărsau în cascade. Singura cale de evadare era în sus. Am fost îmbrânciţi spre scări printr-o uşă şi înspre lumina orbitoare a zilei, spre acoperiş. Toată lumea era udă, îngheţată şi prea speriată ca să vorbească.

Toţi, în afară de Emma.

— Unde ne duceţi? îi întrebă pe un ton poruncitor.

Caul se duse la ea şi îi rânji în faţă, în timp ce un soldat îi ţinea mâinile încătuşate la spate.

— Într-un loc special, spuse Caul, unde n-o să se irosească niciun strop din sufletele voastre deosebite.

Emma s-a ferit din calea lui, iar Caul a râs şi s-a întors cu spatele la ea, întinzând mâna deasupra capului şi căscând. Din omoplaţii lui ieşeau în evidenţă două cioturi ciudate, ca nişte aripi retezate: singurul semn vizibil care ne dădea de înţeles că acest smintit era înrudit cu o ymbrynă.

Cineva a strigat de undeva de sus, de pe acoperişul altei cădiri. Şi mai mulţi soldaţi. Construiau un fel de pod extensibil între două acoperişuri.

— Şi fata moartă? întrebă unul dintre ei.

— Ce păcat, ce risipă, spuse Caul ţâţâind. Aş fi vrut să-i mănânc sufletul la cină. Sufletul deosebit n-are cine ştie ce gust, spuse întorcându-se spre noi. Are o consistenţă naturală un pic gelatinoasă, seamănă cu o pastă, dar amestecat cu nişte *soupçon* de *remoulade* şi întinsă pe nişte carne albă e destul de gustos.

Apoi râse îndelung, zgomotos.

În timp ce ne conduseră unul câte unul peste podul extensibil, am simţit un junghi familiar în stomac – slab pentru moment, dar în scurt timp, tot mai puternic – era un suflet-pustiu decongelat şi care se înviora.

•••

Trei soldaţi ne escortau afară din buclă sub ameninţarea armelor, pe lângă corturile din bâlci şi scenele cu spectacole adiacente, gură-cască, alei înguste, întortocheate, tarabe, vânzători şi copii zdrenţuroşi care se holbau după noi, şi apoi spre camera de deghizat, trecând pe lângă mormanele de haine pe care le-am lăsat în urma noastră şi coborând în tunelul de la metrou. Soldaţii mărşăluiau pe lângă noi, lătrând la noi să nu scoatem niciun cuvânt (deşi niciunul dintre noi nu mai spusese ceva de câteva minute), să ţinem capul plecat şi să nu rupem rândurile că dacă nu, o să ne pocnească cu pistoalele.

Caul nu era cu noi – rămăsese în urmă cu un contingent mai numeros de soldaţi, care urmau să „dea cu mopul”, adică să cerceteze bucla în căutare de deosebiţi ascunşi sau rătăciţi de noi. Ultima oară când l-am văzut, îşi punea o pereche de bocanci moderni şi o haină de uniformă şi ne-a spus că se săturase până peste cap de mutrele noastre, dar că „o să ne vedem dincolo.” Habar n-aveam la ce se referea.

Am trecut prin punctul de tranziţie şi am călătorit din nou înainte în timp – dar nu spre un tunel pe care să-l

recunosc. Şinele şi traversele erau toate metalice şi luminile din tunel păreau diferite, nu roşii şi incandescente, ci nişte tuburi de neon cu lumină intermitentă, de un verde bolnăvicios. Apoi am ieşit din tunel şi am urcat pe peron şi imediat am înţeles de ce: nu ne mai aflam în secolul al nouăsprezecelea, nici măcar în secolul douăzeci. Mulţimea de refugiaţi care căutaseră să se adăpostească la metrou dispăruse; staţia era aproape pustie. Scările sub formă de cerc pe care coborâserăm în ziua precedentă dispăruseră şi ele, fiind înlocuite de nişte scări rulante. Deasupra peronului atârna o tăbliţă cu litere scrise cu leduri: TRENUL URMĂTOR VA SOSI ÎN 2 MINUTE. Pe perete era lipit un afiş care făcea reclamă unui film pe care-l văzusem în vara aceea, chiar înainte de moartea bunicului.

Lăsasem în urmă anul 1940. Eram din nou în prezent.

Câţiva copii îşi dădură seama de acest lucru cu expresii surprinse şi speriate, de parcă s-ar fi temut să nu îmbătrânească prematur în câteva minute, dar majoritatea nu păreau să se gândească la fire de păr cărunte sau la pete de bătrâneţe, ci la faptul că sufletele lor puteau fi în curând extrase.

Soldaţii ne-au adunat în mijlocul peronului şi ne-au spus să aşteptăm trenul. Tălpi tari de pantofi se apropiau de noi. Am riscat şi am aruncat o privire peste umăr. Am văzut un poliţist apropiindu-se. În spatele lui, coborând de pe scara rulantă, mai veneau încă trei.

— Hei! strigă Enoch. Domnule poliţist!

Un soldat îl lovi în burtă şi Enoch se chirci de durere.

— Care-i treaba aici? întrebă poliţistul cel mai apropiat. E totul în regulă?

— Ne-au luat prizonieri! spuse Bronwyn. Nu sunt soldaţi adevăraţi, sunt…

Apoi încasă şi ea un pumn în stomac, dar nu păru s-o doară deloc. Ce o împiedică să spună mai multe fu chiar poliţistul care îşi scoase ochelarii de soare cu lentile-oglindă şi-şi dezvălui ochii complet albi. Bronwyn făcu un pas înapoi.

— Un sfat, spuse poliţistul. N-o să vă ajute nimeni. Suntem peste tot. Acceptaţi chestia asta şi o să vedeţi c-o să fie mai uşor.

Peronul începu să se umple de oamenii obişnuiţi. Soldaţii ne ţineau laolaltă, înconjurându-ne, ţinându-şi armele ascunse.

Un tren sosi şuierând în staţia aglomerată. Uşile electrice se deschiseră cu un sâsâit şi trenul vărsă o mare de oameni. Soldaţii începură să ne împingă spre cel mai apropiat vagon, poliţistul luând-o înainte ca să împrăştie restul de pasageri rămaşi înăuntru.

— Găsiţi-vă un alt vagon! lătrară. Afară!

Călătorii mârâiră, dar se conformară. În spatele nostru se vedeau mai mulţi oameni pe peron, încercând să se înghesuie în vagon şi cei câţiva soldaţi care ne ţineau laolaltă au fost nevoiţi să se ducă să-i oprească. Şi apoi s-a produs o zăpăceală suficient de mare – uşile încercau să se închidă, dar poliţiştii le blocaseră, până când alarma a început să ţiuie; soldaţii ne-au îmbrâncit atât de brutal, încât Enoch s-a împiedicat, trăgându-i după el şi pe ceilalţi copii într-o reacţie în lanţ – încât contorsionistul ale cărui încheieturi erau atât de subţiri reuşi să le scoată din cătuşe şi hotărât să evadeze o rupse pur şi simplu la fugă.

S-a auzit o împuşcătură şi în secunda următoare contorsionistul a căzut întins pe jos. Mulţimea panicată s-a risipit ca un roi, oamenii ţipau şi fugeau ca să scape de gloanţe şi o simplă situaţie confuză s-a transformat în haos absolut.

Soldaţii ne-au împins şi ne-au mânat cu şuturi spre tren. În dreapta mea, Emma se împotrivea, făcându-l pe soldatul care o înghiontea să se apropie şi mai mult. Apoi i-am văzut cum mâinile-i încătuşate deveniră portocalii şi Emma le-a întins în spate şi l-a prins. Soldatul se prăbuşi imediat, ţipând ca din gură de şarpe. Pe uniforma lui în culori de camuflaj s-a ivit o pată topită, sub formă de palmă. Apoi, soldatul care mă înghiontea pe *mine* a ridicat patul armei şi tocmai se pregătea să o lovească pe Emma peste ceafă când ceva m-a făcut să reacţionez spontan şi să-i dau un

ghiont în spate cu umărul.

Soldatul s-a împiedicat.

Emma şi-a topit cătuşele care i-au căzut de pe mâini deformate, ca nişte mingi de metal încins. Soldatul meu şi-a întors arma spre mine, urlând de furie, dar înainte să apuce să tragă, Emma s-a apropiat pe la spate şi i-a pus mâinile pe faţă. Degetele îi erau atât de fierbinţi, încât au trecut prin obrajii soldatului ca prin unt. Acesta a scăpat arma şi s-a prăbuşit urlând.

Toată scena n-a durat mai mult de câteva secunde.

Apoi, de undeva au apărut încă doi soldaţi. Aproape toţi urcaseră în tren – în afară de Bronwyn şi fraţii orbi, care nu purtau cătuşe şi mergeau braţ la braţ. Văzând că ne aflam în pericol de a fi împuşcaţi, Bronwyn a făcut ceva ce nu mi-aş fi imaginat că ar fi putut face într-o situaţie diferită: i-a tras o palmă zdravănă fratelui mai mare, după care l-a apucat pe cel mic şi l-a smuls de lângă el.

În clipa în care legătura dintre ei a fost perturbată, cei doi au eliberat un ţipăt atât de ascuţit, încât a izbucnit o rafală de vânt, care a străbătut staţia ca o tornadă de energie pură – aruncându-ne pe mine şi pe Emma în spate, spulberând ochelarii soldaţilor, eclipsând majoritatea frecvenţelor pe care le putea detecta urechea mea, astfel încât n-am auzit decât un *iiiiiiiiiii* strident şi ascuţit…

Am văzut cum toate geamurile trenului şi toate ecranele cu leduri s-au sfărâmat, prefăcându-se în cioburi ascuţite ca nişte cuţite, iar tuburile de neon de pe tavan au explodat toate, lăsându-ne, pentru o clipă, orbiţi în bezna totală. A urmat o sclipire isterică, roşie a lămpilor de avarie.

Căzusem pe spate, cu răsuflarea întretăiată şi urechile încuiate. Cineva mă trăgea în spate de guler, departe de tren şi nu-mi aminteam ce trebuie să fac cu picioarele şi braţele ca să mă împotrivesc. În plus, în afară de ţiuitul din urechi, distingeam şi câteva voci care strigau frenetic: *Pleacă, hai, du-te, repede!*

Am simţit ceva rece şi umed pe ceafă şi am fost tras într-o cabină telefonică. Emma era şi ea lângă mine, ghemuită

ca o minge într-un colţ, leşinată pe jumătate.

— Trage-ţi picioarele, mi-a spus o voce familiară şi în spatele meu a apărut o vietate îmblănită, scundă, cu botul turtit şi fălcile lăsate.

Era câinele. Addison.

Mi-am tras picioarele în cabina telefonică, cu mintea suficient de limpede cât să mă pot mişca, dar de vorbit, nu puteam încă vorbi.

Singurul lucru pe care l-am văzut la luminile infernale, roşii, intermitente a fost Miss Wren îmbrâncită în vagon şi uşile închizându-se după ea. Toţi prietenii mei se aflau în tren, ghemuiţi de frica mitralierelor, încadraţi de geamurile spulberate ale trenului, înconjuraţi de bărbaţi cu ochii albi.

Apoi trenul s-a îndepărtat, urnind în întuneric, şi s-a făcut nevăzut.

•••

M-am trezit cu o tresărire. Cineva îmi lingea faţa.

Câinele.

Uşa cabinei telefonice fusese închisă şi toţi trei stăteam îngrămădiţi pe podea.

— Ai leşinat, spuse câinele.

— Au plecat, am spus.

— Da, dar nu putem să rămânem aici. O să se întoarcă după voi. Trebuie să plecăm.

— Nu cred că pot să mă ridic în picioare chiar în clipa asta.

Câinele avea o tăietură pe nas şi îi lipsea o bucăţică din ureche. Nu ştiu prin câte a trecut ca să ajungă aici, dar sigur a înfruntat iadul.

Cineva mi-a gâdilat piciorul, dar eram prea obosit ca să mă uit cine e. Aveam capul greu ca o măciucă.

— Nu adormi iar, spuse câinele şi apoi s-a întors spre Emma şi a început să o lingă pe faţă.

Aceeaşi gâdilitură. De data asta mi-am mutat greutatea pe partea cealaltă şi m-am întins spre sursa ei.

Era telefonul meu. Îmi vibra telefonul. Nu-mi venea să

cred. L-am pescuit din buzunar. Bateria era aproape moartă, semnalul, aproape inexistent. Pe ecran scria: „TATA (177 APELURI PIERDUTE).”

Dacă n-aş fi fost atât de ameţit, probabil că n-aş fi răspuns. Un soldat înarmat cu o mitralieră putea să ne execute în orice clipă. Nu era momentul cel mai potrivit pentru o discuţie cu tatăl meu. Dar nu gândeam deloc limpede şi de câte ori îmi suna telefonul, instinctul vechi, pavlovian îmi spunea să răspund.

Am apăsat tasta „RĂSPUNDE.”

— Alo?

La capătul celălalt se auzeau plânsete înăbuşite. Apoi:

— Jacob? Tu eşti?

— Eu sunt.

Probabil că aveam o voce oribilă. Sunase ca un scrâşnet slab.

— Aoleu, Doamne, spuse tata.

Probabil că nu se aşteptase să răspund şi probabil că renunţase deja la ideea că mai trăiesc. Mă sunase mai mult ca sigur dintr-un instinct vechi, probabil ca să-şi mai aline durerea, instinct pe care nu reuşise să-l elimine.

— N-am – unde ai – ce s-a întâmplat – unde *eşti,* fiule?

— Sunt OK, am spus. N-am murit. Sunt la Londra.

Nu ştiu de ce i-am spus şi unde sunt. Probabil că mă simţeam vinovat, dator să-i spun măcar o parte din adevăr.

Apoi suna de parcă s-ar fi îndepărtat de receptor şi ar fi strigat spre cineva:

— E Jacob! E la Londra!

Şi din nou spre mine:

— Am crezut că *ai murit.*

— Ştiu. Adică, vreau să zic că nu mă mir. Îmi pare rău că am plecat aşa. Sper că nu v-am speriat prea tare.

— Ne-ai speriat de *moarte,* Jacob.

Tata oftă prelung, scoţând un sunet tremurat, sunetul dezamăgirii, al uşurării şi, în acelaşi timp, al exasperării.

— Şi noi suntem la Londra eu şi maică-ta. Văzând că poliţia nu te găseşte nicicum pe insulă… în fine, nu contează, spune-mi doar unde eşti şi vin imediat să te iau!

Emma începuse să se dezmeticească. Deschise ochii şi se uita la mine, ameţită, de parcă ar fi fost undeva departe de tot şi s-ar fi uitat la mine de la o distanţă de mii de mile, din interiorul corpului şi al minţii.

Addison spuse:

— Foarte bine, foarte bine, şi-acum rămâi cu noi, după care a început s-o lingă pe mână.

— Nu pot să mă întorc, tată. Nu pot să te amestec şi pe tine în povestea asta, am spus în telefon.

— Of, Doamne, eram sigur. Te-ai apucat de droguri, nu-i aşa? Ascultă-mă. Nu contează cu cine te-ai încurcat, noi o să te ajutăm oricum. Nu trebuie să amestecăm şi poliţia. Vrem doar să te întorci acasă.

Apoi mintea mi s-a întunecat pentru o secundă şi când mi-am revenit, am simţit o durere atât de puternică în stomac, încât am scăpat telefonul.

Addison a înălţat capul şi s-a uitat la mine.

— Ce s-a întâmplat?

Şi atunci am văzut limba lungă, neagră lipindu-se de exteriorul geamului cabinei de telefon. În curând, i se alătură şi a doua limbă, şi-apoi, a treia.

Era sufletul-pustiu. Sufletul-pustiu decongelat. Ne urmărise.

Câinele nu-l vedea, dar vedea că ceva nu e în regulă după expresia de pe faţa mea.

— E unul dintre ei, nu-i aşa?

Am bâiguit un „da” şi Addison s-a prăbuşit într-un colţ.

— Jacob?

Vocea slabă a tatălui meu s-a auzit din telefon:

— Jacob? Eşti acolo?

Limbile au început să se încolăcească în jurul cabinei, înconjurându-ne. Nu ştiam ce să fac, doar că trebuia să fac *ceva,* aşa că mi-am mutat piciorul de sub mine mai încolo, m-am sprijinit cu mâinile de pereţi şi m-am chinuit să mă ridic.

Mă aflam faţă în faţă cu monstrul. Din gura-i lamelată, limbile se răsfirau ca nişte evantaie. Ochii-i negri începură să plângă lacrimi şi mai negre când se uita în ochii mei, la

doar câţiva milimetri de geamul cabinei. Sufletul-pustiu scoase un mârâit jos, gutural, care mi-a înmuiat picioarele şi jumătate din mine şi-ar fi dorit să mă ucidă chiar în clipa aceea, ca să nu mai simt durerea şi frica aceea cumplită.

Câinele a lătrat la Emma.

— Trezeşte-te! Avem nevoie de tine, fato! Fă nişte foc!

Dar Emma nu putea nici vorbi, nici sta în picioare. Eram complet singuri într-o staţie de metrou, în afară de două femei în pelerine de ploaie care băteau în retragere, ţinându-se de nas din cauza putorii fetide a sufletului-pustiu.

Şi apoi cabina a început să se legene cu noi cu tot şi am auzit cum bolţurile care o ţineau ancorată au scârţâit şi apoi au pleznit. Încet, sufletul-pustiu ne-a ridicat în aer – doisprezece centimetri, jumătate de metru, un metru – ca apoi să ne trântească din nou jos, spulberând geamurile cabinei şi acoperindu-ne cu o ploaie de cioburi.

În clipa următoare, nu mai stătea nimic între mine şi sufletul-pustiu. Nici măcar un centimetru, nici măcar o bucată de sticlă. Limbile s-au strecurarat în cabină, mi s-au încolăcit în jurul braţelor, în jurul mijlocului, apoi în jurul gâtului, strângându-mă tot mai tare până când am simţit că nu mai pot respira.

Şi în clipa aceea, am ştiut că sunt mort. Şi fiindcă eram mort şi nu mai puteam să fac nimic, m-am dat bătut. Mi-am relaxat fiecare muşchi, am închis ochii şi m-am abandonat complet în faţa durerii care îmi explodase în stomac ca nişte focuri de artificii.

Apoi s-a întâmplat un lucru straniu: durerea a încetat. S-a mutat în alt loc şi s-a transformat în altceva. Am păşit înăuntrul ei şi ea m-a învăluit, iar dincolo de suprafaţa ei tulbure am descoperit ceva tăcut şi delicat.

O şoaptă.

Am deschis din nou ochii. Sufletul-pustiu părea înmărmurit acum şi se holba la mine. M-am holbat şi eu la el, neînfricat. Din cauza lipsei de oxigen din creier vedeam doar punctuleţe negre, dar nu simţeam nicio urmă de durere.

Strânsoarea sufletului-pustiu slăbi. Am tras prima priză de aer după minute întregi, liniştit şi cât am putut de adânc. Apoi şoapta care mi se ridicase din stomac şi esofag mi-a părăsit gura cu un sunet care nu semăna cu nicio limbă, dar pe care l-am înţeles, totuşi, instantaneu.

Dă-te.

Înapoi.

Sufletul-pustiu şi-a retras limbile. Le-a tras înapoi în gura-i dislocată şi a închis maxilarele. Şi-a înclinat capul uşor – un gest al supunerii, probabil.

Apoi s-a aşezat.

Emma şi Addison mă priveau de jos, surprinşi de calmul meu brusc.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă câinele.

— Nu mai avem de ce să ne temem, am spus.

— A plecat?

— Nu, dar n-o să ne facă rău.

Nu m-a întrebat de unde ştiam asta; a aprobat doar, dând din cap, liniştit de tonul vocii mele.

Am deschis uşa cabinei şi am ajutat-o pe Emma să se ridice.

— Poţi să mergi? am întrebat-o.

Emma m-a cuprins de mijloc cu un braţ, s-a sprijinit cu toată greutatea pe mine şi, împreună, am făcut un pas.

— Nu te părăsesc, am spus. Fie că-ţi convine sau nu.

Emma mi-a şoptit la ureche:

— Te iubesc, Jacob.

— Şi eu te iubesc, i-am şoptit înapoi.

M-am aplecat ca să ridic telefonul.

— Tată?

— Ce-a fost gălăgia aia? Cu cine eşti?

— Sunt aici. Sunt OK.

— Nu, nu eşti. Spune-mi unde eşti.

— Tată, trebuie să plec. Îmi pare rău.

— Stai aşa. Nu închide, spuse. Eşti doar zăpăcit de cap, Jake.

— Nu. Sunt ca bunicul. Am aceeaşi chestie ca şi el.

La capătul celălalt s-a făcut pauză. Apoi:

— Vino acasă, te rog.

Am tras aer în piept. Aveam prea multe de spus şi prea puţin timp. Trebuia să mă mulţumesc cu atât:

— Sper c-o să ajung acasă într-o zi. Dar sunt lucruri pe care trebuie să le rezolv mai întâi. Vreau să ştii doar că te iubesc şi pe tine, şi pe mama, şi că nu fac asta ca să vă rănesc.

— Şi noi te iubim, Jake. Şi dacă e vorba de droguri sau orice ar fi, nu ne pasă. O să te facem noi bine din nou. Ţi-am spus, eşti zăpăcit de cap, atât.

— Nu, tată. Sunt deosebit.

Apoi am închis telefonul şi, într-o limbă pe care nu ştiam c-o cunosc, i-am ordonat sufletului-pustiu să se ridice.

S-a supus ascultător ca o umbră.

Despre fotografii

Exact ca în prima carte, *Miss Peregrine,* toate imaginile din *Oraşul pustiu* sunt fotografii autentice, vechi şi, cu excepţia câtorva care au fost prelucrate digital, celelalte sunt nealterate, aşa cum au fost găsite. Ele au fost colecţionate de-a lungul anilor: descoperite în pieţe de vechituri, în târguri de papetărie şi anticariate şi în arhivele personale ale colecţionarilor de fotografii mult mai pricepuţi decât mine, care au fost amabili să-mi împărtăşească unele dintre comorile lor deosebite, ajutându-mă astfel să concep această carte.

Următoarele fotografii mi-au fost împrumutate de către proprietarii lor:

PAGINĂ	TITLU	DIN COLECŢIA LUI
8	Silueta lui Jacob	Roselyn Leibowitz
8	Emma Bloom	Muriel Moutet
9	Enoch O’Connor	David Bass
10	Claire Densmore	David Bass
10	Fiona	John Van Noate
11	Miss Avocet	Erin Waters
249	Fată urcându-se în tren	John Van Noate
266	Bebeluş plângând	John Van Noate
290	Fraţii deosebiţi	John Van Noate
333	Sam	John Van Noate
354	Millard în oglindă	John Van Noate
366	Observatorul	John Van Noate

O SERIE FENOMEN

UN ORAŞ DISTRUS DE RĂZBOI

ZECE COPII VOR SĂ SALVEZE LUMEA

O SERIE DE FOTOGRAFII HALUCINANTE

3 septembrie 1940 este ziua în care zece copii deosebiţi încearcă să se salveze de o armată de monştri. Miss Peregrine este singura care îi poate ajuta, dar ea este captivă în corpul unei păsări. Extraordinara aventură începută în volumul anterior din seria *Miss Peregrine* continuă într-o călătorie plină de neprevăzut pentru Jacob Portman şi noii săi prieteni. Fără altă soluţie, copiii pornesc către Londra, oraşul în care s-ar putea afla singura lor salvare, sperând să găsească acolo leacul care să o vindece pe Miss Peregrine. Pe străzile distruse, cu ferestrele clădirilor întunecate ca nişte ochi fără vedere, pericolul pândeşte la fiecare colţ.
Ca un adevărat magician, Ransom Riggs se foloseşte şi de această dată de fotografii vechi, care completează şi pun în valoare fascinanta poveste a copiilor deosebiţi.

„Noii cititori ai acestei serii vor descoperi *Oraşul pustiu* cu bucurie. Pentru fanii primului volum va fi o comoară. Există un singur neajuns: aşteptarea cu sufletul la gură a celui de-al treilea volum pentru a afla ce se va alege de Jacob şi prietenii lui deosebiţi."
School Library Journal

„Pot o poveste bine construită şi nişte personaje captivante adunate în jurul unei colecţii de fotografii vechi şi bizare să creeze magia pentru a doua oară? Răspunsul e simplu – da."
The Chicago Tribune

www.editura-art.ro
ISBN 978-606-8811-11-6